

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK HORSE

MAGGIE RAWDON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARANLIK AT

MAGGIE RAWDON

Telif hakkı © 2025 Maggie Rawdon Tüm

hakları saklıdır.

Düzenleme: Kat Wyeth – Editör (Kat’s Literary Services)

Düzeltilme: Vanessa Esquibel – Düzeltilmen (Kat’s Literary Services) Kapak

Fotoğrafi - Michelle Lancaster www.michellelancaster.com

Kapak Tasarımı – Maggie Rawdon

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin veya görüntü üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar tüm haklarını saklı tutar.

Bu eser bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, gerçek olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[İçerik Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49 Epilog](#)
[Sonra Ne Okumalı?](#)
[Teşekkür](#) [Yazar](#)
[Hakkında](#)

İÇİNDEKİLER

Okumadan önce ihtiyacınız olabilecek içerik bilgilerinin listesi maggierawdon.com/content-information adresinde bulunabilir.

ÖNSÖZ

GRANT

ON YIL ÖNCE

"OH SİKTİR..." Jesse, arabaya binip bagajına çantaları yüklerken mırıldanır.

"O kadar mı kötü?" diye soruyorum.

Anlaşma iyi gitmemişti. Açıkçası, her şey tahmin ettiğim gibi boktan bir hal almıştı, ama kendi başına kaçmak istiyorsa, onu durduran kişi olmak istemiyordum.

"Acısı çok kötü. Sanırım düştüğümde kaburgam falan kırıldı. Göğsüm, karnım... Hiç iyi hissetmiyorum. Hastaneye gitmem gerekebilir." Yırtık pırtık gömleğini yukarı çekiyor ve ikimiz de sessizleşiyoruz. Sağ tarafında, kaburgalarının hemen altında bir kurşun yarası var.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp etrafında dolaştım ve gömleğini arkadan kaldırdım. Hiçbir şey yoktu. Çıkış yarası yoktu.

Siktir.

Siktir.

SİKTİR

.

"Otur. 911'i arayacağım."

"911'i arayamazsın. Delirdin mi? Kirli paranın üzerinde otururken onları ve polisi buraya getirmeye mi çalışıyorsun? Hayır. Hayatta olmaz," diye bağıyor, beni kendinden uzaklaştırıp arabanın yolcu tarafına doğru ilerliyor.

"Birini vurdun. Çıkış yarası yok. Hemen doktora görünmelisin," diye ısrar ediyorum ve telefonumu çıkararak onu takip ediyorum. Telefonumu elinden alır, kaşlarını çatarak.

"Sadece arabaya binmem gerekiyor. Beni götürebilirsin ve..." Arka koltuğa geriye doğru yığılır ve tavandaki ışık onun ne kadar solgun olduğunu ortaya çıkarır.

olduğunu ortaya çıkarır.

"Tamam. Seni hastaneye götüreceğim," diye mırıldanırım, kalbim onu mümkün olduğunca çabuk oraya götürme ihtiyacıyla hızla atıyor. Acil servisin gelmesini bekleyecek vaktimiz yok. Onun fazla zamanı kalmadı ve bu tür bir yaralanmayı tedavi edebilecek bir hastaneye kilometrelerce uzaktayız.

"Sanırım başaramayacağım kardeşim. Sanırım bu sonuncusu olabilir."

"Öyle konuşma."

"Beni dinle."

"Hayır. Böyle saçma şeyler söyleyecekse dinlemeyeceğim. Seni buradaki acil servise götüreceğiz. Seni stabilize edip tıbbi bir uçağa bindirecekler. Springs'te tedavi edecekler. Sen enerjini sakla, bırak sürüşü bana." Bir planım var. Her zaman bir planım vardır. Bu geceki planım bu olmayabilir, ama onu zamanında hastaneye yetiştirmek? Bu, gerçekleştirebileceğim bir plan.

"Grant..." Başı yana eğilir ve bana bakar. "Şu anda arkadaşım olmana ihtiyacım var. Beni dinlemelisin."

"Dinliyorum. Ama dinlerken araba kullanıyorum." Motoru çalıştırıp yerimden ayrıldım. Yollar kaygandı ve arabayı düzeltmeden önce bir anlığına savruldu.

"Ona iyi bakmalısın. Eğer ben başaramazsam, bu görevi sen üstlenmelisin. Dakota, o..." Derin bir nefes almaya çalışıyor, ama sesi görünüşü kadar zayıf geliyor. "Kötü bir yola sapmak üzere. Onu beladan uzak tutmak için o özel okula yazdırdım. Onu orada tutmalısın. Ona değer veren birine ihtiyacı var. Onun sisteme girmesini istemiyorum. Bu onu mahveder." Kız kardeşine bakamayacağını fark ettiğinde sesindeki paniği duyabiliyorum.

"On yedi yaşındaki biriyle ne yapacağım? Ben berbat bir yedek olurum. Yani işin bitmedi. Dayanmalısın. Onunla kalmak için mücadele etmelisin. Ona ihtiyacın var, bana değil. Başka kimseye değil. Dayan, tamam mı? Seni oraya götüreceğim." Tutabileceğimden emin olmadığım bir söz veriyorum, ama şu anda enerjisini kendine odaklaması gerekiyor.

"Sana ihtiyacı olacak..." Bir nefes daha almakta zorlanıyor. "Başka kimseye güvenmeyecek. Ne kadar zor bir hayatı olduğunu biliyorsun..." Bir sonraki nefesi bir öncekinden daha da sık. "Ona bakacağına söz ver. Onu güvende tut. Onu bizim gibi beladan uzak tut."

"Bunu *sen* yapmalısın. *Sen* onun kardeşisin. *Sana* ihtiyacı var. Bana değil. Enerjini sakla ve seni hastaneye götürmeme izin ver." Ona yalvarırım. "Onu güvende tutacaksın. Onu beladan uzak tutacaksın."

"Grant... lütfen. Senin..." Nefesi göğsünde hırıltılı çıkıyor ve gözlerim yoldan kaçıp onun tarafına kayıyor, hala benimle olup olmadığını kontrol etmek için. Göz kapakları kapanmaya başlıyor ama açık tutmak için mücadele ediyor. Göğsü hala inip kalkıyor ama bu neredeyse fark edilmeyecek kadar az ve eli, yarayı tuttuğu yerden kayıyor.

Hayatı yavaşça akıp giderken, ben bu karda daha hızlı sürmekten başka bir şey yapamadan çaresizce izliyorum. Gözleri bana yalvarıyor, artık söyleyecek nefesi kalmayan şeyi sessizce soruyor.

"Ona ben bakarım. En kötüsü olursa... Onu hayatım pahasına korurum. Onu beladan uzak tutarım. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Söz veriyorum. Onun için savaş. Lütfen savaş. Birkaç dakika içinde oraya varırız." Ona yemin ederim.

"Onu koru." Göz kapakları ağırlaşır başı yana düşerken, sözleri zar zor duyuluyor.

"Jesse!" diye bağıriyorum, adını tekrar tekrar haykırarak onu gittikçe daha sert sallıyorum. Ama bana cevap vermiyor — ne arabada, ne onu acil servise sürüklerken, ne de onu götürdüklerinde.

Bir saat sonra, Jesse'nin kız kardeşi Dakota, gözleri kızarmış ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde bekleme odasının kapısından içeri dalar ve benim zaten bildiğim ama inanmak istemediğim şeyi doğrular. Bana doğru koşar ve ben onun bana tokat atacağından, hayatında ters giden her şey için beni suçlayacağından endişelenirim, ama o bunun yerine kollarını uzatır ve belime sarılır. Yüzünü göğsüme dayar, nefesini zar zor alırken hıçkırarak ağlar. Konuşmayız. O sadece bana sarılır, sanki ben onun son can simidiymişim gibi bana tutunur.

Babası o henüz bebekken öldü, sonra annesi on yaşına basmadan öldü, şimdi de tek erkek kardeşi öldü. Hepsi de mezuniyetine altı ay kala. O duvarların dışında gerçek dünyanın ne kadar acımasız ve zorlu olduğunu henüz tatmadı bile.

Ve hepsi benim suçum.

Onu bu gece buraya getiren benim.

Onun Horsemen'e katılmasını engellemeyen benim. Hazır olmadığı halde bu işi almasını engellemeyen benim. Bu gece gitmemesi için onu ikna etmeyen benim. 911'i aramayan benim.

bu onun tek şansı olabilirdi. Onun hayatını kurtarmak için yeterince hızlı sürmeyen kişi.

Onu dünyada ona göz kulak olacak tek bir ruh bile bırakmayan pislik benim.

BİR

DAKOTA

ŞEYTAN:

Buradayım

Telefonumun önümdeki tezgahta bir mesaj geldiğini fark edince, gizlice bara doğru bakıyorum. Her zamanki yerinde, kardeşimin yerinde, Seven Sins Saloon'un uzak köşesinde. Bu, onu kapının yakınında, kalabalıktan uzak tutuyor, sırtını duvara dayayarak odayı gözetliyor ve telefonunu cebine koyuyor. Tek eliyle takım elbisesinin düğmelerini hızla ilikliyor ve bar taburesine oturuyor.

Gürültülü atmosfer ve yüksek sesli country müziğine rağmen, odadaki herkes başını çevirir; çoğu, onun geldiğini bilmek için mesaja ihtiyaç duymaz. Soğuk bir hava esintisi ve fısıltılar ve alçak sesli konuşmalar yükselir, sanki barın içinden yavaşça geçen bir dalga gibi.

Her zaman turistler onun dikkatini çekmeye çalışır. Birçoğu sadece uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğu için onunla yatmak ister. Ama yerliler onun kim olduğunu, ne olduğunu bilir: The Quiet Horsemen'in lideri. Bizim kendi canlı, nefes alan şeytanımız ve onlar için, bu kasabada çok fazla ruha sahip olduğu için onu uzaktan izlenecek güzel bir yüzden başka bir şey olarak göremezler.

Benim için o bir şantajcı. Bu binanın ve üst kattaki evimin sahibi olan zorba bir ev sahibi ve her ikisini de, sanki sorumlu olduğu bir çocukmuşum gibi beni kontrol etmek için bir bahane olarak kullanıyor. Kardeşimin ölümünden on sekizinci doğum günüm arasındaki altı kısa ay boyunca öyleydim. Ondan önce, kardeşim en iyi arkadaşıydı, arkadaşlarım ve ben her ortaya çıktığında kıkırdayıp güldüğümüz, evlenmeyi hayal ettiğimiz adamdı.

Evlen, seviş, öldür oyununu oynarken evlenmeyi hayal ettiğimiz adamdı. Yetişkin halim için bunu kabullenmek zor, çünkü bugünlerde çoğunlukla ellerimi boğazına dolayarak gözlerindeki ışığın sönmesini hayal ediyorum.

"Ne oldu, güzelim?" Genç adamın sesi beni geri gerçekliğe döndürür ve onun istediği içkiyi çalkalamayı bitirip, dökmek için bir bardak alırım. Yüzümü düzeltmeye zorlar ve ona parlak bir gülümseme atarım.

"Ölüm, vergiler ve şeytanın kendisi," diye cevap veriyorum ve bardağı bar tezgahının üzerinde kaydırıyorum.

Kaşları hemen çatılır ve bana ve içkiye bakar. "Ne?"

Kelimeleri anlamak için çok sarhoş ve hayatın belirli garantileri olduğunu anlamak için çok genç. Onu bu yüzden kıskanıyorum. Yirmi sekiz yaşımdan en az on yıl daha yaşlı hissediyorum ve bazı günler, tekrar parlak gözlü bir üniversite öğrencisi olmak için her şeyi verirdim. Beni sürekli ağırlaştıran geleceğin yükü olmayan bir öğrenci.

"Hiçbir şey, yakışıklı. On dolar olacak. Hesabına yazayım mı?" Gözleri göğüslerime kaymadan önce, onun gerçek olarak kabul ettiği sahte bir gülümseme takındım.

"Evet." Benim hoşuma gitmeyecek kadar abartılı bir şekilde başını salladı. Aşırı içki içmediğinden emin olmak için onu gözetlemem gerekecek, çünkü sarhoş olduğunda tam bir pislik olduğuna bahse girerim. Umarım arkadaşları biz oraya varmadan bir sonraki bara geçmeye karar verirler ve o da, sendeleyerek dışarı çıkmadan önce fişe adını karalarken, benim içkileri ne kadar ağır doldurduğumu hatırlar.

Bir sonraki adam onun ardından bara yaklaşır. Bu adamın parlak yeşil gözleri ve kıvrırcık kızıl saçları vardır, burnunda ve yanaklarında birkaç çil vardır ve o kadar tatlı bir gülümsemesi vardır ki, onun kötü bir gün geçirdiğini hayal bile edemiyorum. Arkadaşları arkasına yaklaşır, yüzlerinde yaramaz bir gülümsemeyle, o ise elli dolarlık banknotu havaya kaldırır.

"Ne alırsın yakışıklı?" Önüne bir peçete koyuyorum ve o bir anlığına peçeteye bakıyor, sonra gözlerini kırpmıyor.

"Hey! Ben bir... şey... sipariş etmek istiyorum." Arkadaşlarına bakar ve içlerinden biri kulağına bir şey fısıldar, sonra bana biraz daha güvenle döner. "Sinner's Shower istiyorum."

"Bugün onun doğum günü!" Bir arkadaşı öne eğilip bana söyler. "Yirmi bir!" diye ekler diğeri.

"O zaman sana doğum günü bonusu vereceğim. Ne içmek istersin?" "Uh." Bana bakıyor, açıkça ne yapacağını bilmiyor.

"Musluktan akan her şey." Arkamdaki tahtayı işaret ediyorum.

"Hmm..." diye cevaplar, listeyi incelerken bir anlığına kaşlarını çatarak. "Yeti mi?"

"İyi seçim. Ben hazırlarken sen otur." İki altın çubuğun arasına sıkışmış bar taburesini işaret ettim.

Sinner's Shower, ziyaret ettiğim MC barda kızların yaptığı şeyi görünce geri döndüğümde yanımda getirdiğim yeni bir içki. Erkeklerin shot içip yüzlerine su sıçratmadan önce onlara tokat atmaları için 30 dolar istiyorlardı. Ben de bahsi ve fiyatı yükselttim: 50 dolar karşılığında, viskiyi ağızlarına tükürüyor, tokat atıyor ve buzlu suyla ıslatıyordum. Bu, her gece tüm pisliklerle uğraşmamın bir tür katarsisiydi ve onlar için de kardeşlik evine götürebilecekleri eğlenceli bir hikaye.

Tezgahın altından bir feragatname ve kalem çıkarıp önlerine kaydardım.

"Bunu imzalayın." Bazı pisliklerin tokatlanmayı sevdiğini düşündükten sonra, bu özel fetişi beklediği kadar sevmediğine karar vermesi durumunda kendimi korumak için feragatname hazırlatmışım. Arkadaşı sırtına tokat atmadan önce, feragatnameyi gözlerine yaklaştırıp dikkatlice okumaya başladı.

"Ağızına tükürmesini istiyor musun, istemiyor musun? İmzalayın gitsin." Arkadaşı kalemi hafifçe vurur ve o da hızla kağıda adını yazar. Jack'i alıp bir shot doldururum, sonra bir bardak buzlu su alıp onun içkisini doldururum.

"Başka isteyen var mı?" Hayley arkamda saklanarak gülümser. Jack'in üzerindeki raftan pahalı viskiyi çıkarır. Bunu içen tek bir kişi var, ama gelip kumarhanesindeki barda bedavaya alabileceği şeyi üç katı fiyata almak istiyorsa, onu durduracak kişi ben olmayacağım. Zaten ayın sonunda kirayı ödeyerek kapıdan çıkıp gidecek.

"Bir alıcı daha." Başımı sallarım.

"Sen şeytani bir dahisin, biliyor musun?" Bana hafifçe dirsek atar.

"O kadar da abartmazdım. Ama ışıkları açık tutuyorsa." Omuz silkiyorum ve içkileri tezgahın sağ tarafına dizip, onların peşinden bara tırmanıyorum.

Hayley şeytanın içkisiyle ortadan kaybolur ve ben dikkatimi önümdeki gözleri fal taşı gibi açılmış çocuğa çeviririm. Ben barın kenarına kayarken o gözlerini nereye dikmesi gerektiğini bilemez.

"Yaklaş." Parmaklarımı kendime doğru çekerim ve o da bar taburesini dizlerimin arasına çeker. Gözleri bacaklarımdan yukarı doğru kayar, dövmelemlerimi inceler

bir an inceler, sonra kesik kot pantolonumun uyluklarımın tepesinde bittiği yeri bulur.

"Buraya bak," diye hatırlatıyorum ve dikkatini yüzüme çeviriyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum, sadece çok tatlı görüldüğü için dalga geçiyorum. Yanakları kıpkırmızı oluyor ve gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Tamam. Önce viski. Sonra tokat. Sonra düş. Anladın mı?" İmzaladığından emin olmak için aşağıya bakıyorum ve başlamadan önce belgeyi barın arkasına koyuyorum. Mürekkebin suyla akmasını istemiyorum.

"Anladım." Gözleri aşağı kayar ve sonra tekrar yukarı bakar. "Güzel." Viskiye ağzıma bir dikişte içerim.

Sonra öne eğilip yanaklarını tutup çenesinin eklemine bastırarak ağzını daha fazla açmasını sağladım. Viskiye ağzına tükürdüm ve o biraz öğürdü, ben shot bardağını masaya vururken öksürdü ve hırıltılı nefes aldı. Yanaklarını bıraktım ve ona sertçe vuracakmış gibi geri çekildim ama hareketimi yavaşlatarak daha çok sevgi dolu bir tokat gibi oldu. Bu çocuk alkolü pek kaldıramıyor ve onun boğulmasını istemiyorum.

Arkadaşları bağırıp tezahürat yaparken, ben buzlu su bardağını alıp yüzüne fırlatıyorum. Bu sırada hepsinin üzerine su sıçramasından hiç rahatsız olmuyorum. Bir adım geri çekilip, onunla birlikte yüzlerini siliyorlar.

"Hay sıçayım!" Doğum günü çocuğu gözlerini silerken bağırıyor. "Siktir lan," diye bağırıyor bir diğeri.

"Bu çok ateşliydi!" Arkadaşı hayranlıkla bana bakar.

"Sıra bende!" diye bağırıyor yaşıtları olan başka bir çocuk masalardan birinden, havada paralarını sallayarak ve bana doğru atlayarak.

"Teşekkürler." Doğum günü çocuğu, boş shot bardağına yirmi dolarlık bahşisi atıp, yavaşça geri çekilirken, gözleri fal taşı gibi açılmış, az önce olanları hala sindirmeye çalışmaktadır. Kafasında düşüncelerinin döndüğünü görebiliyorum, bunu ne kadar sevdiğini ve kadınların kendisine tokat atmasını sevmesinin geleceği için ne anlama geldiğini karar vermeye çalışıyor.

"Doğum günün kutlu olsun, yakışıklı." Bardakları toplamadan önce ona gülümserim. "Sıra bende!" Arkadaşı onu itip geçer ve elli dolar daha uzatır.

"Bana bir dakika verin, kendimi toparlayayım." Gözlerimi devirip başımı sallayarak barın üzerinden geri atlıyorum. Ayaklarım lastik paspasın üzerine değdiğinde, Hayley'nin kahkahasının odanın diğer ucuna kadar ulaştığını duyuyorum ve neyin bu kadar komik olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Hâlâ şeytanın yanında duruyor, elini onun eline koymuş, başını geriye atıp gülüyor, ama o ona karşılık vermiyor. Aslında, kızgın görünüyor ve son yudumunu almadan önce telefonunu bara koyduğunu görünce telefonumun tekrar titrediğini hissediyorum.

barın üzerine koyduğunu gördüğümde, telefonumun tekrar titrediğini hissediyorum. Son yudumu almadan önce. Bir göz atmaya cesaret ediyorum.

ŞEYTAN:

■

Sek viski. Hemen.

Ve bu son kelime, onun bulunduğu barın sonuna doğru yol almayı düşünmeden önce beş tane daha Sinner's Shower vermemin tam da nedeni.

İKİ

GRANT

O, içkileri dağıtmaya devam ediyor ve sanki onun telefonunu alıp mesajımı okuduğunu görmemişim gibi beni görmezden geliyor. Bardağı o kadar sıkı tutuyorum ki, sonunda elinde bir bardak viskiyle bana doğru yavaşça yürümeye başladığında, bardağı parçalamak üzereyim. Beni buraya çağıran oydu, üst katta oturduğu dairede bir bakım sorunu olduğunu şikayet ederek. Onun boş vakti olmasını beklerken bir içki içmeyi planlamıştım, yarım düzine üniversiteli gencin boğazına tükürdükten sonra onları tokatlayıp ıslatmasını canlı izlemeyi değil. Avarice'de yapmam gereken işler var.

"Viski." Hiçbir şatafat olmadan içkiyi önüme koydu.

"Komik, ben Speyside sandım, tükürük tarafı değil," diye mırıldandım ve o da karşılık olarak kaşlarını kaldırdı.

"Kıskandın mı? Eğer öyle servis edilmesini istiyorsan, ayarlanabilir." O her zaman küstah, ama bu gece bir kademe daha ileri gitti.

"Sanırım bu tür şeylerden etkilenmek için çok yaşıyım." Hâlâ bağırıp tezahürat eden üniversite öğrencilerine bakıyorum, içlerinden biri çizme şeklindeki bardaktan bira içiyor. Seven Sins ve Dakota, bu kitsch country barın tüm özelliklerini ve daha fazlasını yansıtıyor.

"Oh, Kovboy, sorun değil. Yakında büyük bir doğum günün olduğunu biliyorum, ama biz burada kimseyi yargılamayız." Tatlı bir ses tonuyla konuşuyor ve barın arkasındaki parlak kırmızı neon tabelayı işaret ediyor. Tabelada "Günahkarlar Hoş Geldiniz" yazıyor.

Ona gözlerimi kısıyorum. Kırk yaşına yaklaştığımı hatırlatılmasına gerek yok; her gün ortaya çıkan gri saçlar bunu gayet iyi hatırlatıyor zaten.

"Yaşımdan çok, içtiğin fazla viskiyi kaldıramayıp bardan düşeceğinden endişeleniyorum," diye alay ediyorum. Geçen sefer inerken neredeyse kayıyordu ve ben onun geriye düşüp, uzuvları ve kırık camlarla karışık bir halde kaldığını hayal ettim. Bir Hartfield'ı daha gözümün önünde kaybedersem, aklımı kaçıırım.

"Hayley! Bana su getir lütfen!" omzunun üzerinden seslenir ve sonra sahte gülümsemesi geri döner. "Ne kadar dayanıklı olduğumu görsen şaşırırsın." Mavi-yeşil gözleri benimkilere dönmeden önce beni yavaşça süzer. "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Neden korkayım?" diye bağıryorum, çünkü önümdeki bara tırmanışını izlerken çok korkuyorum. Düşmesinden değil, en azından şu anda değil, çünkü tezgâhın üzerinden çevik bir şekilde geçip önüme oturmuş durumda, ama bu sadece kalabalığı ve onu daha da cesaretlendirecek. Yine de geri adım atamam. Yirmili yaşlarındaki bir kadının beni birazcık kızdırmasından korkmuş gibi görüneceğim ve bundan sonra kimsenin beni ciddiye alması zor olacak.

"Hoşuna gidebilir." Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılırken bacaklarını önümde açar. Bir an yüzümü inceler, sinsi gülümsemesi büyürken öne uzanır ve kravatımı yakalar. Kravatı yumruğuna bir kez sarar ve çeker. "Yaklaş. Isırmam."

"Sen her zaman ısıırıyorsun," diye mırıldanıyorum.

"En azından sert ısırmam," diyor daha yumuşak bir sesle ve bu barın erkekleri üzerinde neden bu kadar etkili olduğunu anlamaya başlıyorum. Jesse'nin kız kardeşi olmasaydı, bu yakınlık beni hazırlıksız yakalardı.

Üniversiteli gençler tüm dikkatlerini ona vermişler ve neredeyse çılgına dönmüşler. Bağılıyor, haykırıyor ve onu tezahürat ediyorlar. Koltuğumda öne doğru kayarken düşük bir gürültü patlak veriyor ve dizleri omuzlarıma çarpıyor. Önümdeki uzun bacaklarına bakıyorum, botlarının içindeki baldırlarının kıvrımlarını inceliyorum ve bir anlığına, ellerimi bacaklarının arkasına kaydırmak için can atıyorum.

En azından, pahalı bardağı sanki ucuz bir içkiymiş gibi kapana kadar.

"Bu elli dolarlık alkol," diye itiraz ediyorum, o ise dudaklarına bastırıyor

"O zaman dökmemeye çalışalım." Gülümserken viskiyi bir dikişte içti. Kendinden emin alaycı tavrına rağmen, bir kısmı çenesinin köşesinden aşağı damlar ve gülümserken parmaklarını dudaklarına bastırır.

"Siktir, bu çok seksi! Ben de o lanet viski olmak istiyorum!" diye bağıır bir adam.

Onu yukarıya çıkarıp bu küçük rutinin ne kadar aptalca ve riskli olduğunu, bu adamları böyle kızdırmanın ne kadar aptalca olduğunu anlatmak için can atıyorum, ama daha fazla düşünecek vaktim yok. Eli çenemin altında, ağzımı daha fazla açmam için bastırıyor ve ben onun dediğini yapıyorum. Hoşuma gitse de gitmese de, artık bu işin içindeyiz.

Gerisi yıldırım hızıyla bulanıklaşıyor. Ağzıma tükürüyor ve ben onu yutmaya zar zor vakit buluyorum ki eli yüzüme doğru uçuyor. Başka birine yapacağından daha sert vuruyor ama açık avucuyla tenime çarptığında parmağındaki her bir yüzüğü hissedebiliyorum, temasın ardından buz gibi suyla söndürülmeden önce keskin bir yanık izi bırakıyor.

Son yudum viskiyle boğulmak üzereyken nefesimi tutuyorum. Hepsini yutamadan ıslak saçlarımı parmaklarımla tarayıp yüzümden çekiyorum. Kafamı kaldırdığımda, kendi yaptıklarına şaşırmış gibi görünüyor, ama hemen ardından o kadar tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor ki, bunun gerçek olduğunu düşünüyorsunuz, oysa bu odadaki herkes için bir oyun.

Bu da işe yarıyor. Ulumalar ve ıslıklar daha da yükseliyor ve üniversiteli erkekler barın diğer tarafından onun adını haykırıyorlar. Tüm bunların ortasında, birbirimize bakıyoruz, sanki ilk göz kırpan kaybedecekmiş gibi.

"İyi misin kovboy? Boğulup ölme sakın," diye alay ediyor, gözleri eğlenceyle parlayarak takım elbisemdeki su lekelerine ve sakalımda hâlâ duran viski damllarına bakıyor.

"Her zamanki gibi." Ona ters ters bakarak, lekeleri silmeye çalışıyorum, ama onun ne kadar mutlu olduğunu görünce, ona kötü bakışlar atmak zor geliyor.

Hayley öne eğilip bana bir peçete uzattı. Gülümser ve ona teşekkür ederim, bu sırada Dakota'nın gözlerinden uzaklaşıyorum. Bunu bir zafer olarak kabul eder ve bacaklarını tezgahın üzerine geri atar, bardakları toplayıp kirli çöp kutusunun altına koyar, sonra bir bez alıp kalan suyu siler. Onu tekrar sterilizasyon solüsyonuna atar ve bir tutam saçını kulağının arkasına atar — sanki bana tekrar bakmamak için elinden geleni yapıyormuş gibi her hareketi yavaşça yapar.

Ama bir an için, sanki zaman donmuş gibi, ona bakmaktan kendimi alamıyorum; mavi-yeşil gözlerinin neon ışığı yakalaması, koyu kahverengi saçlarının etrafında oluşturduğu hale, çalışırken alt dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlaması, güneşin bu mevsimde yanaklarını çillerle renklendirmesi

bu mevsimde yanaklarını çillerle renklendirmesi... Bunları fark etmemek zor. Başka biri olsaydı, ona ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirdim, ama ona söyleyemem. Onunla, ikimizin yan yana yürüdüğü, çok aşınmış bir yolum var. O, mantığa ya da bana kulak asmayan, pervasız, vahşi kalpli biri — şimdi de, yıllar önce ona sorumlu olduğum zamanlarda da öyleydi. Ve ben, onun benim yüzümden kaybettiği ağabeyinin yerine geçen, üzücü bir bahaneyim.

Ama onun en kötü dürtülerini dizginlemeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim.

Mesela bu gibi.

"Bu akıllıca değil, biliyorsun, değil mi?" Peçetemi yüz dolarlık banknotun yanına bara atıyorum ve dikkatini bana çevirmesini bekliyorum.

"Hangi kısmı?" Gözleri meydan okurcasına benimkilere bakıyor.

"Her şeyi. Tükürmek. Bara tırmanmak. Müşterilerine tokat atmak. Dava açılmasını istiyorsun." Sesimi alçak tutuyorum. Barın bu ucunda yalnızız. Üniversiteli çocuklar şu anda diğer ucunda toplanmış, bılardo oynuyor ve birkaç sürahi bira etrafında dolaşıyorlar. Ama kimseye fikir vermek istemiyorum.

"Bu yüzden feragatname imzalıyorlar." Gözlerini devirdi.

"Feragatname, onlar çok sarhoş oldukları için imzaladıkları şeyi anlamadıklarını iddia ederlerse seni korumaz. Ya da hayranlarının önünde onları küçük düşürmek için çok hevesli olduğun için feragatname imzalatmayı unutursan." Ona keskin bir bakış attım.

"Oops." Yarım yürekle omuz silkiyor ve temizliği bitirirken tekrar sırtıtmaya başlıyor. "Sanırım avukatıma, senin avukatından bir telefon beklemesi gerektiğini söyleyeceğim."

"Ciddiyim, Hartfield."

"Ben de. Benimkine, senin gibi bir ev sahibi lanet lavaboyu ne zaman tamir edecek diye sormasını söyleyebilirim." Siniri bozulur.

"Ben bunun için buradayım."

"Sen kira çekini almaya geldin. Yukarıda duruyor. Ama lavaboyu tamir etmediğin için paradan kesinti yapacağım."

"Para kesiyorsun, yoksa yok mu?"

"Tamirci ne zaman geliyor?" Gözleri kısılır.

"Ona bakıyorsun." Tabureden kalkarım. O bir şey daha söylemeden, arka taraftaki, onun dairesine çıkan merdivenlere doğru yönelirim. Ama adımı bağırdığını duyarım ve gözümün ucuyla, beni durdurmak için barın arka tarafına doğru koşarak çıkışa yöneldiğini görürüm.

Arka kapıya ulaştığımda önüme atlar ve bir barikat gibi benimle merdivenlerin arasına girer.

"Lavabomu tamir etmeyeceksin." Takım elbisemi küçümseyerek bakıyor. "Neden?"

"Nasıl yapılacağını bilemezsin. Ellerini kirletmek mi? Ne zamandan beri?"

"Şaşıracaksın." Onun daha önceki iddiasını tekrarlıyorum. "Şimdi, beni yukarı çıkar."

Gözlerini kırıştırır, dişlerini alt dudağına geçirirken gözleri bir anlığına üzerimde dolaşır. Benim gerçekten küçük onarımlar yapabildiğimi anlamaya çalışırken, yanından geçip merdivenleri tırmanırım. Bunu halledip tamir etmek istiyorum, böylece Avarice'de işime dönebileyim. Sonra eve gidip on saat boyunca uyumak istiyorum.

"Hangi lavabo olduğunu bile bilmiyorsun!" Merdivenlerden yukarı doğru peşimden koşar. "Grant!" Kilit mandalı tıklayınca çığlık atar ve ben kapı kolunu çeviririm.

"Neye bu kadar endişeleniyorsun? Burada yasadışı bir şey mi oluyor?" Dönüp yüzüne bakıyorum.

"Hayır, bu sadece benim özel alanım. Sen hiçbir şeye saygı duymuyorsun."

"Senin özel alanın." Göğsümde biriken öfkeyle ona bakarken homurdanıyorum. "Herhangi bir tamirciyi içeri almakta sorun görmediğin aynı özel alan mı?"

"Senin gelmenden iyidir!" diye tartışıyor.

"İki yüz doların üzerinde para ödmeden beş dakikada tamir edebilirim." Ve muhtemelen işini yaparken onun iç çamaşırı çekmecesini karıştırmaya çalışacak ya da ne kadar egolu bir herif olduğuna bağlı olarak doğrudan onun kıyafetlerini çıkarmaya çalışacak bir adam olmadan. Hayali tamircinin yüzüne yumruk atıyorum bile ve artık öfkemi kaybettiğimi biliyorum. O bana bir sonraki cümleyi bağırırken ben nefes alıyorum.

"Çünkü sen o kadar parasızsın ki bunu karşılayamazsın, değil mi?" Sesinde alaycı bir ton var.

Gözlerimi kapatıp beşe kadar sayıyorum, sonra tekrar açıyorum.

"Çünkü ben şu anda buradayım. Tamir edilmesini mi istiyorsun, yoksa birinin gelmesini mi bekleyeceksin? Hafta sonu ve pazartesi veya salı gününe kadar kimse gelmeyebilir."

Hâlâ bana, barda şakacı bir tavırla tokat atmak istermiş gibi bakıyor, ama omuzları biraz gevşiyor. Kafasında bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum. İkimiz her zaman sıradan bir şey yüzünden birbirimizi kızdırmayı başarıyoruz ve sakinleşmemiz bir dakika sürüyor.

"Tamam," diye kabul ediyor, sesinde hala bir parça acı var, sonra bana eliyle içeri girmemi işaret ediyor ve ben kapıyı açıyorum.

O yanımdan hızla geçerken, kedisi Vendetta onu karşılamak için koşar ve bana sadece tehditkar bir bakış atar, sonra annesini gözetlemek için televizyon sehпасının üzerine atlar. Dakota aceleyle masadan ve tezgahdan eşyaları topluyor. Sanırım benim soru sorabileceğimi düşündüğü her şeyi saklamaya çalışıyor. Yani belki yasadışı bir şey değil, ama kesinlikle sorgulanmaya değer şeyler. Tabii sadece dağınıklık konusunda endişelenmiyorsa.

"Nasıl görüldüğü umurunda değil." Dağınıklığa alışkınım. Sadece her gün temizlik hizmeti alıyorum.

"Tabii," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Eminim senin evin de aynı derecede dağınıktır." "Genelde öyledir, ama temizlik hizmetine kolayca ulaşabiliyorum."

"Evet, ben bir barda yaşıyorum ve sabahları daha fazla uykuya ihtiyacım olduğunda kolayca uyuyabiliyorum," diye söylenir.

"Buna itiraz edemem. Hangi lavabo?"

"Mutfak." Seçtiği eşyaları göğsüne sıkıca bastırarak başını salladı, vücudu benden yarı dönük bir şekilde cevap verdi. "Hemen dönerim."

ÜÇ

DAKOTA

ODAMA KOŞAR ADIMLA GİDERİM, eşyaları yatağımın üzerine atar ve birkaçını çekmecelere koyarım. En son istediğim şey, üstünde parlak kırmızı harflerle "SON UYARI" yazan mektubu ya da yeni bir yan iş için giyip fotoğrafını çektiğim iç çamaşırlarını görmesiydi. En iyi arkadaşlarımdan biri olan Bristol, geçen ay şaka yollu olarak ekstra para kazanmak için ayaklarının fotoğraflarını internette sattığını söylemişti ve bu beni bir çıkmaza sokmuştu. Bir kız seçeneklerini bilmeliydi, özellikle de durumlar vahim olduğunda. Ve benim durumum olabildiğince vahim, özellikle de bir dakika sonra dışarı çıkıp Bay Casino Kovboy'a bu ay kira için ihtiyacım olan paranın tamamını ödeyemeyeceğimi söylemem gerektiğini düşünürsek. Tabii önce lavabomu bedavaya tamir ettikten ya da tamirci çağırdıktan sonra.

Mutfağa doğru giderken aynaya bir göz attım ve birden durdum. Üzerim viski lekeleriyle kaplıydı ve vücudumdaki parıltılar dekoltemde topaklanmaya başlamıştı. Rujum bulaşmıştı ve kolyemin tokası aşağıya düşerek geceye başladığım sevimli görünümü mahvetmişti. Yatak odamın parlak ışığında, dairem kadar dağınık görünüyordum. Onun yargılaması ve yetersiz bulması için başka bir şeye ihtiyacım yok.

Durup çekmecemden başka bir kısa üst alıyorum, parıltıyı bir mendille siliyorum ve kolyemi düzeltiyorum, sonra dudaklarıma bir kat daha parlaticı sürüyorum. Saçımın uzun uçlarında karışmaya başlayan bukleleri de fırçayla tarıyorum. Saçımı kestirip boyatmam gerekiyor ama şu anda bunu karşılayacak durumum yok. En azından geçen ayın maaşımı alana kadar.

Nedime elbisemi ve bu role uygun görünmek için ihtiyacım olan makyajı karşılayabilmem gerekiyor. En iyi arkadaşımız Hazel, birkaç gün sonra profesyonel bir futbolcu (ve ne yazık ki Grant'in küçük kardeşi) ile yeniden evleniyor.

haftalar. Aile param ve zengin profesyonel sporcu arkadaşlarım arasında, düğün törenine biraz olsun uyum sağlayabilmek için bir mucize yaratmam gerekecek. Ama Hazel'ı hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Mutfığa geri döndüğümde, Grant lavabonun altında borularla uğraşıyor. Ceketini çıkarmış, kravatı yok, gömleğinin düğmeleri açık ve kolları dirseklerine kadar düzgünce kıvrılmış. Ceketinin mükemmel bir şekilde vurguladığını düşündüğüm kasları mı? Gömleğinde daha da iyi görünüyorlar. Ve vücudunu uzatmış, yaptığı tamirat için denge sağlamak için bir bacağını bükmüş hali, beni etkiliyor. Özellikle de şu anda bana yönelik onaylamayan bakışları ya da sabırsız sesi olmadığı için.

"Hartfield?" Adımı gereğinden fazla yüksek sesle çağırıyor, muhtemelen hala diğer odada olduğumu düşünüyor.

"Evet?"

"Herhangi bir alet çantan var mı? Bir İngiliz anahtarına ihtiyacım var." Bu sefer sesini yumuşatıyor.

"Anahtar mı lazım?" Bu olaylar dizisi beni şaşırttığı için bunu bir soru gibi tekrarlıyorum — Grant Stockton'ın gece yarısı mutfığındaki lavabonun altında sırtüstü yatıyor olması, anahtara ihtiyacı olması ve onunla ne yapacağını biliyor gibi görünmesi.

"Jesse'nin alet çantası dolabın üstünde," diye cevap veriyorum. En azından kardeşimin eski alet çantasının hâlâ bende olduğunu sanıyorum. Yıllardır ona dokunmadım.

"Lütfen getirir misin?" Lütfen kelimesi, sorunun geri kalanından biraz daha sabırsız.

"Evet," diyorum odaya girerken. "Ama lavabonun üzerindeki dolapta ve merdivene ihtiyacım olacak."

"Siktir!" diye küfrediyor. "Bunu bırakmak istemiyorum. Gevşek ve eğer bırakırsam..." "Tamam. Tamam," diye onu sakinleştiriyorum. "Sorun yok. Lavabonun kenarına tırmanacağım.

. Bekle... Bırak da..." Ayaklarımla dikkatlice onun vücudunun etrafına dolanıp üstüne çıkıyorum, avuçlarımı tezgaha koyup bir dizimi lavabonun kenarına koyuyorum. Bir kez daha kendimi itiyorum ve dolabın üstüne ulaşabileceğim yüksekliğe çıkıyorum.

Neyse ki, alet çantası hala orada, tozlu ve kullanılmadığından biraz kötü durumda, ama yine de Jesse'nin bizim birlikte yaşadığımız zamanlarda her zaman sakladığı yerde. Onu indirip lavabonun yanındaki tezgahın üzerine dikkatlice koyuyorum.

"Aldın mı?" Grant, başının üstündeki yüzeye çarptığını duyunca soruyor.

"Evet. Aşağı iniyorum, anahtarı alacağım." Bir ayağımı geriye sarkıtarak, altımda duran adama basmamaya çalışıyorum. Bu, ihtiyacım olan son şey, çünkü onun değerli elini ezersem ya da...

"Siktir!" Grant musluğu test ederken lavabonun kenarında oluşturduğu su birikintisinde dizim kayınca çığlık atıyorum. Tezgahtan uçup yere düşüyorum, ama düşüşümü altımda yatan adamın vücudu engelliyor.

"Siktir!" Beni yakalarken benim küfürümün aynısını tekrarlar. Hayal edilebilecek en garip pozisyonda yere düşerim, neredeyse adamın yüzüne oturmuşumdur.

Göğsüne yayılmış durumdayım, her iki dizim de onun iki yanında, eli düşüşümü durdurmaya çalıştığı yerden uyluklarımı sarmış durumda. Şu anda sol kalçamın hemen altında duruyor. Diğer eliyle kafasının arkasını tutuyor, benim vücudum onun göğsüne çarptığında kafasını dolabın kapısının arkasına vurmuştu. Lavabonun altında sakladığı şeyi tutmayı unutmuş ve su altından sızmaya başlıyor.

"İyi misin?" Kafasının arkasını ovuşturuyor, görünüşe göre vücudumuzun hemen yaralanma olasılığından başka bir şey fark etmiyor.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" diye soruyorum, dikkatlice hareket etmeye çalışırken bizi daha da birbirimize dolandırıyorum.

"Ben iyiyim. Otururken dikkatli ol. Kahretsin. Bıraktım ve şimdi daha fazla su var. Takılma..." Sonunda başını kaldırıp, neredeyse yüzüne binmiş halimi gördü. Tam olarak değil tabii, hala giysilerimiz ve birkaç santimlik boşluk vardı, ama yüzünün buruşmasından anladığım kadarıyla, rahat hissetmeyecek kadar yakındık.

"Hartfield." Adımı acı içinde söylemesi beni ölmek istememe neden oluyor. Yüzüm kızarıyor ve aceleyle kalkıyorum, bu sırada bileğimi burkuyorum ama ondan uzaklaşmayı başarıyorum. Halı kaplı yemek odasının zeminine düşüyorum ve tavana bakıyorum. Komik bir şey söylemeye çalışıyorum. Ya da belki kötü bir şey. Bu garip sessizliği bozacak herhangi bir şey.

"Siktir!" O bizim için sonlandırıyor. "Yine ıslak." Bekle... ne? Oh. Doğru. Lavabo. Borular. Siktir. "Su daha hızlı akmaya başladı. İngiliz anahtarı?"

Ayağa fırlayıp tezgaha doğru topallayarak anahtarı almaya giderken, o lavabonun altına dalıp elle yeniden sabitlemeye çalışıyor. Kilidi açıp

anahtarı bulana kadar alet çantasını karıştırıp ona uzattım. Birkaç küfür ve birkaç çevirme hareketi ve bir avuç homurtu daha sonra, tekrar ortaya çıktı.

"Şimdilik tutmalı," diyor tekrar otururken. Yürüyerek yemek sandalyesine gidip oturuyorum. Ayak bileğimi koruduğum için kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"Sadece bir yerimi burktum. Bir dakika sonra geçer." Ben önemsemediğimi belirtirim, ama o anahtarı yerine koymak için ayağa kalktığında, ellerindeki kanı fark etmemek imkansızdır.

"Kanaman var!" İçgüdüsel olarak ayağa fırlıyorum ve neredeyse tekrar düşünüyorum.

"Ben iyiyim. Otur." Bana öfkeli bir bakış attı ve ben bir adım geri çekildim. O da kağıt havlu rulosundan bir kağıt havlu aldı ve elindeki kanı sildi. Elini arkaya uzatıp başına dokundu ve parmakları yine kırmızıya boyandı. "Siktir," diye mırıldandı.

"Bir bakayım," diye ısrar ediyorum, onun huysuz tehdidi unutulmuşken, topallayarak onun başının arkasına bakmak için yanına gidiyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve düştüğümde dolabın ona çarptığı yerde küçük bir sıyrık görüyorum. Pozisyonumuzu hatırlayınca yanaklarım yine kızarıyor ve başımı sallıyorum. "Dolap sana çarpmış. Bir saniye bekle, banyodan ilk yardım çantamı getireyim."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

"İyi değilsin. Bırak da temizleyeyim."

"Sadece bir çizik. İyiyim. Eve gidince kendim temizlerim." "Ben hallederim."

"Ayak bileğini dinlendirmelisin," diye ısrar ediyor.

"Ayak bileğimin durumunu kendim değerlendirebilirim. Kitabı almak için üç metre yürüyebilirim." Banyoya girip dolabı açıyorum ve kitabı çıkarıp, tam etki yaratmak için havaya kaldırıyorum. "Gördün mü?"

"Sadece tekrar düşmeni istemiyorum." Adam huysuz olsa bile endişeleniyor.

"Su olduğu için düştüm. Halıda su yok."

Sinirlenerek dudaklarını sıkıştırıyor ama ben ilk yardım çantasını açıp alkol mendilleri çıkarırken hiçbir şey söylemiyor. Birini açıp ambalajını tezgaha atıyorum.

"Otur." Önümdeki sandalyeyi okşadım. Sandalyeye öfkeyle baktı ama emrimi yerine getirdi. Parmaklarımı nazikçe başının tepesine bastırdım, başını öne eğdiğimde parmaklarım saçlarının arasından kaydı. "Sadece temizleyeceğim."

Küçük yarayı mendille silerim ve o yüksek sesle inler, sandalyesinde sıçrar. Sanki onu vurmuşum gibi.

"Sadece biraz alkol," diyorum yumuşak bir sesle.

"Acıyor lan," diye homurdanır. Yaralı hayvanlar dokunulmaktan hiç hoşlanmazlar.

"Buna dayanabilirsin." Bir kez daha sildim, o da içinden homurdandı ama kıpırdamadı. Geçen hafta sonu yaptığımız promosyon etkinliğinden kalan, alet kutusunun yanında tezgahın üzerinde duran lolipoplara gözüm takıldı. "Sızlanmayı bırakırsan, uslu durduğun için sana lolipop veririm."

"Onları aşağıda eğlendirdiğin çocuklara versen daha iyi olur," diye konuyu saptırır.

"Yine mi?" diye soruyorum, yarayı son bir kez temiz mendille silip hepsini çöpe atıp ilk yardım çantasını kapatıyorum. Bandajın yapışması için çok fazla kıl var ve kanama da zaten yavaşlıyor.

"Yine ne?"

"Sen genç kadınlarla çıkarken, benim genç erkeklerle flört ettiğim için ikiyüzlü bir şekilde bana laf atıyorsun."

"Ben genç kadınlarla çıkmıyorum."

"Seni genç kadınlarla gördüm."

"Onlarla vakit geçiriyor olabilirim, ama çıkmıyorum."

"Patates, patates," diye karşılık veriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Onları şeker ve ikramlarla resmen tuzağa düşürüyorsun. Ağızlarına tükürüyor, bacaklarını açıyorsun."

"Onları tokatlıyorum. Üzerlerine buzlu su döküyorum," diye karşılık verdim.

"Evet, tüm bunlardan sonra, lanet olası buzlu suya ihtiyaçları var." Kullanılmış mendilleri ve ambalajları mutfağın diğer ucundaki çöp kutusuna attığımda gözleri beni takip ediyor.

"Ben gayet iyiyim. O adamlar yarım shot Jack ve bir bardak buzlu su için elli dolar ödüyorlar."

"Tanrım," diye küfrediyor, başını sallayarak.

"Gördün mü? Sen sadece bunu ilk önce düşünmediğin için kıskanıyorsun."

"Akıllıca olmadığını söylemedim." Başını sallar. "Sadece bela arıyor dedim. Davalar. Adamlar bunu daha fazlası için bir davet olarak görüyorlar, sen..." Birden durur.

"Ne yaparsam?" Cümlesini bitirmeye cesaret edemiyor.

"Ne yaptığını biliyorsun." Gözleri benimkilere doğru kalkar.

"Vücudumla ne yaptığının seni ilgilendirmediğini düşünüyorum. Ve eğer bunu bir davet olarak görürlerse, bu onların sorunu." İşte bu yüzden o buraya geldiğinde her şeyi sakladım.

"Ben bunu onların sorunu yapardım. Ama Jesse burada olsaydı..." Bakışları, yan tarafına Jesse'nin baş harflerinin kazınmış olduğu alet kutusuna kayar.

Grant haklı. Jesse hayatta olsaydı, o iğneyi satmama asla izin vermezdi. Grant'in yaptığı gibi bana aynı nutku atardı, ama ben daha az karşılık verirdim. Çünkü Jesse'ye hayrandım. Grant ise... karmaşık biridir.

"Ama öyle değil ve birisi faturaları ödemek zorunda."

"İşler daha iyi gidiyor sanıyordum?" Başını kaldırıp bana şaşkınlıkla bakar. "Yılbaşı ve Sevgililer Günü'nün iyi geçtiğini söylemiştin."

"Öyle. İnsanlar hâlâ buraya geliyor. Ama buradaki rekabet çok sert." Gözlerimi kısarak ona baktım ve o da biraz utanmış gibi göründü. Avarice'in yeni barı, şık spesiyalleri ve ışıltılı yeni iç mekanıyla yavaş yavaş bazı düzenli müşterilerimi çekiyor. Bunu ona açıkça itiraf etmek istemiyorum.

"Müşterilerimiz aynı değil," diye savunmaya geçer.

"Öyle mi? Daha seksi barmenlerin olsaydı, o üniversiteli gençler senin barına gelmez miydi diyorsun?"

"Barmenlerim yeterince seksi. Çoğunu ben seçtim ve az doldurulmuş bir shot için elli dolar almıyoruz." Çenesi sinirden titriyor ve ben, onun personelinin özenle seçtiğini hayal ederken daha dik duruyorum. "Ayrıca, o shot'ı, arkadaşlarının tezahüratları ve onun hayatı boyunca kaçırdığı bir fetişi merak etmesine neden olacak şekilde, arkadaşlarının tezahürat yapmasına ve onun da hayatı boyunca kaçırdığı sapkınlığın ne olduğunu merak etmesine neden oluyorsun." Dudaklarımı sıkıştırıp, meydan okurcasına kollarımı kavuşturarak başımı sallıyorum.

"Hayatında kaçırdığı şey..." diye alaycı bir şekilde sorar. "Kendi sözlerini duyuyor musun? Bar mı işletiyorsun, seks kulübü mü?" diye alaycı bir şekilde sorar. Keskin bir nefes alıp, ona bağırmamak için dilimi ısırıyorum. Keşke yarasını kapatmak için bir şişe alkolüm olsaydı.

"Kapıları açık ve ışıkları yanık tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım." Bana bir şeyi yapmamamı söylediğinde, o şeyi daha da çok yapmak istiyorum.

"Tekrar söylüyorum, Jesse..."

"Jesse'nin ne yapacağı ya da yapmayacağı umurumda değil. O burada değil. Kendi kararları yüzünden gitti, aslında ikinizin kararları yüzünden.

ikinizin de bu kararları özellikle iyi verdiğini iddia etmeyelim. Kendi kararlarımı kendim veririm ve senin bu kararlar hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Sen benim kardeşim değilsin, Grant. Senin söz hakkın yok. Beni sürekli gözetimine ihtiyaç duyan kayıp bir kardeşinmişim gibi davranmandan bıktım." Sert çıkıyorum ve sesimin bu kadar acımasız olmasından ve onun onayına bu kadar önem vermemden nefret ediyorum - yaptığım hiçbir şeye destek vermemesi sinirlerimi o kadar bozuyor ki, sonunda böyle şeyler söylememe neden oluyor.

Grant sertleşir ve ayağa kalkar. Tek kelime etmeden sandalyeden ceketini alır ve kapıya doğru yönelir.

"Sabah bir tamirci çağıracağım. O senin için bunu tamir edebilir." Artık kısa ve öz konuşuyor, tamamen işine odaklanmış durumda ve karşılık vermeyi bile reddediyor olması canımı sıkıyor. O her zaman karşılık verir. Bizim işleri halletme şeklimiz budur. İkimiz de kolayca pes etmeyecek kadar iradeli insanlarız.

"Kiranızı istemiyor musunuz? Bana bir saniye verin, size getireyim." Sadece zaman kazanmaya çalışıyorum; ona her şeyi kontrol ettiğini düşündürmeden, söylediğim kötü sözler için özür dilemek için bir yol bulmaya çalışıyorum. Ama şimdi özür dilerim, bunu fırsat bilip beni zayıf, manipüle edilebilir biri olarak görecektir. Tıpkı bu kasabadaki herkes gibi.

"Peki." Kapıda durdu.

Ne yazık ki, kiradan birkaç yüz dolarlık bir indirim istemeyi unutmuşum. Bunun şimdi bir kurşun balon gibi havada kalacağından oldukça eminim. Kasama giderken içim sıkılıyor.

"Bu ay biraz sıkıntılıyım," derim yumuşak bir sesle, kapıya şifreyi girerken.

"Ne kadar sıkışık?" diye azarlayıcı bir tonla sorar. "Bin dolar."

Sanki söylemek istediği başka sözleri kendine saklıymış gibi uzun bir sessizlik olur. "Peki." Adamın yeni bir favori kelimesi var.

"Gelecek ay öderim," diye geçiştiriyorum.

"Ödemeyeceksin. Dediğin gibi işler kötü gidiyorsa ödemeyeceksin. Düğün yüzünden daha az çalışacaksın, bu da daha az bahşiş alacağın anlamına geliyor," diyor keskin bir sesle.

"O zaman ne yapmamı istiyorsun?" Ona vereceğim parayı çıkarıp kasayı kilitliyorum. O sessiz kalırken, ben ona doğru yürürken beni izliyor, bir elinde para destesini tutuyor ve bekleyişle kaşlarını kaldırıyor.

Gözleri benimkilere takılır ve bir dakika boyunca beni inceler.

"Senin kardeşin olsaydım, bu konuyu görmezden gelirdim. Ama sanırım umurunda olacak hiçbir nedenim olmadığı için, bana bunu telafi etmek için başka bir yol bulman gerekecek." Ben onun söylediklerini sindirmeden, kapıyı açıp koridorun yarısına kadar ilerlemiş.

"Bu ne demek şimdi?" diye arkasından sesleniyorum.

"Pazartesi günü bir tamirci göndereceğim. Saatini bugün daha sonra mesaj atarım. O geldiğinde, evin yarısına iç çamaşırlarını dağıtmamaya çalış!" diye koridordan seslenir. Dışarıya açılan kapı arkasından çarpar ve ben, kendimi neye bulaştırdığımı düşünmeye başlarım.

DÖRT

GRANT

Dakota'nın dairesine vardığımda çok sinirliydim. Tamirciyle buluşmaya gelmemişti, bu yüzden beni arayıp onu içeri alabilir miyim diye sordu. Ne olup bittiğini anlamak için kat ve resort yöneticilerimle yaptığım toplantının ortasında izin almak zorunda kaldım. Onun barın bodrumunda envanter sayımı yaptığını ya da duşa girip telefonunun sessiz modunu kapatmayı unuttuğunu düşündüm. Ama şimdi buradayım ve onu hiçbir yerde bulamıyorum, telefonuna da cevap vermiyor.

Tamirci, Hayley'nin geldiğinde onu gönderdiği arka koridorda, çantası ayaklarının dibinde, duvara yaslanmış duruyor. O da Dakota'nın nerede olduğunu bilmiyordu ve onu bu sabah görmemişti, geç saatlere kadar uyuduğunu ve hala yatakta olduğunu varsayıyordu.

Kapının kilidini açıp yavaşça açıyorum ve içeri bir adım atarken onun adını sesleniyorum. Bu sabah bakım işi olduğunu hatırlamadığı için elinde beyzbol sopasıyla odanın diğer ucundan koşarak gelip yüzümü parçalamasını istemiyorum. Ama cevap yok ve daire sessiz ve boş görünüyor.

"Uyuyor falan olmadığından emin olmak için bir dakika izin verin." Tamirciye döndüm.

"Tabii." O başını sallar ve ben de içeri girerim, kedisi Vendetta'nın dışarı çıkmaması için kapıyı arkamdan kapatırım. Lanet şey, sanki gölgelerin bir parçasıymış gibi gölgelerin içinde dolanıyor ve onun barda başıboş dolaşmasından sorumlu olmak istemiyorum.

Oturma odası ve yatak odası pencerelerinden bolca ışık giriyor, ama bunun dışında ev karanlık, ışık yok, televizyon yok. Ancak ev dağınık. Geçen geceden kalan iç çamaşırları yok, ama yeni bir iç çamaşırı ve giysi seti kanepeye ve sandalyelerden birine dağılmış. Masada kağıtlar dağılmış ve birkaç kutu duruyor.

Tezgah. Dakota tanıdığım en düzenli insan değildi, ama son birkaç sefer buraya geldiğimde, her zamankinden daha dağınıktı. Sanki çok meşgul olduğu için durup eşyaları yerine koymaya bile vakti yokmuş gibi.

"Hartfield?" Yarı açık yatak odası kapısına yaklaşırken ona sesleniyorum. Cevap vermiyor, ben de kapıyı açmak için kolu hafifçe itiyorum.

Yatak boştu ve yapılmamıştı. Yatağın ucundaki taburede ve şifonyerin çekmecelerinde daha fazla giysi vardı. Bu açıdan bakıldığında oda neredeyse dağınık görünüyordu. Kalbim bir an durdu.

Dakota öfkeli biridir ve ağzından çıkanlara kimin karşılık verdiğini umursamama alışkanlığı vardır. Ailem dışında kimsenin benim huzurumda söylemeye cesaret edemeyeceği şeyler söyler bana. Ancak, kardeşi benim için bir kardeş gibiydi ve öldüğünde onu benim bakımına bıraktığı için, çoğunlukla görmezden geliyorum. O, bu ilişkiyi pek sevmese de, benim gözümde herkes kadar aileden biri. Ama onun tehdit ettiği ve alay ettiği tek pislik ben değilim ve sonunda yanlış kişiye yanlış şeyi söylediği takdirde...

Onun odasına girip mahremiyetini ihlal etmekten nefret ediyorum. Son on yıldır ona mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Altı ay boyunca benim vesayetimde olduğu dönemde işler pek iyi gitmedi ve o da yetişkin hayatının hemen her günü benden nefret etti. Ona kalsaydı, buraya bir daha asla adımımı atmazdım. Ama kardeşine, ona göz kulak olacağıma söz verdim. Maddi durumu düzelir, bir ev alır ya da evlenirse, kapıyı kapatıp hayatını yaşamasına izin vermekten mutluluk duyarım. Ne yazık ki ikimiz için de, istikrar onun için hiç önemli bir kelime olmadı.

Bu durumda sıkışıp kaldığım için içimden sessizce homurdanarak kapıyı tamamen açıp içeri girdim. Başka bir mücadele izi olmadığından ve banyoda bayılmadığından emin olmam gerekiyordu.

Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek içeri giriyorum ve yere dağılmış giysilerin üzerinden atlıyorum. Banyo kapısını açmadan önce bir kez daha soyadını sesleniyorum. Sessizlik hakim. Akan su, mırıldanma ya da orada olduğunu gösteren herhangi bir ses yok ve onu yerde yatarken bulmadığım için yarı yarıya rahatlamış durumdayım. En azından banyo tezgahına bakıp bir avuç dolusu oyuncağın şarj olduğunu görene kadar.

"Siktir." Elimi yüzüme sürerim ve aceleyle dışarı çıkmadan önce, önemli bir ayrıntıyı kaçırmadığımdan emin olmak için banyonun geri kalanına hızlıca bir göz atarım.

Onun ne tür oyuncaklardan hoşlandığını bilmeme kesinlikle gerek yoktu. Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, çift uçlu vibratörün boyutunu ve yanında duran narin gül şeklindeki oyuncakı unutmanın bir yolu olmasını umuyorum. Onları tek başına mı yoksa üniversitedeki erkek arkadaşlarından biriyle mi kullandığı sorusu aklımdan geçiyor. Bu düşünceyi aklıma getirdiğim için kendimi lanetliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar tamirci koridordan ve ben kafamda belirmeye başlayan görüntüleri kovup kendimi toparlarım.

"Evet," diye cevap veriyorum, köşeyi dönüp arkamdaki kapıları kapatıyorum. Onun da benim gördüğüm manzarayı görmesine gerek yok.

Dakota, benim kafamda hep bir çocuk olarak kalmıştır, her ne kadar on yıl önce çocukluktan çıkmış olsa da. Kahretsin, o kısa birkaç ay boyunca benim vesayetimdeyken bile, yetişkin gibi davranılmak istemiyordu; kardeşinin küçük mülkünün tüm sıkıcı ayrıntılarına dahil olmakta ısrar ediyor, tüm faturalardan sorumlu olmak istiyor ve yasal olarak yapabileceği anda barı devralmasına izin vermem için bana yalvarıyordu.

Tamirciyi kapıdan içeri davet edip lavaboyu ve sorunları göstererek işe başlamasını sağlıyorum. Bu arada, odayı incelemeye devam ediyorum ve baktıkça daha da gerginleşiyorum. Dizüstü bilgisayarını hala sehpa da açık duruyor, yanında yarısı içilmiş bir fincan kahve ve tabağında yarısı yenmiş bir tost var. Önündeki yer dağınık görünüyor, sanki orada otururken aniden kalkmış gibi.

Ne için çıkmışsa, çok acil bir şey olmalı. Kahvaltısını bitirmeden ve dizüstü bilgisayarını kapatmadan çıkması, bunun önemli bir şey olduğunu gösteriyor. Geçen gün evi dağınıktı, bu yüzden bazı eşyaların ortalıkta durması beni şaşırtmadı, ama bu durum kaosun sınırında gibi görünüyor. Sanki başka biri onu aceleyle dışarı çıkarmış gibi.

Kanım donuyor ve bu hissi bir türlü atamıyorum. Onu bir kez daha arıyorum.

Bir kez, iki kez, üç kez çalıyor ve sonra sesli mesaja geçiyor.

Sırtımdan bir ürperti geçiyor.

Arkamı dönüp bakıyorum, tamirci lavabonun altında çalışıyor, kiracının kaçırılmış olabileceğinden endişelendiğimin farkında bile değil. Telefonumu çıkarıp kardeşim Levi'ye bir mesaj atıyorum.

Seven Sins'deki kameraları kontrol edebilir misin?

Dakota ve ben barın güvenlik sistemini hiç ayrıntılı olarak konuşmadık, bu yüzden ona hala sisteme bağılı olduğumu ve kumarhaneden uzaktan izleyebildiğimi söylemedim. Bir gün kapıya uygun güvenlik görevlileri aldığıında, geceleri kontrol etmeyi bırakacağıma kendime söz verdim. Ama o, kendisi ve barmenlerinin her şeyi halledebileceğini ve tezgahın altındaki beyzbol sopasının yeterli güvenlik önlemi olduğunu ısrarla savundu. Dün gece bir şey olmuşsa, umarım öyledir.

Telefonum çaldı ve sabah onu rahatsız ettiğim için bana siktirip gitmemi söyleyeceği düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama ekranda Lev'in adı yazıyordu.

LEV:

Tabii, özellikle aradığın bir şey var mı?

Dakota'nın dün gece saat kaçta dairesine girdiğini ve ne zaman çıktığını bul. Yalnız mıydı, değil miydi?

Bir sorun mu var?

O burada değil ve ben tamirciyi içeri almak zorunda kaldım. Ev... dağınık görünüyor. Her zamankinden daha dağınık.

Anlaşıldı.

Teşekkürler.

"Tamam. Sadece birkaç parçayı değiştirmemiz gerekiyor. Sanırım o zaman tekrar çalışır. Burada olmayan bir parçayı almam için kamyonetime gitmem gerekiyor," diyor tamirci.

"Tamamdır."

"Tekrar zil çalmam gerekmesin diye arka kapıyı aralık bırakmam sorun olur mu?"

"Tabii ki." Başımı sallıyorum. Zaten apartmanın ön kapısından göz kulak olabilirim ve umarım bu adam işini çabuk halleder.

"Teşekkürler." Kapıdan çıkar ve merdivenlerde botlarının sesini duyarım.

Yalnız kaldığım bu zamanı odayı tekrar incelemek için kullanıyorum ve gözlerim bir kez daha onun bilgisayarına takılıyor. Kararsızım. En son yaptığı şey, nerede olduğu hakkında bana bir ipucu verebilir. Ama gördüğüm her şeyi fazla yorumluyor olabilirim ve o zaman mahremiyetini ihlal ettiğim için bana çok kızabilir.

Telefonumu tekrar elime alıp onun numarasını çevirdim. Bu sefer telefon çalmadı bile. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Göğsüm sıkıştı. Aklım olasılıklarla doluyken, tamircinin geri döndüğünü zar zor fark ettim.

Kardeşini koruyamadığım için her şeyi mahvettim. Bunu bir daha yapamam. Ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem. O da beni asla affetmez.

Sonuçlarını daha fazla düşünmeden kanepeye geri dönüyorum. Fareyi hareket ettiriyorum ve bilgisayar ekranı altı haneli bir şifreyle kilitli olduğu için hemen engelleniyorum. Aklımdan fikirler geçiyor. Tabii ki...

Ekрана bir, iki, üç, dört, beş, altı yazdım... ve kilit açıldı.

Lanet olsun. Onu bulduğum anda bu konuyu konuşacağız.

Ekran aydınlanır ve ağzım açık kalır.

Kalbim durur.

Artık nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum.

Bu konuşma beklemek zorunda kalacak çünkü şu anda gördüğüm şey çok daha zor olacak. Hayatımın geri kalanını yaşamadan da geçirebileceğim bir şey.

"Siktir."

"Ne?" Tamirci lavaboya geri dönüyor ve odanın diğer ucundan bana bakarken kaşlarını çatıyor. Yüzünde şüphecilik okunuyor.

"Kız kardeşim. Yine bir sürü makyaj malzemesi ve kıyafet alıyor. Kredi limitini konuşmamız gerekecek." Sanki bu benim ikinci doğamış gibi yalan söylüyorum.

"Hay sıçayım. Bende de öyle biri var. Kız kardeşim değil, kızım. Hep yeni bir şeyler istiyor. Önce büyük çelik bardaklar, şimdi de ayakkabılar. Hep bir şeyleri var." Başını sallıyor, yüzünde bir gülümsemeyle yere çöküp lavaboyu tamir etmeye başlıyor.

"Evet. Her zaman bir şey var," diye dalgın dalgın onaylıyorum.

Aklım az önce gördüğüm şeyi işlemekle meşgul. Tekrar bakmam lazım. Hayal etmediğimden emin olmalıyım. Bilgisayar ekranını mutfaktan uzaklaştırıyorum, açıp şifreyi tekrar girmeden önce onun göremeyeceğinden emin oluyorum.

Ekran aydınlanır ve Dakota'nın görüntüsü karşımda belirir. Yatağında uzanmış, neredeyse çıplak, göbeğinin hemen altına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş bir kovboy şapkası var. Yüzü kesilmiş. Dövmeleri silinmiş. Ama onun olduğu belli.

Bir ses duyulur ve bir sohbet penceresi açılır, ekran adının yanında taş saplanmış bir kılıç simgesi vardır.

SWORDMASTER782:

Erken geldin.

Uzak duramadın mı?

Yukarı kaydırıyorum ve fotoğrafın bir web sitesinde olduğunu fark ediyorum. Bu bir abonelik sitesi — Dakota'nın abonelik sitesi.

Ya da daha doğrusu, RideHimCowgirl'ün abonelik sitesi.

Lanet olası aynanın öbür tarafına geçtim ve Dakota'nın abonelik sitesi olan alternatif bir gerçekliğe girdim. Burada Dakota, abonelerini eğlendirmede zamanlarda çıplak fotoğraflarını yayınlıyor ve bir çiftlikte yaşayan bir kovboy kızı gibi davranıyor. Onun feed'inde gördüğüm bazı fotoğraflara bakılırsa, bizim aile çiftliğimiz.

Swordmaster'ın mesajını görmezden gelip gelen kutusuna bakıyorum. Orada düzinelerce mesaj var. Bazıları açılmış, bazıları açılmamış. Birkaç tanesi çok daha uzun zincirler gibi görünüyor ve başka bir aboneyle olan birini açıyorum. Bu GirthyGuy1020. Birbirlerine iyi geceler diledikleri mesajlar var, ama yukarı kaydırıldığında çok daha hararetli bir konuşma çıkıyor. Ona, onu nasıl süreceğini söylemesini istediği bir konuşma. Ondaki gelen bir düzine sesli mesaj eki görüyorum. Onları sonra dinlemek için atlıyorum; burada tamirci varken onları dinleyemem ki.

Daha aşağı kaydırıyorum ve başka bir resim var. Soluk şeftali rengi bir külot giymiş ve parmaklarını bel bandının altına sokmuş.

GIRTHYGUY1020:

Eminim büyük olanları seviyorsundur.

■
Şimdiye kadar sahip olduğun en büyük penis ne kadardı?

■
Eminim benimki daha büyüktür. Eminim o amcığı genişçe açabilirim.

Eminim hiç çaba harcamadan onun boynunu kırabilirim.

Ekranı kapatıyorum.

"O kadar mı kötü?" Tamirci, plastiklerin birbirine çarpmasıyla çıkan yüksek sesi duyunca lavabonun altından kıkırdar.

"O kadar kötü." diye homurdanırım.

Düşüncelerim hızla akıyor. Kim olduğu konusunda yalan söylemekle akıllıca davranmış. Fotoğrafları paylaşmadan önce vücudundaki tanımlayıcı izleri ortadan kaldırmakla akıllıca davranmış. Ama orada yeterince ipucu var. Gerçekten uğraşan biri tarafından tanınması için yeterli ipucu var. Lev'den istersem onu dakikalar içinde bulabilir.

Fotoğraf ve mesajlarla dalga geçmekten sıkılmış olsalar ne olur? Belki de onu gerçekten istiyorlardı. Midem bulanıyor.

Birçok şeye karşı yüksek toleransım var — acımasız, korkunç, iğrenç şeylere. Ama yanlış kişinin ona ne yapabileceğini hayal etmek, mide bulantısı ve kan basıncımın tavan yapmasına neden oluyor ve hayali adamı parça parça etmek istiyorum.

Telefonumu tekrar çıkarıyorum.

■
Henüz bir şey buldun mu?

LEV:

■
Tüm bu görüntüleri incelemek biraz zaman alıyor. Elimden geldiğince hızlı ilerliyorum.

■
Hala telefonunu takip edebiliyor musun?

Geçen yıl, uzun bir hafta sonu için ortadan kaybolduğunda ve kimseye nereye gittiğini söylemediğinde, telefonuna takip yazılımı yükledim. Ne isterse yapmaya hakkı var, ama bir şey olursa, ona nasıl ulaşabileceğimi bilmem gerekiyor. Ona ulaşmam gerekirse.

LEV:

■
Teorik olarak.

Yapın. Sokağa gönderebileceğimiz kimse var mı?

Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?

Kız kaybolmuş. Ev sanki talan edilmiş gibi. Ve az önce onun tehlikeli bir yan işi olduğunu öğrendim.

Ne tür bir tehlike?

Ona web sitesini ve ekran adını gönderiyorum.

LEV:

Siktir.

Hackleyebilir misin? Bu pisliklerin hepsinin isimlerini ve adreslerini istiyorum. Ve sitenin kapatılmasını istiyorum.

Evet. Ama önce görüntüleri istiyorsun, değil mi?

Önce telefon. Sonra görüntüleri. Sonra da siteyi.

Anladım. Bana iki dakika ver.

İki dakika inanılmaz derecede yavaş geçiyor. Tamircinin anahtarının sesini, plastiğin hışırtısını ve kartonun yırtılma sesini dinlerken, onun lavaboyu tekrar kullanmak için geri dönüp dönmeyeceğini öğrenmeyi bekliyorum.

LEV:

Telefondaki son konum çiftlik.

Bizim çiftliğimiz mi?

Evet. Takip edilemiyor. Ormana doğru giderken izini kaybetmiş gibi görünüyor.

Aklım bu noktaya takılıyor. Geçen yıl ek güvenlik önlemleri aldığımızdan sonra, bir adamın onu çiftliğimize sürükleyip zarar vermesi imkansız. Ve çiftliğimizdeki hiç kimsenin ona zarar vermesi de kesinlikle mümkün değil. Yani güvende olmalı.

LEV:

Orada sinyal çok zayıf. Muhtemelen yürüyüşe çıkmıştır.

Ya da ata binmiş olabilir mi?

Evet. Mantıklı olur.

Hava güzel olduğunda, en az haftada bir kez Hazel ile ata biniyor. Onu çiftlikte yeterince gördüm, bunu biliyorum. Ama bu, dairenin durumunu açıklamıyor.

Ramsey'i arayacağım.

"Hemen bir iş görüşmesi yapacağım. Beş dakikaya dönerim, tamam mı?" Kapıya doğru yürürken tamirciye böyle diyorum.

"Tamam. O zamana kadar işim biter." "Harika."

Ramsey'in numarasını tuşlamadan önce, koridora çıkıp arka otoparka giden dış merdivene açılan uzak kapıya doğru yürüyorum. İki kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Selam."

"Selam. Bugün Dakota'yı gördün mü?"

"Evet. Bir saat kadar önce geldi. Hazel'la birlikte yürüyüşe çıktı.

Bir şey mi lazım?"

Oksijen ciğerlerime geri doluyor ve kalbim tekrar düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor. Durduramadan dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş çıkıyor. Hazel veya Ramsey'in Dakota'nın ek işinden haberi olduğunu sanmıyorum. Tahminimce, kimse bilmiyor.

"Tamircinin randevusunu unuttu," diye açıklıyorum. Ama korku azaldıkça, öfke onun bıraktığı boşluğu dolduruyor. "Gittiğinde bana haber verir misin?"

"Tabii."

"Ona ya da Hazel'a onu aradığımı söyleme."

"Tamam..." Ramsey, niyetimden şüphe duyuyormuş gibi sesini keser.

"Konuşmadan önce bir dizi bahane uydurmasını istemiyorum."

"

"Haklısın," diye kabul ediyor.

"İyi misin?" diye soruyorum. Adam ikinci evliliğine birkaç hafta kala

"Kararsız mısın? Her zaman birkaç haftalığına Monte Carlo'ya kaçabiliriz. Portofino'ya yatla gidebiliriz." Bütün bunlara hayır diyeceğini biliyorum ama kardeşi olarak bu teklifi yapmam gerektiğini hissediyorum.

"Hayır. Ona tekrar küçük karım diyebileceğim için çok heyecanlıyım." Ramsey gülüyor.

"Tamam."

"Yarın görüşürüz?" Levi ile birlikte içki içmek için buluşacağız. Bazı iş detaylarını halledeceğiz ve bekarlığa veda partisi için ne istediğini konuşacağız.

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatıyorum ve gözlerimi kapatıp, rahat bir nefes alırken telefonumu alnıma bastırıyorum. O iyi. Güvende. Aile çiftliğinde, en iyi arkadaşıyla at binme parkurunda. Bir psikopatın bodrumunda, onun kişisel oyuncağı olarak kilitli değil.

Ama şimdi başka bir sorunu var. *Ben.*

BEŞ

DAKOTA

Daireye geri dönüp merdivenleri tırmanırken yorgunluktan bitkin düşmüştüm. İçki ruhsatımızla ilgili bir sorun vardı ve bunu halletmek için ilçe merkezine gitmem gerekiyordu. Sonra Hazel aradı, ağlayarak ve yüz yüze görüşmek istediği masa süsleri ve oturma düzeni konusunda endişeli olduğunu söyledi. Zaten oraya gitmiş olduğum için, hızla yaklaşan düğün öncesi partinin ayrıntılarını hallettik. Bu parti büyük bir etkinliğe dönüşüyordu, ama Hazel çok heyecanlıydı; planlarını heyecanla anlatışını her düşündüğümde gülümsüyorum. Tüm bunlardan sonra, beni bir gezintiye çıkmaya ikna etti. Bu gezinti, çok ihtiyacım olan bir kaçış oldu, ancak atları su içmeleri için durdurduğumuzda kayıp çamur içinde kaldım. Bu yüzden duş aldım ve onlarla hızlı bir akşam yemeği yedikten sonra eve döndüm.

En iyi aboneyle saat sekizde başlayacak sohbetimden önce bu Queen City Chaos tişörtünü çıkarıp daha seksi bir şey giymem gerekiyor. Bu randevuyu nazıkçe kısa kesmem gerekecek, böylece bu gece barda vardiyama yetişebilir ve umarım moralimi yüksek tutmak için bir kaşık sorbe alabilirim.

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim ve yorgunluktan kapının arkasına kayarak oturdum. Neden Vendetta henüz kucağıma gelmedi diye bir an için merak ettim, ama gözlerimi açıp masadaki silueti gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim. Çığlık atmak için ağzımı açtım, ama o beni durdurdu.

"Uzun bir gün müydü?" Lanet olası şeytanın ta kendisi, günün son saatlerinde gölgelerin içinde pusuda bekliyor.

"Benim dairemde ne halt ediyorsun?" Çok kızgıyım. Nadiren daireme gelir, ama bir hafta içinde iki kez geldi. "Anahtarın olması, istediğin zaman içeri girebileceğin anlamına gelmez."

Öfke ve panik iç içe geçerek midemde bir düğüm oluşturuyor. Onu burada istemememin birçok nedeni var. Ortaya çıkarabileceği çok fazla sır ve görmemesi gereken, öğrenmesi halinde beni öldürecek çok fazla şey var.

"Hayır, ama bu, sen onunla buluşmayı unuttuğunda tamirciyi içeri almam gerektiği anlamına geliyor."

"Oh, lanet olsun." Elimi ağzıma bastırıyorum. Başka şeyler yüzünden tamamen aklımdan çıkmış. "Bugün yangınları söndürmek zorundaydım ve sanırım unuttum."

"Sanırım." Gözleri gömleğime kayıyor. "Hazel ile eğlendin mi?"

"Çoğunlukla." Çamura düştüğümü itiraf etmeye niyetim yok. Bu, onun benim hakkımda sinir bozucu bulduğu şeylerin listesine ekleyeceği benim hakkımda sinir bozucu bulduğu şeylerin listesine ekleyeceği bir başarısızlık olurdu.

"İyi. Birimizin eğlendiğine sevindim."

"Dinle. Tamirci konusunda üzgünüm. Her şeyi mahvettim. Tamir edebildi mi?" Mutfığa girerken soruyorum. Çantamı yemek masasındaki sandalyelerden birine koyuyorum ve gözlerim bilgisayarına takılıyor. Grant'in tam önünde, benim koymadığım bir yerde duruyor.

"Öyleydi." Beni izlerken hiç irkilmiyor.

"Onunla ne yapıyorsun?"

"Bununla mı?" Dizüstü bilgisayarı kaldırdı ve sonra benimle cihaz arasında bakışlarını gezdirdi.

"Evet." Gergin bir şekilde ona baktım, şifre korumalı bıraktığımı hatırlayınca minnettar oldum.

"Şey... komik olan şey, sen burada yokken ve daire o kadar dağınıktı ki sanki biri onu alt üst etmiş gibi görünüyordu, ben gerçekten çok endişelendim. Özellikle de telefonunu defalarca aradığımda cevap vermediğinde."

"Evet. Özür dilerim. İz peşindeydim."

"Ve iz sürme işinden sonra duş alırken? Eve dönmek için arabaya bindiğinde? Bugün başka bir zamanda?" Sesinden öfkesinin arttığını duyuyorum.

"Aradığını gördüm ve bunun yine aşılabilir ya da sana borçlu olduğum para hakkında saçmalıklar olduğunu düşündüm. Başka sorunlarla uğraşırken ikisini de dinlemek istemedim, bu yüzden seni aramayı beklemeyi tercih ettim." Ona iki katıyla cevap veriyorum. Bu gece onun nutuklarına ihtiyacım yok. Abonelerimle sohbet edip bara gitmek için onun gitmesi gerekiyor.

barın. Gemma iptal etmişti, bu da sıra bende demekti. Bu gün bitmek bilmiyordu. "Lütfen bunu başka bir zaman yapabilir miyiz? Yapacak işlerim var."

"Hayır. Ama oturabilirsin."

"Yapacak işlerim var," diye ısrar ediyorum, oturmayı reddederek. "Bekleyebilir."

"Bekleyemez. Meşgulüm ve telefonuma cevap vermem ve takvimime notlar almam konusunda bana vereceğin aptalca nasihatlere ihtiyacım yok."

"Oh, bu ders bundan çok daha fazlası olacak."

"Evet. Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok. Bunu geçen gün konuştuğumuzu sanıyordum."

Açık avucunu masaya vurur.

"Otur. Lanet. Olsun. Hartfield." diye bağırır ve kirpiklerini zar zor kaldırarak buz gibi mavi gözlerini ortaya çıkarır. Kalbim göğsümde bir vuruş hızlanır. Normalde ondan korkmam, ama bazen, şu anda olduğu gibi, onu çok fazla zorladığımdan endişelenirim.

İsteksizce sandalyeye otururum ve ona bekleyen bir bakış atarım. Tek kelime etmez; sadece bilgisayarımın kapağını açar ve onu durdurmaya çalışırken neredeyse boğulurum.

"Ne yapıyorsun? Ona dokunma!" Ona uzanıp, elinden almaya çalışıyorum, ama o ustaca benden kaçıyor, klavyeye rakamlar giriyor ve sonra ekranı çeviriyor.

"Neden? Bunun yüzünden mi?" diye soruyor, ben ise neredeyse çıplak halimle ekranın karşısında duruyorum.

Sıcaklık boynuma kadar yükselir ve yanaklarım kızarır. Kimsenin bunları bulamayacağını düşünmüştüm. En azından tanıdığım kimse. Bunu sır olarak saklamak için çok uğraşmışım. Ve şimdi, dünyada bilmemesi gereken son kişi buna bakıyor. Muhtemelen hepsini görmüştür. *Ölmek* istiyorum.

Başka bir düğmeye basıyor ve abonelerimden birine gönderdiğim sesli not çalmaya başlıyor. Sesim, boğuk ve aşırı heyecanlı. Arka planda vibratörümün sesi duyuluyor.

"Keşke şu anda benimle birlikte sen olsaydın. Keşke ellerin üzerimde olsaydı." Sesli notumda nefes nefeseyim ve sonra yumuşak bir inilti çıkarıyorum. "Beni dilinle mi becereceksin yoksa..." Grant başka bir düğmeye basarak sözümü kesiyor.

Aramızdaki sessizlik uzar, derin bir rahatsızlıktan işkence gibi uzun bir süreye dönüşür.

"Devam edeyim mi?" Sonunda sessizliği bozar ve bilgisayara başını sallar. "Anlatmak istediğini anlattın."

"Öyle mi? Çünkü sana bir şey olduğunu düşünerek endişelendiğimde ve bilgi aramaya çıktığımda..." Konuşurken sesi ölümcül bir tondaydı. "Bunu bulduğumda mı? Bu sapık pisliklerden birinin seni kaçırmış olabileceğini düşündüm. Lanet olası rüzgarda kaybolmuş olabileceğini düşündüm. Bir delinin eğlencesi için bodrumunda tutsak kalmış olabileceğini düşündüm."

"Hayır, değilim." Bariz olanı söylüyorum.

"*Değilsin.* Bunun yerine, ortadan kayboluyorsun. Sorumluluklarını ihmal ediyorsun..."

"Sorumluluklarımı ihmal etmedim." Bu sefer onu kesen benim ve o bundan hoşlanmıyor. "Alkol ruhsatıyla ilgili bir sorunum vardı ve sonra Hazel'ın düğününde acil bir durum çıktı."

"Ne alkollü içki ruhsatı sorunu?" Dudakları düzleşir.

"Bir şeyi kontrol etmeyi unuttum. Betty her zaman bana hatırlatırdı, ama sanırım artık yok. İlçe ofisinde birçok personel değişti ve ben bir tarihi kaçırdım. Ama hallettim. İşleri kendim halledebilirim." Onun bu işi halledeceğini duymak istemiyorum. O her şeyi "halleder" ve sonra sanki sorumlu olamayan bir çocukmuşum gibi bana patronluk taslar.

Savunmamı düşünürken alaycı bir kahkaha atıyor. "Yani internette pis yaşlı adamlarla konuşmak için o kadar çok zaman harcıyor gerçek sorumluluklarını yerine getiremiyor musun?" "Onlarla eğlence için konuşmuyorum. Paraya ihtiyacım var."

"Evet. Hesabında binlerce dolar olduğunu gördüm, ama aylardır kirayı ödeyemiyorsun. Neden?" Ses tonunda suçlama var.

"Çünkü bar iyi gitmiyor. Bunu biliyorsun." Bunu itiraf etmek kalbimi acıtıyor, ama doğru.

"Pornodan kazandığın paranın bir kısmını kirayı ödemek için kullanamaz mısın?" "Porno değil!"

Göğsünden yine alaycı bir kahkaha yükseldi. "Değil mi? O zaman nedir?"

"Sadece birkaç fotoğraf. Erkek arkadaşımın paylaştıklarından farkı yok. Sen bunu müstehcenmiş gibi gösteriyorsun."

Yarı inanamayan, yarı konuşamayan biri gibi elini dudaklarına götürdü. Bu çok dikkat dağıtıcı ve çekiciydi, ve bundan nefret ettim. Gözlerini kırptı ve dikkatini tekrar bana verdi.

"Müstehcenmiş gibi mi gösteriyorum? O sesli notu tekrar dinlememi ister misin? Ya da bulduğum diğer yarım düzine notu? Bu adamlar senin erkek arkadaşların değil. Seni umursamıyorlar."

"Hepsini dinledin mi?" Nefes almakta zorlanıyorum ve kulaklarımda hafif bir çınlama duyuyorum.

Grant Stockton'ın, kendi mezarımı kazıp içine atlamak isteyeceğim kadar özel içerikli şeyleri dinlediğini kabullenmekle meşgul olduğum için, söylediği diğer şeyleri duyamıyorum.

"Sana söyledim. Sen kaybolduğunda..." Konuşmadan önce sesinde hafif bir duraklama var, sanki konuşmadan önce söyleyeceği yalanı düşünüyormuş gibi.

"Bana gerçekten bir şey olduğunu düşünseydin, kardeşlerini aramadan önce tüm bunları incelemiş olamazsın."

"Bu tür şeyler için Ramsey'i aramam." "O zaman Levi'yi aradın."

"Senin nerede olduğunu bulabilir mi diye. Bu bilgiyi elde etmesi zaman aldı." Stockton kardeşlerin ortancası yarı dahi, yarı da uygulayıcıdır. Önemli işlerin yapılması gerektiğinde her zaman onu ararlar. Eğer aşağılayıcı bir tartışmanın ortasında olmasaydık, benim için bu kadar endişelenmesi biraz dokunaklı olabilirdi.

"O zaman sen..." Cümlemi bitirmeden sözümü kesti.

"Bunun lanet olası bir demokrasiymiş gibi davranmaktan bıktım. Bana kira borcun vardı.

Ödemedin ve şimdi de başından beri paran olduğunu öğrendim."

"Gecikmeli ödeme. Henüz param yok."

"Kirayı ödeyecek paran yoktu, ama tüm bu kıyafetleri ve iç çamaşırları alacak paran vardı?" Kanepedeki dağınıklığı işaret ediyor. Daha önce müşterim için giyecek şirin bir şeyler arıyordum. Beğendiklerine çok titizdir, ama bahşişleri iyidir.

"Bu işin bir parçası. Para kazanmak için para harcamak zorundasın." Bariz olanı söylüyorum.

"*Benim* paramı harcadın," diye bağıyor, her konuşmasında sesi daha sabırsız hale geliyor.

"Sanki sana o kadar para lazımmiş gibi!" Bu sefer masaya avucumu vurma sırası bende.

Gözleri hareketimi takip eder, parlak mavi gözleri yavaşça benimkilere bakmak için kalkmadan önce elime bakar.

"Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

"Kiminle konuştuğumu biliyorum. Kendini bu kasabadaki herkesten üstün gören, pahalı takım elbiseleri ve pahalı içkileriyle, ama gerçekte herkesin nefret ettiği, herkesin kaçtığı bir adam."

Yine sessizleşir. Uzun bir dakika geçer ve dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür.

"Benden nefret etmiyorlar Hartfield. Benden *korkuyorlar*." Gözleri benimkilere kilitlenir ve ne kadar istesem de gözlerimi ondan ayıramam. "Ama haklısın. Kardeşini kendi kardeşim gibi sevdiğim için sana farklı davranmayı bırakmamın zamanı geldi. Zor yoldan öğrenmek mi istiyorsun? Bunu gerçekleştirebiliriz."

"Bana uyar." Huysuzca konuştuğumu biliyorum, ama umursamıyorum.

"Mükemmel. Bana tüm kira borcunu yarın tam olarak ödemek zorundasın." Kekeleyerek güldüm. "Sen delisin. O kadar param yok."

"Boş zamanlarında klavye savaşçılarına mavi toplar vererek bolca para kazanıyor gibisin."

"Sana söyledim, o para gecikmeli ödeniyor. İlk taksiti bile bir hafta sonra alacağım."

"Bu benim sorunum değil."

"Yarın parayı almanın imkanı yok." "O zaman tahliye bildirimi bekleyin."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ciddi ol."

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Peki ya senin küçük ek işin? Artık benim. Oradan elde ettiğin her kuruş, kira borcuna, faizine ve gecikme ücretine gidecek."

Gülüyorum. "Denemeni görmek isterim."

"Denememe gerek yok." Bilgisayarı bana doğru itti. "Yenile tuşuna bas."

Bunu yapıyorum ve bir anda sayfa kayboluyor. Resimler, mesajlar, aboneler. Hepsi bir anda yok oluyor. Kalbim mideye düşüyor.

"Ne yaptın?"

"Sildim. Ama önce parayı hesabımdan transfer ettim." "Ciddi olamazsın Grant. O paraya ihtiyacım var. En azından bir ay daha çalışmam lazım. Ödemem gereken şeyler var!" diye itiraz ettim.

"O zaman barda kazandığın paradan ödemek zorunda kalacaksın."

"Bu yetmez!" Gözlerim yaşlarla dolmaya başlar ve midem bulanır. Abonelerden kazandığım parayla zar zor yetiyordu. Abone tabanını yeniden oluşturmak, tabii bunu başarabilirsem, sonsuza kadar sürerdi. Ödemem gereken tüm faturaları zamanında ödeyemezdim.

Çenesi titrer ve yüzümü inceler. Boğazıma yükselen gözyaşlarını geri tutmaya çalışırım, onun bakışlarını karşılayarak, ama bu boşuna bir mücadeledir. Gözyaşları kenarlarından taşar ve yanaklarımdan akar. Utanç, izlerini derimde yakarak geride bırakır. Bunu, bugün onun şahit olmasına gerek olmayan şeylerin listesine ekleyebilirim.

"Ne için yetmez? Bütün bu parayı ne için kullanabilirsin ki? Bana söylemediğin bir bağımlılığın falan mı var?" Kaşları çatılır ve ses tonu değişir. Önümde oturan gangsterin kaba sabırsızlığının ardında, daha önce tanıdığım kardeşçe endişenin izleri belirir.

"Hazel'ın düğünü. Düğün öncesi parti. Bekarlığa veda partisi. Elbise ve ayakkabılar. Saç. Gelinin profesyonel bir futbolcuyla evlendiği ve senden başka herkesin parası olduğu bir durumda, baş nedime olmanın ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" Ona acı bir bakış attım.

"Bunun için miydi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kaçırıp yanaklarımdan akan gözyaşlarını siliyorum. "Bar, kasabadaki ekstra rekabet yüzünden Bristol da her şeyi ödemekten endişeliydi ve ayaklarının fotoğraflarını satmakla ilgili şaka yapıyordu. Ayaklarım güzel değil, ama erkeklerin bakmaktan kendini alamayacağı başka şeylerim var. Ben de düşündüm ki, ne olacak ki... faturaları ödeyebiliyorsam ve yüzümü göstermeden yapabiliyorsam, kime ne zararı var ki?" Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum, onunla göz teması kurmakta zorlanıyorum.

"Sana zarar verir. Bu adamlardan biri lanet olası bir sapık çıkarsa sana zarar verir." Bu anda gerçekten endişeli görünüyor, ama yine de benim kendi hayatımın tam olarak sorumlusu olan bir yetişkin olduğumu kavrayamıyor. Bir şeyin riske değer olup olmadığına karar verebilen biri.

"O zaman bu riski almaya hazırım. Paraya ihtiyacım var, Grant. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Yapamam. Sana anlatmak bile yeterince aşağılayıcı."

Gözlerini kapatıp yüzünü elleriyle ovuşturuyor. Sessizliğin uzamasına izin verirken göğsünden sert bir iç çekiş kaçıyor.

"Peki," der sonunda.

Umut yeniden yeşerir. Saate bakarım. Hala zaman var. Bunu düzeltebiliriz.

"Geri almanın bir yolu var mı? Hesabın silinmesini geri almanın bir yolu? Bir saat sonra çevrimiçi olmam gereken biri var."

"Hayır." Durumumu değerlendirirken gözleri bana düşerken başparmağıyla dudaklarını siler. "Senin işin bitti."

"Bunu az önce kararlaştırdığımızı sanıyordum..." Bana attığı bakış, cümlemi yarıda keser. Kafasını sallar ve koltuğuna yaslanır, beni bir şekilde inceler ki, ben de koltuğumda kıpırdanmaya başlarım.

"Artık senin koruyucu meleğin olmaktan bıktım. Lanet olsun, bugün gibi bir günü daha kaldıramayacağım." Sanki yüce bir güce dua ediyormuş gibi tavana bakıyor. "Hazel'in düğünü için ihtiyacın olan şeyleri alabilmen için sana parayı önceden vereceğim. Ama hepsini geri ödeyeceksin. Şu ana kadar kazandıklarının üstünde kalan her şey, kira borcun, hepsi... Faiziyle ve bana yalan söylediğin için lanet olası cezalarla birlikte. Beni ailenin bir parçası olarak görmek istemiyor musun? Peki. Ben de sana aile gibi davranmayacağım. Horsemene boynuna kadar borçlu olmanın ne demek olduğunu öğreneceksin."

"Personele maaşlarını ödedikten sonra bar çoğu ay zar zor kâr ediyor. Daha fazla abone parası olmadan..." Kafamı sallıyorum. "Sana parayı geri ödememin imkânı yok. Adamlarına boğazımı kesmelerini ya da parmağımı kesmelerini ya da her ne yapıyorsanız onu yapmalarını söyle. İkimizi de bekleme zahmetinden kurtar."

"Kirli işlerimi başkalarına yaptırmam ve sana parayı nakit olarak ödeyeceğini söylemedim."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Saate bakar ve önemli bir işi varmış gibi aniden ayağa kalkar.

"Avarice'e dönmem gerek. Bu gece VIP misafirlerimiz var. Bar vardiyasını sen devral. Ama bu gece son içki siparişinden sonra odama döndüğümde, senden haber almayı bekliyorum. Mesajını beklememe neden olma."

"Benden haber almak ne demek? Sana ne mesaj atacağım?"

"Bir saat sonra onun için ne yapacaktın?"

"Ben..." Sözlör dudaklarımda kaybolur, benden ne istediğini anlamaya çalışırım. Düşündüğüm şey olamaz. Onu bir şekilde yanlış anlamış olmalıyım.

"Ne yapıyordun?" Bana sabırsızca bakar ve yanaklarımın kızardığını görünce sırılarak gülümser. Gözleri vücudumun üzerinde dolaşır. "Bu utangaçlığını aşman gerekecek. Yoksa daha sonra benim sikimi isterken ne kadar ıslandığını bana göstermen çok zor olacak, Kovboy Kız."

ALT

DAKOTA

Hotcakes'in köşesinde otururken, buz ve yulaf sütünü karıştırmak için pipetimi çeviriyorum ve bardağın dibindeki chai'yi karıştırıyorum. Sahibi Marlowe, en iyi arkadaşlarımdan biri ve Hazel'ın diğer nedimelerinden biri. Birkaç çalışanıyla birlikte çalışıyor ve benimle oturmaya gelmeden önce kapanış işlerini bitiriyor. Mekan şafak vakti açılıyor, bu yüzden öğle vardiyasından hemen sonra kapanıyorlar, bu da bana caddenin karşısındaki Seven Sins'e vardiyama dönmeden önce onunla sohbet etmek için bolca zaman bırakıyor.

Bu sabah istediğim gibi uyuyamamıştım. Grant dün gece geç saatlerde beni rahat bırakmıştı, ama akşamki olaylar kafamda sürekli dönüp duruyordu. Bana konuşma şekli. Bana verdiği yardım karşılığında istediği şey - tabii benim ek işimi mahvetmeyi yardım olarak adlandırabilirsiniz.

Yanlış anlamayın. Barımı bırakıp kariyerimi değiştirmeyi düşünmüyordum, ama abonelik sitesi işinden nefret de etmiyordum. Erkeklerle konuşmak kolaydı ve bazıları bile nazikti. Bu işe atıldığımda, belime kadar sapıklarla boğuşacağımı düşünmüştüm. Yine de, çoğunlukla yalnız olan ve günlerini anlatacak ya da yarım saat ya da iki saatliğine fantezilerle günlük rutinlerinden kaçmak isteyen erkekler olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadım. Kafamda canlandırıdığım kadar skandal bir şey değildi. Bar işletmek gibi bir şeydi: sevimli görünmek, flört etmek, biraz dekolte göstermek, sohbeti hafif tutmak ve müşterileri güldürmek. Gerçekten basit şeyler.

Hala bunun bu küçük kasabada hor görülecek bir şey olduğunu biliyorum. Yirmi bir yaşından beri bar işleten çılgın çocuk olduğum için yeterince eleştiri aldım. Büyükanneleer incilerini sımsıkı tutuyorlardı ve anneler beni pazar geceleri aile yemeğine götürülecek türden biri olarak görmüyorlardı.

Yıllar içinde bununla yaşamayı öğrendim, ama bunu öğrenirlerse dedikodular tüm gücüyle ortaya çıkacaktır.

Bu yüzden Marlowe'a söylemeli miyim, söylememeli miyim bilemiyorum. O kimseye söylemez tabii. Arkadaş grubumuzda o bir kasa gibidir; yargılanma veya aşırı tavsiye korkusu olmadan her şeyi anlatabileceğiniz ve tüm sırlarınızı mezara götürecek olan kişidir. Ama sıkı sıkıya bağlı grubumuzda genellikle birbirimizden sır saklamayız ve ben onu bunu yapmaya zorlayacağım.

Düğün yaklaşırken ve eski ve gelecekteki kayınbiraderleri bu konunun merkezindeyken Hazel'a bunu söylemeyi hayal bile edemiyorum. Diğer en iyi arkadaşımız Bristol, kendi para ve zaman sorunlarıyla boğuşuyor. Sırf içimi rahatlatmak için benim sorunlarımı da bu yığına ekleyemem. Yani ya Marlowe ya da kimse. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, birkaç pişmiş ürünü tabağa koyarken odanın diğer ucundan bana gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

O asla kendini böyle bir duruma sokmaz. Sır saklayan biri olmasının yanı sıra, aynı zamanda iyi bir kızdır. Annesinin fırını görev bilinciyle devralan ve güneş gibi parlak mizacıyla kapıdan giren herkesi büyüleyen biri. Bazı günler, onun bu özelliklerinin bir kısmının bana da bulaşmasını diliyorum, ama ne kadar uzun süredir arkadaş olursak olalım, bu hiç gerçekleşmiyor gibi görünüyor.

Karşıma oturur ve hemen ruh halimi anlar. Önüme çikolatalı kruvasan, kurabiye ve mini keklerden oluşan bir tabak koyar.

"Senin sorunların için seçim sana kalmış, ama anlatmalısın." Kaşlarını kaldırır.

"Neden bir şey söyleyeceğimi düşünüyorsun? Belki sadece öğleden sonra çayı ve arkadaşlık istedim," diye karşılık veriyorum.

"Uykusuz görünüyorsun ve yatakta, işe gitmeden önce son birkaç saatini uyuyarak geçirmek yerine buradasın, o zaman durum ne olursa olsun, çok ciddi."

"Kötü bir durum." İç çekip çikolatalı kruvasanın bir parçasını kopardım. "Ama seni bu işe karıştırmalı mıyım, karıştırmamalı mıyım bilmiyorum. Karmaşık bir durum."

"Nasıl yani?"

"Kızlara söyleyemem. Kimseye söyleyemem. Bu..." Büyük pencereden dışarı bakıp geçen iki çifti izliyorum. "Utanç verici ve garip bir durum."

"Ama?"

"Ama bakış açısına ihtiyacım var."

"Tamam. O zaman ben buradayım. Anlat." Israr ediyor.

"Tamam. Bunu basitleştirmek ve seni bu karmaşadan uzak tutmak için kimler ve nasıl olduğu gibi ayrıntıları atlıyorum."

O başını sallar ve içkisini yudumlarken devam etmeme izin verir.

"Diyelim ki birisi ekstra paraya ihtiyaç duydu ve ayaklarının fotoğraflarını satma konusunda şaka yapmak yerine, bunu gerçekten yaptı." Tepkisini görmek için ona bakıyorum, ama o hiç etkilenmemiş, sadece devam etmemi bekliyor. "Ve sonra, onun sevimli ayaklarının fotoğraflarını görenlerden biri, onları sadece kendisinin görmek istediğine karar verdi."

"Seninle çıkmak isteyen bir abone mi?" Kafasını eğiyor ve bunun benim arkadaşım ile ilgili olduğu iddiasını bırakıyor. Beni çok iyi tanıyor. Benim tam da böyle bir şeyi sırf eğlence olsun diye deneyecek türden bir arkadaş olduğumu bilecek kadar iyi tanıyor.

"Benimle çıkmak değil, özel abone olmak. Hala ayaklarımın fotoğraflarını satıyor olacağım, ama onları satın alan tek kişi o olacak."

"Ama kaybettiği geliri telafi edecek mi?" Bunu düşünürken tamamen işine odaklanıyor.

"Evet, hem de fazlasıyla."

"O bir sapık mı?" Endişeyle kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. O... Şey, erkek arkadaş olacak tipte biri değil, ama sapık da değil."

"Sana herhangi bir sorun ya da zarar vermeyecek mi?"

"Senin düşündüğün şekilde değil."

"Ama bir sorun var." Düşünceli bir şekilde bana bakar, kruvasanın bir parçasını koparır ve ısırır.

"Onu abonelik sitesinin dışında tanıyorum." Açıklarken parmağını tırnağımın kenarında gezdiriyorum.

"Barda düzenli olarak görüştüğümüz biri mi?" Kaşları çatıldı.

"Evet." Teknik olarak doğrudu ve ben de bunu kullanıyordum.

"Tamam... yani tanıdığın diğer insanlara bir şey söylemesinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır. Söyleyeceğini sanmıyorum. Bunu yapması ona bir fayda sağlamaz."

"Evli mi?" Bardaktan başını kaldırdı ve kaşları biraz daha yukarı kalktı.

"Hayır. Öyle bir şey değil... sadece ayaklarının fotoğraflarını satıyorsan ve her gün fırına gelen bir adam birdenbire onları satın alan tek kişi olursa

onları satın alan tek kişi olsaydı. Ama o hala fırına gelip ekmek ve kek alıyordu. Bu senin için tuhaf olmaz mıydı?"

"Sanırım bu tuhaf bir durum olurdu, ama o ürkütücü biri değilse ve evli falan değilse. Bir sorun görmüyorum." Omuzlarını silkiyor ama sonra gözlerini kırıştırıp bana meraklı bir bakış atıyor. "Tabii onu bir müşteri den daha fazlası olarak sevmiyorsam."

"Ben..." Beğenmek kelimesini bilmiyorum. Gençken Grant'e aşkı tım. Bu kasabadaki diğer tüm kızlar gibi, ben de büyürken Stockton kardeşlerden en az birine aşık olmuştum. Ama yaşlandıkça ve çatışmalarımız arttıkça, bu aşk duygusu azaldı ve daha çok bir karmaşıklıkla dö nüş tti. Kelimelerle ifade edemediğim garip bir duygu yankısı.

"Dur tahmin edeyim. Karmaş ık bir durum." Beni iyi tanıyor. "Öyle bir şey."

"Bekle... O yakış ıklı mı?" Soruyu sormak için içkisini yudumlar ken durakladı.

"Evet. Çok." Bu soruya dürüstçe cevap verebilirim çünkü yalan söylemek saçma olur, onu çoğu zaman nefret etsem de. Parlak bir gülümsemeyle, benim adıma küçük bir dans yapmaya hazırlanıyor gibi hissediyorum.

"Dakota!! Aman Tanrım. Tamam o zaman. Anlamıyorum, sorun ne, yani... seni endişelendiren soru ne?"

"Bu duruma dü ş tüğ üm için aptal mıyım? Yani, bir şekilde ters tepmeyecek mi?"

"Sen onun gizli kalabileceğini düşünüyorsan, açıkçası bana mükemmel geliyor. Sen paranı alıyorsun. O da istediğini alıyor. Yakış ıklı, harcanabilir geliri var ve sırlarını saklıyor. Neden hoşlanmayasın ki?" O böyle söyleyince, karşı çıkmak zor.

"Bilmiyorum. Bana riskli geliyor." Diye iç geçiriyorum.

"Yüzlerce sapık olabilecek adam için ayak fotoğrafları çekmekten daha az riskli," diye karşı çıkıyor, şeytanın avukatlığını yapıyor.

"Sanırım haklısın." Başımı sallarım.

Grant'e güvenebilirdim. Kardeşime olan sadakati sarsılmazdı ve çoğu konuda aynı fikirde olmasak da, bana asla zarar vermeye çalışmazdı. Kasten değil. Rakip bar durumu olsa bile, onun için bu doğal bir şeydi. Bir kumarhane ve bir tatil köyü işletiyordu. Orada bir bar olması mantıklıydı. İkimiz de bunun satışlarını etkilemeyeceğini düşünmüştük ve ben de öyle olmasını ummuştum.

"O zaman ben olsam... yapardım. Çok fazla avantajı var, az bir dezavantaj ihtimalini dert etmeye gerek yok." Omuzlarını silkiyor. "Basit ekonomi."

"Bu yüzden senin tavsiyene ihtiyacım var." Onun pratik değerlendirmesine gülümserim.

"Anladım. Burası kasa odası mı?"

"Evet. Hazel'a söylemek istemiyorum. Şu anda değil. Kendini suçlu hissedecek ve ben sadece bu düğünü keyifle geçirmesini ve eğlenmesini istiyorum. Bristol da öyle. Kendisinin de başı yeterince dolu ve onu benim ahlaki ikilemlerime sürüklemek istemiyorum."

"Haklısın."

Demek öyle olacaktı. Marlowe'un iyi kız onayıyla, barın zarar etmemesi ve Hazel'ın düğün kutlamalarının yolunda gitmesi karşılığında Grant Stockton için çıplak fotoğraflar çekmeye devam edebilirdim.

YEDİ

GRANT

Bugün keyifsiz bir ruh halindeyim. Dün geceki olay yüzünden istediğim kadar uyuyamadım ve çok erken uyandım, tavana bakarak Dakota'yla ne halt ettiğimi merak ettim. Telefonuma bakarak, ona her şeyi unutmasını söylemeli miyim diye düşünüyorum.

Dün gece onu reddettim. Saatin geç olması ve günün uzun geçmesi nedeniyle uyumam gerektiğini söyledim. Bu bir yalan değildi, ama aynı zamanda kararımı yeniden gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Onun gözyaşları yüzünden aceleyle verilmiş bir karardı. Onun bu kadar çok çalıştığını ve açtığımız yeni barın, onun dediği gibi sorunlarına katkıda bulunduğunu bilerek, onun öyle ağlamasına dayanamıyordum. Herkes yeni ve güzel şeyleri sever. Bazı müdavimleri, parlaklık geçtikten sonra geri dönecek, ama bu, onun durumu düzeltilmesi için yeterli olmayabilir.

Bu lanet olası düğünün küçük bir servete mal olacağı konusunda da haklıydı. Birkaç hafta içinde, Purgatory Falls'un şimdiye kadar gördüğü en büyük etkinlik olduğunu varsayabileceğim bir etkinlik düzenlemek için otele gerçek bir ordu geliyordu. Geniş ailemiz ve Hazel'ın ailesi, en az bir düzine takım arkadaşı ve bir avuç arkadaş, tanıdık ve iş ortağı, ikisinin yeniden evlenmesini görmek için yola çıkacaktı. İlk düğünleri mütevazı geçmişti ve Ramsey, tüm ziller, ıslıklar ve düğün öncesi etkinliklerle bu düğünü onun için mükemmel hale getirmek konusunda ısrarcıydı.

Bu yüzden Dakota'nın bunalmış olmasını suçlayamam. Muhtemelen, Hazel'ın çılgın gelini için baş nedime rolünü üstlenirken, üstesinden gelmekte zorlandığı bir sürü yapılacak iş ve masraf vardır. Ama bunu çözmeye çalıştığı yol tehlikeliydi. Her sorunu çözmeye çalıştığı gibi, tek başına ve işler ters giderse ne olacağına dair çok az düşünerek.

Ya da gangster ev sahibi bunu öğrenip, ona olan borçlarını ödemesi için şantaj olarak kullanırsa ne yapacağını düşünmeden.

Omurgamdan bir suçluluk hissi geçiyor. Nadiren bir şey hissederim. Benim için her şey işidir. Ama onunla birlikte, daha az soğuk bir şey hissediyorum - buna kardeşine karşı bir yükümlülük, kararmış kalbimde bir parça insanlık diyebiliriz. Ona bir ders vermek ve bunu zor yoldan öğrenmesini sağlamak için ne kadar çaresiz olsam da, içimde bir isteksizlik var. Muhtemelen öfkemi dindirdiğimde, o adamlara yaptığı gibi benimle de aynı nefes nefese konuşabilir mi diye merak etmeye başladım ve onu zorlarsam fotoğraflarını gönderecek kadar cesur olup olmayacağını merak ettim.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun." Levi her zamanki gibi sessizce ofisime girer ve karşımda oturur.

"Elimde büyük bir sorun var."

"Dakota mı?" Sırıttıyor. Bunca yıl birlikte çalıştıktan sonra birbirimizi çok iyi tanıyoruz.

Başımı salladım.

"Site silindi ve sanırım bu konuda onu iyice azarladın. Öyleyse çözülmesi gereken başka ne var?" Kaşlarını çatarak sordu ve gözlüklerini çıkarıp gömleğinin kenarıyla temizledi.

"Paraya ihtiyacı var. Ondan aldığım paraya ve biraz daha fazlasına." "Ah.

Ve ona borç vermeyi düşünüyorsun çünkü eski vesayetinde olan kişiye karşı her zaman

eski vesayetiniz konusunda zayıf bir noktanız olduğu için mi?"

"Zayıf noktam yok. Jesse'ye karşı bir yükümlülüğüm var." Levi'ye hoşnutsuz bir bakış attım. Bizim kadar yakın değillerdi, ama Levi de ona kardeş gibi davranırdı.

"Bence bu borcunu çoktan ödedin. Onun şimdi ne yaptığı senin sorunun değil."

"Peki. Dün yaşanan tüm o karmaşa içinde, bunu benim sorunum haline getirdim."

"Nasıl yani?"

Kalemimi alıp masanın üzerinde çeviriyorum. Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Ona söylediğimde yapacağı yüz ifadesini şimdiden biliyorum. Boğazını temizliyor ve beklenti içinde kaşlarını kaldırıyor.

"Ona, bana borcunu ödemek için paradan başka yollar da olduğunu söyledim."

Levi içinden küfür eder ve pencereden dışarı bakarak başını sallar. "Bunu kilometrelerce öteden görebilirdim."

"Görecek bir şey yok," diye terslerim ve gözleri bana döner.

"Sen de bunun bir sorun olduğunu söyledin."

"Bu bir sorun çünkü geri adım atarsam, o bunu ciddiye almayacak. Tekrar tüm bu riskli işlere geri dönecek. Hayatını tehlikeye atacak. İnternette yabancılarla öylece konuşacak. Onların eğlencesi için fotoğraflarını satacak. Hayır. Jesse bundan nefret ederdi. Yanlış adamın ona fazla bağlanmasından bahsetmiyorum bile. Sonunda hasta bir pisliğin oyuncağı olacak."

"Senin onunla yapmayı planladığın şeyin aksine," diye alaycı bir şekilde mırıldanır.

"Sadece ona bir ders vermek için. Birkaç fotoğraf göndermesini sağlamak için. Onu bir iki köşeye sıkıştırmak için. Kolayca pes edecek ve ben de onu bir uyarı ile bırakacağım."

"Ya yapmazsa?"

Bu düşünceye gülüyorum. "Ben önerdiğimde zar zor konuşabiliyordu. Bence bu bir "eğer" meselesi değil, sadece "ne kadar hızlı" meselesi. Benden nefret ediyor ve tüm kozların bende olması ona işkence gibi geliyor."

"Bence bu çok kötü bir fikir. Şu anda olan biten her şey varken? Bu büyük bir dikkat dağınıklığı. Bir noktada, kendi hatalarını yapması gerekiyor."

"Ben dikkatim dağılmaz."

Bana sessizce şüpheli bir bakış attı.

"Onunla bir sınır çizdikten sonra bu sınırı koruyamayacakmışım gibi görünmememi sağlayacak başka bir çözümün var mı?"

İçini çekip başını salladı. "Hayır. Bu konuda kendini gerçekten mahvettin."

Bu konuda haklıydı. Bu taktiksel bir hataydı, nadir bir duygu patlamasının beni sürüklediği bir hata. Bu bir daha olmayacaktı.

"Bu aramızda kalacak."

"Sence, Atlıların başını parmağında oynattığını saklayabilecek mi?" diye düşündü, gözleri bu düşünceyle parıldıyordu.

"Komik." Ona sert bir bakışla bakıyorum. "İşini gizli tutmak istiyor ve ben de ona bu konuda yardımcı olmak istiyorum."

O da başını sallar ve isteksizce sandalyesinden kalkar. "Küçük kardeşimizin neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeye hazır mısınız?"

"Düğün detaylarını bir kez daha konuşursak, bir aylık tatile çıkıp her şey bittiğinde geri döneceğim," diye mırıldanıyorum kapıya doğru yürürken.

YARIM SAAT SONRA, Ramsey ile barda içkilerimizi yudumlarken, bize sürpriz bir haber verir. Normalde sürprizleri pek sevmem, ama bunu milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Şartlı tahliyemi tamamlamak için tüm evrak işlerini halletmeye gittim ve bazılarının yeni atanan şerif hakkında konuştuklarını duydum." Ramsey, buzlu viskisini karıştırıyor.

"Sonunda yaşlı Sheppard'ın yerine geçecek birini buldular mı? Hâlâ onun o şekilde öldüğüne inanamıyorum." Geçen yıl uyuşturucu ve silah suçlamasıyla yargılandığı ve polis teşkilatını sarsan skandalı hatırlayarak kaşlarını kaldırdım.

"Koridorda duyduğum isimlere inanamayacaksın." Ramsey, bir yudum alırken gözlerini bardağın kenarından kaldırır.

"Siktir. Longmeyer terfi almadı, değil mi? Onun gibi tertemiz saçmalıklarına ihtiyacım yok," diye söyleniyorum. O, bana sürekli sataşan teğmenlerden biriydi, bir gün işlediğim tüm suçlar için kafamı uçuracağını ima ederdi. Hiçbir şeyi kanıtlayamamasına rağmen.

"Jay Stockton." Ramsey bunu bir bomba gibi attı.

"Bizim Jay Stockton mu?" Levi'nin yüzü benim midem kadar hızlı düşer. "Aynen öyle."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Levi kaşlarını çatarak sandalyesinde daha dik oturur.

"Bir sonraki seçime kadar siyasi bir atama. Doğru kıçları öperseniz bu görevi alabilir. Görünüşe göre ayrıldığından beri yaptığı da bu," diye dalgın dalgın cevap verdim. Aklım çoktan bir dizi olasılık üzerinde dolaşmaya başlamıştı, her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Jay, geçen yıl başımıza gelen karışıklığın bir parçasıydı - hemen konuşmak istemiyorum - çifte cinayet, kundaklama ve üçümüzün paylaştığı çirkin yazın geri kalanı sadece bize aitti. Ama bunun arkasındaki itici güç, yani ters giden soygun ve sonunda birisinin karaborsada çok açık bir şekilde istediği bir şeye sahip olmamız, amcam ve babamın birlikte yürüttüğü bir gambitti. Bu, Levi ve beni büyük ölçüde bu işin dışında tuttukları bir şeydi. Yaklaşık altı yıl önce, anne ve babamın ölümünün ardından sorular sorduğumda, Jay amcam

bana bunun sadece bilmem gereken bir şey olduğunu söylemişti ve görünüşe göre, Horsemeyen'in yeni başkanı olsam bile, bunu bilmeme gerek yoktu. Bunun hayatımı gereksiz yere karmaşılaştıracağını ve bunu kendi başına halledebileceğini söylemişti.

O zaman ona güvenmemiştim, şimdi de kesinlikle güvenmiyorum. Ailesine tek kelime etmeden Purgatory Falls'a geri dönüyor mu? Hem de kanunların yanında. Bu bilginin her yeni katmanında beni tedirgin eden bir şey vardı ve mümkün olan en kısa sürede bunun nedenini öğrenmem gerekiyordu.

"Ne zaman? Ne zaman dediler?" Levi hemen gerçekleri sormaya başladı. Genelde bir sorunu çözmek için benden daha aceleci davranır.

"Hayır. Detayları bilmiyorum. Sadece konuşmanın sonunu duydum. Bu durumdan pek memnun görünmüyorlardı. Onun bu iş için uygun kişi olmadığını düşünüyorlardı galiba," diye açıklıyor Ramsey.

"Neden acaba?" Levi gözlerini devirip başını sallar.

Buralarda yolsuzluk kanunların her iki tarafında da yaygın, ama ailemizden birinin doğru tarafta yüzmeye başlaması biraz tuhaf.

"Sana ulaştı mı?" Ramsey bana bakar.

"Hayır. Hiçbir şey. Hâlâ sessizlik." Bu, içimde rahatsız edici bir his bırakıyor. Nasıl başa çıkacağımı düşünürken bardağımı çeviriyorum. "Buraya geldiğinde bize haber verecek mi, göreceğiz. O zamana kadar, sen de gözünü üzerinde tutsan iyi olur." Levi'ye bakıyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?" Ramsey ikimizin arasında bakıyor. Ramsey aramızdaki en genç olanı ve ailemiz öldüğünde üniversiteden mezun olup doğrudan profesyonel basketbolcu olduğu için aile işini kaçırdı. Geçen yıl onu tekrar bu işe çekti ve hala bu duruma alışmaya çalışıyor. Geçen yıldan sonra karısının, haklı olarak, onun bu işten uzak durmasını istemesi de yardımcı olmuyor.

"Muhtemelen hayır," Levi, garsonun yanımdan geçerken onu izleyerek, kayıtsızca cevap verdi. "Yine de bir bakacağım. Bizim için işe yarayabilir."

"Nedense bundan şüpheliyim." Kafamı sallıyorum. "Bize sorun çıkarmayabilir, ama sessizliğini göz önüne alırsak, yardım etmeye istekli olacağını sanmıyorum."

"Aile ismine çok fazla dikkat çekmek istemeyecektir," diye tahmin ediyor Levi.

"En azından ne istediğine karar vermeden önce ona bir şans verelim. Onunla babamın yakın olduğunu sanıyordum?" Ramsey iyimser olanıdır. Aile işine boğazına kadar batmamışsan böyle olur.

—İnsanların en kötü hallerinde olmadıklarını varsayabilirsin.

"İş gereği yakınlardı. Aralarında gerçek bir sevgi yoktu. Özellikle Creighton amca her şeyi babama ve bize bıraktığında. Bu onu çok kızdırdı," diye açıklıyorum.

Jay'in bize amca gibi davrandığı zamanlar olmuştu. Birkaç kez balık tutmaya ve kamp yapmaya gittik. Her zaman babamla kart oynamaya gelirdi ve ara sıra yaz barbeküleri olurdu. Ama büyüdükçe onu daha az görmeye başladık.

"Artık tek başına olduğu için, o zaman yaptığı şeyden pişmanlık duyuyor olabilir mi? Belki de aileye geri dönmeyi umuyordur?" diye sorar Ramsey.

"Bunca sessizliğin ardından mı?" Levi başını sallar. "Aynı soyadını taşıması umurumda değil. Onu, gelen her yeni şerif gibi muamele edeceğim. Hatta, iş modelimiz hakkında çok şey bildiği için daha da dikkatli olmalıyız. Yıllar boyunca gördüğü onca şeyden sonra..." Levi sözünü kesip gözlerini bana diker, gözlerinde endişe belirir.

"Olmaz. Onun da zarar görmemesi imkansız.

Ve o adamın değer verdiği tek şey varsa, o da kendi çıkarlarıdır," diye karşılık verdim. "Hepimiz öyle değil miyiz?" Levi'nin pratik yapısı ortaya çıktı.

"Bunu araştıracağım.

Ne bulabileceğime bakacağım."

"İyi. Takip edeceğiz. Bir şey çıkarsa, sonraki adımların ne olması gerektiğini tartışabiliriz." İçkimin kalanını içip bardağı masanın kenarına kaydardım.

"Peki, bu konu hallolduysa, sana söylemem gereken ikinci bir şey var." Ramsey ikimizin arasında bakışlarını gezdirir ve içkisinden bir yudum daha alır, sonra garsona su ister.

"Nedir o?" Levi ona umutla bakar.

"Bu da düğün için başka bir özel istekse..." Gözlerimi kısarak kardeşimle baktım. Onun için her şeyi yapardım, özellikle de şehre geri döndüğü ve maç olmadığı zamanlarda en azından yarı zamanlı olarak çalıştığı için, ama bu düğünün detaylarına gösterilen özen resmi bir devlet etkinliği düzeyine ulaşmıştı.

"Tam olarak özel bir istek değil, ama Hazel düğün partisi yerine çiftlikte özel bir şey yapmak istediğine karar verdi.

birkaç gün ve bir gece kalmak istiyor. Onun ailesi, benim ailem ve çiftlikteki arkadaşlar da gelmek isterlerse."

"Tam olarak ne yapacağız?" Levi, benim hissettiğim kadar şüpheli görünüyor.

"Sadece ateşin başında oturup, oyunlar oynayıp, iyi yemekler yiyeceğiz... öyle şeyler." Ramsey, sanki bana gerçeğin tamamını söylemediğini hissettiren garip bir şekilde arkasına yaslanıyor.

"Ne tür oyunlar?" diye ısrar ediyorum.

O sırtıyor ve sanki onu düşünüyor gibi uzaklara bakıyor. Ben de gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum. Küçük kardeşimin tekrar gülümsediğini görmek çok güzel ve onun mutluluğu neredeyse bulaşıcı. *Neredeyse.* "Sana söylersem, gelmezsin ve o da bunu mahvettiğim için bana kızar."

Bana bakar, kaşları endişeli.

"Şimdi bize söylemek zorundasın," diye Levi araya girer.

"Tamam. Ama sen de geleceksin. Tekmelerek ve bağırarak sürüklemek zorunda kalsam bile. O, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar mutlu... sanki sonsuza kadar mutlu olacakmış gibi, ve kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Tamam." Başımı sallayıp, kaderimizi açıklamaya devam etmesini işaret ettim.

"O, düğün partisi oyunları dediği şeyi yapmak istiyor. Herkesi eşleştirmek, çiftlikte bazı oyunlar oynamak istiyor - binicilik, ip atma, atış - ve bunu bir yarışma haline getirmek istiyor."

"Ödül ne?" diye sorar Levi.

"Henüz karar vermedi. Ada tatili ya da onun gibi bir şey düşünüyordu."

"Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyor?" Levi nadiren eğlenir, benim standartlarıma göre bile kendi iyiliği için fazla ciddidir.

"Kendini çöpçatan sanıyor." O sırtıyor.

"Bizimle bunu yapabileceğini düşünüyorsa, bu kaybedilecek bir bahis." Başımı sallıyorum.

"Hayır. O, ikinizi umutsuz vaka olarak görüyor, bekarlığa yemin etmişler olarak. Ama şimdi yeniden mutlu olduğuna kararlı ve kardeşlerinin de mutlu olmasını istiyor."

"Zavallı herifler," diye mırıldanıyorum.

"Bizi bu işin dışında tuttuğu sürece sorun yok." Levi omuz silkiyor.

"Öyle yapacak, ama siz yemlersiniz. Çok bariz olursa, onun peşine düşerler. Bu yüzden sizin orada olmanızı sağlamalıyım. Ona bunun neredeyse imkansız bir iş olduğunu söyledim, o da bana her gece onun yatağında olmaktan hoşlanıyorsa, bunu gerçekleştireceğimi söyledi."

"Sen tam bir kölesin." Levi gülüyor.

"Ve her saniyesinden zevk alıyorum." Ramsey sırtır.

Kulağa işkence gibi geliyor. Ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, özellikle de bu kadar mutluyken ve geçen yıl tam bir kabusken.

"Orada olacağız," diyorum ve Levi bana kısa bir süre yan gözle bakıyor ama aksini söyleyen tek kelime etmiyor.

"Teşekkürler." Ramsey bana şaşkın bir bakış atar.

"Bir tur daha?" Neredeyse boşalmış bardağımı kaldırıyorum.

"Eve gitmeliyim," diye cevaplar Ramsey. "Onu bekletmek istemem."

"Ben de sevgili amcamız hakkında araştırma yapmam lazım." Levi dudaklarını sıkıştırır.

"Tamam. Kontrol etmem gereken e-postalar ve halletmem gereken işler var." Telefonuma bakıyorum ve Dakota'dan bir mesaj geldiğini görüyorum. Düşünmeden açıyorum ve neredeyse dilime boğuluyorum. Levi ve Ramsey'nin başları birden yukarı kalkıyor.

"O kadar ciddi mi?" Ramsey omzumun üzerinden bakmaya başlar ve ben nefesimi toparlamaya çalışırken hızla kilit ekranına basarım.

"Hayır, sadece halletmem gereken işlerim var," diyorum, ama kaşları bana pek inanmamış gibi eğiliyor. "Hesabı ben öderim. Siz ikiniz gidin."

"Emin misin?" Ramsey cüzdanına dokundu.

"Kesinlikle. İyi günler. Eski ve gelecekteki karına selamlarımı ilet."

"Çok sevinecek."

"Amacım memnun etmek."

Ramsey başını sallar ve vedalaşır, Levi de onu takip eder. Birkaç dakika hareketsiz oturur, boşluğa bakarım. Dakota bugün erken teslimat yapmaya karar vermiştir ve boynumdan yukarısı batık dediğimde yalan söylemiyordum, çünkü kendimi durduramadan fotoğrafları tekrar açıp bakarım.

Fotoğraflardan birinde, iç çamaşırlarıyla, bacakları açık bir şekilde masada oturmuş, elinde bir şişe viski var - daha doğrusu benim viskim. Bu, son birkaç ayda bana verdiği tek küçük teselli, böylece bara gittiğimde içecek bir şeyim oluyor. Sevgililer Günü'nde sevdiği şampanya şişelerinden birini getirdiğimde bana yaptığı küçük bir tavizdi, bu yüzden onun tarafında ince bir barış teklifi gibi geliyor.

Bir sonraki fotoğraf daha sanatsal, çenesinin ve boynunun yan tarafı, göğsüne düşen ve giydiği sütyenin kaymaya başladığı yere kadar uzanan bir gölgeyle çerçevelenmiş.

kaymaya başladığı yere kadar uzanıyor. Askıları omuzlarından sarkmış durumda ve göğüsleri dantelin kenarından düşecekmiş gibi görünüyor. Fotoğrafta yüzünü göstermediğini fark ettim, tıpkı sitede yüklediği fotoğraflarda olduğu gibi. Bu konuda ona hakkını vereceğim.

İlk fotoğrafa geri dönüyorum. Orada da yüzü yok ve üst vücudu, şişeye ve bacaklarına odaklanıldığı için bulanık. Gözlerim, uyluğunun üzerinden geçip giydiği jartiyere bağlanan ipek kurdeleyi takip ediyor. Sadece bir kısmını görebiliyorum. Şişe, görmek istediğim manzarayı büyük ölçüde engelliyor. Ya da görmek isteyeceğim manzarayı. Eğer başka bir kadın olsaydı. Hayal kurmama izin verilen bir kadın.

Ama ben çoktan ellerimi uyluklarının içinden yukarı doğru kaydırmayı hayal ediyorum. Ona benim için bacaklarını daha fazla açmasını söylüyorum. Hangisinin shot, hangisinin chaser olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

Siktir.

Ekranı karartmak için düğmeye basıyorum ve telefonu masanın üzerine yatırıyorum, lanet olası mantığımı bulmak için gözlerimi kapatıyorum. Açıkçası, mantığımı kaybetmişim. Jesse'nin önümde durduğunu, beni baştan aşağı parçalamakla tehdit ettiğini görebiliyorum. Bunu düşündüğüm için beni cehenneme geri sürükledi.

Onunla bunu yapmaya devam edeceksem, her gün bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalacağım. Aynaya bakıp, bunu asla yapmasam bile, bu fikri hayal ettiğim için bir pislik olduğumu çok iyi bilerek kendime bakmak zorunda kalacağım. Ki bunu *asla* yapmayacağım. *Asla*.

Telefonum masanın üzerinde sessizce titriyor ve ben onu lanet bir yılanmış gibi tekrar elime alıyorum. Ekranında onun adı yazıyor ve ben ekranı kaydırarak açıyorum.

HARTFIELD:

■

Borcumu ödememi istiyorsan, viski ve paradan başka neyi sevdiğini bana söylemelisin.

Omzumdaki şeytan ve sikim şimdiden işbirliği içinde, bir sonraki istedikleri şeylerin listesini yapıyorlar. Şakaklarımı ovuşturup, garson boş bardağı almaya geldiğinde viskimden son yudumu içiyorum.

"Zor bir gün mü?" Bana sempatik bir bakış atıyor.

"Öyle de denebilir."

"Bir tane daha?"

"Hayır, teşekkürler. İyiyim." Başımı salladım ve o da bara geri döndü.

Telefonumu tekrar elime alıp Hartfield'ın iletişim ekranını açtım. Adını sildim ve yerine "HELLFIRE" yazdım. GörünüŖe göre, sürekli bir hatırlatmaya ihtiyacım olacaktı. Pop-up penceresini kapattığımda gözlerim tekrar onun mesajına kaydđ.

Bazı temel kurallar belirlemeliyiz.

SEKİZ

DAKOTA

ŞEYTAN:

■

Bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor.

Birkaç bira bardağını musluktan IPA ile doldururken mesajın geldiğini görüyorum. En sevdiğim bira değil ama bu adamlar onu su gibi içiyorlar, ben kimim ki itiraz edeyim? Mesajına gözlerimi deviriyorum. Bu durumun Grant'i ortadan kaldıracağını düşünüyorsam yanılmışım. Tam gaz geri dönmüş.

Birayı uzattım ve bahşişleri için teşekkür ettikten sonra parayı önlüğümün cebine koydum. Dikkatim tekrar telefonuma döndü ve ona cevap verirken dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

■

Birinci kural, kimseye bundan bahsetmemek olmalı.

ŞEYTAN:

■

Bu zaten belli. Kural olmasına gerek yok.

■

Ve düzeltme. İşbirliği anlamında biz demek istemedim. Kuralları ben koyuyorum demek istedim.

Onun açıklamasına gözlerimi devirdim. Tabii ki. Her zaman kontrolü elinde tutmak zorundadır. O liderlik eder, geri kalanımız ise sadece onu takip ederiz. Bunu hiç iyi yapamadım. Onun, ergenlik çağındaki beni birkaç ay boyunca katlandığı için neredeyse çöktüğüne eminim.

■

O zaman kurallar koymayı seviyorsun? Sanırım bu mantıklı. Kontrol takıntın eşsiz.

Bunu içeriğe nasıl dahil edeceğimi düşünmem gerekecek. Benden yalvarmamı istediğini biliyorum.

Görünüşe göre, sana uygun olduğunda şeker babası olmayı seviyorsun. Baba diye çağrılmayı seviyor musun? Yoksa sadece Kovboy mu?

Ya da belki birleşik? Şeker babası Kovboy?

ŞEYTAN:

Tanrı aşkına, Hartfield.

Hiçbir koşulda bana "baba" ya da "kovboy" deme. Şeker ya da başka bir şey.

Sevimli takma adlar yok. Nokta.

Kahkahaya boğuluyorum ve Gemma barın diğer ucundan bana bakıyor, sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor, ben de sadece başımı sallıyorum.

Bu birinci kural mı?

Görünüşe göre, öyle olması gerekiyor.

İkinci madde nedir, sevimli kovboy?

Onu şimdi hayal edebiliyorum, burnunun köprüsünü sıkıştırıp geriye yaslanıyor, pahalı takım elbiselerinden birini giymiş, bana hayal kırıklığı dolu ciddi bir bakış atıyor. Bir sonraki müşteriye geçerken kahkahamı tutamıyorum.

"Tamam, bana neyin bu kadar komik olduğunu söylemelisin." Gemma, hazırladığı içkiye süslemek için kiraz ve limon alırken yanıma yaklaşıyor.

"Sadece konuştuğum bir adam. Çok gergin ve ben onu delirtiyorum."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" Limon dilimini bardağın kenarına sabitlerken kaşlarını çatıyor.

"Asıl soru da bu. Her ikisi de, belki?"

"Hmm. Bu konudaki gelişmeleri duymak için sabırsızlanıyorum."
Gülümser ve içkiyi götürmek için aceleyle uzaklaşır.

ŞEYTAN:

■

Dur. Yoksa seni dizlerinin üzerine çöktürüp bana efendim demeni sağlarım.

Cildimde heyecan dalgası hissediyorum ve ilginin sıcaklığı içimde birikiyor. Bu fikri hiç de fena bulmuyorum. Ama ona bunu belli etmeyeceğim. Adamın elinde yeterince koz var. Nadiren de olsa, benim fantezilerimde yer alabileceğini söyleyerek ona daha fazla koz vermek istemiyorum.

■

Senin dizlerinin üstünde olmak isterim. Ben sana söyleyemediğim isimleri sayarken sen de kıcımı birkaç kez tokatlayabilirsin.

Noktalar birkaç kez belirip kayboluyor ve ben cevap almaktan vazgeçiyorum. Belki de tüm bunlar için endişelenmeme gerek yok; belki de daha başlamadan her şeyi mahvetmişimdir.

Müşteriler akın akın içeri giriyor ve ben kalabalığın içinde kayboluyorum. Sırayı neredeyse bitirmişken, başka bir müşteriye dönüyorum, koyu kahverengi gözleri ve gamzeleri olan bir müşteriye. Bu müşteri, mesajlaşarak atıştığım kişiden çok daha fazla benim tarzım.

"Ne alırsın yakışıklı?"

"Öncelikle numaranızı verin." Gülümser ve sonra bira fiçisine bakar.

"Sonra da fiçide ne tür buğday birası varsa onu verin."

"Blue Moon ya da Breckenridge'in yeni bir bira çeşidi var. Seçini yap."

"Breckenridge olur."

"Hemen geliyor." "Ve

numara?"

"Onu hak etmelisin." Ona göz kırparak bardağı doldurmaya başlarım.

Aşağıya bakıyorum ve telefonum yine bir mesajla yanıp sönüyor. Birayı uzatıp, hesabı için kartını alıyorum. Döküşümün güzelliğini övüyor ve ben tekrar bakmadan, telefonuma girmeyi hak edeceğini vaat ediyor.

ŞEYTAN:

İkinci kural, biz bunu yaparken sen dalga geçmeyeceksin.

Konuşmalarımı okuduysan, müşterilerimle şakalaşmayı sevdiğimi bilirsin.

Senin de mizah anlayışını bulman lazım.

"Yanlış anladın." Barın diğer tarafından derin bir ses beni selamlar ve gözlerim onunla buluşmadan önce irkilirim. Geniş omuzlarını vurgulamak için mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesiyle bu gece her zamankinden daha yakışıklı görünüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve o da beni hazırlıksız yakaladığı için eğleniyor. "Demek istediğim, bunu yaparken telefonunda benim numaramdan başka numara olmaması."

"Bu biraz abartılı gibi." Sesimi yeniden bulmayı başardım. "Ayrıca... Ya ben binince ona Kovboy dememe izin verirse?" Ona alaycı bir gülümseme attım ve o da dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama hemen bastırdı.

"Sana binmene izin verirse, bu onun son rodeosu olur, çünkü sonra iki bacağına da kırarım." Bara yaslanır. "Bu nasıl geliyor kulağa?"

"Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor." Dudaklarımı sıkıştırıp kaşlarımı kaldırıyorum.

Cevap vermek için ağzını açar, ben de elimi kaldırırım.

"Sek viski. Biliyorum." Şişeyi almak için uzanırım, ama yok olduğunu fark ederim. "Kahretsin. Yukarıda bırakmışım."

Neden hala dairemde olduğunu hatırlayınca kızardım — onunla çektiğim fotoğrafları görmüştü. Bu yeni dinamikte kendimi aciz hissediyorum ve benim çırpınışıma görünce ağzının köşesinde sinsi bir gülümseme beliriyor. Neredeyse çekici olan türden bir gülümseme.

"O zaman bana Jack ve kola ver." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ona şüpheci bir bakış attım ama yine de bardağı çıkardım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, dikkatimi içkiyi doldurmaya vererek. "Kuralları belirlerken hazır bulunmak istedim. ayrıntıları netleştirmemiz gerekirse diye."

"Onlara katılmayacağımdan mı korkuyorsun?" Kola eklerken bir bakış atmaya cesaret ettim.

"Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"Her zaman bir seçenek vardır." Ona içkiyi uzattım.

"Haklısın, ama şu anda seçeneklerin oldukça sınırlı."

Bana el sallayan başka bir müşteriye bakmak için ortadan kaybolmam gerekiyor ve happy hour için içeri akın eden insan kalabalığının içinde kayboluyorum. Ama telefonumun tekrar çaldığını duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda onun nihayet her zamanki yerine oturduğunu görüyorum.

ŞEYTAN:

■

Kural üç: Her gece son çağrıdan önce varlıkların teslim edilmesini istiyorum.

■

Kural dört: Onlara varlık deme.

■

Onlar öyle değil mi?

■

Benim yararlandığım şey, yarattığım şey değil.

■

Beşinci kural: Onları asla kimseye gösterme.

■

Sana söyledim. Kuralları ben koyarım. Dördüncü kural: Onları asla kimseye göstermeyiz.

■

Anlaştık. Ama varlıklar konusunda ciddiylim.

■

Bana daha iyi bir terim önermedin.

■

Sıradan eski fotoğrafların nesi var?

Barın arkasından telefonumdan başımı kaldırıp ona kaşlarımı kaldırarak baktım.
O da aynısını yaptı.

ŞEYTAN:

■

Teslim edeceğin şey fotoğraflar olmayacak. Video ve canlı yayın da yapacaktın. Emeklilik yaşına gelmeden bu borcu ödemek istiyorsan onlara ihtiyacın olacak.

■

Hâlâ son dakikada beni senden kurtaracak bir şeker babası çıkmasını umuyorum.

Korkarım bunun için zamanın doldu. Kural Numara İki'ye bak.

Henüz kuralları kabul etmedim.

Hala kafan karışık. Kabul etmek zorunda değilsin. Kuralları ben koyarım. Sen de uymak zorundasın. Horsemen'e bu kadar borçlandığında olan buydu.

Belki Levi beni kurtarır.

Hiç şansı yok.

Ona Kovboy diyebilir miyim?

Hayır.

Baba?

Hartfield. Bana bak.

Paylaşan bir adama benziyor muyum?

Yukarı bakıyorum ve o kesinlikle şeytani görünüyor — odanın diğer ucundan gelen, onun hakkındaki her bir fısıltı söylentisini doğruluyor. Ona cevap vermiyorum; sadece öylece kilitli kalıyoruz, barın iki ucundan birbirimize bakarak.

Tehlikedeyim.

Şimdi bunun farkına varıyorum. Onun bu hali, normalde gördüğüm halinden çok farklı. Bunun benim için iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum, ama bir şeyden eminim: Bu durum devam ettiği sürece tadını çıkaracağım.

DOKUZ

DAKOTA

Ertesi gün, çiftlikte Hazel'a bu hafta sonu düzenleyeceği "düğün oyunları" için hazırlık yapmasında yardım ediyorum. Herkesi eşleştirip, gelin partisi yerine bir ödül kazanmak için yarışmalarını sağlıyor. Kızlarla daha geleneksel oyunlar ve pembe şampanya planlamıştık, ama buna da uyum sağlayabiliriz.

"Daha fazla şeye ihtiyacım yok. Sadece arkadaşlarım ve ailemle daha fazla zaman geçirmek istiyorum, anlıyor musun?" Hazel, masalar için süslemeleri hazırlarken bana bakıyor. Ramsey'i mutlu etmek için her ayrıntıyı mükemmel hale getirmekle meşgul, o da her şeyin tam da istediği gibi olmasını sağlamakla meşgul. İkisi de çok sevimli ve ben onun yaptığı her şeyi neredeyse affettim. Bu da son günlerde Stockton'lara olan nefretimi biraz azalttı ve onları sevme tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı, özellikle de birini.

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Daha az eşya. Sevdığımız insanlarla daha fazla zaman geçirmek. Bunun için asla yeterli zaman yok."

"Aynen!" Son parçayı bir buket kır çiçeği ile tamamlayıp kenara kaydırıyor. "Ama buradaki huzuru korumak için kardeşlerini davet etmek zorunda kaldım. Aile birliği falan." Sesindeki belirsizliği duyabiliyorum. O, benim bu aile hakkındaki duygularımı herkesten daha iyi biliyor. Sadece son gelişmelerden haberi yok.

"Ah. Sence gerçekten gelecekler mi?" Onun burada olacağı düşüncesi midemi bulandırıyor, ama Grant Stockton'ı bir düğün partisinde hayal edemiyorum.

"Aspen çoktan cevap verdi." Aspen onların tek kız kardeşi. Ramsey'den oldukça büyük ve onu sadece bir iki kez görmüştüm.

"Aspen'i seviyor muyuz?"

"Aspen'i seviyoruz. Boşanmadan sonra bile beni kontrol etti... yani, asıl boşanma değil, kazara gerçekleşen gerçek boşanma." Hazel yüzünü buruşturdu.

Hazel ve Ramsey'nin hikayesi uzun. Bu ikisinin geçen yıl başlarına gelen karışıklığı anlamak için onu dinlemeniz gerekir.

"Peki, bu iyi. Ama Levi ve Grant?" Onun adını söylerken kayıtsız görünmeye çalışıyorum. Bu hafta sonu burada olması, içinde bulunduğumuz durumu daha da zorlaştıracak ve bunu önceden bilmek istiyorum.

"Onları kim bilir?" Bana bakar. "Grant gelirse sorun olur mu? İkinizin giderek daha az anlaşılabildiğini biliyorum." "Sorun olmaz. O evin kendi tarafında kalabilir, ben de kendi tarafımda kalırım." Ona gülümserim, yüzümden hiçbir şey okunmamasını umarak.

"Herkesi böyle ayırmak delilik mi? Sadece eğlenceli olacağını düşündüm. Ayrıca, Ramsey bir hafta sonu benimle aynı yatakta yatamayacağı için çıldıracak." Bana yaramaz bir gülümseme atıyor.

"İnsanları ayırmakla deli olduğunu düşünmüyorum. Bu dev bir pijama partisi gibi. Erkekler şikayet etmek istiyorlarsa dışarıda kamp yapabilirler." En iyi arkadaşıma baktığımda ve yüzündeki şeytani gülümsemeyi gördüğümde gülümsemeden duramıyorum. Tüm kızların üst kattaki yatak odalarında, erkeklerin ise alt katta uyumasına karar verdi, ikinci kez evleneceği nişanlısı da dahil. "Ramsey'i uzak tutmak biraz çılgınca olabilir."

"Buna güveniyorum. Çünkü hepiniz gittiğiniz anda..." Alt dudağını ısıyor ve çiçek süngerine bir tur daha yeşillik saplıyor.

"Umarım o kadar kaba davranmaz." Gülerek söylüyorum.

O da kahkahayı patlatır ve omuz silker. "Onun ruh haline ve benim ruh halime bağlı." Yüzüne yine yaramaz bir ifade gelir. "Hafta sonu ayrı kalırsak ne olacağını görmek istememin nedenlerinden biri de bu. Ama sevdiğim yeni bir şey deniyoruz."

"Neymiş o?" Merkez süslemesini cam kavanoza yerleştirmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Serbest kullanım."

"Serbest kullanım mı?" Çiçek süngerini cama yerleştirirken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Aynen öyle. İsteddiği zaman, istediği şekilde, sormadan beni alabilir. Ben güvenli kelimeyi söylemedikçe."

Gözlerimi kırıyorum. Bir elin parmaklarıyla sayabileceğim kadar erkek arkadaşım oldu ve birlikte kaldığımız süreyi daha da az parmakla sayabilirim. Hiçbiri başlangıçta verdikleri sözleri tutmadı ve ben de karşılığında verdiğimden daha azıyla yetinmeyeceğim

ama bu, Hazel ve Ramsey'nin birbirlerine koşulsuz güvendikleri türden bir ilişki kurma şansımın hiç olmadığı anlamına geliyor ve "serbest kullanım" gibi kavramların benim sözlüğümde yer almadığı anlamına geliyor.

"Yani sen sadece... çamaşır yıkarken, kurutucudan bir şey çıkarmak için eğilirken, birdenbire mi oluyor?" diye soruyorum, kafamda bu fikri düşünerek.

"Tamam, *bu* onu olduğundan daha az iyi gösteriyor. O bunu denemedi." Bana dalgın bir gülümsemeyle baktı. "Ama... Geçen gün, beni kahvaltı için uyandırmak için oral seks yaptı ve önceki gece, otelde yazılım güncellemesini yaparken çok sinirlenmişim, o da beni resepsiyon masasına eğip orada becerdi."

"Otelde misafirler varken mi?" "Geç saatti."

"Grace neredeydi?" Gözlerimi kırıştıyorum. "Onu ömür boyu skandalize edeceksin sanki." "Arkada envanter sayımı yapıyordu. Sorun olmaz. Göründüğü kadar masum değil.

"O, benim han yöneticisi için duyduğum endişeyi önemsemedi.

"O bir vaizin kızı gibi görünüyor." Ben de Hazel'a şüpheli bir bakış atıyorum.

Hazel başını sallar ve güler. "Muhtemelen arkasını dönüp dışarı çıkar ve sonra bana high-five yapar. Ayrıca, risk de eğlencenin bir parçası. Ayrıca, o da tarladan yeni gelmişti, yani tam bir kovboy havası vardı. Çok seksi." Hazel alt dudaklarını ısırır ve uzaklara bakar.

Arkadaşımı incelerken, son zamanlarda değişen her şeyi düşünürüm. O ayrıldıktan sonra onun için zor birkaç yıl geçmişti ve o isteseydi ben o adamı toprağın altına gömmek için hazırdım, ama ikisinin birbirlerine geri dönmelerine sevindim. Ramsey'in Grant'te olmayan yumuşak bir tarafı var, Hazel söz konusu olduğunda tamamen ortaya çıkan bir taraf. Büyürken hayal ettiğiniz türden bir aşk... Gerçeklik bunu imkansız hale getirmiş olsa da, bir parçam hala bulabilmeyi dilediği türden bir aşk.

"Sizi birlikte seviyorum." Üniversitede Grant'in sonunda ona kız arkadaşı olmasını istediğini söylediği günden beri onu bu kadar mutlu görmemişim.

"Ben de öyle. Şimdi sana beyaz atlı prensin bulmamız gerekiyor."

"Söylemesi kolay, yapması zor." Çiçek aranjmanlarını yapmaya geri dönerken iç çekiyorum.

düzenlemeye devam ettim.

"Birkaç fikrim var." Kaşlarını oynatıyor ama bana bakmıyor.

ben

"Sormaya bile çekiniyorum."

"Aslında söylemeyi düşünmüyordum. Bazı şeyleri gizli tutmam lazım." gizli tutmam gerekiyor."

Sürprizleri hiç sevmem. Nadiren iyi şeyler olurlar. "Bu uğursuz bir işaret."

"Oh, kes şunu. Bunu seveceksin." Makası bana doğru sallarken parlak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bu bir tehdit mi?" diye şaka yapıyorum ve o bana mason kavanozun içine koymam için başka bir aranjman uzatıyor.

"Belki." Bir an beni izledi. O kadar uzun sürdü ki, biraz utanmaya başladım. "Yani, bekar olmayı seviyor musun? Eğer seviyorsan, karışmak istemem. Ne yapmak istersen desteklerim. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Ben... ne istediğimi bilmiyorum."

Bu bir yalan. Şu anda istediğim şey, Grant Stockton'ın küçük kardeşiyle aynı iştahı duyması. Onun, koyduğu kurallarla birlikte sert ağabey tavrını tamamen bırakıp, beni ofisindeki masanın üzerine yatırırken kulağıma müstehcen şeyler fısıldadığını hayal ediyorum. Asla yapmaz. Gizlice mesajlaşarak oyun oynamak başka bir şey. Gerçek olması başka bir şey.

"Dakota?" Hazel bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Hmm?"

"Bir an için dalgın görünüyordun."

"Üzgünüm. Sadece senin ve Ramsey'nin yaşadığı türden bir ilişki nasıl olurdu diye düşünüyordum."

"Hiç evlenir miydin?" diye soruyor Hazel. Bu benim için çok uzak bir kavram gibi geliyor. Bunu ciddi olarak düşündüğümü sanmıyorum.

"Belki bir gün? Hayatımdaki erkekler... şey... Onları tanıyorsun." Biraz zaman ayırdığım bazı erkekleri düşününce yüzümü buruşturuyorum. Dersimi zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Grant bu konuda haklıydı.

"Evleneceksin." Koluma şefkatle dokunur. "Sadece doğru erkeği bulman lazım. Seni her şeyin önüne koyan ve senin enerjinle başa çıkabilecek kadar kendini toparlamış birini. Çoğu erkek

korkutulmuş. Senin en iyi özelliğinin bu olduğunu düşünen birine ihtiyacımız var."

Gülüyorum. "Bunda bana bol şans. Benden uzun, tavrımı seven ve yatakta berbat olmayan bir erkek bulmaya çalışmak mı? Sanırım tek boynuzlu at arıyoruz."

"Yani... Ramsey'i bulabilirsem."

"Bu küçük kasabada birden fazla olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona alaycı bir bakış atarım.

"Şüpheli, ama sonra her şeyin mümkün olduğunu düşünüyorum. Belki de senin için biraz ithal etmemiz gerekir. Ya da bilirsin... daha fazla seyahate çıkarsan. Bu yıl beni Cincinnati'de daha sık ziyaret edersen. Sihirli bir şey yapabileceğimi garanti ederim. Her yerde tek boynuzlu atlar var. Sadece söylüyorum." Ramsey ile yeniden bir araya geldiği dünyasında çok iyimser hale geldi. Yüzümü görünce kahkahaya boğuluyor. "Tamam. Tamam. Sadece seni daha çok görmek istiyorum. Sen, Bristol ve Marlowe daha çok dışarı çıkmalısınız. Benimle kızlar hafta sonu geçirin ve maçlara gidin. Burada olmadığınızda sizi özlüyorum. Cincinnati'de çok sayıda bekar erkek var. Takımdakiler bile. Sen ve Hayden, o yılbaşı gecesi buradayken iyi anlaşıyor gibi görünüyordunuz."

"Biz de seni özlüyoruz, ama Hayden'ın benim tek eşsiz aşkım olup olmadığını bilmiyorum. Ya da Cincinnati'de aradığım şeyin olup olmadığını."

"Belki. Belki de değil. Denemeden bilemezsin. Sezon başladığında bizimle gelebilirsin." Tereddüt ediyor ve bana yan gözle bakıyor.

Belki. Belki de kaçıp, Hazel ve Grant balayından döndükten sonra bir süreliğine Cincinnati'ye gidebilirim. Grant ile isteyerek ördüğüm bu tehlikeli ağdan kaçabilirim. Sonunun hayal kırıklığıyla biteceğini bildiğim bir ağdan.

Hayley ve Gemma, bu gece gibi gecelerde ben olmadan da işleri oldukça iyi idare ediyorlar. Bardan uzaklaşmak, gerçekten uzaklaşmak, sadece üst kata çıkmak değil, geleceğimi düşünmek için benim için çok önemli olurdu.

Ama içimden bir ses, evime daha yakın bir yerde bir tek boynuzlu at bulabilmeyi dilemeye devam ediyor.

ON

GRANT

"GELDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM." Koridorda karşılaştığım, yakın arkadaşım olarak gördüğüm siyah saçlı kadına selam veriyorum.

"Tabii ki. Bunu yüz yüze konuşmak, telefonda şifreli konuşmaya çalışmaktan çok daha kolay. Essie ve benim zaten şehirde bir işimiz vardı." Bana gülümseyerek satranç odasına girerken beni takip ediyor. Burası benim kendi SCIF versiyonum. Barı ve kumarhaneyi görebildiğim, ama kamera ve kayıt cihazlarının olmadığı bir yer. Özel toplantılar için mükemmel bir yer. Odanın dışında duran güvenlik görevlisine kapıyı kapatması için başımla işaret ettim.

"Lütfen oturun." Dolgun deri koltuklardan birini işaret ettim. "Bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Az önce kasabadaki küçük bir yerde kahvaltı yaptım. Sıcak kek mi?

Çok lezzetli."

"Ah, evet. Marlowe'un yeri. O, müstakbel baldızımın iyi bir arkadaşı."

"Bazen küçük bir kasabada yaşamak isterdim. Herkesin herkesi tanıdığı bir yer. Hepinizin birlikte büyüdüğü bir yer. Çok güven verici olmalı." Charlotte'un dudaklarında duygusal bir gülümseme belirir.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla zaman bunun tam tersi olur." "Ah, neyse. Sanırım çim her zaman daha yeşil görünür."

"Büyük şehirde sahip olduğun anonimliği kaç kez dilediğimi sana anlatamam." İtiraf ediyorum. Purgatory Falls'u seviyorum. Burası benim evim. Ama hepimiz zaman zaman sahip olamadığımız şeyleri arzuluyoruz.

"Hudson hepimize her iki dünyanın da en iyisini sağladı. Şehirdeki çatı katı ve kır evi. Orada çok fazla zaman geçirebildiğimizden değil. Ama orası ıssız bir yer. Küçük kasabanın cazibesi yok. Sadece hektarlarca tarla ve orman var." Charlotte'un

gölümsemesi geri geliyor ve onu anlatırken erkeklerini düşündüğü için gözlerinin uzaklara daldığını görüyorum.

"Avcılık ve yürüyüş için iyi bir yer olmalı." Onun gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Hobiler için zaman olsaydı." Bana anlamlı bir bakış attı. "Hepimiz işimiz dışında başka bir şeye zaman ayıracak kadar yoğun bir hayat sürüyoruz."

"İşin getirdiği zorluklar."

"Yine de çok güzel." O başını sallar, ben de karşısına otururum, küçük bir sohbetle buzları kırdığımız için memnunum.

"Tamam. Planı anlat."

"Alıcıyla tüm doğrulama aşamalarını geçtik ve bu eseri elde etmek için çok istekli oldukları açık. Geçen yıl yaptığımız ön satış sergilerinin ardından eserin nihayet müzayedeye çıkacağını öğrendiklerinde, piyasadaki diğer birkaç kişiyi geride bıraktılar. Bir arkadaşım bile fiyatı yükseltmeye çalıştı, ama onlar sürekli piyasa fiyatının çok üzerinde teklif verdiler. Yani, onların olduğunu oldukça eminiz. Şimdi tek yapmamız gereken, kalıntının bizi onlara götürmesine izin vermek."

"Anladım." Öne eğildim, ellerimi birleştirip başımı sallayarak onu dinlediğimi belli ettim. Bu planı geçen yıl, o zamanlar Hazel'a yaklaştırmaya çalışan ve onu aldatmayı başaran adamın, aslında çiftliğe ve oradaki mülke erişim sağlamak için onun peşine düşürüldüğü anlaşıldığında uygulamaya koyduk. Ayrıca, sonunda kasaya erişim sağlayacağını umduğu bir iş bulup kumarhaneye sızdığı da göz önüne alındığında, Levi ve ben onun sahip olduğumuz kalıntının peşinde olduğundan hemen şüphelendik.

Daha doğrusu, bizim çaldığımız kalıntı. Yıllar önce, ebeveynlerimiz öldürülmeden kısa bir süre önce, babamız bir dizi nadir sanat eseri ve kalıntıyı ele geçirmeyi içeren bir işi kabul etmişti. O ve Jay amcamız bu işin her yönüyle ilgili endişeliydiler ve Levi ile ben o zaman babamıza bu işi sorunsuz bir şekilde halledebileceğimizi garanti etmiştik.

Kolay görünüyordu. Levi sisteme girip güvenlik önlemlerini devre dışı bırakacak ve CCTV'yi devre dışı bırakacaktı. İkimiz içeri girip listedeki eşyaları alıp eve getirecektik. Gerçekten de girip çıkmak kadar kolay bir işti. Babam bizimle gelmek istemişti, ama birkaç hafta önce kalp krizi geçirmişti ve doktorlar herhangi bir stresin kalp krizi veya daha kötüsüne yol açabileceğinden endişeleniyorlardı. Onun için ve stres seviyesi için endişeleniyordum, ama pratik olarak, böyle bir tıbbi olayın o anda ne kadar büyük bir sorumluluk olabileceğini de tartışmıştık — felaket olabilirdi.

İsteksizce, Levi ve benim bu işi tek başımıza halletmemize izin vermişti, biz de tam da bunu yapmak için yola çıkmıştık — en kötüsünü hiç görmemiş yirmili yaşlarındaki gençlerin sahip olabileceği özgüvenle. Ve sonra her şey mahvoldu. Levi'nin işi, kapıdan girer girmez bozuldu, sanki başka biri onun eserini bekliyormuş gibi. Alarmlar çalmıştı ve polis yola çıkmıştı ki, başka bir grup maskeli adam binaya girmişti. Bizi silah zoruyla tutmuşlar ve sahip olduğumuz her şeyi almışlardı. Yetkililer gelmeden zar zor kaçabildik. Hızlı düşünmemiz ve Levi'nin binanın derinliklerine girmeden önce kalıntılardan birini saklamış olması, hayatımızı kurtarmamızı ve çabalarımızın karşılığını alabilmemizi sağlayan tek şeydi.

Olay beni o kadar sarsmıştı ki, birkaç gece daha kalmakta ısrar ettim. Eve dönmek için acelem yoktu ve birkaç kulübe gitmek istiyordum. Sinirlerimi yatıştırmak için alkole, hala hayatta olduğumu hatırlamak için sekse ihtiyacım vardı. Uyandığımda, yatakta bir kadınla birlikte, akşamdan kalma bir halde, babamın ve annemin öldüğünü ve eve dönmem gerektiğini söyleyen bir telefonla uyandığımda pişman olduğum şeylerdi bunlar. Soğukkanlılıkla verandada öldürülmüşlerdi. Açıkça bir suikasttı, ama evin talan edilmesi ve cinayetin özensizliği, polisi bunun kötü sonuçlanan bir hırsızlık olduğunu düşünmeye itti. Hırsızların ülkeden kaçtıklarına inanıyorlardı. Bize tek tesellileri, olayı üst makamlara bildirecekleri, ama orada bir çekmece kaybolup unutulacağıydı.

Asla adalet sağlanamadı. En azından geçen yıl Ramsey eve dönüp anne babamızın cinayetini çözmeye yardım edene kadar. Ancak bu cevaplar sadece daha fazla soruya yol açtı. Örneğin, bizi bu kalıntıyı aramaya ilk başta kim gönderdi, neden onu geri almak için bu kadar çaresizdiler ve Hazel'ı işkence etmek için Flanaganları mülkümüze kim gönderdi?

Karaborsa sanat ve kaçak antika uzmanı Charlotte, kalıntıyı piyasaya sürerek sorunlarımızın kaynağını ortaya çıkarmamıza yardım etmeyi kabul etti. Eğer onu elde etmek için öldürmeye ve çalmaya hazırlarsa, muhtemelen ona fahiş bir fiyat ödeyeceklerini düşündük. Onu piyasaya sürmek, kardeşimin bir zamanlar ve gelecekteki karısını taciz etmek için daha fazla hırsız gönderilme olasılığını azaltacaktı; bu, onun açıkça zorunlu olduğunu söylediği bir şeydi.

"Onlara doğrudan teslim edecek misin?" diye soruyorum.

"Hayır. Bu tür işler kuryeler aracılığıyla yapılır. Genellikle, tek bir kişinin çok fazla bilgiye sahip olmaması için bir sistem vardır. Onlar kalıntıyı aldıklarını onayladıktan ve ben de belirledikleri hesaba paranın yatırıldığını onayladıktan sonra, bu hafta içinde ilk

belirlenen kuryeye teslim edeceğim, onlar aldıklarını onayladıktan ve ben de paranın belirledikleri hesaba yatırıldığını onayladıktan sonra."

"Peki sonra?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu planda her şey bir kart evi gibi görünürken, alıcının kim olduğunu nasıl öğreneceğimizi bilmek istiyorum.

"Kaynaklarım dinliyor, ama bu kurye treni tam bir gizem. Ben de cevapları sabırsızlıkla bekliyorum. Kaynaklardan ve mantıklı tahminlerden elde edemediğimiz bilgileri, yani bu hafta kimlerin teslimatta, kimlerin ofislerinde ve galerilerinde olduğunu, çantaya yerleştirdiğim cihazdan elde edebileceğimizi umuyorum."

"Bu riskli görünüyor." Cihazın ne tür alarmları tetikleyebileceğini düşünerek dudaklarım düzleşiyor. Bunu yapmaya çalışırken yakalanırsak ne olur?

"Higrometreye iyi gizlenmiş. Bu bir sıcaklık ve nem ölçer. Taşıma sırasında, taşıyıcıların onu çok uzun süre sıcakta veya nem oranı yüksek bir yerde bırakmadığından emin olmak için bunlara sahip olmak yaygın bir uygulamadır. Levi ile birlikte, onun oluşturduğu özel bir programa bağlı bir cihaz geliştirdik. Bu cihaz, yaklaşık dört saatte bir sıcaklık, nem, rakım ve GPS koordinatlarını kaydedecek. Bu veriler uzak bir sunucuya gönderilecek ve bize ulaşacak."

"Bu çok akıllıca. Neden bir şey ilettiğini sorgulayacaklar mı?"

"Sorgulamamaları gerekir. Bu alışılmadık bir şey değil. Bu, benim bilmediğim bir kurye hizmeti hakkında bilgim olmadığını ve çok nadir ve pahalı bir ürün olduğunu, nakliye sırasında yanlış kullanılmadığının kanıtını istediğimi söyleyeceğim. Bu tür ürünlerin kaybolmasının bedeli ölüm veya daha kötüsü olabileceğinden, kuryeler buna itiraz etmemelidir."

"Ama bu soru işaretleri yaratabilir?" Bu planın başarılı olmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Hepimizin ihtiyacı var.

"Olabilir ve muhtemelen varış noktasına ulaşır ulaşmaz, göstergeden tamamen ayrılacaktır. Alıcının ne kadar paranoyak olduğuna bağlı olarak, belki daha önce de olabilir."

"Siktir," diye küfrediyorum. Ailemin cinayetinde kanıt olabilecek tüm bu malzemeleri boşuna feda ettiğimizden endişeleniyorum.

"Her planın riskleri vardır. Ama bu plan konusunda kendime güveniyorum," Charlotte beni teselli ediyor. Hudson dışında tanıdığım en kendine güvenen insanlardan biri. Bu yüzden birbirlerine çok yaklaşıyorlar.

"Eğer eminsen."

"Eminim."

"Ve kuryeyle şahsen mi buluşacaksın?" Bunun mantıklı olup olmadığını sorguluyorum. Alıcı akıllıysa, satıcının kim olduğunu bulmaya çalışacaktır.

"Evet."

"Bu tehlikeli değil mi? Hudson çok kızmayacak, değil mi?" "Hesaplanmış bir risk. Rowan ve Essie benimle birlikte olacaklar. İkisi hiçbir şeyin ters gitmesine izin vermeyecekler."

"Tamam. Bu kadar çok soru sorduğum için özür dilerim. Ne yaptığımı bildiğinden şüphem yok. Ben sadece..." Sözler dudaklarımda kayboluyor.

"Gerginim. Anlıyorum. Ben de olurdum." Bir süre durup aynalı pencerelerden bara bakar. "Aslında ben de gerginim. Eğer düşündüğümüz gibi ise, Hudson'ın dedesi ve büyükannesinin ölümüyle bağlantılı olabilir.

Hudson'ın dedesi ve büyükannesi, benim anne babamla yaklaşık aynı zamanda şüpheli bir ev yangınında ölmüştü. Bu olay, onu suçluları bulmak için hayatını değiştiren bir göreve sürüklemişti. Geçen yılki olaylardan ve Charlotte'un uzun saatler süren araştırmalarından sonra, katillerin aynı kişi olduğunu düşündük.

"Eğer düşündüğümüz kişi ipleri elinde tutuyorsa, başımıza tam bir savaş çıkacak." Elimi ağzıma götürüp ovuşturuyorum.

"Hudson'ın başlatacağı bir savaş." Yüzü düştü ve başını salladı. "Ben de onun yanında olacağım." Savaş istemiyorum. Ama cevaplara ihtiyacım var

ve cevaplar savaşa yol açarsa, yapmam gerekeni yapacağım. "Biliyorum. Beni endişelendiren de bu."

"Ama böyle devam etmesine izin veremeyiz."

"Ya perde arkasında tanıdığımız biri değilse?"

"Hangisi daha kötü bilmiyorum. Bildiğimiz şeytan mı, yoksa bilmediğimiz mi?" Seçeneklerimizi hayıflanıyorum. Hiçbiri iyi değil. Birkaç dakika düşünceli bir sessizlik içinde oturup kumarhanedeki turistleri izliyoruz, sonra Charlotte koltuğunda kıpırdanıyor.

"Gitmem gerek. Essie ve ben bu gece Denver'a dönmeliyiz. Toplantılar falan var," diyor.

"Essie Purgatory Falls'a mı geri döndü? Burası onun için çok geri kalmış bir yer sanıyordum." Essie, Charlotte'un kişisel korumasıdır, çoğu erkeği paramparça edebilecek bir kadındır. Ben bile hazırlıksız olarak onunla karşılaşmak istemezdim.

"Hudson ısrar ediyor. Rowan ve Finn, ikisinden biri orada olmayacaksa, onun olmadan markete gitmemi bile istemiyorlar."

"Kendi market alışverişini mi yapıyorsun?" diye alay ediyorum.

Hudson ve Charlotte çok seçkin çevrelerde dolaşıyorlardı. Bizim gibi taşra insanları nadiren davet edilirdi. Yıllar önce, yeraltı düzeni belirlendiğinde, atalarının darağacından kıl payı kurtulma yeteneklerinden dolayı halk arasında Gallowsmen olarak bilinen Kelly ailesi, kutsanmış olanlardı. Yıllarca en iyi evlerin içinde bulunarak toplumun sırlarına vakıf olan bu aile, güç ve prestij sahibi pozisyonlara sızdı. Bu pozisyonlar arasında, zenginlerle yoksulları, hırsızları ve suçluları, mallarını satın alabilecek gücü olan toplumun zengin kesimleriyle bir araya getiren, iyi bağlantıları olan Doğu Kıyısı üst tabakası da vardı.

Stocktonlar veya Stocktonların liderlik ettiği batıdaki daha geniş bir birlik olan The Quiet Horsemen, sessiz ortaklardı. Para aklayıcılar ve aracılar olarak, tüm paranın yasal ve bazıları yasal olmayan yollarla (barlar, gümüş ve maden yatırımları, çiftçilik ve kumarhaneler gibi) geri akıtılmasını sağladılar. Bu yüzden Purgatory Falls mükemmel bir yuva oldu ve adını da buradan aldı: günah ve kurtuluşun ortasında.

"Evet, ara sıra market alışverişine gitmeye vaktim oluyor ve bunu tercih ediyorum. Yine de, nasıl büyüdüğümü düşününce, her şeyde yardım almayı doğru bulmuyorum." Charlotte başını sallar. Şu anki yaşam tarzına bakınca, onun mütevazı başlangıcını tahmin edemezsiniz — Hudson ona aşık olmasaydı bile, bunu kendi başına başatabileceğini düşünüyorum.

"Sırf zorluk olsun diye işleri zorlaştırmanın bir anlamı yok." Hudson'ın onun marketlerde dolaşmasından endişe ettiğini düşünerek gülümserim.

"Ama zorluk için zorluk." "Market zorluk mu?"

"Kar fırtınasından önceki gece market kasasında beklediğin oldu mu hiç? Bıçaklı kavga gibidir." Ayağa kalkarken gülüyor.

"Denediğimi söyleyemem, o yüzden sana inanmak zorundayım." Ben de gülümsüyorum.

"Tamam. Öyleyse ben gidiyorum. Birkaç hafta sonra düğün için tekrar görüşürüz, değil mi?"

"Tabii ki. O zaman tüm işlevsiz aileyle tanışacaksın."

"Hayatta kaçırmam. Kardeşinin sonunda kızını elde etmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Birlikte çok tatlılar."

"Hepimiz sabırsızlanıyoruz. O zaman belki sonunda biraz huzur ve sessizlik bulabiliriz." Charlotte'u kapıya kadar geçiriyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Sırada sen mi var, Levi mi?"

"Bence önce cehennemın kalın bir buz tabakası oluşturması gerekir."

"Daha ılgın şeyler de oldu."

"Öyle diyorlar."

"Dikkatli ol." Bana başını sallar.

"Sen de. Dönüş yolunda dikkatli ol." Asansörlere doğru giderken ona el sallarım ve satranç odasına geri dönerim.

Elimi cama dayayıp eğilip kumarhane salonuna bakıyorum. Salon şimdiden kalabalık, bu iyiye işaret. Umarım önümüzdeki dönemde, sokaklarda kazanılması imkansız bir savaşta ölen adamların sayısı değil, kumarhanemin doluluk oranı ve kalabalığı önceliklerim listesinin başında yer almaya devam eder.

ON BİR

GRANT

Süitiime çıktığımda yorgunluktan bitkin durumdayım. Bir şişe su ve mutfaktan aldığım gece atıştırmalıklarıyla kanepeye yığılıyorum. Bu gece akşam yemeği bile yiyemedim, misafirleri ağırlamak, gece vardiyası çalışanlarımla toplantılar yapmak ve Ramsey'in düğünü için şehir dışından gelen tüm misafirler için son siparişleri ve düzenlemeleri kontrol etmekle çok meşguldüm. Tüm bunları işlerimi hallettikten sonra yaptım.

Daha fazla enerjim olsaydı, terasta bulunan jakuziye girip yorgun bedenimi dinlendirirdim. Bütün gün ayaktaydım ve bu sabah spor salonunda yaptığım egzersiz her zamankinden daha zorluydu. Omuzlarımı her hareket ettirdiğimde bunu hissedebiliyorum. Ramsey nasıl dayanıyor bilmiyorum. Ya da aslında biliyorum, bu onun işi ve ülkenin her iki ucunda onu formda tutan ve doğru beslenmesini sağlayan personeli var, muhtemelen bunun üzerine bir de egzersiz sonrası rejimi var. Vücudunun benimkinden on yıl daha genç olduğunu da unutmamak lazım. Yeniden o kadar genç olmak ve bazı şeyleri yeniden yapmak için her şeyi verirdim — sahip olduğum şeylerin değerini o zamanlar bilseydim. Genç demişken, telefonum çaldı ve ekranda onun adını gördüm. Daha doğrusu, takma adını.

HELLFIRE:

■

Özel bir isteğin var mı? Bugün işe başladım ve sadece duş alıp yatağa girmek istiyorum. Ama varlıklarla uyumsuz olmak istemiyorum.

Onun küstahlığına gülümsüyorum.

■

O zaman ikimiz de aynıyız.

■

Duşunu al ve yatağa girdiğinde bana mesaj at.

Tamam. Duşta uyuyakalmazsam sana mesaj atarım.

Telefonumu masaya bırakıp pideyi son bir ısırık alıyorum, suyu içip duşa giriyorum. Dakota'nın da dairesinde aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum, yavaşça kıyafetlerini çıkarıp yere atıyor, suyu açıyor ve küçük fayanslı odayı buharla dolduruyor. Sabunlanırken elleri vücudunda dolaşıyor.

Aklımdan geçen görüntüleri durduramıyorum. Onun paylaştığı şeyi görmezden gelemiyorum. Onun güzel, hatta muhteşem olduğunu biliyordum. Çalışırken barın onun tarafına akın eden erkeklerin sayısından bunu anlayabiliyordum. Ama benim için o her zaman onun küçük kız kardeşi olmuştu. Korumam ve güvende tutmam gereken biri. Sorumsuz, tavırlı, on sekiz yaşında bir genç olarak zamanda donmuş biri. Başka bir şey olarak hayal bile edemeyeceğim biri.

Ama şimdi... Siktir. Tek görebildiğim bu. Göğüslerinin ve kalçalarının şişkinliği. Elinin karnının kıvrımlarını takip etmesi. Sesinin —o mükemmel, tatlı, boğuk sesi, beni kızdırırken kahkahasını atışı. Ondan alabileceğim her türlü pis şeyi istiyorum ve onu bu duruma soktuğum için hasta bir pisliğim. Zaten benden yeterince nefret ediyor ve bunun bir faydası olacağını sanmıyorum.

Ama kendimi durduramıyorum. Henüz değil. Ama durmam gerek. Bunu çok ileri götüremeyiz. İkimizin hayatlarının birbirine bu kadar karışık olduğu bir durumda bu bir felaket olur. Ama o sınıra çok yaklaşımadan önce oynayabileceğimiz bir alan var ve mecbur kalmadıkça ikimizin de bu eğlenceden mahrum kalmasını istemiyorum.

KIRK DAKİKA SONRA, yarı uykulu bir halde yatağında uzanmışken, telefonumun mesaj geldiğini duyuyorum ve ona uzanıyorum. Ama bu bir mesaj değil. Sadece kendi yatağında uzanmış, yüzünü koluyla örtmüş, etrafına ıslak saçlarını yaymış bir fotoğrafı. Çarşaf karnını örtüyor ve uyluklarının arasına düşüyor. Ama göğüslerini örtmeye zahmet etmiyor ve duşun ıslığından klimanın hafif esintisine geçince meme uçları dikleşmiş.

Şimdiden uykuya mı daldın?

HELLFIRE:

Senin çoktan uykuya dalmış olmanı umuyordum, ama riske girmek istemedim.

Uykuya dalıyordum. Ukala.

Hala ne istediğini bana yeterince anlatmadın, bu yüzden temel paketi alacaksın.

Onunla ilgili hiçbir şey temel değil. Ama bu fotoğraflarda onun gözlerini ve muhteşem gülümsemesini görememekten nefret ediyorum. Onun her şeyini istiyorum.

Benim için yüzünü kapatmana gerek yok.

Sana daha fazla şantaj malzemesi vermek mi?

Seni mahvetmeye yetecek kadar şantaj malzemem zaten var.

Çok güven verici.

Ne istediğimi sordun, ben de yüzünü görmek istiyorum.

Şaşırtıcı. Seni hep isimsiz, yüz­süz bir tip olarak görmüştüm.

Ayrıca, bunun ikimiz için de daha az garip olacağını düşündüm.

Geçen gün tezgahın üzerinde tüm oyuncaklarının şarj olduğunu ve bilgisayarında her şeyi bulduğumda tüm rahatsızlık aşamalarından geçtim. Sanırım artık o aşamayı geçtik.

Oyuncaklar da mı? Vay canına.

Belki kaçırılma ve ölüm daha kolay olurdu.

Şaka yapma.

Demek hoşuna giden bu? Oldukça geniş bir koleksiyonun var.

Telefonuma sırtarak bakarken noktalar birkaç kez belirip kayboluyor.

Oyuncaklarla dalga geçmeyeceksin, değil mi? O tür erkekler yatakta hep hayal kırıklığı yaratır.

Hayır, sadece merak ettim.

Bunun için endişelenmenize gerek yok.

O kadar emin misin?

Öyle eminim ki, benim öyle olup olmadığımı asla öğrenemeyeceksin. Bu ekranın arkasında kalacak.

Bu da başka bir kural mı?

Başka bir kural.

Yüzünü göreyim.

Bir dakika sonra, başka bir resim geliyor. Odasındaki aynada yansıyan görüntüsü. Çarşaflara dolanmış, telefonu tutarken omzunun üzerinden aynaya bakıyor. Bu sefer yüzünü gizlemeye zahmet etmiyor.

O çok güzel. Bütün bu erkeklerin onun ilgisini çekmek için neden para ödediğini anlıyorum. Eğer ruhum olsaydı, onun için satardım.

HELLFIRE:

İşte. İki fotoğraf. Birinde yüzü görünüyor. Başka bir şey var mı patron?

Hayır. Sen uyu. Uzun bir gün geçirdiğini söylemiştin.

Şimdi uyanığım. Görünüşe göre ev sahibinle seks mesajlaşmak insanı uyanık yapıyor.

Seks mesajlaşıyor muyuz?

Sana çıplak fotoğraflar gönderiyorum, bu yüzden evet diye düşünüyorum.

Gerçi bu çok tek taraflı bir şey. Artık penis fotoğraflarının yağmur gibi yağmasına alıştım.

Hayatımda sadece bir kez penis fotoğrafı gönderdim ve o da bir meydan okumaydı.

Cesaret mi? Kim?

Arkadaşımın annesi.

Ne?!

Üniversitedeydik. Sarhoştuk. O çok çekiciydi ve ben de o dönemde yaşlı kadınlardan hoşlanıyordum.

Ve sen o zavallı üniversiteli çocukları eleştiriyorsun.

O zavallı üniversiteli çocukların ne yaptığını biliyorum.

Peki ne oldu?

Beni davet etti.

Gittin mi?

Hayır. O evliydi ve arkadaşım, babasını benimle aldattığı için beni öldürdü.

Hiç evli bir kadınla seks yaptın mı?

Beni şantajlamak için mi?

Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum. Birbirimizi bu kadar uzun süredir tanıdığımız halde, hala bilmediğim çok şey var.

Öyle olması daha iyi.

Bence sen sadece gizemli havayı seviyorsun. İnsanları tahminlerde bulunmaya zorluyor. Bilmedikleri şeylerden korkmalarını sağlıyor.

Korku yararlı bir araçtır.

O zaman senden korkmamam seni sinirlendiriyor mu?

Hiçbir şeyden korkmaman beni sinirlendiriyor.

Korktuğum şeyler var.

Birini söyle.

Sadece bir tane söylersen.

Anlaştık.

Yalnız ölmek. Herkesin bir ailesi var — kardeşler, ebeveynler, eşler, çocuklar — her şey. Ben çok şey kaybettim ve kendime ait bir şeyim olup olmayacağından emin değilim.

Siktir. Bu çok acı verici. Onun kadar güçlü birinin, hepimizin doğal kabul ettiği bir şey yüzünden acı çekmesini görmek. Sanki göğsüme bıçak saplanmış gibi. Özellikle de bu kaybın bir parçası olduğumu bildiğim için.

Eğer önce ben ölmezsem, orada olacağım.

Her zaman.

Birçok konuda aynı fikirde olmadığımızı biliyorum. Ama sen benim için ailen gibisin.

HELLFIRE:

Biliyorum. Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda, her zaman yanımda oldun.

Geçen gün lavabonun önünde kavga ederken söylediklerim için özür dilerim. Beni her zaman sinirlendiriyorsun, ama içten içe beni önemsedini biliyorum.

Özür dilemene gerek yok. Jesse olmadığımı biliyorum, ona yakın bile değilim.

Sıra sende.

Jesse demişken. Ailemi güvende tutamadığım için. En çok ihtiyaç duyulduğum anda orada olamayacağım için.

Bu o kadar çok kez oldu ki, çoğu gece yatarken bunu düşündüğümde midem bulanıyor.

Elinden geleni yapıyorsun. Geçmişin seni rahatsız etmesine izin verme. Jesse bunu istemezdi. Ailen de istemezdi.

Doğruluk mu cesaret mi?

ON İKİ

DAKOTA

■

Doğruluk mu cesaret mi?

ŞEYTAN:

■

Bu ani bir sola dönüş oldu. Yine ilkokula mı döndük?

■

Üzücü şeylerden bahsetmeyi bırakmalıyız. Depresif bir şekilde uykuya dalacağız. Ve o şekilde uykuya daldığımda, o şekilde uyanırım.

■

Yarın nedime olarak yapacak çok işim var, üzölmeye vaktim yok.

■

Cesaret.

■

Bana bir fotoğrafını gönder.

■

Yatmaya hazırlanıyorum...

■

Ee? Yataktaydım.

Noktaların bir an için belirip kaybolmasını izliyorum.

ŞEYTAN:

■

Peki.

Bir dakika sonra bir fotoğraf geldi ve kalbim durdu. Hayatımda Grant'i sadece birkaç kez gömleksiz görmüşüm ve neredeyse hepsi

ben gençken ve o hala çiftlikte yaşarken oldu. On altı yaşımdan beri, gömleksiz bir şekilde kamyondan saman balyalarını atarkenki görüntüsü zihnimde yer etmişti. Ama hepsi uzaktan çekilmişti ve saklayabileceğim bir formatta değildi.

Sanırım banyosunda duruyor. O anda, onun evinin içini de hiç görmediğimi fark ediyorum, oysa o benim evime onlarca kez gelmişti. Jesse'nin evi olduğu zamanları da sayarsak, aslında yüzlerce kez.

Gömleği yok ve belden aşağıya inen koyu gri eşofman altı giymiş. Sağ kolunda, omzuna kadar uzanan ve boynunun kenarını süsleyen bir dizi dövmesi var. Daha önce sadece birkaçını gördüğümü düşündüğüm için, daha sonra onları inceleyip hangi sırları barındırdıklarını görmem gerekecek. Karın kasları mükemmel ve kolları da mükemmel bir şekilde belirgin. O kadar mükemmel bir vücuda sahip ki, çok spor yaptığını ama spor salonunda yaşayacak kadar da abartmadığını anlıyorsunuz. Saçları dağınık ve fotoğrafı çekerken elini başının arkasına koymuş, gece geç saatlerdeki rutinini fotoğraflama fikrine hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyor.

ŞEYTAN:

■

Doğruluk mu cesaret mi?

■

Doğru.

■

O adamlarla konuşmaktan gerçekten zevk alıyor musun, yoksa rol mü yapıyorsun?

■

Genelde rol yapıyorum. Zor işi oyuncaklar yapıyor.

■

Öyle olmadığı zamanlar da oldu mu?

■

Evet. Ama onlar yüzünden değil. Çünkü başka birini düşünecek kadar kendimi toparlayabilirdim.

■

Kimi düşünüyorsun?

■

Doğruluk mu cesaret mi?

Doğruluk.

Kimi düşünüyorsun?

Haksızlık.

Adil olmayan, benden arka arkaya birden fazla doğruyu öğrenmeye çalışman.

Zac'in annesi.

Bunca yıl geçmesine rağmen hala Zac'in annesine mastürbasyon mu yapıyorsun?

Kimi olduğunu söyledin. Ne zaman olduğunu söylemedin.

Doğruluk mu cesaret mi?

Gerçek.

Kimi düşünüyorsun?

Bana fantezilerimi yaşatacağına güvenebileceğim, isimsiz ve yüz­süz bir adam.

Teknik olarak doğruydu. Mükemmel karın kasları ve otoriter tavırları olan, beni zorla tutmadan önce Stetson şapkasını yana kaydırıp gömleğinin kollarını sıvayan, isimsiz, yüzü görünmeyen o adamın tanıdığım birine dönüşmemesi için elimden geleni yaptım. Onun da buz mavisi gözleri, şakaklarında grileşen kalın siyah saçları ve beni her zaman alay eden hafif bir sırıtışı olması tamamen tesadüf.

Doğruluk mu cesaret mi?

ŞEYTAN:

Doğruluk. Bunları atlayıp sadece doğruları paylaştığımızı söyleyebiliriz sence de.

■
Senin tekrar cesaretini toplayıp görev demeye cesaretini bekliyorum.

Ona en son boşaldığında kimi düşündüğünü sormaya başlıyorum, ama o kişi ben değilsem kim olduğunu bilmek istemiyorum ve bunu riske atacak kadar iyi bir şansım olduğunu sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla, o yalnız bile değildi. Bu yüzden daha güvenli bir soru soruyorum.

■
En son boşaldığında ne hayal ediyordun?

Cevap vermesi bir dakika sürüyor ve benimle konuşurken uykuya dalmış olmasından biraz endişeleniyorum.

ŞEYTAN:

■
Barın üstünde oturan bir kadın hayal ediyordum, bacakları genişçe açılmış, ben de onun önündeki bar taburesinde oturuyordum. Parmakları saçlarımda, bana inleyerek kalçalarını yüzüme doğru sallıyor, daha fazlasını istiyordu.

"Siktir," diye fısıldıyorum sessiz odada ve yüzümü yastığa gömüyorum. Karnım klitorisimle birlikte titriyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

ŞEYTAN:

■
Doğruluk mu cesaret mi?

■
Doğruluk.

■
En son boşaldığında ne hayal ediyordun?

Ekrana bakıyorum, kalbim göğsümde atıyor ve oturuyorum. Grant Stockton'ın bir daha böyle gece yarısı telefonun diğer ucunda olma ihtimalinin çok düşük olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Yani bu oyunu oynamak istiyorsam, ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmalıyım.

■
Karanlıkta dairemde beni bekleyen bir adam,
beni kaçırıp istediği gibi kullanmadan önce. Külotumu yırtıp

beni eğip saçımı avuçlayarak, sormadan beni becerecek.

Telefon çalıyor ve ekranda "ŞEYTAN" yazısı yanıp sönüyor. Telefonu yorganın üzerine bırakıyorum ve sanki beni ısıracaktı gibi ona bakıyorum — ya da daha kötüsü, onu havadan ortaya çıkaracaktı gibi. Stockton kardeşlerin en büyüğünü istediğimi düşünsem de, onu elde etsem ne yapacağımı bilmiyorum. Sonunda kendimi aşmış olabilirim, bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Telefonu tekrar alıp cevap veriyorum.

"Mesajlaşmanın ilk kuralı, mesajlaşırken karşı tarafı aramamaktır. Bu çok rahatsız edici bir durumdur."

"*Asla* tanımadığın bir adamın sana böyle davranmasına izin verme. Beni duyuyor musun? Bu adamlara bunu söylemedin, değil mi?" Sesi öfkeli.

Eh, Zaddy Grant gitti, Daddy Grant geri geldi. Sürerken eğlenceliydi.

"Buna fantezi denir, *baba*." Onu kızdırırken gülmemeye çalışıyorum, ama yine de gülmekten kendimi alamıyorum ve yatağa geriye doğru düşüp, onun rahatlayamama durumuna gözlerimi deviriyorum.

"Bunu o adamların hiçbirine söyledin mi?" Sesi sert, ve bana kızgın olmasaydı, seksi olurdu. Şimdi, onunla başa çıkabilsem de, çıkamasam da, keşke burada olsaydı diyorum. O, öfkeli ve seksi haliyle benimle başa çıkabilirdi.

"Hayır. O adamların hiçbirine öyle demedim." İç çekiyorum.

"İyi. Levi hala onların adreslerini ve iş bilgilerini alıyor."

"Ne?!" Tekrar oturuyorum. Bu adam bana yatakta egzersiz yaptıracak, ama iyi anlamda değil. "O adamları rahat bırak. Mahremiyet bekliyorlar."

"Gerekli olmadıkça hiçbir şey yapmayacağım."

"O adamlar zararsız. Sadece hafta sonu yalnız kaldıklarında biraz ilgi görmek isteyen sıkılmış bekar erkekler. Birisi yerel yaşlılar merkezinde gönüllü çalışıyor, diğeri boş zamanlarında gül yetiştiriyor."

"Bunları doğrulayabilecek miyiz, göreceğiz. Bunların hepsinin, ekranından çıkıp pantolonuna girmek için uydurulmuş yalanlar olduğuna bahse girerim," diye homurdanır. "Ve bana Baba deme."

"Yani, sana Zaddy diye seslenirdim, ama sonra biz hararetli bir konuşma yaparken bile sürekli baba moduna geri dönüyorsun. Sanki kendini kontrol edemiyormuşsun gibi."

"Zaddy ne demek lan?"

"Seksi yaşı bir adam gibi."

Boğazından gırtlaksı bir ses çıkarır ama bunu görmezden gelerek bağırmaya devam eder.

"Sadece söylüyorum, erkeklerle öyle konuşma. Teklifini kabul ederlerse, onların lanet kemiklerini kırarken kontrol bende olacak."

"Ben erkeklere öyle konuşmuyordum. *Sana* öyle konuşuyordum."

"Konuşmamalısın."

"Neden? Sana güveniyorum. Sen öyle bir şey yapmazsın." Hat sessizleştğinde alt dudağımı ısırıyorum.

"Beni kışkırtma, Hellfire." Yumuşak bir sesle söylüyor, o kadar yumuşak ki son kelimesini neredeyse duyamıyorum.

Kaşlarımı kaldırdım ve gülümsedim.

"Bana ne dedin?" diye sordum.

"Hellfire." Boğazını temizledi. "Telefonumda adın öyle yazıyor."

Kahkahayı patlatıyorum ve o, sanki yatağına düşüyormuş gibi inliyor.

"Evet, lütfen benim pahasına uzun uzun gül."

"Hayır, hayır. Sadece sen benim telefonumda şeytansın."

"Şeytan mı?" Kafası karışmış gibi geliyor.

"Telefonumda. Kişiler listesinde. Sen şeytansın." Gülmeyi kesmeye çalışıyorum ama birkaç kıkırdama daha çıkıyor.

"Sana yardım etmeye çalışan adama söylemesi pek hoş olmayan bir şey." "Sen öyle mi diyorsun?"

"Yol boyunca birkaç bencil seçim yaptım, ama genel olarak konuşursak, yaptığım şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Evet."

"Biliyorum," diyorum sessizce ve hattı sessizliğe bırakıyorum. Bu daha rahat ama. Fazla rahat, çünkü zihnim önceki konuşmamıza geri dönüyor. Bana o şeyleri yaptığını düşünüyorum.

"Bunu yapacağına güveniyorum," kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. "Sana yardım etmek mi?" Sesinde şaşkınlık var.

"Hayır. Karanlıkta bekleyen adam olmak için."

"Bu iyi, çünkü ben zaten o oldum." Telefonun diğer ucunda karanlık bir kahkaha duyulur.

"Bunu yapar mısın?"

"Neyi yapayım?" Anlamsız davranıyor. Anlamımın yanlış anlaşılması için sözleri benim söylememi istiyor.

"Beni al. Beni kullan." Nefesimi tutuyorum ve cevabı beklerken kalbim kulaklarımda çarpıyor gibi hissediyorum.

"Eğer temel kurallar belirleyebilirsek. Güvenlik kelimeleri. Düşünebilirim." Bir sonraki cümleyi söylemek için ihtiyacım olan cesareti içimden bulmaya çalışıyorum.

"O zaman düşün ve bana ne yapacağını söyle," diye fısıldıyorum.

ON ÜÇ

GRANT

SİK. Beni.

Sikim sertleşmiş ve rahatlamak için elimi üzerinde gezdirmek için can atıyorum. Sahip olduğum tüm irademi kullanıyorum. Onunla bunu yapıp yapmayacağıma karar verirken dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. İstiyorum, ama yaparsam geri dönüş yok. Onun fotoğraflarına bakıp mesajlaşarak onu kızdırmak bir şey. Ona, bana serbestlik tanırса onu nasıl siktiğimi anlatmak, geçen hafta onu defalarca hayal ettiğim fantezilerimi itiraf etmek başka bir şey.

"Bu kötü bir fikir. Bunu yapmamız."

"Zaten yapıyoruz. Zaten gece yarısı benimle konuşuyorsun. Telefonunda çıplak fotoğraflarıma bakıp tadımın nasıl olacağını hayal ediyorsun. Artık geri dönmek için çok geç. Söyle bana..." Bir süre sessizlik ve telefonun diğer ucunda bir hışırtı duyulduktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Ne yapacağını söyle bana."

"Ne yapıyorsun?"

"Külotumu çıkarıyorum. Islanıyor," diye düşünür. Sesi alaycı ve tatlıdır. Nadiren duyduğum bir ses tonu, hele ki bana yönelik olarak.

"Hartfield... Lanet olsun..." Umutsuz olduğunu bilsem de ona merhamet etmesini rica ediyorum. Bir şeye karar verdiğiinde acımasızdır.

"Yapma. Bana takma adımı söyle. Sen ondan nefret ediyor olabilirsin, ama ben seviyorum. Benim için bir takma adın olmasını seviyorum," diyor çok samimi ve yumuşak bir ses tonuyla. Onu önümde çıplak olarak uzanmış, beni istiyor gibi bana bakarken hayal ediyorum.

Bu konuda çok iyi. Çok iyi. Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, seni parmağında oynatıp istediğini yaptırmayı ne kadar kolay başardığını.

"Bunu yapamayız, Hellfire." Elimi lastiğın altına sokup penisimi okşuyorum. Rahatlamamanın verdiği iniltiyi bastırmak zorundayım. Onun küstah ağzının olması lazım, ama şu anda her şeye razıyım.

"Sadece bunu düşünerek sertleşmediğini söyle, o zaman telefonu kapatıp hiçbir şey olmamış gibi uyuyalım."

"Benim mükemmel bir yalancı olduğumu biliyorsun. Bu benim işim."

"O zaman bana yalan söyle ve şu anda kendine dokunmadığını söyle."

"Siktir... Yapamıyorum..." Ağgözlü sikimi bir kez daha okşayarak, onun içine girme ihtiyacımı gidermeye çalışıyorum. içinde olma ihtiyacını gidermeye çalışıyorum.

"O zaman beni nasıl kullanacağını söyle. Zaten külotumu yırttın. Şimdi ne olacak?"

"Onları top haline getirip ağzına tıkarım, böylece başkalarının suratını dağıtmam gerektiğini hissettirecek şeyler söylemezsin. Seni kaçırıyorsam konsantre olmam lazım. Kim bilir, işimi kolaylaştırmayacağını kesin."

Telefonun diğer ucunda yumuşak bir kahkaha atıyor ve bu ses omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Onunla tartışmak bana her zaman heyecan vermiştir, sanki vücuduma adrenalin enjekte edilmiş gibi. Ama onu güldürmek, eğlendirmek gibi yeni bir şey var aramızda. Bu başka bir şey. Zaten bağımlısı olduğum bir şey.

"Bu özel durumda sana iyi davranmaya çalışacağımı varsayabilirsin." "O zaman enseni tutup seni masanın üzerine eğerdim. Dizlerini ayırıp bacaklarını açardım. Dans ederken her zaman yaptığın gibi kontrol için benimle mücadele ederdin, vücudunun takip etmek istediğini bilsen bile liderliği ele geçirmeye çalışırdın."

"Seni içimde hissetmek için çaresiz olurdum, sen ise bana ders vermeye devam ederdin."

"Biliyorum, Hellfire. Ben bir elimle seni sabit tutmaya çalışırken, diğer elimle pantolonumu açmaya çalışırken, sen kıcını bana sürtünürdün. Önce kemerimi çıkarmak ve ellerini arkanda bağlamak zorunda kalırdım, böylece daha az direnç gösterirdin."

Bu sefer cevap vermiyor. Telefonda sadece yumuşak bir inilti duyuluyor.

"Ne kadar ıslandın?"

"Islanıyorum. Oyuncaklarımdan birini alacağım. Senin gibi hissetmek istiyorum."

Siktir. İhtiyacımı uyandırmak için yeterli olacak kadar, ama çok çabuk boşalmamaya dikkat ederek, sabit bir ritimle sikimi okşuyorum. Bunun uzun sürmesini istiyorum. Boşaldığımda onun

parçalanmasını duymak

istiyorum. "Mavi

olanı kullan."

"Dikkatini

vermişsin."

"Unutması zor."

"Mavi olanı." Yatak odasından geçip yatağına döndüğünü ve onu açtığında arka planda düşük bir uğultu duyuyorum.

"Düşük seviyede tut ve yavaşça sok. Beni için klitorisini okşa." benim için."

"Evet, baba." Sözleri konuşmaktan çok mırıldanıyor, içine sokarken nefesinde

Nefesinde hafif bir takılma oluyor.

Onun takma adlarına olan nefretimi kaybediyor olabilirim. Onun seslerine çok kapıldığım için kendimi zorlayarak hızımı yavaşlatmam gerekiyor. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı yastığa yaslıyorum. Onu önümde, ıslak ve istekli, eğilmiş ve beni beklerken hayal ediyorum. "Siktir, bu çok iyi," diye küfrediyor. "Eminim Söyle bana öyle olduğunu."

"Öyle." Cevabımdan boğulmak üzereyim ve boğazımı temizliyorum. Konuşmaya devam ederse kendimi kaybedeceğim. "Ama ağzında külot olduğunu unutma, tamam mı? Ben sormadıkça senden inlemeler ve hıçkırıklar dışında hiçbir şey duymak istemiyorum. Anladın mı?"

"Mhmm," diye hevesle cevaplar.

"Nerede kalmıştık?" Dürüst olmak gerekirse, hatırlamaya çalışıyorum çünkü şu anda kafam tamamen karışık. Vibratörünün uğultu sesini ve onu kullanırken ne kadar kaygan olduğunu duymak, kalan tüm dikkatimi dağıtır. "Ah evet, sen eğilmiştin ve ben senin benim için ıslak olup olmadığını kontrol ediyordum. Sanki damlıyor gibi geliyor."

Kısık sesle küfrediyor ve daha fazlasını istediğini anlayabiliyorum. "Sesini aç. Bir kademe. İşte bu kadar."

Hattın diğer ucundan yumuşak bir onay mırıldanması geliyor ve ben de ön sıvı sızarken ucunu biraz daha sıkıyorum. Lanet olası pratik yapmadım. Düzenli seks yapmayalı çok uzun zaman oldu ve neredeyse hiç seks yapmayalı da öyle. Geçen yıl iş beni çok yordu. Bar açılmadığında Horsemen işi beni saatlerce uyanık tuttu. Tüm aile dramaları ve düğün. İstedğim bir şeye, istediğim birine teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

"O kadar ıslak ve hazırsın ki, seni kızdırmama bile gerek yok, değil mi? Sen sadece beni derinlerde, o daracık amcığın içinde, mükemmel açıyla girip çıkmamı istiyorsun, ben de

seni ne kadar iyi hissettirdiğini söylemek istiyorum. Beni daha derine alabilmem için bacaklarını daha fazla aç. Siktir.” Küfür ediyorum ve omurgamdan testislerime kadar gerginliğin arttığını hissedince düşüncelerim dağılıyor.

O, hattın diğer ucunda inlemeye başlar. "Neye ihtiyacın var?"

"Lütfen gelmeme izin ver. Sana çok iyi davranacağım," diye yalvarır.

"Gelmenize izin verirsem, yatağa uzanmış yorgun bedeninizin fotoğraflarını ve parmaklarınızı yalarkenki fotoğraflarınızı istiyorum, çünkü bunu sizin için yapamam."

"Evet. Ne istersen," diye kabul eder.

Bu, beni ayılttıran bir rica. Ona karşı dikkatli olmam gerektiğini hatırlatan bir rica. "Benim için gel. Sesini duymak istiyorum."

"Evet. Tamam." Hemen pes eder. "Aman Tanrım. Bu çok iyi. Neredeyse geldim..." O anda inlemeler ve iniltilerle boğulur. Nefesi kesik kesik olur, sonunda nefes almakta zorlanır. "Oh, lanet olsun. Lanet olsun... Yapamıyorum..." Sesi azalır, vibratörün sesi yükselir ve mırıldandığı küfürlerin ötesinde, vibratörle kendini becerirken ıslaklığının sesini duyarım.

"İşte böyle. Benim için iyi bir kız gibi kendini sık. Siktir... Sesin, Hellfire."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyor ve sonra nefesinin değişmesi ve işkencesinin sona ermesi için yalvaran yumuşak seslerinden onun geldiğini açıkça duyabiliyorum.

O zaman bırakıyorum, onun ne kadar iyi ses çıkardığını duyabildiğim sürece kendime boşalmama izin veriyorum. Fazla sürmüyor; onu dinlerken o kadar yaklaştım ki, birkaç saniye sonra kendimi kaybettiriyorum. Sıcak akıntılar karnıma ve elimden aşağıya akıyor. Son saniyelerde küfredip inlerken telefon yanıma düşüyor. Keşke burada benimle birlikte olsaydı.

"Lanet olsun." Elimi eşofmanımın üzerine siliyorum.

Zaten çamaşırhaneye götürecektim ve bir duş daha almam gerekebilir. Hızlıca almam gerekecek çünkü yorgunluk ve bu orgazmın vücudumdaki her şeyi yapma isteğini yok etmesi nedeniyle, orada bayılma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Adımı söylediğini duyunca telefonu tekrar kaldırıyorum.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Hâlâ buradayım. Telefonu düşürdüm." Başka ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim.

söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim.

Ne demek istediğimi söyledim. Aramızdaki çizgiyi aşıp koştüğumuzdan beri aklımdan çıkmayan şeyler. Geri almak istemiyorum, ama her şeyi mahvetmek için bir şey söylemek de istemiyorum. Orgazminin netliği, ısırma olasılığını tekrar artırabilir.

"Bu... farklıydı," diyor yumuşak bir sesle.

"Ölümçül düşmanına sırlarını itiraf ettiğin için pişman değil misin?" diye şaka yapıyorum, umarım bu bizi her zamanki halimize yaklaştırır.

"Hayır. Yine yapardım. Her zaman." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Sunduklarına dikkat et. Hiçbir şey kalmayana kadar alacağım," diye uyarıyorum onu. Ne kadar güçlü ve yetenekli olursa olsun, benim onun için iyi olmadığını bilmeli. Kimse için iyi değilim. En azından benden daha kötü insanlara karşı bir kalkan olmaktan başka bir şey değilim. Kalbim ne kadar karanlık olursa olsun, dışarıda sadece boşluk olan pek çok insan var.

"Bu fıkirden nefret etmiyorum." Sesinde bir parça endişe var. "O zaman uykuya ihtiyacın var. Benim de öyle. Biraz uyu."

"Ondan sonra, her şey kolay olacak." Sesinde yine eğlence belirliyor. "İyi geceler, Hellfire."

"İyi geceler, Devil."

Aramayı sonlandırdım ve başımı yastığa bıraktım. Aklımı mı kaçırdım yoksa bu duruma kendimi soktuğum için lanet bir dahi miyim, karar veremiyorum. Beynim tekrar çalışmaya başladığında buna karar vermem gerekecek, ama en azından bu gece, onu doğru nedenlerle lanetlediğimi bilerek rahat uyuyacağım.

ON DÖRT

GRANT

"UZUN ZAMAN OLDU." Kız kardeşim Aspen'e sarılıyorum ve o da beni sıkıca kucaklıyor.

"Öyle," diye onaylıyor ve beni tekrar bırakırken herhangi bir hasar var mı diye beni inceliyor. Annemizin bize her zaman yaptığı türden bir inceleme bu ve Aspen'de hala onun yankısını görebiliyorum.

"Ethan nerede?" diye soruyorum, etrafta onu göremediğim için kaşlarımı çatarak. Kocası pek sevdiğim biri değil, ama o da aileden biri. Umarım odasında telefonuyla saklanmıyordur.

"O konuya gelince." Diye iç geçirir ve ellerini arka ceplerine sokarak uzağa bakar.

Bir anlığına yüzünü inceledim. Solan gülümsemesinin, mükemmel makyajının ve saçının altında, üzgün, hatta yorgun görünüyordu. İşinin onu meşgul ettiğini, neredeyse kocası kadar çok seyahat ettiğini biliyorum, ama yavaşlayıp daha rahat olacağına yemin etmişti.

"O işleri batırdı mı?" Birbirlerinden uzak çok zaman geçiriyorlar ve bana onun aldattığını söyleseydi, kaşımı bile kaldırmazdım. Onun gibi pislikler bizim gibi sadakati bilmezler.

"Öyle bir şey." Uzağa bakıyor ve onu buraya yalnız başına getiren şeyin ona büyük zarar verdiğini görebiliyorum.

"Bu geçici bir hata mı, yoksa uzun vadeli bir hata mı?" diye soruyorum, çünkü o, özellikle kızları yüzünden, kocası konusunda her zaman biraz fazla anlayışlı olmuştur.

"İkincisi. Avukatlar çoktan devreye girdi ve Fallon'a danışmanlık alıyorum. İyi olduğunu söylüyor ama gençleri bilirsin." Omuzlarını silkiyor.

"Düğüne gelmeyecek mi?" Yeğenimi arıyorum.

"Yukarıda, ahıra gitmek için hazırlanıyor. Hazel'a hayran kalmıştı. İkisi atlar hakkında konuşurken nasıl anlaşıyorlar, bilirsin."

Aspen eve doğru gülümser.

"En azından burada olduğu sürece biraz kaçış imkânı olacak. Peki ya sen? Birkaç kişinin boynunu kırmamı ister misin? Sana bir içki hazırlayayım mı? Ona da biraz ekstra malzeme ekleyerek bir tane hazırlayayım mı? Ne kutluyoruz?" Kız kardeşime şaka yapıyorum, tehditlerimin en azından onu neşelendireceğini umuyorum.

Aspen bana uyarıcı bir bakış attı. "Öyle bir hata değil. Aslında en iyisi bu. Uzun zamandır birbirimizden uzaklaşıyorduk. Zaman, bizi nihayet batıracak mükemmel fırtınayı bekliyordu. Sadece Fallon için üzülüyorum. Keşke her şeyi değiştirmeden önce, onun üniversiteye gitmesine kadar birkaç yıl daha dayanabilseydik."

"O başaracaktır. O güçlü bir kız ve sen varsın. Ethan zaten pek iyi biriydi, sürekli yollarda olduğu için. İkiniz de onsuz daha iyi olabilirsiniz."

"Bu onun suçu değil. Koçluk hayatı böyle, bilirsin."

"Tam olarak öyle değil, ama işin yoğun olduğunu anlıyorum. Bu yüzden ben bu işlerden uzak durdum."

"Yaşlılar evine tek başına mı yerleşeceksin? Oradaki tüm kadınları tavlayacak mısın?" diye alay ediyor benimle.

"O kadar uzun yaşayacağımı mı sanıyorsun? Şüpheyi düşmeye başladım." Ona şaka yaptığımı belli etmek için sırıtıyorum, ama bazen aynada saçlarımın tamamen gümüş rengine dönmesini görece kadar uzun yaşayabilecek miyim diye merak ediyorum.

"Aile işi bu günlerde ağır mı geliyor?" Bu sefer o bana kaşlarını çatıyor. Aspen'i aile işinden büyük ölçüde uzak tuttuk. O, Ramsey'e çok benziyordu, başka hayalleri ve hedefleri vardı, bu da Purgatory Falls'tan ayrılması gerektiği anlamına geliyordu.

Başımı yana eğip, gün batımının güneşine gözlerimi kısarak baktım. "Şu anda her zamankinden daha ağır, ama bu işin doğasında var."

"Konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım, biliyorsun." "Aynı şey senin için de geçerli, ama sen bunu asla kabul etmezsin." "Aklımda tutacağım."

"Fallon'la birlikte Doğu Kıyısı'nda kalacak mısın?"

"Evet. Bir ev bulmamız gerekecek. Ethan ve ben evimizi satıp parayı bölüşmeye karar verdik."

"Eve dönebilirsin, biliyorsun. Eyaletteki üniversitelerden birinde ders verebilirsin. Onlarca üniversite var."

"Evet, ama kaç tanesi yeni bir arkeoloji profesörüne ihtiyaç duyuyor ki?" "Müzeler ya da CRM firmalarından biri ne olacak?"

"Beni o kadar çok evde mi istiyorsun?" Bana gülümsüyor.

"Fena olmaz. Ramsey yarı zamanlı olarak geri döndü, biliyorsun. Yeni sözleşmesini bitirirken bile. Eminim yaz için mülkteki kulübelerden birini tamir etmene izin verir. Ya da tatil köyüne gelip kalabilirsin. Senin ve Fallon için dönüştürebileceğimiz odalar var."

"Kızımı bir kumarhanede büyütmek, hakimın velayet anlaşmamı sorgulamasına neden olabilir." Bana kaşlarını kaldırır.

"Zaten bir tane var mı?" Bu, onu eve geri getirmek istememin nedenlerinden biriydi. Günlük hayatıyla ilgili çok az şey paylaşıyor ve onun için endişeleniyorum. Her zaman sadece kısa mesajlar göndererek bana önemli olayları anlatıyor ve Fallon'ın başarılarına odaklanıyor.

"Bir tane hazırlıyorlar. Bu boşanmayı olabildiğince gizli tutmaya çalışıyoruz. Şu anda ikimizin de kariyerinde bir aksaklık istemiyoruz. Ben bir kitap üzerinde çalışıyorum ve onun sıkı çalışması sonunda meyvesini veriyor."

"Sen kendi iyiliğin için fazla iyisin, biliyorsun. Umarım bir sonrakine bunu kullanmasına izin vermezsin. Bizim gibi senin de içindeki pislği bulmalısın." Ona sırtarak bakıyorum.

"Merak etme. İçimdeki cadalozu bulmak için planlarım var. Ama bir sonrakinden bahsetmeyi bırakalım. Bir sonraki olmayacak. Evlilik bana bir şey öğrettiyse, o da benim evlilik için uygun olmadığımdır. Fallon üniversiteye gittiğinde, ev bana kalacak ve tüm boş zamanlarımda ne yapmak istediğimi düşünebileceğim. Başka bir kitap yayınlamayı deneyebilirim. Birlikte çalıştığım bazı işler çok ilginçti. Sahada da çok daha fazla zaman geçirebileceğim. Aslında bu konuda biraz heyecanlıyım. Sadece arkadaşlarıma söylemekten nefret ediyorum. Hepsi benim kızgın ya da depresif olmamı bekliyorlar, ama ben... şu anda hiçbir şey hissedemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Güven bana. Ben de özgürlüğümü seviyorum. Ramsey'i aynı zincir ve prangaya tekrar bağlanmaktan vazgeçirmeye çalıştım. Ama —" Aspen koluma yumruk attığında gülüyorum.

"Küçük kardeşimizi rahat bırak. Onun için her zaman çok hassas olduğunu biliyorsun. Tekrar bir araya gelmelerine çok sevindim. Ona yaklaşıyor." Çenesini onun yönüne doğru uzatıyor, Ramsey ve Hazel'in hanın önünden yiyecek ve içeceklerle geldiklerini görebiliyorum. "Onu en son bu kadar mutlu gördüğümde anne ve babam vardı."

Siktir. Sanırım o, hepimizin en son o kadar mutlu görüldüğü zamandı. Onların ölümü, yıllarca tüm aileyi bir kasvetin içine sokmuştu. Herhangi bir şeyi kutlamak zorlaşmıştı.

. Geçen yıl nihayet onlar için bir sonuca varıp ailemizi bu çiftlikte yeniden bir araya getirebildiğimiz için, sanki zaman içinde donmuş bir sayfa nihayet hepimiz için dönüyor gibi hissettik.

"Onu mutlu görmek güzel. Geri dönmesi güzel. Bunu daha da güzel kılacak tek şey senin geri dönmen." Biraz daha ısrarcı davranıyorum.

"Bunu daha da iyi hale getirecek tek şey, senin ve Levi'nin aynı şekilde sert bir şekilde düşüşünü görmek." Bana sırtıyor.

"Bize senin kaderini mi diliyorsun?" Onun kötü niyetine kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır. Sen asla bu durumda olmazsın. Ethan gibi birini asla seçmezsin. Eğer düşersen, şey... Onunla tanışıp havai fişekleri izlemek için sabırsızlandığımı söyleyelim." Aspen bana göz kırpar ve sonra küçük kardeşimizi selamlamak için döner.

"Selam abla! Uçuşun iyi geçti mi?" diye sorar, elleri dolu olmasına rağmen ona sarılır.

"Evet. Hey, Hazel. Yardımcı olabilir miyim?" Aspen sorar ve ben Ramsey'nin taşıdığı eşyaları almak için ellerimi uzatırım.

"Ben hallederim." Dakota, ekran kapının arkasından çıkar. "Siz sohbetinize devam edin! Size içecek bir şey getireyim mi?" Dakota dördümüzün arasına bakar.

"Çok tatlısın. Bizim için gerek yok." Hazel, Ramsey'e başını sallar ve sonra Aspen'e bakar. "Sana bir şey getirelim mi?"

"Biliyorsun. Stockton Shandy içmek isterim."

"Şimdiden kafayı mı buldun?" Ramsey ona sataşır.

"Bu haftayı kutlayarak geçireceğimizi söylediler." Avuçlarını yukarı doğru uzatır. "En iyisi şimdiden başlayalım dedim."

"Biri bana Stockton Shandy'nin içinde ne olduğunu söylemek zorunda." Dakota yardım için Hazel'a bakar.

"Sana gösterebilirim, bu şeyleri de kaldırırız," derim, kapıyı işaret ederek.

"Tamam." Dakota gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor ve hemen başka yere çeviriyor, kirpikleri son telefon konuşmamızı hatırlar gibi titriyor. Ve lanet olsun... şimdi ben de öyle.

Onunla ilgili olarak sanki içim yanmıyormuş gibi davranmaya çalışmakla geçecek uzun bir hafta sonu olacak.

ON BEŞ

DAKOTA

"BAKIN KİM GELMİŞ." Hazel kapı çerçevesinin yanına geçer ve en son yılbaşı gecesi kucağında otururken gördüğüm 1,90 boyundaki futbolcu kapıdan içeri girer. Ramsey ile konuşuyor ama gözleri bana kayar ve göz kırpar.

"Hadi canım!" Ramsey bağırarak Hayden'ın elini tutup onu kendine doğru çekerek sırtına sert bir tokat attı.

"Bizzat kendisi." Hayden, Ramsey'in omzunun üzerinden diğer takım arkadaşı Cooper'a başını sallar. "Sırrımı sakladığın için teşekkürler."

"İçeri gel ve otur." Ramsey başını bizim bulunduğumuz yere doğru sallar ve Hayden'ın bakışları bana düşer. Yüzündeki gülümseme bir anda genişler ve gözleri vücudumda yukarı doğru kayarak yüzüme konar. Gamzeleri belirginleşir ve ben daha fazla gülümsemek için alt dudakımı ısırırım. Beni

hatırladığına biraz şaşırırım çünkü O kadar sarhoştur ki, onun istediği gibi otel odasına gitmek istesem de, gitmemem gerektiğini hissettim.

"Dakota..." Adım, onun dudaklarından boğuk bir emir gibi çıkıyor ve ben onu selamlamak için ayağa kalkıyorum. Adamın vücudu günahla dolu dövmelerle kaplı ve düzinelerce parlak kırmızı bayrakla donatılmış; sanki bir kelebek ışığa çekilir gibi beni çeken türden. Bana sarılır ve ben onun kolonyasının kokusuyla yıkanırım. "Nasılsın?"

Ama beni sıkıca kendine çektiğinde, omzunun üzerinden bir şey görüyorum. İki parlak mavi göz, selam verirken parmaklarımın hafifçe dokunduğu yere delik açacakmış gibi bakıyor.

"İyiyim. Geleceğini bilmiyordum." Aramıza mesafe koyuyorum ama eli hala belimde ve gözleri giydiğim kıyafeti baştan aşağı süzdürüyor. Bir arkadaşımın düğün öncesi partisi için fazla seksi giyinmişim ama dikkatini çekmek istediğim birinin burada olacağını biliyordum.

"Hayatta kaçırmazdım. Seni tekrar görmek çok güzel." Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra tekrar eğilip sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu. "Hazel burada olacağını söylediğinde, hayatımda hiç bu kadar hızlı uçak bileti almamıştım."

"Bunu sır olarak sakladı, ama bu güzel bir sürpriz, seni tekrar görmek çok güzel."

Arkadaşıma dönüp baktığımda, sanki Noel sabahıymış gibi ikimize gülümsüyor. Ne olduğunu anlıyorum. Bariz bir tuzağın kurbanı olduğumu fark edince yanaklarım kızarıyor. Hayden Warner çok çekici, ama bu çekicilik, kendimi onun beşinci çemberindeymiş gibi hissetmemden kaynaklanıyor. Tüm hafta sonları arasında, tam da bu hafta sonu çöpçatanlık yapmaya karar vermiş.

Benim de kolay bir çıkış yolum yok. Hayden tam benim tipim. Bu yüzden yılın başında saat gece yarısını gösterdiğinde onun kucağında oturmuş onu öpüyordum. Ve bu yüzden orada kalmaya devam ettim, sarhoş bir şekilde beni götürmek istediği yerleri anlatmasını dinledim. Aspen'de bir kez gittiği bir kulüp. Kosta Rika'da bir plaj. İtalya'da yediği en iyi makarnanın olduğu bir yer. Arkadaşlarımızla benim barımda otururken bütün bir ilişki yaşamış ve dünya turuna çıkmıştık. Ama sonra yollarımız ayrıldı ve ondan bir daha haber almayı hiç beklemiyordum. Kesinlikle şimdi, başka bir durumda olduğum için...

Gerçekte neyim ben? Grant ve benim aramda bir tür oyun var. Açıkça bir çekim var. Ama bunun dışında, siyah beyaz gerçekler ne diyor? O sadece bir müşteri. İyi para ödeyen bir müşteri. Memnun etmekten hoşlandığım bir müşteri. Ama üzerine bir gelecek inşa edebileceğin türden bir şey değil.

Hayden ne kadar yakışıklı ve ne kadar iyi öpüşen biri olursa olsun, sarhoşken bile, ki bu da ayıkken nasıl olacağını merak etmeme neden oluyor, Grant'in yanında sönük kalıyor.

Grant, Ramsey ile birlikte onu selamlamak için yaklaşıyor ve yemin ederim ki sıcaklık düşüyor. Grant'in elini sıkmak için döndüğünde, elini sonunda benden çekiyor. Ramsey, iki kardeşini de tanıştırıyor. Grant tamamen iş modunda, buz mavisi gözleri samimiyetle dolu bir okyanusa dönüşmüş, gülümsüyor, başını sallıyor ve dostça hoş geldin sözleri söylüyor. Şeytan istediği zaman son derece çekici olabiliyor. Yüzeyde her şey sakın, ama ben onun altında Hayden ile benim aramdaki ilişkiyi çözmeye çalışırken içten içe kaydığını biliyorum. Hepimizin hafta sonunu birlikte geçireceğimizi ve Grant'in bu anlaşma süresince diğer erkeklerin benimle flört etmesine karşı hislerini çok net bir şekilde ifade ettiğini düşünürsek, açıklamak istemediğim bir ilişki.

İkisi konuşurken gözlerim bir oraya bir buraya kayıyor, bunun benim için ve bu hafta sonu için ne anlama geleceğini anlamaya çalışıyorum. Bunu çok fazla düşünmeme gerek yok. Grant birçok şey olabilir, ama otoriter ve sahiplenici olması bunların başında geliyor. Grant izlerken Hazel'ın beni tekrar Hayden'ın kucığına itmesi, epik boyutlarda bir karmaşaya yol açacaktır. Öte yandan, Hayden'a hayır diyen çok fazla kadın olduğunu da sanmıyorum. Tüm bunlar olurken, ben de bu partinin ev sahibi olmaya ve Hazel'ı mutlu etmeye çalışıyorum.

Bara geri dönüp bir içki daha içmeye hazırım.

ON ALTI

GRANT

CEHENNEMDEYİM. Kendi versiyonumda. Yıllardır farkında olmadan arzuladığım bir şeyin en ufak bir tadını nihayet aldığım, ama her şeyin gözlerimin önünde kaybolup gitmesini izlemek zorunda kaldığım yerde.

Anlaşmamız gereği, ayaklarım yere çakılı kalmış halde, kardeşimdeki lanet olası takım arkadaşının onu geçici bir dans pistinde döndürdüğünü izliyorum. Düğün için herkese yeni bir dans öğretiyor ve onu örnek olarak kullanıyor. Elleri, sanki daha önce de oradaymış gibi, vücudunun her santimini okşuyor. Ve ben burada durup izlemek zorundayım. Odanın içindeki herkes onları alkışlarken.

"Bu adam kimdi lan?" diye sessizce soruyorum ve küçük kardeşime bakıyorum. Bizi daha önce tanıştırmıştı, ama ben Dakota ile nasıl bu kadar samimi olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm.

"Hayden. Benimle birlikte Chaos'ta oynuyor. İyi biridir." Ramsey, pisliğin ayakları sendeleyip elleri kıkına biraz daha aşağı kayarken gülümser. O kendini toparlarken kız gülüyor, ama adam onu geçici dans pistinde döndürürken ellerini olması gereken yere geri getirmiyor. İçkimin bir yudumunu daha alıyorum. Belki de birkaç parmağını kırarım, bakalım o zaman kim gülecek.

"İyi adam mı? Her zaman bu kadar elleri uzun mu?" Onu tekrar kendine doğru çekerken elini kalçasında gezdirmesine kızgın bir bakış attım.

"Hayır, ama o ve Dakota yılbaşı gecesi çok iyi anlaştılar." Ramsey'nin kaşları çatılır.

"Anlaşmak ne demek?" Ses tonumu saklamaya çalışmıyorum ve Ramsey başını benim yönüme çeviriyor. Yüzümü, gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi inceliyor.

"Neden umursuyorsun?"

Siktir.

"Neden umursadığımı biliyorsun. O onun kız kardeşi." Kayıtsız davranmaya çalışıyorum ama parmakları onun omzuna kayarken ve onun söylediği başka bir şeye gülerken kirpikleri kalkarken, bu çabam başarısız oluyor. Bu pislik boş zamanlarında komedyenlik yapıyor olmalı.

"Bu ses tonu endişe gibi gelmiyor. Kıskançlık gibi geliyor." Ramsey çoktan hesaplamış. Gözlerinden anlaşıyor.

"Öyle olsa ne olur?" diyorum, onu şaşırtmak için umursamaz bir tavırla.

"Çıkmaya çalışacağın çok büyük bir çukur var. Senin kazdığın bir çukur." Düşük bir ıslık çalar. "Bunun için yapılmış merdivenler var mı bilmiyorum bile." "Sen başardın," diye tartışırım, Hazel ve Ramsey'nin geçen yılın büyük bir bölümünü birbirlerine acı çektirmekle geçirdiklerini hatırlatarak — en azından

ara sıra birbirlerini gözleriyle sikmedikleri zamanlar hariç. "Benden nefret etmeden önce beni seviyordu."

Nefesimi verip içkimin bir yudumunu daha alıyorum. Gözlerim, Dakota'nın onu beceriksizce döndürdüğü yere kayıyor. Kız çok iyi bir dansçı ve onun yararına kendini tutuyor, onun ne yaptığını biliyor gibi görünmesi için çok çaba sarf ediyor. O, kulağına bir şeyler fısıldarken kızın bu kadar rahat gülmesi dişlerimi gıcırdatıyor. Benim yanımda hiç böyle güldüğünü sanmıyorum, bu da Ramsey'nin haklı olduğunu kanıtlıyor. On sekiz yaşına bastığı garip bir an dışında, o hiç benim hayranım olmadı.

"Onların iyi anlaştığını söylediğinde..." Her seferinde tek bir soruna odaklanmam gerekiyor. Onun beni sevmesini sağlamak başka bir günün işi. Bugün, onun benim varlığımı unutmasına izin vermemekle yetineceğim.

"Detayları bilmiyorum..." Ramsey sözünü kesiyor.

"Ama?" Bana söyleyeceği her şeye hazırlıklıydım.

"Çalışmadığı zamanlarda gecenin çoğunu onun kucağında geçirdi. Gece yarısı oldukça sarhoşlardı. Hazel ve ben kısa süre sonra oradan ayrıldık." Sanki daha fazla ayrıntı bilmemem beni öldürmeyecekmiş gibi omuz silkiyor. Gerisi benim hayal gücüme kalmış ve şey...

Onun soyunup onunla yatağa girdiğini hayal ediyorum. Onun için mükemmel sesler çıkardığını ve onun da benim bildiğim gibi vücudunun en küçük ayrıntılarını bildiğini düşünüyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Şarkı bittiğinde ve Hazel Dakota'yı yakalayıp kıkırdarak kol kola girdiğinde ve Dakota ona gülümsemesini sağlayan bir şey söylediğinde durum daha da kötüleşiyor. Hazel onunla heyecanla konuşuyor ve ben tüm bu "düğün oyunları"nın

olduğunu anlıyorum: bu ikisini bir araya getirmek için hazırlanmış ayrıntılı bir hile. Ve lanet olsun, bu hile mükemmel işliyor.

"Karının bu etkinlikte gizli bir amacı var gibi görünüyor."

"Sana bazı planları olduğunu söylemiştim."

"Ve ne düşünüyor... Dakota sarhoşken bu ikisi bir kez sevişti, şimdi de aşık olacaklar ve Dakota onunla gidip gelecek mi?"

"Aklından geçiyor." Ramsey, Hazel'in planı için benim bir sorun olup olmayacağımı değerlendirir gibi gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"Hayır. Hayatta olmaz." Kafamı sallıyorum.

"Bence bu konuda söz hakkın yok." Benim sesim bozalsa da, onun sesi sakın kalıyor.

"Tabii ki var. O benim..." Cümlemi yarıda kesiyorum. Kimseye söylemeyeceğimize söz vermiştim. Özellikle Ramsey'e, çünkü o Hazel'a söylerdi. Şimdi bu sözü tutmam gerek. "O benim en yakın arkadaşımın kız kardeşi. Lanet olası bir ezikle kaçmayacak."

"O benim arkadaşım." Ramsey'nin tavrı değişir. "Dakota senin de arkadaşın."

"Öyle, ve sana söyledim, endişelenmiyorum. O da iyi bir takım arkadaşı, benim için ikinci bir aile gibi." Kardeşim, değer verdiği birine saldırılmasını hiç tahammül edemez. Bunun için hapis yatmıştı. Ama ben Dakota için bunu ve daha fazlasını yapardım.

"Ona zarar verecek bir şey yaparsa, onun takımında olması konusunda endişelenmene gerek kalmaz." İçkimin son yudumunu içip arkanı dönüyorum. Bu kattan çıkmam lazım. Bu odadan çıkmam lazım. Yoksa pişman olacağım bir şey yapar ya da söylerim. "Bir içki daha istiyorum."

"Havaya ihtiyacın var. Onunla aranızdaki sorunları çözmek istiyorsun, tamam. Ama bu doğru yol değil."

"Gidip karına anlatma." Ona uyarıcı bir bakış attım. Birkaç haklı noktası olabilir, ama o hala benim küçük kardeşim. Ondan on yaş büyüğüm ve benden fazla bir şey istemediğimi çok iyi biliyor.

"Anlatacak bir şey yok. *Henüz*." Gözleri son bir kez beni tarar, sanki gerçek kardeşinin nerede olduğunu ve benim nereden geldiğimi anlamaya çalışır gibi. Ben de ona söyleyemedim. Bu gelişmeyi ben de herkes kadar şaşkınlıkla karşılıyorum.

Kadınlar spa pijama partisi için yukarı çıktıklarında ve biz erkekler masanın etrafında poker oynarken, ben iyice sinirlenmişim. Bütün gece bu pisliğin Dakota'ya dokunmasını izledim ve şimdi de pokerde masayı yükseltiyor. Ona karşı sabrım taşıtı. Bütün fişlerimi masaya attım ve bahsi çok yükselttim.

"Benim için çok pahalı." Bo kartlarını katladı.

"Evet, ben de pas geçiyorum." Anson da aynı şeyi yaptı.

Ramsey bahsimi görüyor ve sıra yine Hayden'a geliyor. Kartlarına bakıyor, sonra fiş yığınınına bakıyor ve biz beklerken kararını veriyor. Bütün gece yaptığımız tek şey bu. Bu pisliğin ne yapacağını görmek için beklemek.

"Pas geçmekten korkma. Kaçsan da sorun değil," diye mırıldanırım.

"Ne olmuş şimdi?" Bana bakarak sırtıyor. "Kimse kuyruğunu kıstırmadı ki.

Sadece akıllı oynamaya çalışıyorum. Ruh halimin oyunumu etkilemesine izin vermiyorum."

"Ruh halim oyunumu etkilemiyor. Elim etkiliyor. Ama hepsini onun kışına yapıştırdığın için senin elinin nasıl olduğunu anlamak zor olabilir."

"Benimle bir sorunun mu var?" Kartlarının üzerinden bana bakarken gülümsemesi kaybolur.

"Hayır, sorun yok. Hepimiz biraz fazla sarhoş olup, kendi ligimizin çok üstünde birini tavlamaaya çalıştık. Denediğin için seni suçlayamam."

"Biraz gergin görünüyorsun. Kazanamadığın şeyleri satın alabilecekmiş gibi para saçıyorsun. Bu eski kovboyların yaptığı bir şey mi? Sence o da bunu seviyor mu, yoksa sonunda gerçekten sevdiği bir şey mi buldu?" Sırtışı geri gelir ve ben onun çenesini yüzünden koparmaya hazırım.

"Bence onun hoşlandığı şey, odaya girdiğinde ona ucuz sözler ve daha da ucuz hareketler yapmaya çalışmak yerine, ona saygılı davranmayı bilen biri. Her gece barda senden bir düzine kadar erkek var."

"Dışarıda bir bira alacağım. Gelir misin?" Ramsey bana anlamlı bir şekilde bakar ve ben masadan kalkarım, sandalyenin ayakları sesli bir şekilde sürtünerek ne demek istediğimi vurgular.

Küçük kardeşimi sessizce takip ediyorum. Bana özel olarak nutuk atmak istediğini biliyorum. Asla beni herkesin önünde küçük düşürerek saygısızlık etmez, ama yine de bu konuyu konuşacağız. Ramsey, arka verandaya giderken buzdolabından iki bira alarak töreni sürdürüyor, ekran kapısını açıp benim geçmem için tutmadan önce kapaklarını açıyor. Birini göğsüme doğru itiyor ve beni dikkatle süzüyor.

"Sen benim ağabeyimsin, bu yüzden sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim. Ama bu düğün haftasının benim için çok önemli olduğunu ve karımın evinde kavga çıktığı için aşağı inmek zorunda kalmasını istemediğimi belirtmek istiyorum."

"O zaman arkadaşına ağzına ve ellerine dikkat etmesi gerektiğini söylemelisin."

"Dakota'ya saygısızca bir şey söylemedi ya da yapmadı. En azından senin bir şekilde senin olmadığı sürece, ve son baktığımda durum öyle değildi. Son birkaç saat içinde bu durum değişti mi?"

"Hayır."

"O zaman belki de neyin onu rahatsız edip neyin etmediğine karar vermesini ona bırakmalısın." "O adam ona uygun değil."

"Onu son gördüğünde öyle düşünüyor gibiydi. Hazel, ona gelince neredeyse senin kadar koruyucu olan Hazel, ikisinin birlikte olmasını seviyor. Birbirlerine çok yakıştıklarını söylüyor. Kıskançlık dışında, yakışmadıklarını söylemek için bir nedenin var mı?"

"Kıskanmıyorum," diye tersliyorum. "Hayatımda bir gün bile kıskançlık duymadım ve bugün de duymaya başlamadım."

"O odadaki diğer herkesin gözünde durum öyle değil. Hazel'a söyleyeceğimden endişelenmene gerek yok, çünkü kardeşleri bunu apaçık görebiliyorlar."

Bir yudum bira içip korkuluğa yaslanıyorum. Aptalca davrandım, bu kadar sinirlenmeme izin verdim. Kıskanç bir aptal gibi her küçük şeyi dert ettim. O haklı ve ben böyle olduğunda kendimden nefret ediyorum.

"Onu istiyorsan, neden ona söylemiyorsun?"

"Çünkü onu istememeliyim, Ramsey. O benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi."

"O artık çocuk değil."

"Fark etmez. Ben onun vasisiydim. Onu koruyacağıma yemin ettim ve onun içimde gömülü olduğumda bunu kastetmediğinden eminim."

"Yatmış mısınız?" Ramsey şaşırmış gibi geliyor.

"Hayır. Ona dokunmadım." Teknik olarak doğruydu. Hayal ettim. Yapacağıma söz verdim. Binlerce kez düşündüm. Ama henüz yapmadım.

"O senin hakkında ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Duygular hakkında konuşmuyoruz."

"Belki de konuşmaya başlamalısın. Aranızda duygular ya da dokunmakla ilgili olmayan her ne varsa, seni çok karıştırmış görünüyor."

"Yapamam. Bu... çok karmaşık." Kalbim ağzıma geliyor çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece doğru olanı yapmaya kendimi ikna etmem gerekiyor. "O gerçekten iyi bir adam mı?" Bu soruyu sormanın bile ağzımda bıraktığı kötü tadı silmek için bir yudum daha bira içiyorum.

"Öyle. Çoğunlukla işlerini yolunda tutuyor. Hepimiz gibi. Çok fazla takılmıyor. Kasabada bir hayır kurumunda çok zaman geçiriyor. Sahada ve saha dışında bize destek oluyor."

"Onu Aspen'in yanına yaklaştırır mısın?"

"Aspen onu paramparça ederdi, ama ona güveniyorum. Evet."

İstediğim cevap bu değil, ama Ramsey bana yalan söylemez.

"Peki... Ben yoluna çıkmayacağım."

"Sana bunu yapmanı söylemiyorum. Sadece adamın kafasını koparmamanı ve onun başka biriyle birlikte olması konusunda bir şey hissediyorsan onunla konuşmanı söylüyorum."

"Kiminle olduğu ya da ne yaptığı beni ilgilendirmez."

Ramsey'in göğsünden yüksek, gürültülü bir kahkaha çıkar ve neredeyse birasını döker. Düz durup bana bakacak kadar toparlanması bir dakika sürer.

"Kişiliğinin dörtte biri, o kızın ne yaptığını ve ne zaman yaptığını merak etmekle geçiyor."

"Çünkü onu güvende tutmaya çalışıyorum."

"Seni bu hale getiren yaptığın şey bu mu?"

"Öyle olduğunu sanıyordum..." Kafamı sallıyorum. Şimdi, belki de onun güvende tutulması gereken kişi benim olduğumu düşünüyorum.

Uzun süre sessizce orada durup, ikimiz de buralarımızı içerken gece gökyüzüne bakıyoruz. Ta ki Ramsey sonunda sessizliği bozana kadar.

"Seni hiç böyle görmemiştim."

Birayı son yudumla içip boş şişeye bakıyorum.

"Hiç böyle hissetmemiştim." Bu, vermek istediğimden daha fazla dürüstlük. Bu konuda Levi veya Aspen'e vereceğimden daha fazla. Levi beni uyarır ve kafamı oyunda tutmamı söylerdi. Aspen, bir kadının ilgimi çektiği bilgisiyle çılgına döner ve emekli olup hayatımı aile fotoğrafları ve veli toplantılarıyla dolduracağım bir gelecek planlar. Ama Ramsey nasıl bir şey olduğunu bilir. O da şu anda pek farklı olmayan bir kadınla aynı durumun içindedir.

"Onunla konuş."

"Ve ona ne söyleyeyim?" Ona baktım. "Senin koruyucun olduğumu ve seni benden nefret ettirdiğimi biliyorum, ama... Sanırım fikrimi değiştirdim. Kumarhane ve suç imparatorluğu yöneten yaşlı bir pislik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu daha iyi ifade etmenin yolları var bence."

"Senin arkadaşınla daha iyi olur. O her zaman sporcuları sevmiştir ve muhtemelen onun yükü daha azdır. Öncelikle, onun kardeşi öldürülmedi."

"Sence bunu bilmeye hakkı yok mu? Bu konuda bir seçeneği yok mu?"

"Ne seçeneği? Bu lanet olası bir seçenek değil. Bu yanlış. Onu bu şekilde düşünmemem bile gerekir."

"Hazel bana ikinci bir şans verse..."

"Siz ikiniz başından beri birbirinize takıntılıydınız. Sen kendin söyledin."

"Değildim, ya da daha doğrusu öyleydim, ama onu Bo'nun küçük kız kardeşi olarak görmeyi bıraktıktan sonra. Bu, ikinizin durumundan çok da farklı değil."

"On yıl geçmeden uyanıp onun başından beri orada olduğunu fark etmedin."

"Hayır. Onu takım arkadaşımın odasında, yarı çıplak bir şekilde yatağında bulmam gerekti. Neredeyse beni öldürüyordu. O kadar uzun süre beklemeyi tavsiye etmem."

"Evet, burada olduğu sürece bunu denemese iyi olur. Onu sikmek istiyorsa, onu Cincinnati'ye geri uçurup orada yapabilir."

Aniden, birinin boğazını temizlediğini duyarım ve başımı kaldırıp Dakota'nın merdivenlerde durduğunu görürüm.

"Affedersiniz. Bunları yukarı çıkarmam gerekiyor." Dakota bir kutu sert seltzer kaldırdı ve gözleri bana kaydı. Kalbim ayaklarımın altına düştü.

"Bekle." Kenara çekilip yolunu daha da kapatırım.

"Ben senin için götürebilirim," dedi Ramsey, iyi kardeş rolünü oynayarak. "Yukarı çıkamazsın," diye itiraz etti Dakota.

"Hazel'a seslenirim ya da önce ona mesaj atarım. Onun kurallarını çiğnemem. Söz veriyorum."

"Ben..." İkimize birden bakar, açıkça bana zaman ayırmak istemediğini belli eder. Ama gözleri Ramsey'e takıldığında, bakışlarında bir yumuşama olur ve kutuyu ona uzatır. Omzumun üzerinden geriye bakarım, ama aralarında ne geçtiyse, ben anlayamam.

"Hemen hallederim," diye söz verir Ramsey ve bizi terasta bırakır.

Sineklik kapısının kapandığını duyduğumda, ona bakıyorum ve gözlerinde şüphe ve güvensizlik dolu bir bakış görüyorum.

"Ne kadarını duydun bilmiyorum ama..." diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor. "Birbirimize karşı durduğumuz yeri hatırlatacak kadarını duydum."

"Öyle değil."

"Bu yaz Cincinnati'ye yapacağımız seyahatle ilgili nihai kararımı sorduğunda ona evet demem gerektiği gibi geldi. Önce oraya uçup, yaşadığı yeri görebileceğimi, sonra da bir yere seyahate çıkabileceğimizi söyledi. Kamp için geri dönmeden önce istediğim herhangi bir yere."

Dilimi yanağımın içinden aşağı kaydırıp uzağa bakıyorum.

"Senin istediğin bu mu?" Gururumu yutuyorum ve tadı acı olsa da siktir et.

"Ne zaman benim istediğim senin için önemli hale geldi?"

"Sordum diye."

"Tehdit altında hissettiğin bir anda bunu yapmak çok romantik," diye karşılık verdi ve yüzündeki ifadeyi görebiliyordum, fazla konuştuğunu fark etmişti.

"Ben romantik biri değilim ve kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Sadece netlik arıyorum."

"Neyin açıklığını?" Sesi sabırsızdı.

"İkinizin arasında bir şey mi var? Romantik bir şey *mi*?"

"Öyleyse ne olmuş?" "O zaman kabul ettiğiniz kuralları çiğniyor olursunuz."

"O zaman kabul ettiğiniz kuralları çiğniyor olursunuz."

"Bu, kurallarımızdan önceydi. Yılbaşı gecesi başladı."

"Yani erkek arkadaşın varken bilerek anlaşmamıza girdin."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Aşık. Oyuncak. Ne sikim istersen ona öyle de." Ona yaklaşıyorum, o da bir adım geri çekiliyor. "Ve o zaman bana söylemedin. Benim için fotoğraf çekerken söylemedin. Fantezilerinle beni kızdırırken söylemedin. Ve geçen gece telefonda da kesinlikle söylemedin."

"Sesini alçalt," diye tısladı.

"Neden? Boş zamanlarında benim için yaptığın tüm o kirli şeyleri erkek arkadaşın öğrenecek diye mi endişeleniyorsun?"

ON YEDİ

DAKOTA

"Kimseye söylemeyeceğini söylemiştin. Kimseye söylemememiz gerektiğini söylemiştin." Bir adım daha geri çekilirim ve o bana yaklaşırken kığım terasın korkuluğuna çarpar. Gözlerimle onun gözlerinde bir güven işareti ararım, ama bulamam. Vahşi görünür, sanki zihni benden on adım öndeymiş gibi, ben ise ona yetişmeye çalışıyorum.

Eğildi, dudakları kulağımın kabuğuna o kadar yakındı ki, nefesinin boynumda dans ettiğini hissedebiliyordum, konuşmadan önce göğsünden yumuşak, alaycı bir kahkaha çıktı.

"Oh, kimseye söylemeyeceğim." Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve sonra başparmakları göbeğimde buluşana kadar içeri kayıyor. "Bunu benim için yapacaksın."

Pantolonumun düğmelerini açmaya başlar ve bir saniye sonra dudakları boğazımda. Bu yumuşak bir keşif değil, çaresiz bir sahiplenme. Dilini nabzımın attığı noktaya sürer ve ben onun altında kıvrılırken dişleri cildimi sıyrır. Aynı anda çok fazla duygu ve aynı zamanda yetersiz bir duygu. Ellerim göğsüne gider. Onu durdurmam gerektiğini söylüyorum kendime. Tanıdığımız herkesten birkaç adım uzaktayız ve biri ne olduğunu sorarsa o da kendini tutmayacaktır. Bana konuşma fırsatı vereceğinden bile emin değilim. Ama onun durmasını istemiyorum. Grant Stockton'ın elleri sonunda üzerimde. Ağzı boğazımda ve eli yavaşça belimin kenarını okşuyor.

"Ona, nefret ettiğin kişiden seni kurtarması için gelmesini söyle. Bunu yapabilirsin, değil mi?" diye fısıldıyor ve şortumun fermuarını indiriyor.

"Grant..." Adını fısıldıyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. "Adını haykır. Seni kurtarmasını söyle," diyor ve beni arkamı ona dönerek beni korkuluğa doğru bastırıyor, sırtım ona dönük, dudakları kulağımda. "Sen bunu istemiştin. Şeker babandan seni kurtarmasını isteyecektin."

seni benden uzaklaştırmak için, değil mi? O bu iş için mükemmel olurdu. Tüm o futbol parasıyla seni bu boktan kasabadan uzaklaştırabilirdi. Tüm o şöhret seni benden uzak tutardı. Sen ve Hazel her pazar günü iki güzel eş gibi locada birlikte oturabilirdiniz." Parmakları külotumun bel kısmının altına kayıyor ve boğazımı ısırtıyor.

Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Tüm vücudum gergin, onun bir sonraki hamlesini bekliyor, sessizce bunu yapması için yalvarıyorum. Ama bu yanlış. Çok yanlış. Hazel incinecek. Hayden kafası karışacak.

"Şu anda herkes buraya gelebilir." Ona mantıklı davranmasını söylemeye çalışıyorum, ama dinlemiyor.

"Sen de bunu istiyorsun, değil mi?" Parmakları aşağıya doğru kayıyor. "Bütün bunlara son verecek biri. Seni benden kurtaracak biri. Neden onu çağırmıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldıyorum.

"Lanet olası şüphelerim var. Emirlerime çok çabuk uyuyordun, kurallarına uymaya çok istekliydin. Beni memnun etmek ve istediğimi vermek için çok hevesliydin." Parmakları aşağı doğru kayıyor, klitorisimi okşamak üzere.

"Grant, lütfen..." Dokunuşuna yaslanıyorum ve kığım kot pantolonunun üzerinden onun penisini okşuyor. Bana karşı sert ve kalın, ve onu beni sikmesi için yalvarmak istiyorum. İkimizi de bu ıstıraptan kurtar ve ikimiz de yerde yorgun düşene kadar devam et.

"Duymak istediğim şeyi söyle. Bütün bunlara neden razı olduğunu söyle, ben de sana istediğini vereyim," diye alay ediyor benimle.

"Kurtarılmak istemiyorum. Seni istiyorum," diye inliyorum, bu sözleri yüksek sesle söylemeye o kadar korkuyorum ki, söyledikten sonra nefesimi tutuyorum. En azından o eğilip parmaklarıyla klitorisimi okşayana kadar, parmaklarını açarak her iki tarafımı nazikçe okşuyor, piercingimin kenarlarını okşuyor. Bu hem çok fazla hem de yetersiz. Eli hareketin ortasında donuyor.

"Bu ne?" Sesi sert. "Piercing."

"Piercing mi?" Benim sözlerimi soru olarak tekrarlar.

"Evet." Parmakları üzerinde kayarken, sınırlarını ararken ve bu sırada beni tahrik ederken, bu kelimeyi konuşmaktan çok nefes alıyorum.

"Vay anasını," derim, sesi hem dalgın hem de büyülenmiş gibidir.

"Eminim çok güzeldir. Bir dahaki sefere

"

"Tamam," diye kolayca kabul ediyorum.

"Bu kendini daha iyi hissettiriyor mu?"

"Piercingli bir kadınla hiç birlikte olmadın mı?" Şaşırdım. Benden on yaş büyük ve görünüşüne bakılırsa, her türlü deneyimi yaşamış olduğunu düşünmüştüm.

"Olmadığını söyleyemem." Parmakları benimle oynarken sesinde eğlence ve merak var, ben de daha fazlası için kalçalarımı öne doğru sallıyorum.

"O zaman bir şeyde ilk sen olabilirsin," diye fısıldıyorum, kendime gülümseyerek. "Eğer pes edip beni sikersen."

"Herkesin görebileceği bu verandada seni becermemi mi istiyorsun?" Bunu yapacağıma şüpheyi yaklaşıyor. Ama lanet olsun, sanırım yapardım. Sonunda ona sahip olacağım anlamına geliyorsa, arkadaşlarımızın ve ailemizin yarısı buna tanık olsa bile umursamazdım. Terapi masrafları onların olurdu, benim değil. Çünkü aklım tamamen, sonunda onu pes ettirecek kadar etkileyebildiğime odaklanacaktı.

"Kimin gördüğü umurunda değil. Onlar. Herkes. Beni uygulamada canlı olarak sikebilirsin. Sadece buna ihtiyacım var."

"Siktir... Çok ham ve çaresizsin. İhtiyacın olan ilgiyi göremiyorsun. Biliyorum. Ama şimdi buradayım." Beni kucaklayıp evin yanındaki bir bankın üzerine çekiyor ve önümde bırakıyor. Şortumun düğmelerini açıp külotumla birlikte uyluklarımdan aşağı kaydırıyor ama dizlerimin üzerinde duruyor. "Bacaklarını aç. Şimdi görmek istiyorum."

"Herkes görebilir..." Arka verandaya bakıyorum.

"Umursamadığını söyledin, ben de umursamıyorum. Göster bana," diye talep ediyor.

Daha fazla açıyorum ve klitorisimdeki piercingi ortaya çıkarıyorum. Ay ışığı ona vuruyor ve ışıpta parıltıyor.

"Siktir. Bak, benim için ne kadar ıslak ve şişmişsin." Öne eğilir ve başparmağını piercingin üzerinde gezdirir, ben de yumuşak bir inilti çıkarırım. "Bu şey çok seksi. *Sen* çok seksisin." Gözleri yeniden ilgiyle üzerimde dolaşır ve o beni incelerken ben dişlerimin arasında dudağımı yuvarlarım. "Kendinle oyna ve onu nasıl kullandığını göster bana."

Bu istek karşısında kalbim bir an durur. Ama onun, bunun bana zevk vermesinden etkilenmesi, erkeklerin genellikle sorduğu sıkıcı ve aptalca sorular sormak yerine beni övmesi, acıttı mı, piercing yapıldığında ıslak mıydım gibi sorular sormaması, onun istediği her şeyi yapmamı sağlar. Parmak uçlarımla kendimi tahrik etmeye başlarım, piercingi

hassas sinir uçlarındaki gerilimi artırmak için nazikçe ileri geri iterek kendimi tahrik etmeye başlıyorum. Nefesim hızlanıyor ve o nefesini tutarak beni izliyor.

"O kadar güzelsin ki dayanamıyorum. Fotoğraflarda... telefonda bir şey... Ama yüz yüze, Hellfire... Lanet olsun. Bunu izlemeye layık değilim."

"İzlemeni istiyorum. Beni tatmin etmeni istiyorum. Boşaldığımda ellerinin üzerimde olmasını istiyorum," diyorum, parmaklarımla klitorisimi okşayarak ve daha aşağıya inerek parmak uçlarımla açıklığımı okşuyorum. Ona ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var.

Çok uzun zaman oldu ve birbirimize yaptığımız tüm alay ve şakalar beni tam sınırdan tutuyor. Ama ona bunu bu kadar açıkça söylemeye çekiniyorum. Ne yaptığımı, nerede yaptığımı ve kiminle yaptığımı düşünmek için çok uzun süre durursam, muhtemelen yerde bir su birikintisine dönüşürüm. Ama şu anda kendimi tutuyorum ve o da bunu seviyor.

"İhtiyacın olduğunda sana ellerimi uzatırım. Ama tadına bakmam lazım. O gecedен beri bunu düşünmeden duramıyorum."

Parmaklarımı uzattım, o başını salladı ve tekrar aşağı eğildi. "Onları ıslat. Gecenin geri kalanında dilimde senin tadını hissetmek istiyorum. Ne elde ettiğimi hatırlayayım, o ise asla hatırlamayacak."

Onun istediğini yapıyorum, parmaklarımı ıslaklığımın içinden geçirip, kaplanana kadar içine daldırıp, tekrar ona uzatıyorum. Elini bileğimin etrafına doluyor ve parmaklarımı ağzının derinliklerine çekiyor, dilini parmaklarımın etrafına dolayarak, neredeyse yutarcasına, parmaklarımın arasında ve etrafında dolaşıyor, ben kıvrınmamaya çalışırken dilinin ucuyla parmaklarımın uçlarını gıdıklıyor. Gözlerim ona kilitli, sanki açıktan ölüyormuş gibi onu izliyorum, ta ki kirpikleri sonunda kalkıp beni yakalayana kadar. Parmak uçlarımla emiyor ve sonra dilini her santimetrekareye sürüyor. Sanki bir gün alacağım şeyin ön izlemesini yapıyormuş gibi her damlayı yalıyor.

"Eğer uslu durursan ve ben bunu hak edersem, bir gece boyunca dizlerimin üzerinde çöküp senin güzel amcığını yalayacağım ve bu mücevher gibi klitorisini emip dururum, ta ki yorgunluktan bana durmam için yalvarana kadar."

"Uslu olacağım."

"O zaman umalım da bunu hak edeyim." Dizlerini okşadı. "Ama şimdilik buraya gel. Bu gece senden alabileceğimle yetinmek zorundayım."

Oturmak için döndüm, ama uyluklarımdaki şort, kucağında yer açmaya çalışırken hareketlerimi kısıtlıyor. Onu yakalayıp botlarımın üzerinden çıkarıyor. Onu ve külotumu yanımdaki bankın üzerine atıyor, sonra beni

beni kucağına çekiyor, sırtım ona dönük. Botlarıyla ayaklarımı daha da açıyor, geçenlerin görebileceği şekilde beni ortaya çıkarıyor. Kot pantolonunun, sert pamuğun, metal halkaların ve düğmelerin çıplak kıcıma değmesi hissi, alt dudağıımı ısırمامı sağlıyor. En iyi şekilde kirlenmiş hissediyorum ve bana dokunan ellerin kime ait olduğuna inanamıyorum.

"Bak, kucağımda ne kadar güzelsin, ay ışığında benim için yayılmış ve parıldıyorsun. Çok güzel." Parmakları beni tekrar okşamaya başlar ve ben de artan sürtünmeyi artırmak için kalçalarımı sallarım. Kıcıımın altında ne kadar sert ve kalın olduğunu fark etmem mümkün değil ve onun dokunuşuyla kıvranırken kendimi onun penisinin üzerine odaklamaya çalışırım. Umarım kendi ilacının tadını biraz olsun alır.

"Sen kirli oynuyorsun." Boğazıma doğru homurdanıyor ve dişlerini derime geçiriyor.

Bu hisle öne doğru eğildim ve parmakları içime kaydı, ben kalçalarımı onun eline doğru sallarken parmakları içime girip çıkmaya başladı. Başparmağı klitorisimle oynadı ve beni orgazmın eşiğine getirmesi uzun sürmedi. Hareketlerini salyangoz hızına kadar yavaşlattı, parmakları benim için ne kadar ıslak olduğumdan dolayı zahmetsizce kayıyordu. Başımı omzuna yaslayıp derin bir nefes alıyorum, ama onun nefesinin ne kadar düzensiz olduğunu duyuyorum.

"Böyle devam edersen, pantolonumun içinde boşalacağım," diye uyarıyor.

"İyi." Sesimdeki eğlenceyi saklayamıyorum.

"Herkesin haberi olacak şekilde eve öyle girmek zorunda kalırsam iyi olmaz."

Onu benim için bu kadar mahcup etme fikri beni heyecanlandırırsa da, bu durumun garip olacağı düşüncesi heyecanımı gölgeliyor.

"Ben temizlerim. Sana başka bir pantolon getiririm," diyorum. "Diğer pantolonunu bir ayı kaçırdı de." Bu açıklamayla onların yüzlerindeki ifadeyi düşününce göğsümden bir kahkaha kopuyor.

"Sen tanıdığım en zeki ağızlısın. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Bu yüzden seviyorsun. Onunla başka neler yapabileceğimi bilseydin çok sevinirdin."

"Siktir git." Yine boynumu ısırıldı ve sonra beni vücuduna daha sıkı çekti, elini boğazıma doladı ve kulağıma fısıldadı, "Sen hareketsiz otururken bu sıkı küçük amcığı parmaklarımla sikeceğim, yoksa boşalmana izin vermeyeceğim."

"Yapmazsın."

"Beni sına,ma," diye tehdit eder ve hızını artırır. Parmakları beni daha derinden okşar, avucunun içiyle klitorisimi okşarken başparmağıyla da dairesel hareketler yapar ve hızını artırır. Parmakları kıvrılır ve acımasızca devam eder, gerginlik sinirlerimde artar ve artık dayanamayacak hale gelirim. Boşalmak için o kadar çaresizim ki, dikişlerimden patlayacakmışım gibi hissediyorum. Artık sabit duramıyorum ve o beni sakinleştirmek için bacağına benim bacağıma dolmasına rağmen, kalçalarım kendi isteğiyle yukarı doğru kalkıyor.

"Lanet olsun, Hellfire. Bunun üzerinde çalışacağız. Dinlemeyi öğreneceksin. Ama siktir et. Bu gece umurumda değil. Üzerimde sürtün. Bakalım ikimizi de bu şekilde doruğa ulaştırabilecek misin."

Onun sözleri ve acımasız temposu, görünüşe göre ihtiyacım olan tek şey. Çok sert boşalıyorum, kendi iyiliğim için çok sert, çünkü daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun bir rahatlama hissediyorum. Kendimi durduramıyorum. O beni parmaklarıyla sikerken, ben onun sikişinin üzerinde kayıyorum, ben inlememi bastırmak için dilimi ısırırken o beni mükemmel bir açıyla vuruyor ve boynumu ısırıyor. Sanırım bu süreçte kendini kaybediyor. Onun kot pantolonundan sızan ıslaklığı hissedebiliyorum. Ama... benim uyluklarım ıslak ve onun elini çektiğinde onun eli de ıslak. O kadar iyi olmasına rağmen, olması gerekenden daha ıslak.

"Oh, lanet olsun," diye küfrediyorum, hemen şok olup kaçmaya hazır oluyorum. Ama o beni sıkıca tutuyor. Bunu bir şehir efsanesi gibi duymuştum. Bristol, geçen yıl tanıştığı bir adamla iki kez başına geldiğini övünerek anlatmıştı. Ama ben daha önce hiç yapmamıştım.

"Kahretsin... Lanet olsun. Sen tam bir sürpriz

kutususun." "Özür dilerim." Yanaklarımın

kızardığını hissediyorum. "Özür dileme."

"Ben hiç... Bu daha önce hiç olmamıştı."

Nefes alışışı benimkiyle aynı hızda yavaşlarken boynuma öpücükler konduruyor, aralıklarla boynumu ısırıyor ve sonunda uzun ve kalıcı bir öpücükle tenimi emiyor.

"Bu mükemmel. O zaman bu gece ikimiz de birbirimizin ilkini yaşayacağız." Düşük, kaba bir sesle fısıldadı, odaklanacak vaktim olsaydı, bu ses beni tekrar boşaltabilirdi.

"Utanmadın mı?" diye soruyorum, bana olan tutumu gevşerken. "Çünkü ben
ben utanıyorum."

"Bana bak," diyor ve ben boynumu uzatıp gözlerine bakıyorum.

"Utanma. Gerçekten. Bu çok seksi." Eli uyluğumun üzerinde geziyor ve

bana güven vermek için nazikçe sıkıyor. "Tek sorun, artık her seferinde kendime meydan okumak isteyeceğim," omzuma fısıldıyor. Bir dakika öyle oturuyoruz, sonra gerçeklik yavaş yavaş kafama dank ediyor ve yarı çıplak olduğumu, ikimizin de sırılsıklam olduğunu fark ediyorum.

Ayağa kalkıp iç çamaşırimi ve şortumu alıyorum, botlarımı çıkarmak için ayak parmaklarımla itiyorum ve sonra sırtarak ona bakıyorum. Siyah kot pantolonu ve ayın loş ışığına rağmen, kucağının tamamı ıslak. Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken elimi dudaklarıma götürüyorum.

"Bonus olarak, bunun tamamen senin yüzünden mi yoksa benim de yüzümden mi olduğunu bilmiyorsun."

"Bu haksızlık. Bana söylemelisin. Bu benim küçük bir meydan okumamdı." "Pantolonuna boşalan erkeklerden hoşlanıyor musun?" Bana şüpheli bir

bir bakış attı. "Bu seni tahrik mi ediyor?"

"Um... tabii ki evet. Özellikle senin gibi biri. Grant 'Şeytan' Stockton gibi bir adamı pantolonuna boşaltmak için ne kadar iyi olman gerektiğini biliyor musun?" Evimize olan yakınlığımızdan tekrar endişelenerek fısıldayarak onu kızdırıyorum.

"Kadın, erkekleri bu şekilde aşağılamaya çalışıyorsan, bu senaryoda şeytanın kim olduğu konusunda kafan karışmış olabilir," diye düşünür, kaşları bana azarlayıcı bir bakış atmasına rağmen yüzünde hafif bir gülümseme vardır.

"Bunun ne kadar seksi olduğunu fark etmiyorsun galiba."

Bana yine şüpheli bir bakış attı, ama sonra dikkati tekrar pantolonuna döndü.

"Her halükarda, eve böyle dönmek pek iyi bir fikir değil."

"Bekle." Botlarımı giyerken elimi kaldırıyorum. Köşeyi dönüp terasta duran soğutucudan bir bira alıyorum, şişe açacağı olmadığı ve kaybedecek vaktimiz olmadığı için kapak açılır tipte olduğu için şükrediyorum. Evin diğer tarafına döndüğümde, o çoktan ayağa kalkmış ve ben de birayı ona fırlatıyorum. Bira, gömleğine ve pantolonuna çılgınca sıçıyor, ön tarafında Pollock tarzı bir leke oluşturuyor ve onu şerbetçiotu kokusuyla dolduruyor.

"Siktir!" Elini sallıyor ve planımı anlamadan önce bir an için aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Ukala."

"Sen öyle diyorsun." Ona sırtıyorum. "Suçu bana at. İkimiz de kapıdan girmeye çalışırken benim sakar olduğumu söyle. Ellerim doluydu, yardım kabul etmedim ve sen mağdur oldun."

"Bazen kendi iyiliğın için fazla zekisin." Kirpiklerini kaldırır ve beni eğleniyormuş gibi inceler. Ama orada başka bir şey daha vardır, şu anda beni inceleme şeklinden tam olarak anlayamadığım bir şey.

"Sadece gerektiğinde."

"Biliyorum," diye cevapladı, hiç duraksamadan, bana gülümseyerek. "Tamam. Geri dönerken biraz gürültü yapalım. Bana bira döktüğünü inanmaları hiç de zor olmayacak."

ON SEKİZ

DAKOTA

SABAH mutfağa girdiğimde, soluk güneş ışığı içeri süzülüyor ve uzun gölgeler oluşturuyor. O kadar uzun ki, mutfak tezgahında oturan adamı çok geç olmadan fark edemiyorum. Hayden.

"Günaydın, güneş ışığı." Bana gülümsüyor.

"Günaydın," diyorum yumuşak bir sesle, tezgahın etrafından dolaşarak. Bu saatler, benim için sanki gece yarısı gibi. Ama uyuyamadım. Dün gece Grant'le geçirdiğim geceden sonra uyuyamadım. O geceyi kafamda tekrar tekrar yaşıyorum. Bu yüzden bu sabah kahve içip erken kalkacağım. Herkese kahvaltı hazırlayabilirim belki.

Güneş ışığı gözlerime çarptığında yüzümü buruşturuyorum. Ya da belki sadece taze sıkılmış portakal suyu. Küçük bir başlangıç yapıp Hazel'ın, hanın şefi Kit ile kahvaltı için bir plan yapıp yapmadığını göreceğiz. Ama işlevsel olabilmek için önce kahveye ihtiyacım var.

"İstersen espresso hazırladım." Hazel'ın mutfahın bir köşesine sakladığı şık makineye doğru başını salladı.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Öyle şık şeyleri istediğimde arkadaşımın dükkanına gidiyorum."

"O zaman sana bir tane yapayım. İhtiyacın var gibi görünüyor." Gözleri endişeyle üzerimde dolaşiyor ama gülümsemesi kaybolmuyor.

"Ah." Gülerek, rafta duran büyük bir fincanı alıp bana uzattığında başımı salladım.

"Zor bir gece mi geçirdin?" diye sorar, makineyi çalıştırmaya başlarken.

"Öyle de denebilir. Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?" Futbol oynamadığı zamanlarda part-time barista olarak çalıştığını düşünecek kadar becerikli hareketlerini izlerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Arkadaşlarla birkaç tur poker oynayarak sabahladım. Her zamankinden daha fazla içki içtim, özellikle bu rakımda. Bu yüzden yaklaşık bir

galon su içtikten sonra, biraz İrlanda usulü akşamdan kalma ilacı almaya karar verdim." Tezgahın üzerindeki İrlanda kreması şişesini hafifçe vurur.

"Ah. Mantıklı." Portakalları ve bıçağı çıkarıp kesmeye başlarken başımı salladım.

"Sen de ister misin?"

"Sanırım ben almayayım. Sadece biraz meyve suyu, kahve ve tost yeter. Kendimi yenilenmiş hissedeceğim." Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum ve o da beni inceliyor.

"Yani bu..." Parmakları boynumun yanından nazikçe kayıyor. "Sen ayıkken mi elde edildi?"

Panik içimi kaplar ve yansımamı görebileceğim cama doğru dönerim. Ayna kadar net değildir ama buna gerek de yoktur çünkü morluk parlak mavidir. İçgüdüsel olarak elimi üzerine koyarım ve göğsüme kadar yayılan bir sıcaklık hissedirim. Grant, nerede olursam olayım beni bu şekilde rahatsız eder. Gözleri parlak kırmızının izini takip eder ve sırtarak gülümser.

"Artık sana bunu yapıp unutacak kadar sarhoş olmadığımı *biliyorum*." Kaşları yukarı kalkar ve gözleri sorgulayıcı bir şekilde üzerimde gezer.

"Ben..." Daha başlamadan dururum ve yere bakarım.

Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Parmaklarım yine üzerinde dolaşüyor ve Grant'in dudaklarının tenimde bıraktığı yankıyı hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda, Hayden'ın gözlerinde yargılama ve suçlama bekliyorum, ama o sadece kahvesinden bir yudum daha alırken sırtıyor.

"Sen?" Diğer kaşı da ilkinde katılır ve sabırla bekleyerek başını yana eğiyor.

"Karmaşık bir durum."

"Ah. Karmaşık olanı bilirim." Yine yavaşça içkisini yudumladı ve sonra tekrar bana baktı. "Dur tahmin edeyim, dün ellerimi üzerinde gördü ve bundan pek hoşlanmadı."

Ne kadar şeffaf olduğumuza kaşlarımı çattım ve buradaki herkesin aramızda bir şeyler olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Kahvesinden yükselen buhar etrafında kıvrılırken, sırtışı daha da genişledi.

"Hafif tabirle."

"Ve beni açıkça durdurmamış olması, ikinizin arasında olanların gizli olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Evet... Bu tür durumlara çok aşinayım." "Yine de buradasın." Ona şakacı bir şekilde suçlayıcı bir bakış attım.

"Değişmek için gerçekten çok uğraşıyorum." Bana espresso doldurur, ben başımı sallayarak onayladıkça ekstraları ekler ve içeceği bana uzatır.

"Anlıyorum." Dudaklarımı dişlerimin arasında gezdirip, dirseklerimin üzerine eğilip, elimdeki fincanla onu incelerim. "Evli mi?"

"Tam olarak değil, ama o da diğerleri gibi yasak bölge. Dürüst olmak gerekirse, o beni pek sevmiyor bile. Sadece benim onun için yapabileceklerimi seviyor." Yüzünde yine o sırtış belirir ve pencereden dışarı bakar. Uzakta, Kell'in sabahın erken saatlerinde hanın misafirlerini bir gezintiye çıkardığını görebiliyorum.

"Hmm." Başımı sallıyorum. Bana benziyor. Yılbaşı gecesi iyi anlaşmamıza şaşmamalı. "Demek ikimiz de senin deyimle bu özel *duruma* aşinayız."

"Ah, o zaman birbirimize acıyabilir ve ipuçları paylaşabiliriz." Gülümsemesi geri dönüyor ve bu, başka biri onları demir gibi kontrol etmeseydi, yaklaşık iki saniye içinde külotumu eritecek kadar parlak, çocuksu bir gülümseme.

Koridordan gelen sesler duyuluyor, evdeki diğer insanlar uyanıyor ve o bana dönüyor.

"Peki, nasıl oynamak istersin?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum ve o devam ediyor, "Onun iyiliği için geri çekilmemi mi istersin, yoksa biraz daha ısınmamı mı? Biraz agresifleşirse kendimi koruyabilirim."

"Biraz saldırganlaşırsa, daha büyük sorunlarımız olur. Ama geri çekilme. Hazel bu fikre tamamen kararlı. Sanırım bu hafta sonu aşık olacağımızı, hızlı bir düğün yapacağımızı ve Cincinnati'de onunla yarı zamanlı yaşayabileceğimi düşünüyor."

"Yüzük ne büyüklükte? Onu gerçekten sinirlendirebiliriz." Yüzünde muzip bir ifade belirirken gülümser ve ben de gülererek başımı sallarım.

"Onu böyle kızdıramayız. Beni asla affetmez. Sadece hafta sonu boyunca onu mutlu etmek istiyorum."

"Gerçek adamdan memnun olmaz mı?"

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, ama şu anda duyması gereken şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Daha uysal fikirlerim var. Ama sonra kucağında fotoğraf çekilmelisin, böylece onu paylaşıp durumumun hala ilgi görüp görmediğini görebilirim."

"Anlaştık." Başımı sallıyorum. En azından adama biraz yardım edebilirim. "Koşup boynuna makyaj falan yapsan iyi olur, yoksa bunun sorumluluğunu ben üstlenmek zorunda kalırım."

"Ben örtbas edemezsem, sen yapar mısın?" Ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Anladım." Göz kırpıyor ve kim olursa olsun, o kadın şanslı.

"Teşekkürler. Kahve için de teşekkürler." Fincanı kaldırırım. "Çok lezzetli." İnanılmaz derecede şanslı.

ON DOKUZ

GRANT

LEVI ve ben, birkaç arabanın arkasında tek başımıza oturmuş, yarışmayı izliyoruz. Bugün herkes çiftler halinde Hazel'ın düğün oyunlarına katılıyor ve ödül olarak Hazel ve Ramsey'nin düğünden sonra gidecekleri, sadece çiftlerin kabul edildiği bir tatil köyünde her şey dahil bir tatil kazanacaklar. Hazel, çiftleri eşleştirirken hiç de ince davranmıyor, çünkü tüm arkadaşlarını kardeşleriyle eşleştirmiş, Dakota hariç, onu yine Hayden'la eşleştirmiş.

Hazel'ın diğer iki üniversite arkadaşı, bizim için uygun bir şekilde, bizim eşleştirilmemiz gereken iki kişi, dün gece uçağını kaçırmış ve buraya zamanında gelememiş. Şikayet etmiyorum çünkü yarışmaya katılmaktansa uzaktan izlemeyi tercih ederim ve bu, bu pisliğin ellerini nereye koyduğunu gözlemleyebileceğim anlamına geliyor.

Hayden'ın bir sonraki atışı için ona yardım etmesini öfkeyle izliyorum. Muhtemelen atışlarda onun iki katı kadar iyidir, tıpkı dans etmede iki katı kadar iyi olduğu gibi. Ama yine de ona ipuçları vermesine izin veriyor ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Dakota kıkırdayarak Hayden'a yaslanırken, ben de ağzıma bir sakız atıyorum. Dün geceki konuşmamıza rağmen, o hala utangaç davranıyor ve gözlerini ondan ayıramayan lanet futbolcuyla flört ediyor. Ama boynuna hala bir bandana eşarp dolanmış, benim bıraktığım izleri örtmek için güzel bir düğümle bağlanmış. Oyunların hedef alıştırma bölümünde puan toplarken, o Dakota'nın kalçalarına dokunmaya ve kulağına fısıldamaya devam ederse, bu izleri daha da belirgin hale getirmem gerekebilir.

"SENDEN BİR İYİLİK İSTİYORUM." Anson günün ortasında beni kenara çekiyor. "Ne oldu?" Dikkatimi ondan ayırıp ona bakıyorum.

Anson, Hazel'in en büyük ağabeyi ve bu nedenle yakında tekrar ailemizin bir parçası olacak. Ancak, sık sık iş yaptığımız için, o bizim için bundan çok daha fazlası. Bir inşaat şirketi var, bu da onu her türlü yasal ve yasal olmayan iş anlaşmaları için uygun bir ortak yapıyor.

"Bristol bu yarış kazanmak için can atıyor ve Dakota ile Hayden'in sadece birkaç puan gerisindeyiz. Ama Tanrı biliyor ki ben at nalı atmada berbatım ve Bristol, 'Hazel'i En İyi Tanıyan Kim' oyununda Dakota'ya kaybedeceğine şimdiden ikna olmuş durumda." Anson başını sallıyor, yüzünde endişe ve sinir karışımı bir ifade vardır.

"Hepsi birbirine oldukça yakın, değil mi? Eminim onu yeterince iyi tanıyordur." Onu incelerken gözlerimi güneşten koruyorum.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, onun endişeli olduğu ve benim ona yardım etmeye çalıştığım." "O zaman bir sonraki hazine avında onları yenmen iyi olur."

"Hayden ve Dakota'nın romantik bir tatile çıkmasını mı istiyorsun? Çünkü işler o yönde ilerliyor," diye uyarıyor Anson.

"Onun boş zamanlarında ne yaptığı neden umurumda olsun ki? Eğer bu onu mutlu ediyorsa." Yarım yürekle omuz silkiyorum ve Anson yavaşça, kekeleyerek gülmeye başlıyor. Levi ise sessiz kalıyor ve ikimizi sırayla bakıyor.

"Dün gece pokerdeki patlamandan sonra buna inanacağımı mı sanıyorsun? Kartlarda onu nasıl ezdiğini gördüm. Hiç sanmıyorum."

"Sadece, kendilerini Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olarak gören onun gibi insanları sevmiyorum. O daha fazla saygıyı hak ediyor."

"Tabii. Bu yüzden onları takip edip, klima ve soğuk içeceklerin olduğu içeride oturmak yerine onu şahin gibi izliyorsun." Beni kötü bir yalancıymışım gibi bakıyor. "Onun yanına yaklaşmasını istemediğini kabul et ve ne yapacağımıza karar verelim."

"Ne zamandan beri Bristol'u bu kadar önemsiyorsun?" Ona dönüp şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdım, konuyu değiştirmek için hazırdım.

"O benim çocuğuma bakıyor. Onun büyükannesine bakıyor. Çok çalışıyor. Güzel bir yerde tatil yapmayı ve uzaklaşmayı hak ediyor."

"Romantik bir tatil olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tatil tatildir. Onu nasıl geçirdiğin sana kalmış. Detayları bana bırak," diye homurdanır ve ben gülerken başımı sallıyorum, ama aynı durumda olduğumuzu fark edince birden dururum. İkimiz de bekarız, ben

ömür boyu, o ise eşinin ölümünden sonra yeniden. Denemeye bile gerek yok, ama ona acıyorum.

"Peki planın nedir?"

"Onunla yine kavga etmeye ne dersin? Onu kötü bir ruh haline sokup içeri geri göndeririz?"

"Hayır. Ramsey beni zaten uyardı."

"O zaman Dakota... Onun dikkatini dağıtabilir misin?"

"Beni dinlemiyor; sence ona ne yapmasını söylersem yapar? Etkinliği yönettiğini söylemeye gerek bile yok." Hosteslik yapmaktan kendini yıpratıyor. Son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadı ve oturmadı, bugün yüzünde de bu belli oluyor, ama diğerleri çok eğleniyorlar ve bunu fark etmiyorlar. Dinlenmeye ihtiyacı var. Yemeğe. Suya. Onun bunu göremiyor olması beni yine sinirlendiriyor.

"Tamam. Denemeye karar verdim." Anson, Hazel'ın tezahüratları eşliğinde Dakota'nın tahtada on puan daha kazanmasına kaşlarını çatarak bakar.

"Hayır. Bir fikrim var. Bana bırak." Onun için üzülüyorum ve onun için endişeleniyorum. En azından bir deneyeyim.

"Bana da anlatır mısın?"

"Bilmesen daha iyi. Makul inkar ve falan." "Haklısın."

"Beni ne kadar seviyorsun?" Aspen'i sonunda bulduğumda ve onu küçük kardeşim ve Hazel'dan uzaklaştırmayı başardığımda ona soruyorum.

"Çok." Bana endişeyle bakar. "Neden öyle bakıyorsun?"

Ne yapıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var. Küçük bir iyilik yapmanı istiyorum."

Bana şüpheli bir bakış atar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne tür bir yardım?" Kız kardeşim bizimle aynı ailede büyüdü ama annemize çok benziyor, gerçekte olduğumuzdan ziyade normal bir aileymişiz gibi davranmaktan çok mutlu. Bu, onun sürekli şüpheli olmasını engellemiyor.

"Yasadışı bir şey değil. Sadece yardıma ihtiyacı olan bir adam için biraz el atmak."

"Dur tahmin edeyim, o adam sensin."

"Hayır. Hazel'ın kardeşi asıl hedef." Anson'a doğru başımı salladım. Bristol'un kenardan tezahürat ve desteğine rağmen, şu anda oynadığı at nalı oyununu kaybediyor gibi görünüyordu. "Ama ben de biraz yan fayda sağlayabilirim."

"Anlıyorum." Bana, ona söylemediğim şeyi anlamaya çalışır gibi bakıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Dakota'yı bir süreliğine ortadan kaldıracığım. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Herkesi mutlu etmek ve Hazel için her şeyi eğlenceli hale getirmek için kendini paralamaya çalışıyor. Ama onun da yemek, su ve güneşten korunmaya ihtiyacı var. Anlıyor musun?"

"Ve ona sen bakacaksın? Bunun için kafanı koparmayacak mı?" Şüphecilik geri dönüyor.

"Biraz ısıtır belki. Ama benim kaldıramayacağım bir şey değil."

"Anson'ın bundan ne gibi bir faydası olacağını anlamıyorum." Kaşları kalkıyor.

"Dakota oyunun bir turunu falan kaçırarak. Anson ve Bristol'a yetişme şansı verecek. O, onun için tatili kazanmayı gerçekten istiyor."

"Onu satın alamaz mıydı?"

"Asla kabul etmez. Çok gururludur. O dört kızın hepsi her şeyi kendileri yapmak zorundadır." Kafamı yana eğip kız kardeşime bakıyorum. "Sen bunu iyi bilirsin."

Kız kardeşimin dudakları düzleşir ve hafif eleştiriye karşılık kaşları imkansız bir şekilde yükselir. Onun yardımını istediğim için muhtemelen en iyi zamanlamam değildi.

"Herkes büyük bir iyilik yapmış olursun," diye yalvarırım.

"Bunun sana nasıl yardımcı olacağını anlamaya çalışıyorum. Bir şekilde yardımcı olmalı."

Omuz silkiyorum, ama yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, aniden yüzünde bir farkındalık beliriyor.

"Bu hafta sonu birlikte olduğu adamı onaylamıyorsun. Değil mi?"

"Öyle demedim."

"Söylemene gerek yok." İkisi birlikte durdukları yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor — gözlerinin arkasında hoşuma gitmeyen bir şey dans ediyor.

"Onun için endişelenemez miyim? Ve evet, belki de ona daha iyi bakmadığı için biraz kızgınım."

"Aslında akraba olmadığınızı hatırlıyorsunuz, değil mi?" Bana yine kaşlarını kaldırarak baktı. O küçük kaş hareketiyle ifade edebildiği her şeyi kısıkanıyorum

ama Şu anda açmak istemediğim bir konuyu sürekli gündeme getirmesi beni rahatsız ediyor.

"Tekrar soruyorum. Bu konuyu kapatıp lojistik hakkında konuşabilir miyiz, kabul ediyorsan tabii?" diye söyleniyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"O gittiğini gördüğünde, güneşten başı aĐrıdđı için biraz dinlenmeye gittiğini, ama kimsenin dikkatinin dağılmasını istemediğini söyle. Son kısmı Hazel'a açıkça anlat, yoksa onun peşinden gidip ona bakmaya çalışır. O zaman Dakota, her Şeyi mahvettiğini söyleyerek strese girer."

"Hazel'ı meşgul et. Her Şeyin yolunda gitmesini sağla. Dakota'nın başı ağrıyor. Anladım." Aspen'in gözleri üzerimde dolaşıyor, hala benim motivasyonlarımı anlamaya alıŐıyor.

"Şimdi at nalı oyunu oynuyorlar. Sonra hazine avı ve Hazel'ı en iyi tanıyan kim oyunu oynayacaklar. O bittiğinde Dakota'yı geri getireceğim. Bana mesaj atabilirsin."

"Dakota'nın orada olmaması tuhaf olacak."

"Sadece bunun adil olmayacağını düşündüğünü söyle. Kolay." "Yalan söylemede iyi değilim, hatırladın mı?"

"Biliyorum. Sanki sen ve Ramsey bu aileye ait değilsiniz gibi." Sırıttım. "Ama teşekkürler. Anson da sana teşekkür ederdi, Dakota da, gerçekten."

"Senden başka kimseye iyilik yapıp yapmadđımı bilmiyorum."

"Belki de. Ama ben senin en sevdiğin kiŐisinin, unuttun mu?" Sırıtiyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Peki. Bu iş ne zaman olacak?"

"Onlar hazine avına baŐladıklarında onu kaçıracağım."

"Tamam. İyi Őanslar." O da onaylayarak başını sallar ve ben Levi'ye planı anlatmak için aceleyle ayrılırım. Ramsey'e söylemem mümkün değil çünkü o Hazel'a bir Şey söyleyecek ve her Şeyi mahvedecek, ama işlerin yolunda gitmesi için başka birinin neler olduğunu bilmesi gerekiyor.

YİRMİ

DAKOTA

Çayırdan geçip derenin aktığı ormanlık alana doğru ilerlerken atların nalları sesini duyuyorum. Diğerlerinden geride kalmış durumdayım, son etkinliğin temizliğini tamamlamaya ve diğer çalışanlarla birlikte bir sonraki etkinliğin hazırlıklarını yapmaya çalışıyorum. Kit, Grace, Kellan ve Elliot, tam zamanlı çiftlik ve han personeli, etkinliklere yardım etmek için günün yarışma kısmından çekildiler, ancak akşam yemeği ve kamp ateşi kısmına katılmayı planladılar. Hazel, onların katılmak istememelerine üzüldü, ancak işlerin sorunsuz yürümesi için alabileceğim her türlü yardıma minnettarım.

Kell'in bize bir şey unuttuğumuzu söylemek için yetişmeye çalıştığını merak ederek, kim atla geliyor diye bakmak için arkama döndüm. Telefonum, çiftlikte bulunduğumuz yere bağlı olarak aralıklı olarak çalışıyor. Atla gelen kişi, kovboy şapkası ve Wrangler pantolonuyla tam bir kovboy gibi görünüyordu. Güneşten gözlerimi korumak için gözlerimi kısar kısar, onun Kell olmadığını anlarım. O Grant'tir. Geniş omuzları ve kendine özgü siyah şapkası onu ele vermektedir. Onu nadiren at sürerken görmüşümdür, muhtemelen bu çiftlikteki çoğu kişiden daha iyi olmasına rağmen, bu yüzden durup manzarayı izlerim.

Bu bir hataydı, çünkü yaklaştıkça, yanındaki bir şeye uzandığını gördüm: ip. Sonra her şey bulanıklaştı. İpi çıkardı ve bana doğru koşarken havada döndürdü. O beni iple bağlarken, ipi sıkıca çekip etrafımda dolaştırırken, ben ne olduğunu anlamadan kafam karışık bir haldeyim. İpi çekiyor ve ben ona doğru yürümek zorunda kalıyorum, şapkasının gölgesinde dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağıryorum, ip gömleğimin içinden kollarımı sıyrırken, parçaları kopup havada uçuşuyor.

Bu adamı çekici bulabilirim. Bana çok eğlence ve orgazm yaşatabilir, ama yine de bazen onu boğazlamak istiyorum. Şu an da öyle.

"Seni kaçırıyorum."

"Şu an uygun bir zaman değil. Zaten geride kaldım ve diğerlerine yetişmem lazım."

"Sen olmadan da bir süre idare ederler."

"Hayden iyi olmayacak. Ben onun ortağıyım. Ve eğer birinin bir şeye ihtiyacı olursa..." Ona sabırsız bir bakış atıyorum, kollarımdan ipi kurtarmaya çalışarak iple mücadele ediyorum.

O çekince, ben öne doğru sendeledim, gözlerim onun gözlerine çarptı ve göğsünden alaycı bir kahkaha yükseldi.

"Başka bir şey olmadan önce, Colorado eyaletinin en iyi ipçileri arasındaydım, Hellfire. Levi ve ben, hala sığırlarımız varken haftada birkaç gün burada sığırlarla pratik yapardık. Ben buna karşı çıkmazdım."

Onun doğruyu mu söylediğini yoksa yalan mı söylediğini anlamaya çalışırken gözlerim onun üzerinde dolaşüyor ve ne yaptığımı fark edince daha da eğleniyor gibi görünüyor.

"Bunu kanıtlamama gerek kalmasın." Yine yavaş ve sabit bir şekilde ipi çeker ve ben ona doğru yürümek zorunda kalırım.

"Amacın beni kızdırmak mı?" Ona öfkeyle bakıyorum. Bugün neredeyse hiç uyumadım ve yemek yemedim. Başım ağrımaya başladığına göre muhtemelen suya da ihtiyacım var. Söylemeye gerek yok, huysuzum ve başka koşullar altında olabileceğim kadar eğlenmiyorum.

"Hayır. Amacım seni kaçırmak."

"Saçmalama." Orgazm ve eğlence hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Adamın zamanlaması berbat. "Sana söyledim. Yapacak işlerim var."

"Ben de sana, bana borcun olduğu sürece benim kurallarına uyacağını söyledim." Düşük bir sesle konuşuyor, eğilip ormana bakarak ağaçların arasında bizi gören veya duyan kimse olup olmadığını kontrol ediyor.

"Bu hiç hoş değil." Ona sert bir bakış attım.

"Senin bu tavrın da öyle." Atından atlar ve bana yaklaşır.

"Çabuk çıkar şunu," diye homurdanırım, omuzlarımı ipin altında kıpırdatarak, onu çekebilmek için kollarımı yeterince uzatmaya çalışırım.

O ipi sertçe çeker, beni göğsüne doğru çeker ve elini çenemin altına koyarak bana ona bakmamı sağlar.

"Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma, Hellfire. Dinle ve itaat et.
" Anladın mı?

Kaşlarım aşağıya doğru iner ve ağzımı açıp ona haddini bildiririm, ama başparmağı dudaklarıma bastırır.

"Bir sonraki sözlerini ve bütün gün boyunca dışarıdaki oğlunla sabrımı zorladığımı iyice düşün." Gözlerimi sabit bir şekilde tutuyor ve buz mavisi gözleri bu ışıktaki parlıyor. Başparmağı dudaklarımda ileri geri kayıyor. "Şimdi. Eve geri yürüyeceğiz ve sen bana karşı uslu olacaksın, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum, ama ona karşı çıkmıyorum. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama şu anda onunla tartışmanın faydasız olduğunu biliyorum. Onun yardımı olmadan bu ipten kurtulmam imkansız ve tartışmaya devam edecek enerjim de çok az. Ama bu, son bir kez daha ona karşı gelmemi engellemiyor.

"Senin için hiçbir şey olmaya niyetim yok. Bana yardım ediyorsun diye benim sahibi olamazsın."

Ne olduğunu anlamadan, sertçe itilip kakılıyorum. İp iki kez daha etrafıma dolanıyor ve sonra ayaklarımdan kaldırılıp atın sırtına atılıyorum. Beni bir çuval patates gibi eyerin üzerine atıyor.

"Adi herif! Sana inanamıyorum..." Bağırmaya başlıyorum ama kimseyi bu halde bulmak istemediğimi hatırlayınca sesimi alçaltıyorum. Açıklaması çok zor olurdu ve o da onlara hikayeyi daha renkli hale getirmekten mutluluk duyardı.

Elini hızla kıcıma indirir. Gerçekten acıtacak kadar değil, ama arkasında acı bir iz bırakacak kadar.

"Bana bir daha öyle de, Hellfire. Eve döndüğümüzde ne olacağını göreceksin."

"Eve döndüğümüzde, Hayden'ı bulmak için buraya geri dönüp ona Cincinnati'ye onunla birlikte gideceğimi söylemekten başka bir şey olmayacak. Her şeyi kontrol ettiğini sanıyorsun, ama öyle değil." At bizi yavaşça eve geri götürmeye başlarken, bu pozisyonda onunla tartışmanın saçma olduğunu hissediyorum.

"Her şeyi kontrol ettiğimi düşünmüyorum, ama şu anda seni kesinlikle kontrol ediyorum. Ve şu anda, nankör bir velet gibi davranıyorsun. Bu yüzden, bana durmam için bir neden verene kadar sana öyle davranacağım."

"Bu çok rahatsız edici. En azından eyerin üzerine oturmamı sağla," diye mırıldanıyorum.

Bunda haklı olduğumu anlıyor, durup oturmam için yardım ediyor ama eve dönerken bağları gevşetmeyi reddediyor.

"Biri beni bu halde görecektir ve senin aklını kaçırdığını düşünecek," diye şikayet ediyorum yaklaşırken.

"Biri seni bu halde görecektir ve benim, onların yapmak istediği şeyi yaptığım için beni tebrik edecek, tatlım." Bana bakar, sırtarak başını sallar ve sonra tekrar önümüzdeki yola odaklanır.

Dudaklarımı sıkıştırıp şapkasının arkasına öfkeyle bakıyorum. Bu adam beni cinayete sürükleyecek. Bir an ona doyamıyorum, bir an sonra onu boğazlayıp yere sermek istiyorum. Belki, aramızda birkaç dakika samimiyet yaşadktan sonra bana biraz saygı gösterir diye düşünmüştüm, ama görünüşe göre bu çok fazla bir istek. Baba Grant, kelimenin tam anlamıyla ya da mecazi olarak dizginleri bırakamıyor.

Ahıra giden yola girerken etrafa bakıyorum, umarım kimse beni bu halde görmemiştir. Ne fısıldayacaklarını tahmin edebiliyorum ve o, beni utandırdığını umursamıyor bile.

Beni çabucak indirip atını ahıra geri götürüyor. Ben kaçamayayım diye ipi ahırın koridorundaki çapraz bağlardan birine bağlıyor ve ben ona sessizce öfkeyle bakıyorum. Onunla konuşmayı bitirdim. Lanet olası günün geri kalanında sessiz kalabilir. Belki de hafta boyunca. Aslında, ona göndereceğim her fotoğraf muhtemelen sadece orta parmağım ve arka planda bulanıklaşmış vücudum olacak. Tabii ona fotoğraf gönderirsem.

Bana bakar, gözleri vücudumun ve yüzümün üzerinde dolaşır, sonra dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" diye soruyor rahat bir şekilde.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp başka yere bakıyorum. Onun zihin okuma yeteneğini, onunla ilgili neredeyse her şeyden daha çok nefret ediyorum.

"Ah. Sessiz muamele. Ama bu bir ceza değil. Seni böyle bağlı halde izleyebilirim ve sen bana hakaretler yağdırarak bunu mahvetmezsin."

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, o da aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Terapistimin bana böyle anlar için öğrettiği egzersizi hatırlamaya çalışıyorum. Ama o kadar dikkatimi dağıtıyor ki. Açık ahır kapısından gelen ışıkla arkadan aydınlatılmış, kovboy şapkası ve alaycı gülümsemesiyle, kumarhaneyi işleten adamdan çok farklı, daha çok aşık olduğum genç halinden. Eğilip başını yana eğiyor ve yanağını yanağıma dayıyor.

"Seni böyle sikebilirim, biliyorsun. Güzel ve bağlanmış halde. Eminim seni benim için konuşturabilirim."

Sonunda onun ellerinin beni istediğim gibi okşadığını hayal edince, direnişim sarsılıyor. Beni istediği gibi kullanması. Hayal kırıklığım ve öfkem rağmen, bu hala çekici geliyor. Ona bakıyorum, gözlerimin köşesinden onun gözlerini yakalıyorum.

"Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Öyle düşünmüştüm." İpi çapraz bağdan çıkarırken, ara sıra gözlerime bakarak tekrar göz teması kuruyor. "Kit'in beni tavayla kovalamaması için bu ipleri çıkaracağım, ama sana yapabileceğimi söylediğim şeylerden herhangi birini istiyorsan, beni dinleyeceksin."

İpi koluna doluyor, bu hareketle ön kolunun kaslarının gerilmesini izlerken bu hareket son derece seksi geliyor. İpi asıyor ve bana dönüyor. Kollarımı ve bacaklarımı gererek, gömleğimin izini fark ediyorum. En sevdiğim gömleklerden biriydi.

"Bunu nasıl açıklayacağım?" Konuşmadığımı hatırlamadan önce soruyu ağzımdan geçiriyorum. Onunla mücadele etmek her zaman kaybedilen bir savaştı.

"Endişelenme." Başını sallar. "Seni içeri götürüp kıyafetlerini değiştireceğiz zaten."

"Burada ne yapıyoruz?" Çiftlik evine kaşlarımı çatarak bakıyorum. Planının çok kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum ama yine de temkinliyim.

"Göreceksin." Önümüzde başını salladı. "Yolu göster."

Tereddütle bir adım atıyorum, ormana kadar koşarak ondan kaçabileceğimi kısa bir süre düşünüyorum. Ama sanki aklımı okuyormuş gibi, eli hızla uzanıyor, belimden yakalıyor ve göğsüne sıkıca çekiyor.

"Aklından bile geçirme. Yorgunsun ve o güneşin altında yolun yarısında yığılırsın. Çok kızarım. Bunu istemezsin. Söz veriyorum," diye tehdit eder.

YİRMİ BİR

DAKOTA

Omuzlarımı yenilgiye teslim ederek, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak ana eve doğru yürüyorum. Kendimi gülünç hissediyorum. Hazel'ı ve herkesi hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Yaptığım yanlış şey, onun dikkatini çekecek kadar önemliymiş ki, müdahale etmek zorunda hissetmiş. Eve girip botlarımı çıkardığımda, kanepeye yığılmak istiyorum. Aşırı ısınmış cildime değen serin esinti, kabul etmek istememem de olsa, rahatlatıcı geliyor.

"Hadi." Bana bakıyor, gözlerinde bir parça acıma var, yüzümdeki ifadeyi okuyor ve elimi tutuyor. Beni mutfağa götürüyor ve ada tezgahındaki taburelerden birine oturmam için işaret ediyor. "Otur."

Söyleneni yapıyorum. Şu anda sandalyeler ve klima gibi modern konforların cazibesine karşı koyamıyorum. Belki birkaç dakika sonra. Eğilip kollarımı serin kuvars tezgaha dayıyorum. Mutfakta dolaşırken, bir bardak alıp buzdolabından su dolduruyor ve önüme koyuyor.

"İç," diye emrediyor. "Ama çok hızlı içme." Bardağı ve sonra beni işaret ediyor, sonra tekrar buzdolabına yöneliyor.

O arkasını dönmüşken bir yudum, sonra birkaç yudum daha alıp bardağı tekrar masaya koyuyorum. Soğuk su dilime ve kurumuş boğazıma iyi geliyor. Bütün gün herkese kuralları ve talimatları bağırarak söylemek sesimi neredeyse çalmış. Barın yaptığından bile daha kötü.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ses tellerimdeki gerginlikten dolayı sesim kısık çıkıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Sana bir tabak hazırlıyorum." Günün erken saatlerinde kalan çeşitli yemekleri, meyveleri ve mini sandviçleri birkaç mezeyle birlikte çıkarır ve Stockton ailesinin taş tabaklarına yerleştirir. Ramsey'in annesi, Hazel ile ilk evlendiklerinde ona miras bırakmıştı.

. Peçete ve çatal ile birlikte tezgahın üzerine koyar. "Ben izlerken bunu yiyecek ve içeceksin. Kaçmayacaksın." Eğilir ve cebimden telefonumu alır. "Telefonla konuşmak yok. Mesajlaşmak yok. Hiçbir şey yok."

"Her an yokluğumu fark edip endişelenecekler."

"Aspen durumu kontrol altında tutuyor, Levi de ona yardım ediyor." "Kardeşlerini de bu işe mi bulaştırdın?"

"Yardıma ihtiyacım olduğunu anladıklarında dediklerimi yaparlar."

Birkaç kişinin sırf ben atıştırma hakkı yiyebileyim diye yaptıkları işi bırakmış olmalarına kaşlarımı çattım.

"Bu çok saçma," diye itiraz ediyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Saçma olan, kendini yorarken yemek yemeye veya içmeye zaman ayırmaman. Dışarı çok sıcak. Umarım en azından bu sabah güneş kremi sürmüşsündür," diye homurdanarak yanımdaki tabureyi çekip bana doğru çevirir ve oturur.

"Tamam, *baba*," diye homurdanarak ağızma bir çilek daha atıyorum.

"Baba diye düşünmüştüm?" Ona bir bakış atmaya cesaret ettiğimde sırtlıyor. "Bana iyi davrandığında baba olabilirsin." Gözlerimi yemeğime çevirip sandviçimden bir ısırık alıyorum, sanki onun kafasıymış gibi.

"Sana her zaman iyi davranıyorum tatlım. Sadece bazen senin için iyi olmayan şeyler yapmayı seviyorsun."

"Yine mi bu." Diye iç geçiriyorum. "Sana söyledim. Kendime bakabilirim."

"Biliyorum. Ama bazen buna gerek yok." Bir çilek alır, tabağa koyduğu tatlı meyve sosuna batırır ve bana uzatır. Uzanıp almak isterim, ama o bileğimi tutar ve çileği dudaklarıma bastırır. Ona ve meyveye bakarım ve bir ısırık alırım. "Gördün mü? O kadar da zor değil," der, ben ısırtığı yavaşça çiğnerken, onun yüzünü incelerim.

"İşkence," derim ikinci ısırtığı alırken ve o da sapını benim bileğimle birlikte tabağa bırakır. Kabul etmek istemiyorum ama vücuduma giren karbonhidratların beynimin tekrar düzgün çalışmasına yardımcı olduğu görünüyor. Artık aynı anda hem ağlamak üzereymiş hem de bir adamın boynunu kırmaya hazır olmuş gibi hissetmiyorum. "Bu senin işin mi? Kadınlara emir vermek, ne zaman ne yiyeceklerini ve ne yapacaklarını söylemek?" Bu noktada bu daha çok merakdan çok azarlama ve ses tonumda bunu duyduğundan emin olmak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır. Kadınların ne yaptığı umurumda değil. Sen yetişkinsin ve kendi seçimlerini yapma hakkın var," diyor, bir çilek daha meyve sosuna batırıp diline götürüyor. "Ama bana ait olan şeylerin iyi bakılması umurumda."

Özellikle de işleri yoluna koymak için çok zaman ve enerji harcadığımda." Bana keskin bir bakış atıyor.

"Ve bunun nasıl olacağına sen mi karar veriyorsun?"

"Sadece akıllıca kararlar almayı bırakıp kendini gereksiz yere tehlikeye atmaya başladığında. O zaman ara sıra müdahale edebilirim." Açıkça söylüyor. "Son baktığımda, müdahale etmemden pek çok fayda sağlıyordun, pek bir dezavantajı yoktu."

"Seninle uğraşmak bir dezavantaj değil mi?" Onu takılıyorum, yüzümü incelerken dudaklarımdan bir gülümseme kaçıyor.

O sırtarak bir an tezgaha bakar, sonra kirpiklerini kaldırıp gözleri tekrar benimkilere bakar ve sabit bir bakışla beni tutar. "Vücudunun bana verdiği tepki öyle değil. Yanaklarının kızarması... Kahretsin. Açıkçası en sevdiğim kısım bu, çünkü sen hiçbir şey için kızarmazsın."

Bu suçlamayla boynumda yine bir kızarıklık hissediyorum ve bu gerçekleşmeden onun görüş alanından çıkmak istiyorum. Yüzünde o kendini beğenmiş sırıtışın büyümesini görmek istemiyorum. Tabağı alıp lavaboya götürmek için ayağa kalkıyorum, ama o beni durduruyor, avucunu bileğime koyuyor.

"Son çileği bitir." Tabağımda kalanlara başını salladı. Onu alıp kalan sosun içine batırıyorum, sonra ağzıma atıp sapını ısıırıp tabağa geri koyuyorum. Tabağı benden alıyor ve lavaboya götürüyor, yıkayıp sıra bekleyen diğer bulaşıkların yanına bulaşık makinesine koyuyor. Hâlâ evi, annesi her an gelebilirmiş gibi saygıyla kullanıyor ve bu da onun hakkında sevdiğim şeylerin listesine eklenen bir başka özellik.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, o arkasını dönmüşken. "Düşündüğümde daha açmışım."

"Dışarıda bayılmak üzereydin."

"Bana yemek yememi söyleyebilirdin. Ya da bana atıştırılacak bir şeyler getirebilirdin. Kaçırılmam gerekip gerekmediğinden emin değilim."

"Evet, o kısım benim içindi." Tezgaha yaslanıp, kollarını iki yana açtı. "Ve Anson." Yeni gelen enerji dalgası, herkes geri dönmeden önce bu evde yapabileceğimiz şeyleri hayal etmemi sağladı. Ta ki beynim, sözlerinin "Anson" kısmını kavrayana kadar. Sonra kaşlarımı çattım.

"Anson?" diye soruyorum, onun bu bulmacaya nasıl uyduğunu anlamaya çalışarak.

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bence Bristol'a aşık. Ya da en azından söylediklerine rağmen ona karşı zaafı var. Onun tatili kazanmasını istiyor, ama sen ve yeni erkek arkadaşın bugün orada acımasız davranıyorsunuz."

"Hay aksi. Bunu hiç düşünmemiştim. Hayden ve ben ikimiz de... rekabetçiyiz, sanırım." Sözlerim birbirine karışıyor. Rekabetçilikti, ama aynı zamanda bir şeyi kanıtlamam gerektiğini de hissediyordum. Şimdi, bu adamın egosu daha az, düşünceli tarafıyla burada otururken, biraz pişmanlık duyuyorum.

"İkinizin ne kadar *rekabetçi* olduğunu fark ettim." Grant kaşlarını kaldırdı.

"O biliyor." Yenilgiyi kabul etmeye karar verdim.

"Nasıl?"

"Çünkü bu sabah mutfakta karşılaştığımızda bunlar kapalı değildi." Boynuma bağladığım bandanayı çözüp düşürdüm ve cildimde kalan izleri ortaya çıkardım.

Yaptığı işi görünce sırttı, arkasındaki tezgahın kenarından kendini itti ve daha yakından bakmak için ada mutfığa eğildi. Başparmağıyla cildimi nazikçe okşarken sırtışı daha da genişledi.

"İyi. Sana dokunduğu için hak ettiğini buldu." Ama sonra kaşları çatıldı. "Bugün ölüm arzusu mu var?"

"Kendi... sorunları var. Sadece hayatına devam etmiş gibi görünmeye çalışıyor. Sosyal medya için fotoğraf ve videolar çekiyor," diye açıkladım.

"Ah." Anladığını belirtircesine başını sallar. "O zaman boynunu

kırmayacağım." "Dün gece pokerde denediğini duydum."

Gözlerini yana çevirdi. "Herkes gerçeği abartıyor." "Öfken oldukça korkutucu."

"Sen benim öfkemi hiç görmedin." Başını salladı. "Gerçek öfkemi."

"Sadece sinirlenmeni mi görüyorum?"

"Sen sadece endişeyi görüyorsun." Tekrar dik durur. "Bu arada, suyun kalanını iç. Sana biraz uyu derdim ama eminim bana karşı çıkarsın."

"Şimdi daha iyiyim. Bir kola veya enerji içeceği içersen, kendimi iyi hissedeceğim." Buzdolabının çekmecesinden bir tane alıp açıyorum, mutfak adasına doğru yürüyüp onun yanına yaslanıyorum. "Eyaletin en iyi binicilerinden ve ip atıcılarından biri, ha?"

Sanki bunu söylediğine pişmanmış gibi elini yüzüne sürer. "Çok uzun zaman önceydi."

"Ne kadar uzun zaman önce? Çünkü seni sert ve çetin bir kovboy olarak hayal etmek..." Gülümsüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. Bu adam üç parçalı takım elbiseyle ne kadar yakışıklı olsa da, bu sade kıyafeti bana takım elbisenin asla veremeyeceği bir his veriyor. Kaç kalbi kırdığını ancak tahmin edebilirim.

"Gerçekle yüzleşmeden önce, vahşi at binicisi olmak istiyordum. Rodeo turuna çıkıp, tüm bunlardan uzak, bu şekilde para kazanmak istiyordum. Bir milyon dolar kazanıp, sevimli bir varil yarışçısıyla gün batımına doğru at sürmeyi hayal ediyordum. Gençken hala inanabileceğin tüm naif, romantik idealler."

Onu o senaryoda hayal etmeye çalışırken gözlerimi kırpttırıyorum. "Bu, tanıdığım adamdan tamamen farklı birine benziyor."

"Çünkü ben bir adam değildim. Ben bir çocuktum." Bana sırtını dönüp gömleğinin arkasındaki yakayı aşağı çekerek dövmesinin başlangıcını gösterdi. Elimi uzattım ve yakayı daha da aşağı çekerek soluk siyah mürekkeple derisine kazınmış "*Born to Ride*" (Binmek için doğmuş) yazısını gördüm. "Annem bunu görünce neredeyse ölecekti ve babam bana gerçekten ne için doğduğumu açıklamak için zaman ayırdı."

Parmaklarımla dövmeyi okşadım ve sanki onun duvarlarının ötesine nadir bir bakış atmış gibi hissettim. Bunun için minnettarım.

"Bugüne bakılırsa, bu işte harika olurdun. Bencilce, ama ben, senin çitlerle çevrili verandaya ve gün batımına sahip bir at yarışçısı olmamana biraz sevindim." Parmaklarım onun ensesini okşarken bu sözleri sessizce söylüyorum ve ön tarafına geçip içkimi tezgahın üzerine bırakıyorum.

Bana temkinli bir şekilde bakar, ama ben yavaşça elimi göğsüne koyarım ve o beni durdurmaz. Parmak uçlarımda yükselir, yanağına öpücük kondururum, kısa sakalının pürüzlülüğü dudaklarıma değiyor.

"Teşekkür ederim. Açlıktan sinirliyken söylediklerim için özür dilerim."

"Affedildin." Sesi alçak ve derindir, elim göğsünden aşağı kayar.

"Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Ona en iyi "üzgünüm, yaramazdım" bakışımı atıyorum ve dudakları konuşmak için hareket ederken, ekran kapısı menteşelerinde gıcırıyor. İkimiz de birbirimizden uzaklaşıyoruz ve biz yukarı bakıp kız kardeşinin orada durduğunu gördüğümüzde, o gömleğini düzeltiyor. Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, ama tek kelime etmiyor.

"Yukarı dönüyorlar." Grant'e bakar ve sonra bana döner. "Baş ağrın geçti mi, yoksa akşam yemeğine kadar sana eşlik etmemi ister misin?" Sözleri yalındır, ama beni şahin gibi izlediğini fark etmemek imkansızdır.

"İyiym. Enerjimi geri kazanmak için biraz kola içiyorum." Onun gördüğü veya duyduğu her şey için makul bir savunma gibi, kutuyu havaya kaldırıyorum.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim, gidip kardeşlerimi kontrol edeceğim." Grant, bıraktığı askıdan şapkasını alır ve sanki kıyafetlerini yakmışım gibi kapıdan fırlar.

Aspen bir an sessiz kalır, sanki onun duyamayacağı bir mesafeye gitmesini bekliyormuş gibi, sonra bana bakar, sessizce beni inceler ve Grant'in kaybolduğu kapıya tekrar bakar.

"Sizin ikinizin yaptıkları beni ilgilendirmez. Sen yetişkin bir kadınsın ve o, ne kadar genç olduğunu düşünürse düşünsün, tüm zamanının karşılığını gümüş rengi saçlarıyla gösteriyor." Kendine hafifçe gülümser ve devam eder. "Ama bilmen gereken şey, o kalın zırhın altında, yıpranmış ipliklerle zar zor bir arada tutulan büyük bir kalbi olan, çok kırık bir adam var. Çünkü bu aileyi ve senin aileni korumak için herkese ve her şeye izin verdi." Gözlerime bakmak için tekrar bana döner, gözlerindeki eğlence kaybolmuştur ve tekrar konuşurken pencereden içeri giren güneş ışığını yansıtan parlak yeşil gözleri vardır. "Sen, onun tüm bunları açığa vurmasına izin verebileceği birkaç kişiden birisin ve eğer izin verirse ve sen onu bir arada tutmaya yardım etmekten başka bir şey yaparsan..." Başını sallar ve diliyle tıkırtı sesi çıkarır. "Ondan başka kanayan tek kişinin o olmadığından emin olurum. Anlaştık mı?"

"Anladık." Başımı sallıyorum ve Stockton kadınlarının da erkekler kadar korkutucu olabildiklerini çabucak anlıyorum.

"Harika." Parlak bir gülümsemeyle, uzun, koyu kahverengi örgülü saçlarını omzunun üzerine attı. "Hazel, akşam yemeği için içecekleri hazırlamaya başlayabileceğimizi ve Kit'e, Grace ile birlikte hanından getirebileceklerini söyleyebileceğimizi söyledi. Isıtıcı tabakların nerede olduğunu biliyor musun?"

YİRMİ İKİ

GRANT

"Denver'daki bir evde. Pahalı bir mahallede. Sahibini araştırıyoruz, ama bir paravan şirketin arkasında," diyor Hudson, satranç tahtasının karşısına oturur oturmaz. Bu sabah eyalete gelmiş ve en son haberleri bana şahsen vermek için aceleyle benimle buluşmaya gelmiş.

"Paravan mı?" Kaşlarımı çattım.

"Açıkça dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Teklif başka bir paravan şirket tarafından ödendi."

"O zaman bizim tarafımızdan biri olduğu kesin." Ona bakıyorum ve o da başını sallıyor. Dürüst iş yapan hiç kimse bu kadar çok farklı şirket aracılığıyla çalışmaz.

"Bazen, bu müzayedelerde teklif veren meşru koleksiyoncular da olur. Ben de onlardan biriyim ve bariz nedenlerden dolayı gizliliğimi korumaya çalışıyorum."

"Ama seni de tam olarak yasal iş yapan biri olarak nitelendiremem."

Hudson'ın geçmişi benimki kadar renkli ve bunu kimseye saklamıyor. Ama Cincinnati ve yurtdışında yeterince yasal iş çıkarları var ki, en azından meşruiyet havası vermek mantıklı geliyor. Ben de benzer bir imaj sürdürmeye çalışıyorum. Makul inkar, işler ters gittiğinde avukatlarımı mutlu ediyor.

"Hayır. Bence bizim John Doe'nun kötü bir aktör olduğu neredeyse kesin. Birini evi gözetlemeye göndermeliyiz, gelip gidenlerden ne bilgi toplayabileceğine bakmalı. Levi'ye evrakları biraz daha derinlemesine incelemesini ve bir şey bulabilir mi diye bakmasını söyle. Güvenlik sistemini hackleyebilirse bonus puan alır. Onları sağlam bir sistem."

"Bakım çağrısı veya rutin gaz hattı kontrolü için birini içeri sokabiliriz. Birkaç dinleme cihazı yerleştiririz."

"Hızlı çalışmalıyız. Henüz takip cihazını keşfetmediler. Hala kayıt yapıyor. Ama günlerdir aynı yerde duruyor. Eğer kapatılırsa, nereye gideceği veya izlerini nasıl saklayacakları belli olmaz."

"Adamlarımdan birini bu işe koyacağım. Levi'nin öncelik listesinin en üstünde olmasını sağla. Bu düğün dışında, programımı boşalttım."

"Düğün için en uygun zaman değil." Hudson kaşlarını çattı, ama sonra hafif bir gülümseme belirdi. "Ama kardeşin için mutluyum. Cincinnati'de onu ve karısını daha yakından tanımak güzeldi. Güvenebileceğin arkadaşlar edinmek zor." Tahtada bir hamle daha yaptı. "Sen de bunu bilirsin."

"Satrançta sürekli onları yeniyorsan arkadaşlarını kaybetmek zor." Beni köşeye sıkıştırdığını şimdiden anlayabiliyorum.

"Evet, peki, kim olduğunu öğrenmeden beni terk etme. Ya da düğünden önce. Charlotte dans ve yemekler için çok heyecanlı. Bu hafta tek konuştuğu şey bu. Ayrıca senin birini getirip getirmeyeceğini de merak ediyor." Yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakar. "Sanırım hepimiz merak ediyoruz."

"Ben düğün töreninde yer alacağım. Sanki sergileniyormuşuz gibi ön tarafta büyük ziyafet masalarına oturmamızı istiyorlar. İlk düğünleri, ikisi de hala üniversitede olduğu için oldukça küçüktü. Bu sefer ikisi de tüm ihtişamı istiyor." Kafamı sallıyorum.

"Bütün bu gösteri eğlencenin bir parçası, biliyorsun."

"Bittiğinde daha eğlenceli olacak."

"Parti insanı değil misin?"

"Özellikle değil. Ama bu Ramsey. Bu yüzden onun eğlenmesini istiyorum, sonra da bu pisliğin kim olduğunu ve ne istediğini bulmaya koyulmak istiyorum."

"Katılıyorum." Hudson başını sallar.

"Kim olduğu hakkında bir tahmininiz var mı?" Kaşlarımı kaldırırım.

"Herkes olabilir. Sanat koleksiyoncusu. Sanat tüccarı. Aklında bir alıcı olan biri olabilir. Daha karanlık veya daha suçlu bir unsur olabilir. Aradıkları bir takasla karşılaşabilirler. Hatta bir din adamı veya onu kişisel olarak sahip olmak isteyen dindar biri bile olabilir. Onun iyileştirici güçleri olduğunu düşünen gerçek inananlar. Kim olursa olsun, harcayacak çok paraları var."

"Hâlâ sorunlarımızın aynı olduğunu mu düşünüyoruz?"

"Hala en olası seçenek bu gibi görünüyor." Hudson, seçeneklerini değerlendirirken ellerini birleştirip tahtayı inceliyor.

"Bu kumardan daha kötü hissettiriyor."

"Bu oyun mu, yoksa o mu?" Hudson bana bakarak gülümser.

"İkisi de. Kumar oynadığımda, durumumu biliyorum. Her zaman kumarhane kazanır. Seninle oynadığımda, her zaman sonunda seni yenmek için küçük bir şansım olduğunu düşünürüm. O oyun mu? Her zaman kazanacağımı düşünürüm. Çünkü iyi adam her zaman kazanır, değil mi? Ancak, kahraman olduğumuz her hikayenin yanında, kötü adam olduğumuz iki hikaye daha olduğunu unutuyoruz."

Hudson başını eğip bir fili oynar. "Çok doğru..." Kapı çalınır ve ikimiz de başımızı kaldırırız.

"Açın!" diye bağıyorum, güvenlik görevlilerine kim olursa olsun içeri alabileceklerini bildiriyorum. Ekibimin kontrolünden geçmeden bu odanın dışındaki koridordan geçemezsiniz.

Levi'yi bekliyorum, ama kapı açıldığında karşımda Dakota var. O da beni nefesimi kesmeye hazırlıklı gelmiş, çünkü üzerinde çarpıcı bir sundress var. Kısa, alt kısmı genişleyen ve bize doğru yürürken uyluklarının etrafında sallanan bir elbise. Üst kısmı her şeyi örtüyor ve dekolteyi neredeyse hiç göstermediği için aldatıcı bir şekilde müstehcen, ama o kadar dar ki, göğüslerinin hatlarını ve odadaki serin havanın onları nasıl vurguladığını gösteriyor. Bana doğru yürürken bana sırtıyor, sanki gözlerim uyluklarından botlarına doğru kayarken ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi.

Hudson, benim bakışlarımdan dolayı içinden kıkırdıyor, ama ona bir bakış atacak kadar bile gözlerimi ondan ayırmaya niyetim yok.

"Sonunda kötü alışkanlığını bulmuşsun," diye fısıldıyor, kız duyacak kadar yaklaşımadan önce.

"Erken geldin" diye selam veriyorum.

"Zamanında gelmeyi takdir ettiğini sanıyordum."

"Değer veriyor." Hudson'ın eğlencesi her saniye artıyor. "Kendimi ortadan kaldırabilirim."

Dakota'nın gözleri sonunda onu bulur ve onun vücudunda takılıp kalması, mavi-yeşil gözleri onun gözleriyle buluştuğunda daha da parlaması hoşuma gitmez.

"Merhaba. Özür dilerim. Kaba olmak istemedim. O, benim meslektaşlarıyla tanışmamı her zaman sevmez. Onların mahremiyetini korumayı tercih eder." Dakota'nın nazik selamlaması, Hudson'ın onayını alır ve o da ona gülümser.

"Mahremiyetimi seviyorum, o yüzden seninkini de bozmayacağım. En azından, konuşma yeteneğini geri kazanmak için buna ihtiyacı olacak gibi görünüyor." Hudson, ben ona kaşlarımı çatarken ayağa kalkar ve yaraya tuz basmak için tahtada bir hamle daha yapar. Bu hamle, beni tehlikeli bir şekilde kaybetmeye yaklaştırır.

"Peki, kim olursan ol, tanıştığımıza memnun oldum." Bar müşterilerine her zaman yaptığı gibi utangaç bir gülümseme gösterir.

"Ben de." Daha geniş bir gülümsemeyle ikimize de başını sallar. "Görüşürüz dostum."

"Görüşürüz." Ben de ona başımı sallayarak karşılık veriyorum, benim durumuma karşı yaptığı hafif baş sallamayı kaçırmıyorum.

Kapı kapandığında, dikkatim tekrar elbiseli kadına yönelir. Ancak onun gözleri hala kapıda. O, onun koltuğuna oturup parmaklarını koltuğun koluna gezdirirken, sanki onun izlerini takip ediyormuş gibi, omurgamda hafif bir kıskançlık hissederim. Sonra bakışları bana döner ve yüzünde yumuşak bir takdir ifadesi belirir.

YİRMİ ÜÇ

DAKOTA

"O KİMDİ?" diye soruyorum, yabancıнын koltuğuna otururken. Gözlerim onun kapıya doğru gittiği yolu takip ediyor.

"Hudson Kelly. Ağzını kapatabilirsin artık."

"Bekâr mı?" diye alay ediyorum. Gerçekten öyle demek istemiyorum, ama beni süzerken gözlerinde beliren kıskançlık parıltısını seviyorum.

"Değil ve ona tamamen takıntılı. O kadar takıntılı ki, onu elinde tutmak için paylaşmaya bile razı."

"Paylaşmaya razı mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Paylaşmaya ihtiyacı olan ya da paylaşmak isteyen bir adama benzemiyordu.

"Onda ve iki başkasında var."

"İki mi? Böyle bir adam ve iki tane daha mı? Bu kadınla tanışmam lazım." Kapıya bakarken ağzım açık kalır. Belki bana bir iki şey öğretebilir.

"Charlotte ile tanıştım ve inan bana, üçüne de ihtiyacı var." O sırttı ve ben daha dik oturdum.

"Öyle mi? O kadar güzel mi?" diye soruyorum, sorumun kıskançlık dolu gelmemesi için çaba göstererek.

"O muhteşem, inanılmaz zeki ve çok tehlikeli." Ses tonunda saygı var, bunu kaçırmıyorum.

Onu tarif ediş i göğsümde kıskançlık uyandırır. Sanki Grant'in aşık olabileceği türden bir kadın gibi geliyor.

"Ders veriyor mu?" Parmaklarımı kraliçenin başındaki taç üzerinde gezdiriyorum.

Grant sandalyeye yaslanıp önündeki satranç tahtasını incelerken gülüyor.

"Keşke. Hepimiz ondan bir iki şey öğrenebiliriz."

"Bu yaşımda bile öğreneceklerin var mı?" Dişlerimi alt dudağıma geçirip satranç taşlarından birini alıp tahtada ileriye doğru hareket ettiriyorum.

"Her zaman." O bir sonraki hamlesini yaptı.

"Hudson'la birlikte satranç mı oynuyorsunuz?" Ben de aynı hamleyi yaparım.

"İş yaptığım insanlarla satranç oynamayı severim." Başını eğip bir hamle daha yapar.

"Hobilerinle daha uyumlu bir şey yapacağını düşünürdüm. Kart oynamak ya da binicilik gibi." Onu geçen gün gördüğümde şüphelerim doğrulandı. Hazel, binicilik yaparken, Ramsey ile yeniden bir araya geldikleri için Grant'in çiftliğinde tekrar atları olduğunu söyledi.

"Bu adamların çoğu atlarla ne yapacaklarını bilmezler ve kart oynamak genellikle egolarını tatmin etmek için masaya para koymak istemelerine neden olur. İş yaparken zaten sahip olduğunuzdan daha fazla para veya gurur riske atmak istemezsiniz. Ayrıca, birinin satranç oynama şekli, zihninin nasıl çalıştığı hakkında çok şey anlatır. Kişilikleri hakkında." Grant, tahtada kalanları incelerken kaşlarını çatıyor.

"Onunla ne tür bir iş yapıyorsun?" diye sorarım dalgın bir şekilde, tahtayı inceleyip sonunda bir taş seçerim. Oynamayı öğrendiğimden bu yana çok uzun zaman geçti, neredeyse tüm kuralları unuttum. Onun bunu fark etmesini bekliyorum.

"En önemli türden." Tahtada tekrar hamle yapıyor ama sorumu geçiştiriyor.

"Ne iş yapıyor?" "Var."

"Bu ne demek?"

"Zengin, lanet olasıca zengin."

"Senden daha mı zengin?"

"Benden daha zengin." Bana bakar, bir an yüzümü inceler, sonra gözleri tahtaya döner. "Ve her geçen gün daha da zenginleşiyor."

"Zengin olmakla yetinmiyor *mu*?"

"Onun peşinde olduğu para değil. Güç. Prens olmak yetmiyor. Ailesine zarar veren insanları ezebileceği anlamına geliyorsa kral olmak istiyor," diyor Grant, benim bir sonraki hamlemi izlerken dalgın dalgın.

"Ama sen istemiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum. Dedikleri doğru, taç giyenin başı ağırdır. Tüm o ihtişam ve törenlerden bahsetmiyorum bile.

kimsenin beni beklemediği gölgelerde gizlenmeyi tercih ederim." Şövalyeyi kaldırıyor. "Karanlık bir at."

"Ama kralın atına ihtiyacı var."

Elindeki satranç taşını ters çevirir. "Birbirimize ihtiyacımız var."

"Neden?" diye soruyorum ve o tahtaya dikkatini vermeden önce yüzünde bir şey parlıyor.

"Şah mat." Kirpiklerini kaldırıp gözlerimi karşılarırken sırtıyor.

"Uzun zamandır oynamamıştım." Zayıf bir savunma yapıyorum.

"Daha fazla oynamalısın. İyi içgüdülerin var, sadece bazı hamlende çok aceleci davranıyorsun. Tahtayı daha fazla izle. Rakibinin nasıl oynadığını izle. Sen ne yapacağını değil, onların bir sonraki hamlesini düşünmelisin."

"Bana öğretebilirsin. Kendin de biraz pratik yap." Elimde onun atını tutuyorum.

"Pratik yapmam lazım, ama iyi bir öğretmen değilim. Levi bu konuda benden daha iyidir."

"Eminim sen de gayet iyisindir," diye takılıyorum ve o da gülümsüyor. "Oyunu ilginç hale getirmek için bahisli oynayabiliriz."

"Ne tür bir bahis öneriyorsun?"

"İyilikler. Başlangıçta küçük iyilikler, sonra oynamayı öğrendikten sonra daha büyük iyiliklere geçebiliriz." Küçük masanın etrafından dolaşp onunla satranç tahtası arasına geçtim.

"Bu oyunu kazandığımda bir iyilik alabilir miyim?" diye sordu ve ben elime aldığım figürü avucumda çevirirken gözleri hareketimi takip etti.

"Ne olduğu ve bunun senin kabul ettiğin anlamına gelip gelmediğine bağlı."

"Sen kazanırsan sana iyilik borçlu muyum?" Gözleri vücudumu yukarı doğru tararken kirpikleri kalkar.

"Adil görünüyor, değil mi?"

"Adil oynamak umurumda değil. İstedikimi elde etmek umurumda."

"Ama benim umurumda," diye tartışırım.

O iç geçirip sandalyesine yaslanarak teklifimi düşünür.

"İyiliklerin ne olacağını önceden biliyor muyuz?" diye düşünceli bir şekilde sorar.

"Yani, ilki Charlotte'a tanıştırmak olacak. Aynı anda üç erkeği nasıl elde edeceğimi ve birini muhteşem bir milyarder yapacağımı öğrenmem gerekiyor."

"Ya bir tane muhteşem milyarder ya da üç erkek. İkisini birden elde edemezsin." Sesinde sert bir ton var.

"O aldı," diye tartışıyorum onunla, ama sesimde gerçek bir öfke yok ve o da bunu biliyor.

"O, geyik fetişi olan ve bir aziz kadar sabırlı bir erkeğe sahip. Sen bu lüksü paylaşmıyorsun."

"O zaman benim ne lüksüm var?" Şövalyeyi göğsüne doğrultuyorum. "Ben buna lüks demezdim." Gözleri hareketimi takip ediyor. "Peki... o zaman ben ne tür fetişlerle eğlenebilirim?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi bana şüpheli bir bakış attı.

"Bana birkaç tane söylemelisin. Sen benimkilerden birkaçını zaten biliyorsun. Neredeyse bir listen var. Bu adil," diye karşılık veriyorum.

"Bu listeyi hatırlamıyorum. Hatırlat bana." "Sana söylersem, sen de bana söylemelisin."

"Onları bana karşı kullanırsın."

"Senin için," diye karşılık verdim. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" "Tamam. Anlaştık. Söyle bakalım."

"Bir erkeği pantolonunun içinde boşaltmak. Doğru koşullar altında çok seksi bir şey."

"O koşullar hangileriydi?"

"Seni öyle boşaltmak her koşulda çok seksi." Parlak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, o da başını sallıyor ama mavi gözlerinin arkasında eğlence dans ediyor.

"Not edildi. Sırada ne var?"

"Bağlanmak. O sırada huysuz olmama rağmen, bunu düşünmeden edemiyorum."

"Dediğim gibi... Bu hiç sorun değil." O sırtıyor. "Takma isimler. Özellikle sen bana öyle seslendiğinde."

"Bunu da kesinlikle not aldım. Buna alışacağımı söyleyemem, ama seni mutlu ediyorsa, seve seve yaparım."

"Şeytanla yaptığımız anlaşma. Bu sana gerçekten ters tepti çünkü senin için tüm bu seksi fotoğrafları ve videoları çekmek zorunda kalma fikri... Aslında hoşuma gitti. Bunu asla kamuoyuna itiraf etmem ve bana sorsaydın, kesinlikle hayır derdim. Asla. Özellikle Grant Stockton ile olmaz." Parmaklarımı kravatının üzerinde gezdiriyorum. "Ama bana ne yapmam gerektiğini söylemeni seviyorum. Nasıl yapacağımı. Kontrolü sana bırakmayı. Bunun ayrı bir şey olup olmadığından emin değilim ama o da var."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Dakota Hartfield'in kontrolü başkasına devretmeyi sevdiğini söyleseydin..."

"Seninle birlikte olmak iyi geliyor. O kısa süre için kendimi bırakabiliyorum." Avucumda şövalyeyi döndürdüm. "Ve buna verdiğin tepki... Daha yumuşak oldun." Ona baktım. "Bu bana güven veriyor."

"Benimle her zaman güvendesin. Bunun benim önceliğim olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun." Sesi tekrar iş moduna geçer.

"Biliyorum." Başımı sallıyorum ve sonra ona bekleyen bir bakış atıyorum. "Şimdi... sıra sende. Haftalardır soruyorum."

"Sanırım bana baba fetişi aşıladın. Eskiden hoşuma giden bir şey değildi, ama lanet olsun... bana öyle seslenişin... Ama olmamalı. Bu çok saçma." Başını sallar.

Gülümsemeden kendimi alamıyorum, ama yine de bastırmaya çalışıyorum. O bunu fark ediyor ve dudakları azarlayıcı bir şekilde düzleşiyor.

"Ne?" diye savunmacı bir tavırla soruyorum. "Sadece... artık benim için de bir tür şey oldu. Tekrar söylüyorum, başka bir erkekle olsaydı bundan nefret ederdim. Ama seninle..." Şok edici derecede kaba bir şey söylemeden önce sözümü kesiyorum. "Neyse, başka ne var?"

"Senin kendini okşamanı izlemek. Oyuncaklarıyla oynamanı izlemek. Bunu yaparken beni düşündüğünü bilmek. Bunu yaparken sana söylediklerimi yapman."

"Bunu tahmin etmiştim." Sırıtiyorum.

"Evet, ama daha önce fark etmediğim bazı şeyleri yeni fark etmeye başladım," diye düşünür.

"Mesela?" Sırıtişım sorgulayan bir gülümsemeye dönüşür ve kaşlarımı kaldırırım.

"Mesela." Ayağa kalkar ve beni kucaklar. Beni odanın arka duvarında uzanan barın olduğu yere taşır. Beni barın üzerine kaldırır ve elleri uyluklarımın üzerine düşer. Onun için bu elbiseyi giydim, dikkatini çekeceğini düşündüğüm küçük bir yazlık elbise, ve parmakları beni orada okşarken, gözleri firfırlı etek ucunu takip eder, onu daha yukarı iter.

"Bunu barda yaptığında, herkesin önünde beni küçük düşürmeye çalıştığını düşündüm, belki de tüm o adamlarla olan sapıklığın buydu. Ama şimdi neden yaptığını anlıyorum." Konuşurken gözleri tenimi izliyor.

"Neden yaptım?" diye soruyorum, şövalyeyi yanımdaki bara koyup, avuç içlerimle geriye yaslanarak onu izliyorum.

Barın üzerinden uzanıp bir şişe ve temiz bir bardak aldı. Birkaç parmak viski doldurdu, diğer tarafıma koydu ve sonra tekrar bana bakmak için tabureye oturdu. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

"K lot giydin mi?"

"Hayır. Sen giymememi söyledin." Onu dikkatle izlerim, kötü bir Şey peşinde olduğu gerçeğinin dışında, onun hakkında bir Şeyler anlamaya çalışırım.

"M kemm l. Biraz daha a ın. Barda yaptığınız gibi." "O zaman Şort giyyordum." Tereddüt ediyorum.

"Şu anda beni izleyen başka kimse yok." Otelin her yerinde güvenlik olduğunu bildiğim için odaya bakındım. "Burada kamera yok. Burası sadece özel görüŐmeler için. Başka kimsenin görmesine izin vermem."

Daha fazla a arım ve o da daha iyi görebilmek için elbiseyi uyluklarımdan yukarı doğru iter.

"Diğer konularda pek anlaŐamıyor olabiliriz, ama bu konuda birbirimize çok yakıŐıyoruz. Sen izlenmeyi seviyorsun, ben de izlemeyi seviyorum. Kendini benim için okşa." Gözleri benimkilerle buluşur ve ben de onun istediğini yapmak için elimi bacaklarımla arasına sokarım.

"Ben de izlemeyi seviyorum."

"Biliyorum. Ama benim seni izlememi daha çok seviyorsun. Dikkatimi çekmeyi seviyorsun, nasıl olursa olsun. Değil mi?" Elleri dizlerimin iç kısmına gider ve bacaklarımı daha da açar. "Bardaki tüm erkeklerin dikkatini  ekebilirsin, ama benimki değilse, yeterince iyi değildir."

"Bilmiyorum. Kıvrıcık kıvılcık saçlı, tatlı aksanlı olan. Fena değildi. Eminim istekli olurdu." Onunla sadece Şaka yapıyorum ve o da bunu biliyor. Yine de etkilenmemiş gibi homurdanıyor ve taburede daha da aşağıya çökerek parmaklarımla klitorisimi okŐamasını izliyor.

"Sence kaç erkek gecelerini seninle ilgili fanteziler kurarak geçiriyor?"

"Barda geçirdikleri bir geceden sonra mı? Bilmiyorum. Çok fazla değil. Sanırım çoğu eve biriyle gidiyordur."

"Sen olmanı diledikleri biriyle, ve eğer öyle değilse, ertesini gece küçük siklerini okşayarak senin ağızlarına t k rd ğ n  hayal ediyorlar. Eminim düzinelerce vardır. Ve bu, senin abone listene bile bakmadan. Eminim Şu anda iş molasında senin çıkardığın sesleri hayal ederek boşalan biri vardır."

"Bence abartıyorsun, ama kıskançlığın sana yakıŐtıėını düşünüyorum." İki parmağımı içeri sokup gözlerimi kapatarak, onların onun parmakları olduğunu hayal ederek onu alay ediyorum. Ellerinin üzerimde olmasını istiyorum, ama onun bu fantezisinin nereye varacağını görmek için çok merak ediyorum.

"Öyleydim. Öyle olurdu." Gözleri elime yapışmış, ne kadar ıslandığını izliyor ve dili alt dudacağının üzerinde kayıyor. Şu anda beni tatması için her şeyi yapardım. Onun beni izlemesini izlemek uyuşturucu gibi. "Ama sonra anladım."

"Ne anladın?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, parmaklarımın her geçişinde sinirlerimdeki gerginliğin gittikçe azalmasıyla dikkatim dağılıyor.

"Onlar seni hayal ediyorlar. Ama sen? Sen beni hayal ediyorsun." Gözleri benimkilere bakmak için yukarı doğru kayıyor. "Ben her gece kafana giren adamım. Ellerini vücudunun her yerine koyduğunu hayal ettiğin, kulağına kötü, sapkın düşüncelerini fısıldayan adam. Senin ihtiyacın olan benim. Çünkü sen bir erkeğin hayallerindeki ideal kadın olmak istemiyorsun, gerçek birini istiyorsun. Bunu arzuluyorsun; nefretle sevişmek, bağlanmak ve kullanılmış olmak. Seni taleplerimle, iple, emirlerle, seni düzeltebileceğini düşündüğüm her şeyle sınırların ötesine itmeye çalıştım, ama sen bunu *seviyorsun*."

Alaycı bir şekilde güldüm, ama onunla tartışmaya cesaret edemedim. Onun sözlerini dinlemek bile beni her saniye daha da ıslatıyordu.

"Cevap ver," diyor.

"Evet." Nefes nefese bir itiraf, ama yine de gerçek.

"Ve senin ihtiyaçlarını karşılayabilecek tek kişinin ben olduğumu düşünüyorsun." Kendi tatmini için bariz olanı işaret ediyor.

"Öyleyse beni sik ve bu ıstıraptan kurtar. Kendini de bu ıstıraptan kurtar. O fotoğrafları beni kendimden kurtarmak için iyi kalpliliğinden saklamıyorsun. Onları istiyorsun." Gözlerini kendi gözlerimle tutuyorum ve mavi derinliklerin ardında yaşanan savaşı izliyorum.

YİRMİ DÖRT

GRANT

Hayatımda hiç bu kadar cazip gelmemiştir. Şu anda beni durduran tek şey, onu sikmek istemem. Onu siktiğimde, benim sikimi o kadar çok istemesini istiyorum ki, dünyadaki hiçbir şey ona yaklaşmasın. Diğer tüm endişelerim, beynimin eleştirel düşünen kısmı, lanet olası binayı terk etti. İhtiyacım olduğunda hala çok ince bir kontrol marjım olduğu için minnettarım. İkimiz için de dizginleri ne kadar sıkı tutabileceğimi ona gösterecek kadar.

"Hayır."

Yumuşak, hayal kırıklığı dolu bir iç çekişle gözlerini kapatıyor, eli bacaklarının arasından düşüyor, benim için kendini tahrik ederken ıslanmış ve parıldıyor.

"Ama merak etme, tatlım. Bir damla bile boşa gitmeyecek." Elini tutup parmak uçlarını öpüyorum. "Hâlâ senin barında olduğumuzu hayal edeceksin, tüm üniversiteli erkeklerin seni istediğin gibi boşalmanı izlediğini. Dilimle kendini tatmin edeceksin."

Gözleri tekrar açılır ve klitorisini dilimle nazikçe okşarken beni izlemek için aşağı kayar. Daha iyi erişebilmek için uyluğunu tutup bacağını omzuma koyarım. Dudakları beklentiyle kıvrılır ve ben onu tekrar uzun uzun yalarım, klitorisini okşar ve piercingini izlerim, sonra tekrar aşağı doğru ilerlerim.

"Keşke hepsi bunu yapışını izleyebilselerdi." Dilimle onu çalışmaya başladığımda yumuşak bir inilti çıkarır. "Özellikle de seni barda sikmek istermiş gibi bakan tüm o kızlar. Şu anda ne kadar kıskanç olacaklarını bir düşün." Parmakları saçımı keşfeder, saç tellerimin arasında dolanır, kalçalarını benim ağzıma doğru sallayarak.

"Senin yerine o çocuklardan biriyle eve gitmek zorunda kalacakları için çok hayal kırıklığına uğrayacaklar," diye devam ediyor ve ben onun böyle konuşurkenki sesini seviyorum.

konusması çok hoşuma gidiyor. Sesi bal gibi, kalın ve biraz da kısık.

Klitorisini nazıkçe emiyorum ve bir dizi yumuşak küfür ve inilti duyuluyor. "Dilini böyle kullanabileceğini bilseydim..." Sesi yumuşak bir iniltiye dönüşür ve parmakları başımın arkasından boynuma doğru kayar, tırnakları yavaşça cildimi tırmalar. "Siktir, sanki çok uzun süredir yollarda olan çaresiz kovboylar gibi yiyorsun."

Gülümserim ve geri çekilirken ona bakarım, sonra mükemmel küçük klitorisine bir öpücük kondururum. İki parmağımı içine sokarım. Onları kolayca kaplar, çok ıslak ve benim için mükemmel.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Seni istiyorum," diye yalvarır.

Neredeyse kabul ediyorum. Onu burada, yerde almak için duyduğum dürtü o kadar güçlü ki, neredeyse acı verici. Ama ikimiz de henüz buna hazır değiliz - onu sonunda istediğim gibi sahiplenmenin ne anlama geleceğini.

Ama daha fazlasına ihtiyacı varsa, ona bunu verebilirim. Yanındaki çubuktan şövalyeyi alıp onun üzerine sürüklerim, içine girmeden önce klitorisini okşarım. Bu müdahaleye bir inilti gelir ve aşağıya bakar, onu satranç taşıyla siktiğimi fark edince kızarır. Parmaklarımla sabit bir ritimle içeri girip çıkarım ve cildi sıcaklıkla kızarır.

"Bu senin için yeterince dolu mu?"

"Sen bir alaycısın, sakin kadar iyi değilsin," diye düşünür. Eğilip onu emmeye başlarım, dilim takıların üzerinde dolaşır ve bu sırada klitorisini okşar. Yüzüme karşı kıvranır, açıkça daha fazlasını ister ve parmaklarım uyluklarının etine batar.

Nefes almak için başımı kaldırıp ona
ne yapması gerektiğini
söylüyorum. "Yüzümü sık,
Hellfire."

Parmakları saçlarımı tarar ve onu bir çapa gibi kullanır, kalçalarını sallarken tutuşunu sıkılaştırır. Beni tamamen kullanır. Dilimi, dudaklarımı, dişlerimi. O benim sakalımı ıslatırken, onu kenara gittikçe yaklaştırırım.

"Aynen öyle. Beni kullan. Bütün o adamların seni izlediğini ve onlara böyle sikilmeyi ne kadar sevdiğini gösterdiğini hayal et," diye mırıldanıyorum, yüzüne bakmak ve nefesimi toplamak için başımı kaldırırken. Onu dilimle tekrar tahrik ediyorum ve o da buna karşı kıvranıyor.

"Siktir," diye küfrediyor ve saçımı tutuşunu yeniden ayarlıyor.
"Boşalacağım. Çok yaklaştım bile."

Tırnakları kafa derimi deliyor ve durmam gerektiğini anlıyorum. Ondan uzaklaşıyorum, tutuşu o kadar sıkı ki neredeyse saçımın bir kısmını koparıyor ve şövalyemi de yanımda götürüp tabureye geri oturuyorum, bacağını tekrar bara bırakıyorum.

"Ne oluyor lan?" Gözleri fal taşı gibi açılır ve bana şaşkınlıkla bakar.

"Son kısmı hak etmelisin, Hellfire." Ona sırtıyorum.

"Grant, lütfen." Bana çaresiz bir bakış atıyor — bu bakışı görmek için can atıyordum.

"Yalvarmak iyi bir başlangıç." Şövalyeyi alıp viski bardağında döndürüyorum, ıslaklığının kehribar rengi sıvıyla karışmasını izliyorum, sonra onu bir kenara atıyorum. "Ama sana kimin malı olduğunu söylemeni istiyorum."

"Senin, Grant. Lütfen. Senin olduğunu biliyorsun."

"Ağzını aç," diyorum ve içkinin yarısını bir dikişte içip, ağzımda tutarak çıkıntıya çıkıyorum ve çenesini tutuyorum. O da itaat ediyor ve ben onu yerinde tutarken ağzına tükürüyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve sonra yutuyor, boğazı bu hareketle sallanıyor. Sonra elimi boğazına doladım, böylece boğazından aşağı kaymasını hissedebildim. "Burada sikimi hissedene kadar sabırsızlanıyorum, beni tamamen içine almanı izlemek istiyorum. Hoşuna gider, değil mi?"

O başını sallar ve ben göz kapaklarının kapanmasını izlerim. "Evet, kendimi siktiğimde bunu düşünürüm."

Şimdi kendini kaybetmiş durumda, tam da istediğim gibi.

"İyi bir kız gibi bacaklarını benim için genişçe aç ve o damla yere düşmeden dudaklarından yala. Sen böyle boşa harcanmayacak kadar iyisin." O da dediğimi yapar, kenara kayar, dilini uzatıp kehribar rengi damla kaymadan onu yakalar.

Eğilip parmak uçlarımla klitorisini okşuyorum. Ona en yumuşak sürtünmeyi verirken, inliyor ve nefes nefese kalıyor, kalçalarını sallıyor ve küfrediyor.

"Lütfen, baba. Beni bu ıstıraptan kurtar," diye tekrar yalvarır ve ben bardağı kaldırıp içkimizin sonunu gösteririm, sonra da bir dikişte içerim. O bana ağzını açar ve ben de ağzına tükürürüm, yutmasını beklerim ve sırtarak ona ihtiyacı olanı veririm.

Klitorisini sert ve hızlı bir şekilde tokatlıyorum ve o çığlık atıyor. Amcığı darbeden titriyor. İkinci kez tokatlamadan önce, benim için pembeye dönmesini izliyorum.

"Lanet olsun," diye dişlerinin arasından küfür ediyor. "Siktir. Aman Tanrım."

Eğilip dudaklarımı klitorisine yapıştırıyorum ve ıslaklığının son damlasını ağızıma çekiyorum, sonra dilimi aşağı kaydırıp girişini okşamaya başlıyorum. Bu, orgazmını yaşarken ona son bir duygu seli yaşıyor, sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi kalçalarını yüzüme doğru sallıyor, ben çekilmeden önce.

"Bu da neydi lan?" Nefesi hala ağır ve göz kapakları yarı kapalıyken, ben onun önündeki tabureye oturduğumda bana bakıyor.

"İyi misin, Kovboy Kız?" Ona sırtıyorum. Ona ve güzel pembe amına verdiğim zararı değerlendiriyorum. Kendini örtmeye bile çalışmıyor, sadece beni izliyor. Sonrasında bile benim ona bakmamdan hoşlanıyor. Biz birbirimiz için yaratılmışız.

"Hayır, o..." Kafasını sallar ve dudaklarını yalar. "Sen gerçekten lanet olası bir şeytansın, biliyorsun."

"Biliyorum." Bara eğilip kendime bir shot dolduruyorum, zihnimi boşaltmak için bir dikişte içiyorum. Çünkü hala onu sikmek için can atıyorum ve düzenli nefes almaya çalışıp ona kadar sayarken sikim fermuarımı zorluyor. Ona da bir tane ikram ediyorum ama o başını sallıyor.

"İyiliğine karşılık vereyim... lütfen." Gözleri pantolonumun önüne düşüyor. Yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyemem.

"Sorun değil."

"Az önce ağızımı sikmek istediğini söyledin." Bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Öyle. Ama işkenceyi seviyorum, Hellfire. Sanki günahlarımı işledikten sonra bedelini ödüyormuşum gibi hissediyorum."

"Yakında ikimizi de bu ıstıraptan kurtarman lazım, yoksa kaçırın ben olacağım." Gülümser ve küçük bir kahkaha atar.

"Beni bağlayacak mısın, Hellfire?" Eğilip dizini öperim, bunu yaparken gözlerine bakarım.

"Beni zorlarsan."

Onun parmakları saçlarımı okşarken, ben de diğer dizini öpüyorum ve alnıma düşen saçlarımı nazıkçe geriye doğru tarıyorum.

"Hadi. Bir oda bulup seni temizleyelim. Sonra seni akşam yemeğine götüreceğim." Elimi uzatıyorum ve o da bardağı bırakıp elimi tutuyor.

YİRMİ BEŞ

DAKOTA

Barın yoğun bir cuma gecesi ve ben bundan çok mutluyum, ancak Sinner's Showers'ı içmek için içeri akın eden üniversite öğrencileri, yerli halkı tedirgin etmeye başlıyor. Bazı müdavimlerimin barın köşesine doğru çekildiğini, başka bir grup kızın dans pistinin bir tarafına sendeleyerek yürüdüğünü görünce kaşlarımı çatıyorum.

Barın diğer ucundaki Hayley ve Gemma'ya boğazımı kesme hareketi yapıyorum ve kız grubuna başımı sallıyorum. Müşterilerime sorun çıkaracaklarsa, onları daha erken dışarı çıkarmaya başlamalıyız. Daha fazla iş yapmak istiyorum, ama burayı her zaman harika bir küçük bar yapan şeyleri feda ederek değil.

Başımı kaldırdığımda, başka bir adam kız arkadaşını, duvardaki "Kötü Kararlar/İyi Geceler" yazan kırmızı neon tabelamın yanında havaya kaldırıyor, böylece fotoğraf çekebilsinler. O natürmort manzaraya kaşlarımı kaldırıyorum, sonra bir Sinner's Shower hazırlamak için elli dolar daha alıyorum.

"Feragatname. Okuyun. İmzalayın." Masadan ona uzatıyorum ve imzaladığını anlayacak kadar ayık olup olmadığını görmek için gözlerine bakıyorum.

"Anladım." Başını salladı.

Yavaşça okur ve sonra imzalar, ben bakmadığımı düşündüğünde telefonuyla bir fotoğraf çeker. Bu durum hoşuma gitmez. Ama belki de o sadece kayıt tutan biridir. Her şeyin dijital bir kopyasını bir yerde saklamak isteyen biri. Ama tecrübelerime göre, bu tür insanlar genellikle dava açmaya meyillidir.

İçecekleri ve suyu alıp geri döndüğümde, onları imzaladığı kağıdın yanına diziyorum.

"Kimlik?" diye soruyorum, çünkü bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Bana kaşlarını çatarak omzunun üzerinden başparmağını uzatır. "Kapıda kimliği kontrol ettiler."

"İmzaların eşleştğini kontrol etmem gerekiyor," diye müzik sesini bastırarak bağıyorum ve kağıda dokunuyorum. Genelde kontrol etmem. İnsanların dürüst olduğunu varsayırım ve teknik olarak, isterlerse isimleri yerine kocaman bir X işareti atabilirler. Ama bu adamın düşündüğüm kadar sinsi biri çıkması ihtimaline karşı, onunla ilgili ek bilgi almak istiyorum.

Bana sinirli bir bakış atar ama yine de arka cebine uzanır.

Cüzdan yerine polis rozeti çıkarır. Kaşlarımı kaldırırım. "Bu kimlik değil," bariz olanı söylerim.

"Müşterileriniz, sarhoş olduklarında onlara vurabilmenizi sağlayan bir feragatname imzalayamazlar."

"Sen sarhoş değilsin."

"Sen öyle varsayıyorsun, ama test yapmadan bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok."

"Bir belgeyi imzalarken bunu bilen var mı? Sence tüm doktor muayenehaneleri ve devlet kurumları, insanlar belgeyi imzalamadan önce alkol testi yapıyor mu?" diye tartışıyorum.

"Sen alkol servis ediyorsun. Senin için yük daha ağır."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun?" Bu adamın bir cevabı olduğunu sanmıyorum.

Bence sadece bir sürü saçma sapan şikayeti var. "Bu içkileri servis etmeyi bırakman."

"Bu öneriyi avukatıma ileteceğim." Ona parlak bir gülümseme atıyorum, kaşlarının çekiç gibi düşmesinden anladığım kadarıyla hoşuna gitmiyor.

"Hanımefendi, saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kalabilirsiniz."

"Neye dayanarak? Burada şikayet eden tek bir kişi bile duymadım." Sinirimin yükseldiğini hissediyorum. "Onlara soralım mı?"

"Hemen shot satmayı bırakın, yoksa sizi tutuklamak zorunda kalacağım."

"Yine, neye dayanarak? Burada tek bir kişinin bile itiraz ettiğini duymadım." Barın masasına atlıyorum ve etrafa bakınıyorum. "Burada Sinner's Shower hakkında şikayet etmek isteyen var mı? Onlara hoşlarına gitmeyecek kadar fazla sevgi göstermiş olduğumdan endişelenen var mı?" diye bağıyorum ve müşteriler dönmeye başlıyor.

"Hanımefendi, bardan inin," sivil polis diz hizamdan bana bağırrır.

Barın içinde yuhalama ve bağırışlar yankılanmaya başlar.

"Burası benim barım. Kendime bunu yapma izni verdim ve merak etmeyin, yeterince ayık olduğuma karar verdim."

"Barda durarak sağlık kurallarını ihlal ediyorsunuz."

"Silip temizleyeceğim."

"Tamam, hanımefendi." Bacağımı tutup çekiyor, neredeyse beni devirecekti ve kalabalık bize doğru akın etmeye başladı.

"Onu bırak lan!" diye bağırır bir adam. "Hey, dostum! Bu hiç hoş değil." diye azarlar bir başkası.

"Onu duydun! Burası onun barı!" Hepsi ona bağırmaya başlar, ama bu onun bacağımı çekmesini engellemez.

"Tutuklusun ve aşığı inmezsen, suçlamalarına direnme suçunu da ekleyeceğim."

"Bırak beni!" Elini itiyorum. "Canımı acıtıyorsun! Kendim inerim."

"Onu bırak, lanet olası pislik!" Hayley barın benim bulunduğum tarafına koşar ve polisi işaret etmeye başlar.

Aniden, oda polislerle doldu. Üç polis daha birdenbire ortaya çıktı ve benim adıma gürültü yapan kalabalığı tehdit etmeye başladı.

"Aşığı in, yoksa daha fazla insan tutuklanacak. Bunun istediğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Herkes siktirip gitsin! İşkilerinizi bitirin! Gidelim!" diğer polislerden biri bağırır.

Barın tepesinden yavaşça inmeye başlıyorum, ama o benim ayak bileğimi yakalayıp çekiyor ve ben kenardan yere düşüyorum. Barın köşesi ve tabure bacağıma çarpıyor, uyluğumu sıyrıyor ve dizlerim sert ahşap zemine çarpıyor.

"Kahretsın!" Acıdan küfrederek, ayağa kalkmaya çalışırken her iki dizimi de ovuşturuyorum. "Hey! Ona böyle davranma!" Gemma barın arkasından sesleniyor ve bana sempatiyle bakar.

"Bu delilik. Ona zarar veriyorsun. 911'i arayacağım!" Hayley de azarlama koro'ya katılır.

"Ben 911'im," polis ona gülüyor.

"Lanet olası domuz gibi davranma! O hiçbir şey yapmadı!" Polis memurunun dışarı çıkardığı adamlardan biri, göğsüne açık avuç içi ile itildiğinde ve geriye doğru sendelemeye başladığında bağırır.

Düşüp düşmediğini görecek vaktim yok çünkü kendi kişisel sorunum, az önce düştüğüm gerçeğini hiç umursamadan kolumu ve omzumu çekerek beni ayağa kaldırıyor. Beni itip kakmayı da bırakmıyor

ve kollarımı arkamda bükerek beni bara itiyor. Acı içindeki çığlıklarım onu yavaşlatmıyor bile.

Polislerin herkesi hızla dışarı çıkarmaları beni şüphelendirdi. Sanki hepsi beni kapatmak için bekliyorlarmış gibi. Polisler ya da yakın geçmiş olmasaydı, Grant'in bana ders vermeye çalıştığını düşünürdüm. Ama o asla polisi karıştırmazdı ve kesinlikle yabancı bir adamın bana böyle davranmasına izin vermezdi.

Şimdi kim beni bu şekilde taciz ediyor diye merak ediyorum. Morton's ve Cowboy's, caddenin aşağısındaki diğer iki bar, bazı geceler çektiğim kalabalığı kısıkanıyordu, ama kesinlikle beni bu şekilde takip edecek kadar değil. Çok fazla düşmanım yok. En azından bu kadar ileri gidecek kadar. En fazla, istemediğim bazı katalog ve haber bültenlerine beni kaydederlerdi.

"Bu kadar sıkı olması gerekli mi?" Bileklerim kelepçeler arasında ezilmiş gibi hissettiğimde homurdanıyorum.

"Kapa çeneni ve arabaya gidelim, sana haklarını okuyayım." Kolumu çekip beni kendine doğru sürükler, ikimizi de kapıya doğru sürükler.

Yüzünde çaresiz bir ifade olan Hayley'e bakıyorum. "Ne yapabilirim?" diye sesleniyor arkamdan.

"Grant'i ara. Ya da o cevap vermezse Hazel'ı. Ulaşabildiğin herkesi ara," diye ona sesleniyorum.

Beni arabaya götürürken, kalabalığın sokaklara dökülüp diğer barlara ve arabalarına dağılmasını izlerken, şansımı lanetlerim. Tekrar iyi gitmeye başladığım ilk gece, başıma böyle bir sorun çıkıyor.

İKİ SAAT SONRA, haklarım okunduktan, şehrin öbür ucuna götürüldükten ve yerel hapishaneye kaydedildikten sonra, tanıdık bir yüz görüyorum. Grant.

Çok kızgın. Yüzünden okunuyor ve ayağa kalkıp ona doğru yürümek istediğimden bile emin değilim. O shotları içmemem gerektiğini, beni uyardığını, devam edersem polislerin bana ne söyleyeceğini tam olarak bildiğini, ya da kendi yatağımı kendim yaptığımı ve şimdi de o yatakta yatmam gerektiğini anlatan bir nutuk dinlemeye hazır değilim. Çoğunlukla, çünkü ben zaten

Son yüz yirmi dakikayı bunu yaparak geçirdim, sonra ağlamamaya çalıştım, sonra tüm oda buz gibi soğuk bir beton kutu iken şort ve dantel korse giydiğim için hayıflanmaya başladım ve sonra kendimden nefret etme döngüsünü yeniden başlattım. Buradan çıkmayı başardığımda doktorumla antidepresan ve anksiyete ilaçlarımı artırmak konusunda konuşmam gerekecek. Belki yeni bir terapist bulurum. Çünkü açıkça görülüyor ki, her şeyi mahvediyorum.

Kapıyı benim için açtıklarında gözlerim dolmaya başladı, ama Grant tek kelime etmedi. Stoik bir şekilde beni koridorlardan geçirdi ve çift kapıdan dışarı, kamyonetimin beklediği otoparka çıkardı. O anda neredeyse ağlayacaktım. Jesse'nin eski kamyonetini gördüğüm için minnettarım. Keşke o da burada olsaydı.

Gece yarısı olmasaydı, müziği sonuna kadar açıp, ciğerlerimden gelen sesle şarkı sözlerini haykırarak arka yollarda hız yapardım. Kaçmak iyi gelirdi. Ama eminim ki bu beni yine buraya geri getirirdi ve zaten yeterince başım belada.

Grant, vardığımızda kapıyı açar ve yolcu koltuğuna binmeme yardım etmek için elini uzatır. O arabanın önünden dolaşıp içeri girene kadar sessizlik beni öldürüyor.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin? Sana söylemiştim diyecek misin?" diye soruyorum, parmaklarımı yıpranmış kapı panelinin kenarında gezdirirken.

"Tek yapmayı planladığım şey, sana yaptıkları için o lanet polislerin her birine avukatlarımı göndermek. O pislik seni bardan öyle tuttu ki, bu gece kendi ellerimle boğazını parçalamazsam şanslı sayılır." Park yerinden çıkarken sesi alçak ve ölümcül.

"Bekle. Sana ne yaptığını kim söyledi? Hayley mi?" Gözyaşlarımın akmaması için burnumu çekiyorum. "Seni aradığı için üzgünüm. Senden ve Hazel'dan başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Beni o aramadı. Kardeşim aradı."

"Ramsey mi?"

"Levi."

"Levi mi?" Konuyu dolandırdığımızı hissediyorum.

"Levi olanları gördü ve beni aradı. Mümkün olduğunca çabuk geldim, ama onlar senin serbest bırakılmanın her adımını sanki lanet bir törenmiş gibi uzatmakta ısrar ettiler."

"Nasıl? O barda değildi. Video var mı? Biri videoyu paylaşmış mı?" Kafam çok karışık ve şimdi de barın, sosyal medyada büyük yankı uyandıran bir skandalın merkezinde olacağından endişeleniyorum.

"Barda kameralar var."

"Barda kameralar var." Bunu kayıtsız bir şekilde söylüyor, ama bu beni çok şaşırtıyor.

"Barda kameralar mı var?" Ona dönerek bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Rolünü biraz fazla ciddiye aldığını biliyordum, ama beni uzaktan izlemek gerçekten çok fazla. Diğer her şeyden dolayı üzgün olsam da, bu durum daha da kötü.

"Evet, barda kameralar var." Tepkimi ölçmek istercesine bana bir bakış attı. "Bana öyle bakma. Güvenlik görevlisi tutamadın, ben de birinin işleri takip ettiğinden emin olmak istedim."

"O biri kim?"

"Avarice'deki ana güvenlik odasına bağlılar. Personelim onları izliyor."

"Çalışanların beni her gün izliyor mu?" "Teknik olarak her gece."

"Aman Tanrım! Şimdi dilinizi düzeltmenin sırası değil." Sinirlenerek homurdandım.

"Kendini haklı görerek öfkelenmeden önce, bir an durup düşün, bu kayıtlar muhtemelen bu durumda seni kurtaracak olan şey. Vücut kamerası kayıtlarını atabilirler, onun sözüne inanabilirler. Ama bizim elimizdeki kayıtları ortadan kaldıramazlar."

Adam haklı. Görüntüler olmasaydı şu anda hala hapishane hücrelerinde oturuyor olabileceğimi söylemeye gerek bile yok. Ama yine de bu konuda şeffaf olmasını dilerdim.

"Yine de bana söyleyebilirdin."

"Böylece onları tahrif edebilir ya da kaldırabilir miydin? Hayır, teşekkürler." "İşimi uygun gördüğüm şekilde yürütebilirim."

"İşin tamamen sana aitse ve bina benim değilse, evet, yapabilirsin. Seve seve yolumdan çekilirim."

"Bu pek olası değil, çünkü zar zor kâr edebiliyorum ve bu lanet polisler, yılın en yoğun gecelerinden birinde müşterilerimi kaçırıyor. Saçma sapan polis baskınlarıyla ün salacağım ve herkes Cowboy's veya Avarice'e gidecek." Pencereden dışarı bakarak, ana yoldan ilerlerken dünyanın akıp gitmesini izliyorum.

"Polislerle ben ilgilenirim."

"Sinner's Showers'ı bırakmamı istiyorlar. Temelde senin söylediğin her şeyi söyledi. Yani, bana 'söylemişim' diyebilirsin. O kısmı

halletmek istiyorum."

"Görünüşe göre bu konuları kendin halletmişsin. Her şeyi avukatlarıma danışıp ne diyeceklerine bakacağız. Ve sen itiraz etmeden önce, bir avukata danıştığını biliyorum, ama benim avukatlarım farklı türden avukatlar ve bunu aşılmaz hale getirene kadar düzeltmeye yardımcı olabilirler. Ayrıca bu polislerin tacizleri için onlara siktirip gitmelerini söylemenin bir yolunu bulmamıza da yardımcı olabilirler."

"Bana kızgın değil misin?"

"Neden sana kızayım ki? Seni tutuklamak için bir neden yoktu. Bütün bu olay, o kadar çok polis. Sanki bir gösteri gibi. Sana kızan biri var mı?"

"Senin dışında yok."

Buna yarı homurdanarak yarı gülerек karşılık verdi. Köşeyi dönerken başını eğdi.

"Ben senin barını basmadım."

"Biliyorum."

"Ama bu benimle ilgili olabilir." Bu sözler, benim için bir açıklama olduğu kadar, onun için de bir farkındalık. "Siktir."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece işin arkasında bazı şeyler oluyor. Bazı insanlarla konuşmam gerekecek."

"Eğer bu benimle ilgiliyse, bunu bilmem gerekmez mi?"

"Eğer öyleyse, evet. Ne bulabileceğime bakmam gerekecek."

"Nereye gidiyoruz?" O, benim daireme dönmüyoruz gibi görünen başka bir dönüş yaptığında kaşlarını çatıttım.

"Vendetta'da gece için yeterli yiyecek ve su var mı?"

"Evet..." Sesim kesildi. Vardiyama başlamadan önce ona fazladan verdim, çünkü gecenin normalden daha geç biteceğini tahmin etmiştim.

"Güzel. O zaman benim evime gidiyoruz."

Bu bilgi üzerine kalbim ve beynim birbirleriyle savaşa giriyor. Kalbim, sonunda bu adamın nerede yaşadığını göreceğim için heyecandan yerinden çıkacak gibi. Bana güvenip evine davet ettiği için. Ama beynim, çöküşün eşiğinde olduğumu ve bunu onun önünde yaşamak istemediğimi hatırlatıyor. Hâlâ bu ilişkinin seksi olma aşamasındayız. Aslında bu bir ilişki bile değil. Bugün benim tarafımdan anlaşmanın şartları yerine getirilmediği için, bu anlaşma sallantıda. Ama bu konudaki koşullar ne olursa olsun, bu adamın önünde kesinlikle dağılmamalıyım.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Yorgunum ve muhtemelen kapıdan içeri girdiğim anda uykuya dalacağım."

Bana yan gözle bir bakış attı. "Eğer endişelendiğin buysa, ben hiçbir şey beklemiyorum. İstersen doğrudan yatağa gidebilirsin, daha rahat hissedeceksen ekstra bir yatak odam var."

Belki bu işe yarayabilir. O görmeden yeterince uzun süre ondan saklanabilirim... ama bundan şüpheliyim. Beni bir şahin gibi izleyecektir. Muhtemelen dairesinin her odasında kamera vardır, böylece gözetimi altında bilmediği hiçbir şeyin olmamasını sağlayabilir.

Sanırım kendimi bırakmam lazım — artık sabıka kaydında bir tutuklama ve muhtemelen mücadele etmem gereken suçlamalar olacağı için uzun uzun kendime acıyarak ağlamam lazım. Hapis cezası veya beni iflas ettirecek büyük bir para cezası ihtimali karşısında gözlerim yine dolmaya başlar. Sanki zaten o noktaya gelmemişim gibi.

"Hayır. Senin bir beyefendi olabileceğini biliyorum. Sadece..." Sesim titriyor ve devam etmek için ara vermek zorundayım. Gözleri yine bana dönüyor ve tepkimi izlerken ağır bir yük gibi hissediyorum. Sesimden ve koltuğa geriye yaslanmamdan bunu anlayabiliyor. "Dürüst olmak gerekirse, saatlerdir ağlamak üzereyim. Sadece o pisliklerin beni ağlarken görmesini istemedim. Ama eve gidince düşün dibine kıvrılıp, yorgunluktan uyuyana kadar ağlamayı planlıyordum. İçimi dökmem lazım, yoksa patlayacağım. Eminim bu çok acınası geliyor..."

"Acınası gelmiyor. Kendini daha iyi hissedeceksen, benim evimde istediğin yerde, istediğin kadar ağlayabilirsin. Sadece bu gece güvenli bir yerde olduğunu bilmek istiyorum. Sabahleyin sana yine zorluk çıkaramayacaklarından emin ol. Seni koruyacak biri olduğunu bil. Bana bunu verir misin?" Bana bir bakış attı.

"Sence geri dönecekler mi?" Boğazımda panik yükseliyor. Bir gece idare edebilirim, ama bu birkaç gün sürecek bir olay olacaksa, o kadar uzun süre dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Bilmiyorum. Ama riske girmek istemiyorum. Önce bazı şeyleri araştırmama izin ver, sonra seni eve götürelim, tamam mı?"

"Seni gece yarısı buraya sürüklediğim için özür dilerim." Yanaklarımdan gözyaşları akmaya başladı, yarısı rahatlama, yarısı yorgunluktan.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, ikimiz de bu saatlerde uyanığız. Sorun değil. Sorun olmaktan da öte. Seni almaya gelebildiğim için mutluyum." Elini uzatıp nazikçe uyluğuma koyuyor.

"Teşekkür ederim." Avucumu onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Elimi ağızına götürür ve gözlerini yoldan ayırmadan nazikçe öper, sonra hala sıkıca tutarak orta konsola bırakır. Gecenin sessizliğinde yolun geri kalanını böyle sürer. Bana huzur verirken, orada olduğunu hissettirir. Beni yıkan şeylerin başında bu tür şeyler geliyor. Bu adam kelimelerle ya da duymak istediğim şeyleri söylemekle pek iyi olmayabilir. Ama bana değer verdiğini göstermek için doğru şeyleri yapıyor ve en çok ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oluyor.

YİRMİ ALTI

GRANT

Dakota'yı evime getirdiğimde, arka girişten girip özel asansörle konutların bulunduğu kata çıktığımızda, içeri girmekte bile tereddüt ediyor gibi görünüyor. Girişte durup, ben bakmıyorken etrafına hızlıca bir göz atarak botlarını yavaşça çıkarıyor. Evim olduğundan daha şık görünüyor. Tüm duvarlar ve zeminler koyu renk, loş altın rengi bir ışıkla aydınlatılmış ve bu saatte karartılmış, çünkü günün çoğunu barda veya kumarhanede geçirdiğim için neon beyaz ışığa dayanamıyorum.

Karartma perdeleri çekili, yoksa yerden tavana kadar uzanan dağlar ve çevredeki ormanların manzarasını görebilir. Burası dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri. Ağaç tepelerindeki kendi küçük kalem, sessizlik ve yalnızlık içinde güvenli. Kaçabileceğim ve birkaç saatliğine yeniden insan gibi hissedebileceğim bir yer.

Buraya nadiren birini çıkarırım ve neredeyse hiç ailemden olmayan birini çıkarmam. Kelly ailesi bu kuralın tek istisnası. Ama o, bizi birbirimize bağlayan kan bağı olmasa da, ailemden farksızdır. Ayrıca, çiftlik dışında onu güvende tutabileceğime inandığım tek yer burası ve bu saatte oraya gidip onları uyandırıp kulübelere birine götürmek için çok geç. Gerekirse bu işi sabaha bırakabiliriz.

"Bana kıyafetlerini verirsen, onları yıkayıp sana gece giymen için bir tişört ve eşofman verebilirim."

"Burada çamaşır makinesi mi var?" Şüpheyile bakıyor.

"Teknik olarak evet. Ama ben sadece temizlik görevlisine gelip çamaşırları yıkamasını ve birkaç saat sonra geri getirmesini isteyecektim."

"Bu çok iyi olur. Her şeyden iğreniyorum." Diye iç çekiyor.

Omuzları çöküyor ve hem fiziksel hem de duygusal olarak yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Ona bunu yapan polisler bunun bedelini ödeyecek.

Kanam kanım kaynıyor ve onların hayatlarını nasıl cehenneme çevireceğimi planlamaya başladım bile. Ama şu anda boğazlarını kesip kemiklerini kırma isteğimi kendime saklamak için elimden geleni yapıyorum ve onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya odaklanıyorum.

"Seni temizleyelim. Sana havlu getirebilirim."

Ona beni takip etmesini işaret ettim ve misafir banyosuna doğru yola çıktık. Gece yarısı ikimizin de gözlerini kamaştırmak istemediğim için sadece gerekli ışıkları yaktım, sonra çamaşır dolabından birkaç havlu alıp ona uzattım.

"Tamam. Al." Duşun sıcak suyunu açıyorum. "Sıcak su hemen akmaya başlayacaktır. Otelde yaşamamanın avantajları. Sana giyinecek kıyafetler getireyim."

"Teşekkürler." Giydikleri şortu çoktan çıkarmış ve bu, dikkatimi bacaklarına çekiyor. Dizlerinde devasa bir sıyrık ve morluklar oluşmaya başlamış. Daha iyi görebilmek için diz çöküyorum ve avuç içlerimle nazıkçe cildini okşuyorum.

"Sana bunu yapmamalıydı."

"Sorun yok. Ben ağzımı açtım." Başını sallar.

"Kendini suçlama. Sen soru soruyordun. Bu ona sana kötü davranma hakkı vermez. Bir erkek başka bir durumda bir kadına böyle davranırsa, hapse girer ya da daha kötüsü olur." Başparmağımla sağ dizindeki morarmaya hafifçe dokunup ona bakıyorum. "Orada olmadığım için üzgünüm."

"Sen başka işlerle biraz meşgulsün. Senin benim kişisel korumam olmanı beklemiyorum, Grant."

"Hayır, ama sana bir tane bulabilirim. Barına güvenlik görevlileri koyacağız. Yarın başlıyoruz. Sana birkaç adam vereceğim. Onlar sana öyle davranmalarına izin vermezler."

"Senin güvenlik görevlilerin polislerin yerine geçecek mi?" Bana şüpheli bir bakış attı.

"Kadınlara vurmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayacaklar ve vururlarsa bana isimlerini verecekler." Tekrar ayağa kalkmadan önce dizlerinin üst kısmını öptüm.

"Gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi. Benim adıma bu konuda hiçbir şey yapma. Avukatımla halledeceğim."

"Avukatlarım zaten bu konuyla ilgileniyorlar. Sana dokunduklarında bunun benim ailem olduğunu biliyorlardı ve oraya girdiklerinde bunun benim mülküm olduğunu biliyorlardı.

Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı ve ben öylece durup, bunu tekrar yapabileceklerini düşünmelerine izin vermeyeceğim."

"Grant." Elini uzatıp omzuma koydu. "Lütfen. Polislerle savaşımaya değmez. O çekimleri yapmanın aptalca bir fikir olduğunu söylemiştin, ama ben dinlemedim. Parayı ve barın tanıtımını istedim. Seni dinlemeliydim. Sonuçları bu. Eminim hafif bir ceza alacağım ve onları menüden çıkarmak zorunda kalacağım. Polis hakkında resmi bir şikayette bulunacağım."

"O polis hakkında resmi şikayette bulunursan, mesai saatleri dışında seni bulur ve bunun bedelini ödettirir. Zaten işinin sınırlarını aşmasıyla ünlü. Onu göndermeleri bir mesajdı."

"Ne hakkında bir mesaj?" Kafası karışmış görünüyor.

"Henüz bilmiyorum. Sadece şüphelerim var. Ama yarın öğreneceğim." Amcamı bulmak zorunda olduğum düşüncesiyle dişlerimi sıkıyorum. Görünüşe göre, onu görmezden gelemeyecekler.

"Sadece dikkatli ol. Benim yüzümden başını belaya sokmanı istemem. Ben iyiyim." Parmakları kolumdan aşağı kayıyor ve gözlerim, kelepçelerin cildini sıktığı bileklerindeki kırmızı izlere takılıyor.

"Durumun gerektirdiği kadar dikkatli olacağım." Bu, verebileceğim en iyi söz. "Şimdi duşa gir de seni yatağa yatıralım. Giysilerini buraya, tezgahın üzerine bırak, ben temiz olanlarla değiştireyim."

"Evet, efendim." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor ve bir dakika boyunca gözleri yüzümde dolaşüyor, sonra tekrar konuşuyor. "Bunun için ve bu gece beni aldığınız için teşekkür ederim."

"Elbette. Ben bunun için buradayım." Bir dakika daha kalırsam pişman olacağım şeyler yapıp söyleyeceğimden korkarak kendimi uzaklaştırıyorum.

YİRMİ YEDİ

GRANT

Horsemen için çalışan güvenlik ekibimden iki kişi, JACK ve SAM, beni Spencer memurun evinin arkasındaki dar yürüyüş yolunda takip ediyorlar. Levi araştırmasını yapıp etrafta sorular sormuş ve onun gece vardiyasında çalıştığını ve yolun kenarında gördüğümüz beyaz Camaro'nun ona ait olduğunu doğrulamış. Ayrıca boşanmış ve çocukların velayeti karısında, bu yüzden bu sabahki buluşmamızı başka bir aile üyesinin bozacağından endişelenmemize gerek yok.

Arka terasının eski merdivenlerini çıkıyoruz ve Sam'e başımı sallayarak ana yatak odasının penceresine doğru gitmesini işaret ediyorum. Pencere yarı açık, serin sabah havasını içeri alıyor ve alternatif bir giriş noktası seçmemiz gerekirse diye hazır olmasını istiyorum. Sonra arka kapıyı parmaklarımla tıklıyorum.

Sam başını sallayarak ana yatak odasından gelen hareket sesini onayladı ve Jack, evin içinden ayak sesleri duyduğumda görünmemek için vücudunu evin yan tarafına dayadı. Dağınık saçlı biri pencerelerden birinin camına yapışarak bana bakıyor, sonra ayak seslerinin kapıya yaklaştığını duyuyorum. Bir an sonra kapı açılıyor ve o alaycı bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Ne istiyorsun lan? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye hemen bağırır ve biz daha başlangıçta kötü bir başlangıç yaparız.

"Misafire kapıyı açmak için pek de kibar bir davranış değil." Boğazımın derinliklerinden onaylamayan bir ses çıkarırım.

"Daha iyileri de var." Elini kapı çerçevesinin arkasından çekip silahını ileri geri salladıktan sonra bana odaklandı, gözleri güneş ışığında kısıldı.

Jack tereddüt etmeden uzanıp bileğini yakaladı ve çerçeveye doğru büküldü. Bu, silahı düşürmesine neden oldu ve silah yere düştü. Serbest eliyle Jack'e uzanmaya çalıştı, ben de elini yakaladım ve ikimizle birlikte kapıdan çıkıp güverteye tökezleyerek düştü. Homurdandı ve

abaladı, ıplak ayakları tutunacak bir yer ararken Jack bacaklarını tekmeledi. Yüzüstü güverteye düştü, burnu güverteye arpdı, biz de kollarını arkaya doğru çektik.

"Siktir git! Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye küfür eder, yüzünden güverteye kan bulaşır ve omuzlarına uyguladığımız baskıya karşı direnir. Jack'in dizi omurgasına, benimki ise ensesine baskı uygularken, zaman kazanmak için yaptığı bu girişim boşunadır.

Sam tam zamanında gelip, arkasında çaprazlanmış bileklerine kelepçe takar ve botlu ayağıyla ayak bileklerini sabitler.

"Biz sadece kapıyı aldığımızda bize ateş etmeye çalışmak, yasadışı güç kullanımı gibi görünüyor, Michael. Hayatımı korumak için güçle cevap verebileceğim türden bir şey." Botumun topuğunu boynunun arkasına bastırıyorum. "Özellikle de benim mülküne gelip kadınlara saldırdığında. O kadar zavallı mısın, seni küçük pislik? Erkek gibi hissetmek için kadınları itip kakıp dövmeğ zorunda mısın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dişlerini sıkarak konuşuyor, bizim ona verdiğimiz acıyı açıkça hissediyor.

"Dün geceyi hatırlamıyor musun? Barda zavallı bir kadını taciz ettiğini?"

"Dikkat çekmek için viski tüküren o sürtük mü? Hak ettiğini buldu. Aptal orospu dinlemiyordu."

"Hayır, Michael. Bence kafan karışmış. Dinlemeyen aptal orospu sensin."

Jack ve Sam onu benim için ters çeviriyorlar ve ben de hayalarına sertçe tekme atıyorum, yüzü kıpkırmızı olurken ve ileri geri sallanırken onu cenin pozisyonuna getiriyorum. Cevap vermesi bir dakika sürüyor, küfürler savuruyor ve tekrar düzgün konuşmaya başlamadan önce bana siktirip gitmemi söylüyor. Ama dersini almamış. Tekrar başlıyor.

"Seni sikik pislik. Bütün bunları o orospu için mi yapıyorsun? O barın yarısı onunla yatmıştır muhtemelen."

"Yanlış cevap." Kafamı sallarım. "Bence dersini almıyorsun, Michael. Daha az konuşup daha çok dinlemelisin. Ama belki bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Onun nefes borusuna sertçe vuruyorum. Hırıltılı nefes alıyor ve nefes almaya alışıyor. Ellerini arkasında kelepçelenmiş haldeyken boğazını kavramaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Oh, lanet olsun. Çok üzgünüm. Nefes almayı zorlaştırdı mı?" Onu alay ediyorum.

"Siktir git." Diye homurdanır, yanına yuvarlanır, ama ağzını kapatır, burnundan yüzüne hala kan akmaktadır.

"Şunu çok net olarak belirtmek istiyorum, kadınlara asla bu şekilde dokunmamalısın, ama özellikle benim kasabamdaki kadınlara bu şekilde dokunmamalısın. Ailem, malım, arkadaşlarım, lanet baristam... Hiç umurumda değil. Eğer görürsem, sana on katını geri ödetirim. Beni duyuyor musun?" Onun seviyesine çömelerek, her kelimeyi duyabildiğinden emin oldum.

"Siktir git." Artık boğuk bir fısıltı ve ağzından bir yudum kan tükürüyor. Görünüşe göre kelime dağarcığı sınırlı.

Sam'in kılıfından çıkardığı uzatılabilir copu almak için elimi uzatıyorum. Bana uzatıyor ve onu tam uzunluğuna kadar salladığımda güzel bir ses çıkarıyor. Spencer'ın gözleri silaha kayıyor. Onun ve onun gibilerin aşına olduğu bir silah olduğundan eminim.

"Ama sakın bir fikir alışverişi senin güçlü yanın değil gibi görüldüğüne göre, sana ne demek istediğimi daha kalıcı bir dersle anlatmam daha iyi olacak. Senin iletişim tarzın bu olduğuna göre, biraz daha şiddetli olacak." Ona sırtarak gülümsedikten sonra ayağa kalkıp silahı geri çektim. "Sen onun dizlerini incittiysen, ben de seninkileri kırarım." Sertçe vuruyorum, önce soluna, sonra sağına. Kemik kırılma sesi, hayatımda duyduğum en tatmin edici seslerden biri. O kanlı bir cinayet çığlığı atıyor ve Jack onu susturmak için ağzına bir havlu tıkıyor. Bu ev bir köy yolunun kenarında ve yakınlarda komşu görmüyorum, ama tedbirli olmakta fayda var.

"Ya da onu tezgahtan sürüklerken bacağını sıyıırırsan? O zaman..."

Ceketimin cebinden sustalı bıçağı çıkarır ve bıçağı kınından çıkarırım. "O zaman bir dahaki sefere daha dikkatli olman için aynı çizgiyi senin vücuduna da kazırım." Dizinin hemen üstüne bıçağı saplarım ve çok derine kesmemeye dikkat ederek bıçağı uyluğuna doğru sürüklerim. O zaman çığlık atar, Jack'in sıkıca bastırdığı bezle boğuk bir ses çıkar. Gözlerinin köşelerinden yaşlar akar ve göğsü, ona verdiğim acıdan dolayı hıçkırıklarla sarsılır. Bir anlığına acı içinde kıvranışını izlerim, bu sahneyi hafızama kazırım. Bu, ona yaptıkları, çaldığı güven ve aşışılama için istediğim tatminin sadece bir parçasıdır. acıtacak, ama onu öldüremeyeceğim için bu da iş görür.

"Şimdi patronunla konuşup, iyileşmek için işten biraz izin alman gerektiğini söyleyeceğim, çünkü sen bize silah doğrulttuğunda hepimiz biraz

sinirlendik. İkinizin, bunun ücretli izin olup olmayacağını kendiniz halledin, yeter ki bir daha benim mülküne adınızı atmayın." Bıçağımı onun kıyafetleriyle silerim ve cebime geri koyarım. "Ve düşünmeden bir şey yapmadan önce, o rozeti umursamadığımı ve ölümden çok daha kötü şeyler olduğunu unutma."

AMCAMIN ofisi, soyadımı bir talepmiş gibi tekrar edene kadar nerede olduğunu saklamaya çalışır, sonunda onu bulurlar. Beni yirmi dakika beklettikten sonra içeri alır, ki bu onun kaybıdır, çünkü kanayan ve kırık olan o.

"Günaydın, Grant. Uzun zaman oldu." Masasının karşısındaki koltukları işaret ediyor, aramızda 500 kiloluk bir tahta olmadan oturabileceğimiz koltukları. Onun yerinde olsam böyle bir seçim yapar mıydım bilmiyorum, ama tekrar aile gibi davranmak istiyorsa, ben de bu oyunu oynayabilirim.

"Günaydın, amca. Böyle sohbet etmemizin üzerinden epey zaman geçti. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Jacob'ın oğulları için ne istersen." Sanki gerçekten önemsiyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle. Acaba hiç önemsemi mi? Çocukluğumuzdaki tüm o tatiller. Babamla geç saatlere kadar kart oynayıp bira içtiğimiz tüm o geceler. Kamp gezileri. Ramsey veya Levi'nin çocukları bana ihtiyaç duyduklarında ortadan kaybolmayı hayal bile edemiyorum, aynı şey yeğenim Fallon için de geçerli. Yardım etmek için elimden geleni yaparım. "Bugün bu ziyaretin sebebi nedir?"

"Önce biraz hoş olmayan bir konu var. Oğullarından biri Purgatory Falls'taki barımda biraz çılgınca davrandı."

"Avarice mi?" "Seven Sins."

"O barın sahibi Hartfield'lar değil miydi?"

"İşletme evet. Bina benim." "Anlıyorum."

"Ve bu ailenin nasıl olduğunu bilirsin. İnsanların bize ait şeylere nasıl davrandığı konusunda çok hassasız."

"Bu duyguyu biliyorum."

"O yüzden hayal kırıklığımı anlayacaksın. Onları sen mi gönderdin?"

"Polisleri bara mı gönderdim?" Kaşları karışık bir şekilde çatıldı ve ne yazık ki onu artık yeterince iyi tanımadığım için bunun sahte olup olmadığını anlayamıyorum. "Gönderdiğimi söyleyemem. O bölgede olabilirler. Onlardan, mesai saatleri dışında bazı kargaşaları önlemelerini istedim. Şehir dışından gelenlerin mekanı dağıttığı ve yerlileri sevdikleri yerlerden kovduğu yönünde çok sayıda şikayet alıyoruz. Gelecek için iyi bir model gibi görünmüyor."

"Ah, peki. Bu görevi biraz fazla abartmışlar. Adamlarınızdan biri kadınlardan birine, aslında mekanın sahibine, sert davrandı ve ben kadınlara el kaldıran erkekleri sevmem. Rozetli olsun ya da olmasın."

"Seni suçlamıyorum. Ben de aynısını yapardım." Bu bir uyarı olduğu kadar bir anlaşma da.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim, çünkü buraya gelirken, memurlarınızdan biriyle konuşmak için kısa bir mola verdim. Ne yazık ki, kapıyı çaldığımda bana silah doğrulttu ve... Colorado yasalarını herkesten iyi biliyorsunuz." Sandalyeye yaslanıp ona keskin bir bakış attım.

"Hâlâ nefes alıyor mu?"

"Onu bıraktığımda nefes alıyordu, ama sanırım bizim konuşmamızı sindirmek için biraz yardıma ve birkaç haftalık izne ihtiyacı olacak."

"Anlıyorum."

"Umarım bunu ciddiye alır. Başka bir kadına el kaldırdığını duymak istemem. Özellikle de benim çok saygı duyduğum birine." Amcama bakıp tepkisini bekledim. Bahis oynamayı severim, ama böyle bir el varken her zaman risk vardır.

"Ona ileteceğim. Memurun adını söyledin mi?" "Spencer, sanırım öyle."

Telefonunu çıkararak bir mesaj gönderir ve sonra tekrar sohbetimize döner.

"Ona yardım edeceğiz ve yakın zamanda başka kadınları rahatsız edemeyeceği bir duruma getireceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Başka bir şey var mıydı?" Beklenti içinde gri kaşlarını kaldırır.

"Düğüne davet edildiğinizi bilmenizi istedim. Düğün çok yaklaştı ama yakın zamana kadar şehirde olacağınızı bilmiyorduk. Sizi orada görmek isteriz. Arayı kapatabiliriz. Birini de getirebilirsiniz."

"Gelmeyi çok isterim. Son birkaç yılda çok şey kaçırdım. Ramsey için orada olup, onunla hasret gidermek harika olur. Kardeşimi özlediğini biliyorum. İkisi çok yakındı." Yine sahte bir gülümseme takındı.

Son cümleyi eklemek onun için alçakça bir hamleydi. Ramsey'nin en küçük ve en sevilen çocuk olduğu herkesin malumuydu, ama bu durum babama olan hislerimi asla değiştirmede. Ramsey sevilmesi kolay biriydi, ben ise değildim. O gidip futbol oynayacaktı, ben ise kalıp bu aileyi koruyacaktım. Babamın bana ihtiyacı vardı, sevimli olmam değil.

"Evet, çok seviyor. Seni gördüğüne çok sevineceğini biliyorum. Levi ve Aspen'i de."

"Ah, o zaman bütün aile geliyor mu?" Bu bilgiye biraz şaşırılmış görünüyor.

"Evet. Büyük yeğenin de. Neredeyse üniversiteye başlayacak. İnanması zor."

"O zaman sabırsızlıkla bekliyorum. Sana numaramı vereyim, detayları bana gönderebilirsin." Cebinden bir kart çıkardı.

"Umarım yeni pozisyonunla birlikte biraz boş zamanın olur." "Ailem için zaman ayıracağım." Gülümsemesi genişler.

"Öyleyse, şimdilik seni bırakayım. Sen işine dön, ben de işime döneyim. Böylece gelecekte birbirimizi daha az rahatsız ederiz."

"Umalım da öyle olsun." Beni kapıya kadar geçirir ve Dakota'yı kontrol etmeye gitmeden önce son bir kez vedalaşırız.

YİRMİ SEKİZ

DAKOTA

"Gözlerime far sürebilir misin? Her zamanki dumanlı makyajını yapabilir misin?" Hazel alt dudaklarını büküp bana masum masum bakıyor. Hepimiz Avarice'deki süitindeyiz ve akşam yemeğine inmeye hazırlanıyoruz. Bütün geceyi planladım. Restoranda akşam yemeği, barda içki, biraz lap dance dersi ve sonra da geceyi tamamlamak için biraz kumar. Grant, çok fazla gürültü çıkarmayacağıma söz vermem karşılığında, bu gece tüm kızlara sınırsız hesap açma nezaketinde bulundu.

"Tabii ki," diye kolayca kabul ediyorum ve Hazel göz farı paletini ve fırça çantasını bana doğru kaydırıyor. Bristol ve ben her zaman onun makyaj ekibi olmuşuzdur. Aslında, yarınki düğün için makyajını Bristol'un yapması konusunda oldukça ısrarcıydı ve son birkaç haftadır saatlerce makyaj stillerini inceledik.

"Tatile ne zaman gideceğine karar verdin mi?" Hazel, Bristol'a bir göz attıktan sonra kirpiklerini indirdi, böylece göz kapaklarına ilk gölgeyi sürebildim. Bristol ve Anson, Hazel'in düğün öncesi partisinde oyunlarda birinci oldular ve hepimizin peşinde olduğu geziyi kazandılar. Ama bu, onun ve eski kayınbiraderinin bir adadaki romantik, sadece çiftlere özel bir tatil köyüne gidecekleri anlamına geliyor.

"Hayır, henüz karar vermedim. Anson, istersem tek başıma gidebileceğimi söyledi, ama kendimi suçlu hissediyorum. Kazanmamız için çok uğraştı." Aynaya bakarak maskara sürerken iç geçirir. "Ayrıca, burası çiftler için bir tatil köyü. Başka biri olmadan beni içeri alırlar mı ki?"

"Sanmıyorum," diye mırıldanır Hazel, ben işime devam ederken hareket etmemeye çalışarak.

"Değil mi, gördün mü? Bence o gitmeli, ama ona bir tarih belirlemeye çalıştığımda çok çekingen davrandı." Fırçayı tüpün içine geri koydu ve başını bir yandan diğer yana çevirerek yaptığı işi inceledi.

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye ekliyor Hazel. "İş ya da aileyle ilgili değilse, evden çıkmaz. Onunla konuşmamı ister misin?"

Fırçayı gölge paletinin üzerine geri getiriyorum, ama Bristol'a bakıyorum ve o bir an düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sonra başını sallıyor.

"Hayır. Ona baskı yapmak istemiyorum. Ayrıca, biz yokken Ford'a kim bakacak bilmiyorum. Yardımcı olmazsa annemi deli eder ve ona bunu yapamam. Bir hafta boyunca yapamam," diye hayıflanır Bristol.

Ford, Anson ve Bristol'un kız kardeşinin oğlu. Kız kardeşi öldüğünde, Anson eski halinden eser kalmadı ve Bristol ona destek olmak için devreye girdi. Ford küçükken onu büyötmeye yardım etti, ama bu, kendi işini ve annesini bakmakla birleşince, eğlenmek için çok az zamanı kaldı. İkisi de tatile ihtiyaç duyuyor.

"Zamana bağılı olarak, onu birkaç günlüğüne alabiliriz," diyor Hazel gönüllü olarak. "Çiftliğe gelip kalabilir. Balık tutarak ve yürüyüş yaparak vakit geçirebilir. Ramsey ve Bo, isterse onu kamp yapmaya götürürler."

"Ben de onu birkaç günlüğüne alabilirim!" diye araya girdi Marlowe. "Fransız pastaları yapmayı öğrenmekle ilgilenir mi?"

"Yani, o çocuğun yeme alışkanlıklarına bakılırsa, kendi başına yemek yapmayı öğrenmesi gerekiyor, nokta. Tam anlamıyla bir ergen çocuğa hazır değilim. Çok fazla sorun çıkaracak ve Anson'ın başına ne geleceğini bildiğini sanmıyorum," diyor Bristol, ben Hazel'in sol gözündeki dumanlı gölgeyi bitirirken. Hepimiz kahkahalara boğulduk çünkü Anson özel ve çekingen biriyken, oğlu tam tersi. Buna babasının görünüşü de eklenince, Anson, Ford üniversiteye gidene kadar huzur ve sükunetine veda edebilir.

"Tamam. Aynaya bak ve eyeliner'ı sürmeden önce beğenip beğenmediğine bir bak. Maskarayı kendin sürmelisin." Hazel'a bir el aynası veriyorum.

"Ya da isterseniz kirpik ve yapıştırıcı da var." Marlowe bir paketini havada salladı.

"Kirpikler lütfen," diye cevaplar Hazel, gözlerini kırpıştırarak ve gözlerini indirerek yaptığım işi inceler. "Keşke senin yeteneğinin yarısı kadar yeteneğim olsaydı." Bana gülümser.

"Beğendiğine sevindim." Gülümsemeyi karşılıyorum ve eyeliner'ı çıkarıyorum. O sabırla beklerken, üst kirpiklerine kalın bir çizgi çiziyorum. "Bu arada, herkesin odasına akşamdan kalma kiti koydum. Su. Baş ağrısı ilacı. Elektrolit içeren içecekler. Yatmadan önce mutlaka kullanın!"

"Evet, anne," Marlowe benimle dalga geçer.

"Ramsey'in odasına da senin için bir tane gönderdim, ne olur ne olmaz," diyorum Hazel'in diğer gözünü bitirirken.

"Ramsey'in odasında kalmayacağım. Bir gece daha dayanabilir." Hazel, düğünden önceki gece onu yalnız uyutmaya kararlı.

"Zavallı adama işkence ediyorsun." Marlowe başını sallar ama sonra sırtarak, "Bayıldım," der.

"O muhteşem elbiseyi paramparça edecek," diye uyarıyorum onu.

"Biliyorum. O yüzden resepsiyonda daha kısa olanı giyeceğim." Ben uzaklaşırken Hazel şakağını okşadı.

"Akıllıca." Bristol, arkadaşımızın öngörüsüne başını sallar. "O elbiseyi parçalanmış görmek istemem. Çerçevenmesi lazım."

"Seninkini çok beğendim." Hazel, Bristol'un eteğinin kenarına dokunur. "Aslında hepsini beğendim. Bu gece fotoğraf çekilmeliyiz!"

"Ayrıca ön hazırlık yapmamız lazım." Marlowe bir matara çıkarır. "Şüpheli kararlar vermemiz gerekiyor, bayanlar."

"Büyük planlar mı?" Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Bu küçük kuraklığı sona erdirmem lazım." Marlowe bir shot içkiyi bir dikişte içer ve yüzünü buruşturarak şişeyi diğerine uzatır.

"Ben bunu destekliyorum." Hazel bir tane alır, şişeyi bana uzatır ve sonra Marlowe'dan kirpiklerine yardım etmesini ister.

"Bence bu gece hepimiz bir kuraklık döneminin sonunu yaşayabiliriz." Bir shot içip geri kalanını Bristol'a uzatıyorum.

"O deli gibi seksi adamı yatağa atmadın mı?" Bristol, Hayden'ın üzerinden bana kaşlarını kaldırır.

"O benim için çok sorunlu." Risk almamayı tercih ediyorum. Hazel, düğün gecesinden beri bu fikrinden vazgeçti, ama onun umutlarını ve hayallerini yıkmam konusunda henüz konuşmadık.

"Ama asıl mesele bu değil mi?" diye sordu.

"O bundan daha fazla sorun istiyor," diyor Marlowe, Hazel'in kirpiklerini yaparken, gözlerinin arkasında yaramaz bir bakışla bana bakıyor.

"Bekle... O bizim bilmediğimiz neyi biliyor?" Bristol, şişeyi Hazel'a geri verirken hala yüzünü buruşturuyor.

"Bilinecek bir şey yok." Kafamı sallayıp yalan söylüyorum. Bu hafta sonundan sonra kızlara her şeyi anlatmayı planlıyorum çünkü şeytanla çok fazla iç içe girdim ve bir bakış açısına ihtiyacım var. O isimsiz kalabilir, ama ben çaresizce tavsiyeye ihtiyacım var.

Bu akşam ve yarının Hazel'a ait olmasını istiyorum. Ondan sonra, ikimizin ne halt ettiğini ve seks mesajlaşmasının ötesinde bir gelecek olup olmadığını anlamanın zamanı gelecek. Ama bu gece, en azından sonunda o adamı yatağa atmayı planlıyorum.

YİRMİ DOKUZ

GRANT

RAMSEY, Levi ve ben bekarlığa veda partisi için ayırdığımız özel odaya girdiğimizde, onlar bir striptizcinin gösterisini izlemenin keyfini çıkarıyorlardı. Ama polis kıyafeti giymiş ya da kovboy şapkası ve kıcsız pantolon giymiş bir adam değildi. Bu kadınlar, kendileri lap dance yapmayı öğrenmeyi tercih ettiler ve bu yüzden beş kişi, kardeşim de dahil olmak üzere - Tanrım, yardım et - sandalyelerin önünde eğilmiş, hayali müşterilerine kışıklarını sallıyorlardı.

"Böyle eğilin ve ona güzel bir ön izleme sunun." Kalın sarı saçları boyunu gölgede bırakan minyon kadın, yavaşça ayağa kalkarken açıklıyor. "Sonra ayağa kalkın ve arkanızı dönün. Oturma yüksekliğine ve ne kadar rahat olduğunuza bağlı olarak iki seçeneğiniz var. Ya böyle, bir bacağınızı onların uyluklarının iki yanına koyarak ayakta durabilirsiniz ya da kucağına tırmanabilirsiniz. Böyle bir sandalyeniz varsa, omuzlarının üzerinden uzanıp sırtını kullanarak kendinizi sabitleyip dengeyi korumanızı şiddetle tavsiye ederim. Evde başlık gibi kullanın, tamam mı?" Onlara gülümsüyor ve hepsi de onu taklit ediyor.

"Vay anasını." Ramsey, bir zamanlar ve gelecekteki karısının kışığını sallayıp sandalyeye sürtünmeye başlamasını izlerken yanımda ağzı açık kalır. "Düğün gecesine kadar dayanamayacağım. Bu çok adaletsiz."

"Erkek striptizcileri tercih ederdim galiba," diye mırıldanırım, Dakota'nın kalçalarını sallarken dudağını dişlerinin arasında yuvarladığını izlerken.

"Siktir et. Bir erkeğin terli aletinin onun yüzüne değmesini istemiyorum," diye söylenir Ramsey, gözlerini Hazel'dan ayırıp bana bakar. "Ve birinin Dakota'yla flört ettiği için senin birini kanlı bir şekilde dövmene de ihtiyacım yok."

"Eh, şimdi kız kardeşimizin striptiz yapmayı öğrenmesini izlemek zorundayız." Çok yakından bakmamaya çalışarak elimi onun yönüne doğru salladım.

"Bırak eğlensin. Olan biten her şeyden sonra kendine güvenini geri kazanması lazım." Levi de fikrini ekler.

"Eğer o kadar harika biriyse, Dakota'nın peşinden gitmek yerine Hayden'ı onun peşinden gönderebilirsin." Omuz silkiyorum. Ramsey, yakalanmadan önce bana hoşnutsuz bir bakış atıyor.

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye sorar sarışın kadın, özel seansında bizim varlığımıza şüpheyile bakarak.

"Damat ve kardeşleri," diye duyurur Bristol, antrenmanını bitirirken.

"Oh, harika! Onlara çalıştığımız bazı hareketleri pratik etmelerine yardım edebilirsin." Sarışın kadın ellerini çırpıyor.

"Gönüllü olmaktan mutluluk duyarım." Ramsey, Hazel'ın antrenmanına katılmak için neredeyse koşar.

Sarışın kadın Levi ve bana bakar.

"Aslında Briggs kardeşler gelmeden önce viski tadımı için her şeyin hazır olduğundan emin olmam lazım," diyor Levi.

"Lanet olası hain," diye mırıldanırım.

"Sanki sen de zevk almayacaksın da." Kapıdan çıkmadan önce sırtarak gülümser.

"Tabii. Yardım edebilirim." Yavaşça odaya girerim.

Işıklar loş ve Dakota giydiği elbiseyle çok seksi görünüyor. Ne giydiğine bakılmaksızın her zaman seksi görünür, ama bar kıyafetleri diğer kıyafetleri kadar işlevseldir. Çoğunlukla kot pantolon ve şort giyer. Geçen gün giydiği sundress dışında, onu nadiren elbiseyle görmüşümdür ve yarın onu nedime elbisesiyle görmek için gizlice sabırsızlanıyordum.

"Buraya gel, Casino Kovboyu." Dakota, prova yaptığı sandalyeyi okşadı ve bana sırtıttı. Ona doğru yürürken Marlowe ve Bristol'un dikkatlerini bana çevirmelerini kaçırmadım. Gözleri şüphe ve kuşkuyla beni takip ediyordu, ama oturduğumda hiçbir şey söylemediler. Ellerimi kullanmadan ona destek olmam gerektiğine dair sessiz tehdit hâlâ ağır bir şekilde havada asılı duruyordu.

"Tamam. Sanırım üçümüz kaldık. Birlikte pratik yapabiliriz," diyor Marlowe, ellerini çırpıyor.

"Ben de pratik yapabilirim," sarışın kadın yaklaşıp Aspen'in önündeki sandalyeye oturur, telefonunu çıkarır ve hoparlörlerden müzik çalmaya başlar

"Pekala, bayanlar, adımları baştan alalım."

Müziğin üstünde onun sesini hala duyabiliyorum, ama tüm dikkatim önümde eğilen Dakota'ya odaklanmış durumda. Eteği uyluklarını yukarı çekiyor ve kalçalarının kenarlarını okşuyor. Yavaşça doğrulmadan önce kalçalarını ileri geri sallıyor.

"Bar'da öğrettiklerimden çok da farklı değil sanırım," diyor yumuşak bir sesle, arkasını dönüp eğitmeninin talimatına uyarak ellerini omuzlarına koyarken.

"Ben bakmıyorken swing yerine country striptiz öğretmeye mi başladın?" Şüpheyi kaşlarını kaldırıyorum.

Mavi-yeşil gözleri hızla bana bir bakış attıktan sonra gözlerini tavana kaldırdı. Ancak, eğitmeninin söylediği gibi elini sandalyenin arkasına koyarak kucağıma oturdu ve üzerimde dans etmeye başladı.

"Bekarlığa veda partisi için striptizciler mi tuttun?" diye soruyor dalgın bir şekilde.

"Hazel, onlardan biri Ramsey'e dokunduğu için beni ikiye bölsün diye mi? Hayır, teşekkürler."

"Senin için çok kötü. Stresli görünüyorsun. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var gibi."

"Endişelenmiyorum. Her gece yatmadan önce bana fotoğraf gönderen bir kadın var. Bazen, şanslıysam, beni arayıp bana yapmak istediği tüm müstehcen şeyleri anlatıyor. Ve hak edersem, bana ona ne yapmamı istediğini gösteriyor," diye fısıldıyorum, arkadaşlarının müziğin düşük sesinden beni duyamayacağından emin olarak.

"İhtiyaçlarını bu kadar destekleyen birini bulduğuna sevindim." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Bu gece böyle birine ihtiyacım var."

"Öyle mi?" diye soruyorum. Tanıdığımız ve bizim küçük kaçamağımızı öğrenmesini istemediğimiz herkes birkaç metre uzağımızda otururken, ben her saniye daha da sertleşirken, o benim sikimin üzerinde kıvrılırken, daha iyi bir şey söyleyemiyorum. "Bu gece bir şeye mi ihtiyacın var, Hellfire?"

"Düğün hazırlıkları ve barda yaşanan sorunlar nedeniyle stresli bir hafta geçirdim ve yarın gece hala baş nedime sorumluluklarım var. Sadece gerginliğimi atacak birine ihtiyacım var. Zihnimi boşaltacak ve biraz olsun kendimi kapatmamı sağlayacak birine. Anlıyor musun?"

"Bu gece Jim mi, Jack mi? Belki Johnny?" Sırıtiyorum.

"Ukala." Bana sırıtıyor, sonra gözleri şeytani bir parıltı alıyor, eğlenerek dans ediyor, eğilip amının ısısını doğrudan

benim sikimin üzerine. Kulağıma fısıldarken, "Adı önemli değil. Bu gece ne demek isterse onu diyeceğim. Beni istediği gibi alsın. Sonunda alay etmeyi bırakıp beni alsın yeter."

"Şanslı bir adama benziyor," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Alarm zilleri çalıyor. Buradan defolup gitmemi söylüyorlar. Bana, onun tüm suikast timi bu odada bizimle birlikte olduğunu, ona yanlış bir bakış attığımda beni gömmek için hazır olduğunu söylüyorlar. Ama durmaya niyetim yok ve kalçalarımı kaydırıp ona daha iyi bir açı sağlamak için elim uyluklarının yan tarafına kayıyor. Dili kulak mememin kenarını okşuyor ve tırnakları ensemdeki saçlara batarken bana sürtünüyor.

"Onun için çok iyi bir kız olacağım. O kadar iyi ki, onun için diz çöken kişinin ben olduğuma inanamayacak."

"Lanet olsun..." Bunu ikimiz için bir uyarı gibi söylüyorum.

"Evet?" En tatlı ses tonuyla söylüyor, büyük mavi-yeşil gözleri sanki beni nasıl memnun edeceğini söylememi beklermiş gibi gözlerime kayıyor. Ve siktir et beni. Ben bunun için yaratılmadım. Yapmamam gerektiğini bilsem de onu çok istiyorum.

"Bunu istemezsin. Gerçekten istemezsin. Dizlerindeki morlukların üzerine halı yanıkları ve boynunda ikinci bir dizi iz kalacak, oysa ilk izler makyajla kapatılabilecek kadar solmaya başladı. Düğünden önce böyle bir şey olamaz."

Boğazında hafif bir hırıltı duyulur ve kulağıma fısıldamadan önce boynumu ısırır.

"Jim, Jack ya da Johnny gibi birini bulabilirim, biliyorsun. Belki de üçünü birden." Bu boş bir tehdit, ama onu sürekli ertelediğim için sinirlendiğini anlayabiliyorum.

"Cesaret edemezsin."

Biraz daha zamana ihtiyacım var. Kutsal emaneti kimin elinde olduğunu, her şeyin arkasında kimin olduğunu bulabilirsek, gelecek için plan yapabilirim. Herkesi güvende tutmanın ve bu işi daha meşru hale getirmenin bir yolunu bulabilirim. Onun için sadece bir koruyucudan daha fazlası olabileceğim bir dünya yaratabilirim. Ama önce bu cevaplara ihtiyacım var ve ona bunu söylemenin bir yolunu henüz bulamadım.

"Sana bir itici güç lazım olduğunu düşünmeye başladım." Gözleri benimkileri arıyor. "Başka neyi beklediğini bilmiyorum."

"Önce konuşmamız lazım."

"Tek yaptığımız konuşmak." Benden uzaklaşırken hafifçe iç çekiyor ve sesinde hayal kırıklığını duyuyorum.

"Pekala, bayanlar. Lap dance için iyi bir antrenman oldu. Şimdi direklerde hızlıca bir tur atma zamanı." Sarışın ayağa kalkar ve ellerini çırpar, odanın uzak köşesine kurduğu portatif direkleri gösterir. "Çok ileri düzeyde bir şey yapmayacağız, ama en azından başlangıç için birkaç temel hareket gösterebilirim. Beyler, kadınların tekrar kendilerine zaman ayırmaları daha iyi olur diye düşünüyorum."

Sağında Ramsey'nin homurdandığını duyuyorum ve ben de şu anda ayağa kalkmaktan pek hoşnut değilim. Ama en azından ışıklar loş ve yan kapıdan gizlice çıkabiliriz.

"Bu gece seni bulacağım." Onun ön kolunun arkasını parmaklarımla okşuyorum, yakalanma riskini göze alarak, ciddi olduğumu anlamasını sağlamak için.

"Viski tadımında iyi eğlenceler." O, odadaki herkese yönelik, göğsümü bıçak gibi delen parlak bir gülümseme attı.

OTUZ

DAKOTA

ELLERİMİZİ ARKAMIZDA SAKLAYARAK bir tur daha blowjob shot içiyoruz, Marlowe herkesin şaşkınlığına, diğerlerinden daha hızlı içmeyi başarıyor.

"Üniversitede sık sık yapardık." Barmen bize bir sonraki aktiviteyi kararlaştırırken yudumlayacağımız bir tur daha votka tonik getirirken, o savunmacı bir şekilde bize bakar.

"Millet, ne kadar geç kalacağım bilmiyorum." Hazel içkisini nazikçe yudumlar. "Çok eğlenceli bir hafta oldu, ama yarın için biraz güzellik uykusu almam lazım. Makyaj ve saç ekibi sabah dokuzda senin için gelecek."

"Aman Tanrım. Düğünü gece yapmanın amacı, sabah erken kalkmak zorunda kalmamamızdı sanıyordum." Bristol ona dehşet dolu bir bakış atar.

"Biliyorum, ama hala çekmemiz gereken tüm fotoğraflar var ve bunun iki saat süreceğini söylediler."

"Seni çok sevdiğim için şanslısın." Bristol ona hoşnutsuz bir bakış attı, ama sonra kolunu omuzlarına doladı ve sıktı.

"Ben de seni seviyorum. Hepinizi. Ve tekrar kardeş olabildiğimiz için çok mutluyum." Hazel Aspen'e bakar ve gülümser.

"Ben de. Küçük kardeşimi hizada tutmanı özledim. İkinizin tekrar birbirinize dönmenizi hep umut ettim." Aspen'in gözleri şefkatle parlar ve elini uzatıp Hazel'in elinin sırtını okşar.

O anda telefonum çalar ve hepimizi bu tatlı andan çıkarır.

"Üzgünüm!" Özür dilerim, çantamı karıştırıp telefonumu çıkarana kadar ve ekranda Hayley'nin adını görene kadar. Bu gece barın sorumluluğunu ona bırakmıştım ve önemli bir şey olmadıkça aramazdı. "Kahretsin. Buna cevap vermem lazım. Hemen dönerim. Üzgünüm."

"Sorun değil." Hazel bana anlayışlı bir bakış attı. Bugün bana milyonlarca kez teşekkür etti, yaptığım her şey için ne kadar minnettar olduğunu bilmemi istedi.

"Hey! Bekle. Barda ve burası çok gürültülü. Dışarı çıkayım da duyabileyim," derim ve kapıdan geçip terasa çıkarım. "Tamam. Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Hayley gözyaşlarını zorlukla tutuyor gibi geliyor. "Polisler geri geldi ve bu sefer daha da kötüydüler. Şişeleri devirdiler, müşterileri tartakladılar." Bir kez daha hıçkırarak ağlıyor ve kalbimin mideye indiğini hissediyorum. "Bir sonraki duyuruya kadar barı kapatacaklarını söylüyorlar. Sağlık bakanlığından resmi bir belge gibi görünen bir şeyleri var ve ne yapacağımı bilmiyorum. Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Yarın Hazel'ın büyük günü olduğunu ve hepinizin dışarıda olduğunu biliyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum, ama sana söylememek beni korkuttu."

"Sorun değil. Sorun değil. Senin suçun değil. Onlar pislikler. Sen bu konuda bir şey yapamazsın. Güvende misin? Diğer kızlar güvende mi?" diye soruyorum.

"Evet. Grant'in güvenlik görevlisi buradaydı ve onlara her türlü tehditte bulundu. Ama yine de durmadılar. Yine de hiçbirimize dokunmadıklarından emin oldu."

"Tamam. Herkesin iyi olduğundan emin ol. Geliyorum, tamam mı? Hemen oraya geliyorum." Son sözleri söylerken, Grant'in bir görev için bana doğru geldiğini görüyorum. Güvenliği onu aramış ve haber vermiş olmalı. "Bana birkaç dakika ver, bir araç bulup oraya geleyim."

"Tamam. Acele etmene gerek yok. Sen gelene kadar burada kalacağım." Arka planda bir sesin mırıldandığını duyuyorum. "Jack benimle kalacağını söyledi, merak etme, tamam mı?"

"Tamam. Başına gelenler için çok üzgünüm Hayley. Lütfen kendini suçlama, tamam mı?"

"Deneyeceğim. Birazdan görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Grant'in gözleri öfkeyle parlıyor.

"Sanırım olanları sana anlatan senin çalışanların." Telefonuma bakıyor.

"Sanırım güvenlik görevlilerin sana söyledi."

"Oraya gitmek isteyeceğini biliyorum, o yüzden birlikte gidelim. İkimiz de içki içtiğimiz için adamlarımdan biri bizi götürecekt."

Başımı sallıyorum. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Barı tamamen kapatacaklarını söyledi. Resmi bir şey olduğunu söyledi."

"Evet. Jack bana önceden haber verdi. Bir sürü aptalca ayrıntı var. Normalde bu yüzden barları kapatmazlar, ama sanırım Memur Spencer'ın sağlık departmanında bir arkadaşı var. Merak etme. Hallederiz."

"Yine de gidip orayı görmem lazım. Eşyaları kırdıklarını söyledi ve onun için endişeleniyorum. Çok üzgündü. Bu olayın bu gece olması çok kötü." Bu, izin almaktan nefret etmemin birçok nedeninden biri.

"Jack onunla birlikte. O iyi olacak. Ama sana katılıyorum. Gidip bir bakalım ve emin olalım."

"Tamam. Hazel'a biraz ayrılmam gerektiğini söyleyeyim."

Rekor sürede bara vardık. Şoförü bizi buraya getirmek için hiç zaman kaybetmedi ve bu saatte Purgatory Falls gibi küçük bir kasabada trafik çok yoğun değildi. Hazel anlayışlı davrandı ve geri dönme konusunda endişelenmememi söyledi. Ama gece ve yarın için ihtiyacım olan her şeyi otelde bıraktım çünkü Avarice'de kalmayı planlıyordum. Her şey bittiğinde gözlerimin altında kocaman torbalar oluşacağından daha çok endişeleniyorum.

İçeri girdiğimizde Hayley beni görünce ağlamaya başladı, koşarak bana sarıldı.

"Gemma ve Addy dışında herkesi eve gönderdim. Kırılan camları temizlememe yardım edecek birine ihtiyacım vardı."

Gemma ve Addy'yi dev bir çöp tenekesi, süpürge ve kürekle gördüm. Çöp tenekesi camlarla doluydu, ben de çöp torbasının içine bakmak için yanına gittim. Neredeyse yarısı doluydu.

"O kadar mı?" diye hayretle soruyorum.

"O orospu çocukları," Grant içinden küfrediyor.

"Bazılarında meyve sinekleri olduğunu ve bu yüzden onları yok etmek zorunda kaldıklarını söylediler. Ama yalan söylüyorlardı. Sadece ortalığı dağıtmak için bahaneler uyduruyorlardı. Müşterilerin önünde de bunu yaptılar, insanları dışarı atarken. Sürekli ne kadar kirli olduğunu söylüyorlardı..."

Elimi kalbime bastırıyorum ve gözlerim dolmaya başlıyor. Arabada yol boyunca kendimi tutmaya çalıştım ve Grant bana iyi olup olmadığını sorduğunda sessiz kalmama izin verdi. Düşünmem gerekiyordu. Sakin kalmak için meditasyon yapmam gerekiyordu, çünkü bu pisliklerin benim dikkatimi hiç hak etmedikleri halde huzurumu bozmalarına izin vermek istemiyordum. Ama burayı, ailemin kardeşime bıraktığı, kardeşimin de öldüğünde bana bıraktığı burayı, Purgatory Falls halkı için ikinci bir ev ve kaçış yeri haline getirmek için çok uğraştığım burayı, onların bu şekilde kötülemesi kalbimi parçalıyor.

"Üzgünüm. Sana bunları anlatmamalıydım. Seni üzmem istemedim; sadece inanmıyorum. Özellikle de geçen gün olanlardan sonra." Hayley konuşurken sırtımı okşuyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sorun değil. Olan oldu. Sadece burada olamadığım için üzülüyorum."

"Açıkçası, senin burada olmayacağını biliyorlardı bence. Yöneticiyle falan konuşmak bile istemediler. Sadece o kağıdı bara attılar ve insanları dışarı çıkarmaya ve eşyaları kırmaya başladılar."

"Bu kasabadaki herkes düğünün yarın olduğunu ve senin bununla meşgul olduğunu biliyor. Bunu kasten yaptılar, bu geceye kadar beklediler." Grant'in sesinde hâlâ ölümcül bir alt ton var. İkimiz için de her şeyi yoluna koyacağını biliyorum. En azından bunu biliyorum ve bu beni şu anda ayakta tutuyor. Derin bir nefes alıp kafamı boşaltıyorum.

"Tamam. Eve gitmelisin Hayley. Gemma ve Addy, siz de. Lütfen. Hepinizin biraz uyumasını istiyorum. Sen de Jack, adın bu mu?" Ona bakıyorum.

"Evet, benim adım bu. Evet..." Gitmek için izin almak için bana değil, Grant'e bakıyor.

"Çevreyi kontrol edin. Kapıları kilitleyin. Dışarıdaki alarmları ve ışıkları çalıştırın. Hepsi gittiğinden ve dışarıda kimse kalmadığından emin olun. Kızları arabalarına bindirin ve güvenli bir şekilde evlerine gönderin. Buradaki işimiz bittiğinde Avarice'de rapor için buluşuruz." Grant Jack'e başını sallıyor ve Jack de anladığını belirtmek için çenesini sallıyor.

"Tekrar özür dilerim." Hayley pişmanlıkla odanın etrafına bakar. "Düzeltilmek için yardıma ihtiyacın olursa, beni ara, tamam mı?"

"Biz de aynısını yapacağız. Senin için buradayız, kızım." Addy koluma hafifçe vurur, kahverengi gözleri sempatiyle doludur. Böyle çalışanlarım olduğu için şanslıyım.

"Vardiyanızda başınıza gelenler için çok üzgünüm. İkiniz de iyisiniz, değil mi?" Addy ve Gemma'ya bakarım. "Kimse camdan kesilmedi ya da

bir şeyden yaralanmadı, değil mi?"

"Biz iyiyiz." Gemma başını sallar.

"Halledemeyeceğimiz bir şey yok," diye beni temin eder Addy.

"Teşekkürler. Tekrar özür dilerim. Yeniden açılış tarihini ve gelişmeleri size bildiririm. Maaşlarınız konusunda endişelenmeyin. Kaçırdığınız işler için maaşlarınızı alacağınızı garanti ederim, tamam mı?" Parası olmadığını çok iyi bilerek söz veriyorum, ama bir yolunu bulacağım. En kötü ihtimalle, Grant'e olan borcum artacak.

Onlar gittikten sonra barda bir tabureye oturuyorum ve Jack, Grant'e her şeyin kilitli olduğunu söylüyor. Arka duvarda bıraktıkları dağınıklığa bakıyorum. Her zaman gurur duyduğum içki ve bardak koleksiyonum, artık eksik parçalar ve şişelerle dolu bir dağınıklık haline gelmiş. Kapiya yapıştırdıkları tabelaya bakıyorum. Var olmadığını bildiğim ihlaller nedeniyle kapalı olduğumu belirten tabelaya.

Ama insanlar buna inanmayacak. Gazetede ne yazarsa ona inanacaklar. Polisler ne derse o doğru olacak. Kasabada benim işlettiğim mekanla ilgili dedikodular yayılacak ve iyi insanlar benim ve kızlarım hakkında güzel şeyler söyleyecekken, pislikler her zaman Cowboy's'ı daha çok sevdiklerini söyleyecekler. Orası daha temiz, burası ise her zaman bir batakhane olmuş. En büyük pislikler, benim barımdan çok Avarice'in barını tercih ettiklerini söyleyecekler. Adı bilinmeyen, mermer ve altınla süslenmiş, lüks ve zengin menüler sunan, konforlu koltukları olan bir bar. Bu barın sahip olmadığı her şey. Benim sahip olmadığım her şey.

Tamamen zıtlar. Tıpkı bu barın sahibi olan adam ve ben gibi. Depresyonum ve kaygım, onları dinlememem gereken bir anda yüksek sesle konuşuyorlar. Kimsenin gerçekten istemediği bir ezik olduğumu söylüyorlar. Grant istemiyor. Hayden istemiyor. Hiçbir erkek istemiyor. Çünkü ben, biri yeterince iyi olmadığına karar verdiğinde kırılan ucuz, alt raf viskisiyim.

Grant ile olan tüm etkileşimlerimi bu açıdan düşündüğümde korku içimi kaplıyor. Bu gece beni odasına çıkarmak istememesinin gerçek nedeninin bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bana, bunun bizim olduğumuzdan daha fazlası olduğunu düşündürmek istemediğini. Aramızdaki bu anlaşmanın, benim düşündüğüm gibi seksi bir eğlence değil, onu eğlendirmek için yapılan ucuz bir anlaşma olduğunu. Dönüp duruyorum ve bunun farkındayım, ama beynimin

duymak istemediğim şeyleri söylemesini engelleyemiyorum. Grant oturduğum yere geri döndüğünde, kendimi yere atmaya hazırdım.

"İyi misin?" Bana sempatik bir bakış atıyor. Neon ışığında acıma gibi hissettiren bir bakış.

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin."

Yüzünü buruşturup barın etrafına bakıyor. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Bence bu iyi bir fikir değil. Saat geç oldu ve..."

"Yalnızız. Yapacak başka bir şeyim yok. Bu ruh haliyle Hazel'ın bekarlığa veda partisine geri dönüp ortalığı karıştırmayacağım. Uyuyamayacağım. Bana dokunmayacağını açıkça belirttin, bu da bu geceyi daha iyi hale getirebilecek tek şey, daha fazla alkol dışında. O yüzden neden dokunmayacağını bilmek istiyorum. Neden benim de sana dokunmama izin vermediğini." Kendi kulağıma acı bir ses geliyor.

Gözlerim onun üzerinde dolaşiyor. Bu gece günah gibi görünüyor. Muhtemelen barın bir aylık kazancından daha pahalı olan takım elbisenin altına mükemmel uyan siyah fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ile muhteşem görünüyor. Siyah kovboy şapkası şoförle birlikte arabada kalmış, ama çelik uçlu siyah yılan derisi kovboy çizimleri tüm kıyafeti tamamlıyor. Görüldüğü kadar pahalı görünüyor.

"Dakota..." Gerçek adımla, benim adımla çok nadir söyler, bu yüzden bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum.

"Yumuşatmaya çalışma. Bana gerçeği söyle. Duymam lazım. Seni düşünmeyi bırakabilmem için kalbimi kırman lazım. Bana bunun sadece bir oyun olduğunu, sıkıldığın zaman eğlenmek için yaptığını söylemen lazım ki, borcumu ödedikten sonra gerçek hayatıma devam edebileyim. Muhtemelen bunu da konuşmalıyız. Kendimi sattığım için ne kadar çaresiz bir fahişe olduğumu iyice yüzüme vurmak için kaç tane çıplak fotoğraf ve video daha istiyorsun?"

"Sakın kendine öyle deme." Sinirleri bozulur ve burun delikleri genişler.

"Bu değil miydi? Bana bir ders veriyordun. Yaptığım şeyi yapmaya devam edersem başıma ne geleceğini gösteriyordun. Kendi fotoğraflarımı satmak. Erkeklerin ağzına viski tükürmek. Ve bak. Barımı kaybettim. İtibarım yerle bir oldu. Ve bir erkeğin oyuncağı oldum. Tıpkı senin tahmin ettiğin gibi."

"Sana ders vermek istedim çünkü seni incitebilecek insanlardan korumak istedim. Sana bunun olmasını istemedim. Bu, dünyada en son istediğim şeydi."

"Ve yine de... işte buradayım."

"Anlaşmamızdan çıkmak istiyorsan, borcun kapandığını söylerim. Zaten çoğu düğün içindi ve o benim küçük kardeşim. Ailenin reisi olarak masrafları karşılamama yardım etmeliyim."

"Beni buna bağlı tutmaya ne oldu?"

"Eğer bu şekilde hissediyorsan, istemiyorum. Eğer kendini böyle görüyorsan. Benim istediğim asla bu değildi."

"O zaman neden istediniz?"

"Çünkü ben..." Elini ağzına götürüp ovuşturdu ve yanımdaki bar taburesine oturdu. "Sen benim için her zaman önemli oldun. Seni her zaman önemsedim. Kahretsin. Küçük nefret dolu atışmalarımızı seviyordum. Benden korkmuyordun ve yüzüme karşı gerçeği, süsleme yapmadan söylüyordun."

"Ama sen beni benim seni gördüğüm gibi görmedin. Ben senin için hep küçük bir kızdım. İlk seferinde dersini almamış bir kız. Naif ve aptal."

"Sana hak ettiğin saygıyı göstermedim. Haklısın. Sanırım bir parçam seni, kardeşin öldüğünde baktığım çocuktan başka bir şey olarak görmek istemiyordu. Bu, aramızdaki ilişkiyi basit tutuyordu. Bana her şeyi netleştiriyordu ve ben de onlardan uzak durabiliyordum. Onları aşmakla hiç ilgilenmiyordum, ya da en azından kendime öyle olduğunu söylüyordum. Ama sonra..."

"Ama sonra çıplak fotoğraflarımı gördün ve ben kolayca oynanabilecek bir oyuncak gibi göründüm."

"Hayır. Sen kolay bir kız değilsin ve bir oyuncak da değilsin. Ama ben... seni farklı gördüm, evet. Bu daha önce başlamıştı. Geçen yıl o gece dans ettiğimizde. Sevgililer Günü'nde küçük bir ateşkes yaptığımızda. Senin dairenizde lavaboyu tamir etmeye çalışırken tartıştığımızda. Artık o kız olmadığını fark ettim. Artık benim korumama ihtiyaç duyan kız değilsin. Büyüdün, kendi hayatın ve hayallerin var. Kendine bakabilirsin, bana ihtiyacın yok. Sonra senin olmadığın bir hayatı düşündüm. Seni ne kadar önemsemişimi fark ettim. Sensiz hayatın ne kadar boş olacağını. Sen, küçük kız kardeş ve ben, Jesse'nin zavallı yedeği olarak değil. Ama sen, bir arkadaş olarak... bizi tam olarak öyle tanımlayamazsın ama..." İçini çekip nefes aldı. "Arkadaş olabileceğimizi anlamaya yeni alışmıştım ki, o fotoğrafları gördüm ve lanet olsun..."

Kaşlarımı kaldırdım. Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve şimdi ne cevap vereceğimi bile düşünemeyecek kadar dilim tutuldu.

"Seni arkadaş olarak görmediğimi fark ettim. Ama seni nasıl gördüğümü, kim olduğumla bağdaştıramadım. Ben kadınlara aşık olmam. Ve bunu, kendini üstün gören bir sert adam gibi söylemiyorum. Bunu, sadece... öyle bir yapısı olmayan biri olarak söylüyorum. Ramsey'e bakıyorum ve keşke ben de öyle olabilsem diyorum, ama bulunduğum yerden başka bir yere nasıl gidebileceğimi bilmiyorum.

"Ama seni öylece bırakamazdım da. Senin başka bir erkekle birlikte olman fikri birdenbire beni çok rahatsız etti. Diğer erkeklerle öyle konuşmanı duymak? Hayden'la birlikte olduğunu görmek."

"O zaman neden bana bunu söylemedin?"

"Jesse'ye seni koruyacağıma söz verdim. Sana hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğime, ben ve Horsemen dahil. Ne pahasına olursa olsun, mutlu olmanın ve seni mutlu eden şeylere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilecektin. Jesse gibi endişelenmek ya da kendini tehlikeye atmak zorunda kalmayacaktın." Grant'in gözleri cam gibi parladı ve dişleri, odaklanmaya çalışır gibi alt dudağını ısırdı. "O kadar gururlu olmasaydı, ona parayı verirdim. Bu yüzden, paraya ihtiyacın olduğunda, tarihin tekerrür etmesini istemedim. Gururun yüzünden yardımımı kabul etmemeni ve savunmasız durumdayken başkalarının seni incitmesine izin vermeni istemedim. Benim yapmamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Ama sonra hoşuma gitti, senin de hoşuna gitti," diye yüksek sesle düşünüyorum.

O başını sallar. Bar'a bakarken gözleri uzaklara dalar.

"Burada olsaydı beni öldürürdü. Seni dokunmasını isteyeceği son kişi ben olurum. Sana baktığım gibi. Sana söylediğim şeyler? Eğer duymuşsa, eğer şimdi duyabiliyorsa. Mezarında dönüp duruyor, beni yanına gömmek istiyor."

"Senin saçının tek bir teline bile dokunmazdı çünkü ben izin vermezdim. Benim de koruyucu bir tarafım var, biliyorsun. Senin için endişeleniyorum. Yaptığın şeyi yapmaya devam edeceğinden ve sonunda onun yanında kalacağından endişeleniyorum. Seni kaybedemem. Ailemden geriye kalan en yakın şey sensin. Ne kadar batırırsam batırayım, arkamda olduğunu bildiğim tek kişi sensin."

"Kızlar seni destekliyor."

"Öyle. Biliyorum. Ama onlar beni sadece sevmiyorlar. Benden hoşlanıyorlar... Ben onların en sevdikleri insanlardan biriyim. Hazel ıssız bir adaya gitmek zorunda kalsaydı ve

sadece bir kişiyi götürebilseydi, beni mi yoksa Ramsey'i mi seçeceğine karar vermekte zorlanırdı, biliyor musun? Onu seçerdi çünkü ona deli gibi aşık ve o onun en yakın arkadaşı. Ama bunu düşünmek zorunda kalırdı çünkü ben de onun diğer en yakın arkadaşım." Yanaklarımdan akan gözyaşları arasında gülüyorum. "Bana tahammül edemiyorsun. Söylediğim ve yaptığım her şey seni rahatsız ediyor, ama yine de geliyorsun. Bu farklı bir tür sevgi."

"Beni sinirlendirmiyorsun, sadece bazen sınırlarımı zorluyorsun. Elimden geldiğince, her zaman burada olacağım. Her zaman arkada olacağım. Söz veriyorum." Gözlerine kadar uzanan yumuşak bir gülümsemeyle bana bakar ve onun bu küçük kırılğanlığı, ona karşı hissettiğim tüm sertliği eritir.

"Biliyorum." Geri kalan gözyaşlarımı elimden geldiğince tutmaya çalışıyorum, böylece bir sonraki kısmı dağılmadan söyleyebileyim, çünkü onun bunu söylemesini duymam gerekiyor ki hayatıma devam edebileyim. "Ama benimle ilişkini neden ilerletmek istemediğin konusunda bana dürüst olmalısın. Bana söylemelisin ki, aramızdaki ilişkinin kalp kırıklığı dışında bir şeyle biteceğini hayal etmeyi bırakabileyim. Bu oyunu oynayıp konuşarak geçirdiğimiz zaman uzadıkça, senin ördüğün duvarları aşabileceğimi düşünüyorum ve ben hala dayanabiliyorken, bu yanılsamayı benim için yıkmanı istiyorum."

OTUZ BİR

GRANT

KALBİM lanet olası göğsümde parçalanmak üzere, onun önümde yere dökülen kalbini dinlerken. Onun sorduğu hiçbir soruya tek bir iyi cevabım olmadığını bilerek. Onu gerektiği gibi uzaklaştırmaya cesaretim olmadığını bilerek. Çünkü ikimiz de şu anda derin sularda yüzüyoruz.

"Seninle ilişkimizi daha ileriye götürmeyeceğim çünkü hala kendi duygularımı ve bu konudaki suçluluk duygumu çözmeye çalışıyorum. Onun burada olmadığını biliyorum. Senin kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadın olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda benim gibi birinin kız kardeşime yaklaşmasına nasıl tepki vereceğimi de biliyorum. Jesse'nin benim sana yaklaşmama nasıl tepki vereceğini biliyorum. Ona verdiğim sözü bozuyormuşum gibi hissediyorum."

"O burada değil. *Ben buradayım*. Kimin bana yaklaşıp yaklaşmayacağına ben karar veririm. Kardeşimin iznine ihtiyacım yok, senin de yok. Onu sevdiğini ve onun anısını onurlandırmak istediğini biliyorum, ama bu öyle bir şey değil. O zaman da, şimdi olduğu gibi, senin iyi bir adam olduğunu biliyordu. Aksi takdirde seninle arkadaş olmazdı. Bazı hatalar yaptı, ama sevdiği insanlar konusunda iyi bir içgüdü vardı. Ve sevdiği insanların mutlu olmasını istiyordu."

"Ama bu beni bir sonraki bölüme götürüyor, o da..." Derin bir nefes alıyorum, bir an tavana bakıp sonra tekrar bara dönüyorum. "Bilmediğin çok şey var. Geçen yıl olan birçok şey, ailemin ölümünden sonra tekrar tırmanan birçok şey. Hudson ve Charlotte'un burada olmasının, benim Cincinnati'ye gidip gelmemin nedeni bu. Daha fazla bilgi edinmenin eşiğindeyiz, umarım bu bilgiler bana geleceğimin nasıl olacağını gösterir. Ne kadar kasvetli olabileceğini. Çünkü Jesse ne hisseder olursa olsun" — zorlukla yutkunuyorum ve gözlerimi ona çeviriyorum — "sana bir şey olmasına izin verirsem

. Benim yüzümden sana bir şey olursa, ona olduğu gibi. Kendimle yaşayamam."

"Her şeyi kontrol edemezsin Grant. Bu mümkün değil. İrade gücünle dünyadaki tüm kötü şeyleri durduramazsın. Kötü şeyler olacak. Bana. Sevdiğin herkese. Onlar için orada olduğun sürece... önemli olan budur. İnsanları kontrol edemediğin için onları uzaklaştırıp duruyorsun. Bu da kin beslemelerine neden oluyor."

"Bu sadece kontrol etmek istememden daha fazlası. Bu, bana dokunan herkese oluşturduğum tehlikeyle ilgili. Polislerle olan tüm bu olaylar. Hudson'la olan tüm bu olaylar. Amcamın şehre geri dönmesi... Zaten hedef tahtasındayım ve her geçen gün daha da büyüdüğünden endişeleniyorum. Senin... Senin için ne kadar değer verdiğimi, seni korumak için neler yapabileceğimi öğrenirlerse, bunu ikimize karşı kullanırlar ve bunun bedelini sen ödersin. Bu beni paramparça eder. Aklım başımda olmaz ve aklım başımda olmazsa seni, ailemi veya bana güvenen tüm insanları koruyamam."

"Ama hayatın tadını çıkaramazsan hayat neye yarar? Seni seven biri yoksa hayat neye yarar? Seni koruyan biri yoksa? Geceleri yanında uyuyan ve seni içten dışa tanıyan biri yoksa? Senin için bu ne tür bir hayat, Grant?"

"Bu, kabul ettiğim hayat. Yıllar önce babama bu aileyi koruyacağıma söz verdiğimde kabul ettiğim hayat. Ramsey, Aspen, Fallon ve umarım bir gün Levi'nin istedikleri hayatı yaşayabilmelerinin tek yolu bu."

"Demek öyle. Başka seçenek yok mu?" Sesinde pes etmişlik var ve ben onun bunu saygıyla karşılamasını istesem de, o bunu yüksek sesle söylediğinde ben de onun kadar umutsuz hissediyorum.

"Hudson ve benim yürüttüğümüz bu proje iyi giderse, bazı şeyleri daha iyi hale getirebilme şansım olabilir. Zaman alacak, ama umarım bir gün senin ya da ailemin zarar görmesinden korkmadan yaşayabileceğim bir noktaya gelirim. Ama şu anda, temel bilgileri henüz bilmiyorum ve bu olmadan ilerleyemem. Düğün bittiğinde, dikkatimi tekrar soruna verebilmeliyim."

"Anlıyorum. Peki, bizim anlaşmamız ne olacak? Dışarıdan, sana veya bana zarar vermek isteyen birinin gözünden, bu anlaşma daha fazlasından işlevsel olarak ne kadar farklı?"

"Çünkü bunu sır olarak sakladık. Kardeşim ve diğerleri bunu sürekli fark ediyorlar, yani pek de iyi bir sır sayılmaz. Bu yüzden bir

Son kullanma tarihi olmalı. Kahretsin. Bu hiç olmamalıydı. Bu yüzden, Hayden'a karşı hislerin olabileceğini düşündüğümde, içimdeki bir parça — çok küçük, acı bir parça — rahatlamıştı. Belki buradan uzaklaşabilirsin diye düşündüm. Hazel'ın hala hayatında olduğu ve seni koruyacak birinin olduğu başka bir yere taşınabilirsin. Kardeşlerimden biri hala senin iyi olduğunu bilir. Bununla barışık olmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Hayden'ı istemiyorum. Senden başka kimseyi istemiyorum. Sen başka birini istiyor musun?"

"Hayır. Kimse seninle kıyaslanamaz, Hellfire. Bu dünyada ya da onun altında tek bir ruh bile sana yaklaşamaz."

"Tamam..." Gözlerinde yaşlar var, ama kabul ettiğini belirtmek için başını sallıyor. "O zaman bu gece bitirelim. Daha fazlasını öğrenene ve bir geleceğimiz olup olmadığını anlayana kadar. O zaman ikimiz de tekrar net düşünebiliriz."

Elini tutup avucunun içini parmaklarımla okşuyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum, bırakın uzaklaşmayı. İçim çok karışık. İkimizin de bunu tatmasına izin verdiğim için kendime çok kızgınım, bir daha onu tatmamam gerektiğini hissediyorum. Kararımı daha yeni vermeye başlamıştım ki o bunu sınıdı.

"Ama bu gece kal. Bu hafta ve bu gece olanlardan sonra, yarın yine oyun yüzümü takınmam gerekiyor, ama bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

"Dakota..." Ona hayır diyemediğim için zayıf bir şekilde itiraz ediyorum. Sesindeki samimiyeti duyduğumda bunu yapamıyorum.

"Ellerimi kendime saklayacağım. Sadece platonik bir yatıya kalma. Sen, tüm stresle başa çıkmama yardımcı olan duygusal destekçimisin."

Platonik falan olmaz ki. Bütün gece onu sikmeyi düşüneceğim. Ama birine ihtiyacı varken onu yalnız bırakmak istemiyorum. Yaşadığı onca şeyden ve yarının getireceği stresten sonra olmaz. Beni izliyor ve pes ettiğimi anlayabiliyor.

"Bir düşün. Şoförünü arayıp seni almaya gelmesini istemen gerekecek. Beklememiz gerekecek. Avarice'ye kadar tüm yolu gitmemiz, odalarımıza dönmemiz, tüm arkadaşlarımızı kontrol edip olanları açıklamamız, sonra duş alıp yatmamız gerekecek." İkna edici bir argüman sunuyor. "Burada ise sadece duş alıp yatıyoruz."

"Duş alıp yatmak beni tam da tedirgin eden şey."

"Gergin mi? Senin gibi koca bir adam, benim gibi zararsız biriyle mi?" O şakacı bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor, ben de gözlerimi devirip başımı sallıyorum.

"Senin hiçbir yanın zararsız değil, tatlım."

"Peki. Ama bu gece uslu olacağım. Söz veriyorum." Bana tatlı tatlı bakar, elimi tutar ve beni merdivenlere doğru çeker.

"Siktir. Tamam," diyorum ve muhtemelen bir hata yaptığımı bilsem de onu merdivenlerden yukarı takip ediyorum.

OTUZ İKİ

DAKOTA

Onun bu gece kalacağını bilmek omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettiriyor. Onu istiyorum ve ellerimi kendime saklamak neredeyse imkansız olacak, ama elimden geleni yapacağım. Ona ihtiyacım olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Bu gece istediğim son şey, bu dairede ya da bir otel odasında yalnız kalmak. Onunla asla olamayacakları düşünmek istemiyorum. Barla ilgili sorunlarımı düşünmek istemiyorum. Sabahın üçünde, batıracağımdan korktuğum için baş nedime konuşmamı kafamda tekrarlamak istemiyorum. Bütün bunları unutmama yardım etmesi için ona ihtiyacım var.

Daireye girdiğimizde Vendetta bize koşarak gelir ve masanın üzerine atlayarak onu okşamamı ister. Gözleri Grant'e dikkatle bakar. Yabancılar pek sıcak bakmaz, ama onu gördüğü anda ona tıslamaması ya da köşeye kaçmaması umut vericidir. Grant ona her zaman nazik davranmıştır, ama onu bir kedi sever olarak görmemiştim. O daha çok bir Rottweiler ya da Dobermann türünde biridir.

"Kanepede yatabilirim." Grant ceketini çıkarır ve sandalyenin arkasına asar, sonra Vendetta'nın incelemesi için elini uzatır. Vendetta başını Grant'in avucuna sürter ve mırıldanır. Yorum yapmamak için dilimi ısırırım ve ona kaşlarımı kaldırırım.

"O kanepede 193 cm boyunda bir adamın uyuması için yapılmadı. Yatakta uyuyabilirsin." Bana şüpheli bir bakış attığında, ben de ona aynı bakışı attım. "Biz yetişkiniz. İhtiyacın olursa yastık duvarı yapabilirim."

"Ben iyiyim."

"Bu banyoda duş alabilirsin, ben de kendiminkinde duş alacağım. Sana havlu getireyim." Koridordaki banyo duşu benimkinden biraz daha büyük ve Jesse, büyürken bana dairenin ana yatak odasını verdiği için hep bu banyoyu kullanıyordu.

Vendetta onu eğlendirirken odama girip bir yığın havlu ve fazladan bir şişe vücut şampuanı alıp geri döndüm.

"İçinde şampuan ve saç kremi var. Saç bakımımı orada yaptığım için kaliteli ürünler. Ama limon kokusuna razı olman gerekecek. Tabii şeftali veya ananas kokusu istemiyorsan."

O sırttı. "Limon kokusu olur."

"Tamam. Yatağında görüşürüz." Ona göz kırptım.

"Bunu yapma."

"Neyi?"

"Ne yaptığını biliyorsun."

"Tamam, Kovboy. Sen öyle diyorsan." Sırıtiyorum ve sonra banyoya gitmek için dönüp yürümeye başlıyorum, ama sonra duruyorum. "Son bir şey... Bu gece son bir dizi fotoğraf çekmek ister misin?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Sonuçlarını düşündüğünü görebiliyorum ve başını sallar. "Olmasa daha iyi."

Duşumu bitirirken, küvetin kenarında duran vibratörüne bakıyorum. Ona söz verdiğim kadar iyi olacaksam, önce kendime bakmam gerek. Onu daha yeni açmıştım ki, banyo kapısında hafif bir tıkırtı duyuyorum ve duşta donup kalıyorum. Bu adamın aklımı okuduğuna yemin edebilirim.

"Evet?" diye sesleniyorum.

Kapıdan benimle konuşmasını bekliyordum, ama onun yerine kapıyı açıp içeri girdiğini duyuyorum. Duvar ile duş perdesi arasındaki küçük boşluktan, aynada sadece boxer şort giymiş halini görebiliyorum ve bu, kendimi kontrol etmeme yardımcı olmuyor.

Vibratörü kapatmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, parmağım düğmeden kayıyor. O buradayken orgazm olacağımdan ya da vibratörün düşük sesini duyacağından endişeleniyorum. Normalde umursamazdım ama onun için bu kadar çaresiz olduğumu ve sinirlerimi yatıştırmak için buna ihtiyaç duyduğumu itiraf etmek utanç verici geliyor. Neyse ki konuşmaya başlıyor ve umarım su sesi yüzünden beni duyamaz.

"Gözlerim kapalı, ama acaba sende bir..." Cümlesini yarıda kesip boğazını temizledi. "Sen... sende bir..."

Sözleri birbirine karışır ve dürüst olmak gerekirse, Grant Stockton'ın iç çamaşırlarıyla banyomda sözlerini yitirmesi, hayatımda gördüğüm en sevimli ve en seksi şeydi. En azından perdeyi çekip bana öfkeyle bakana kadar.

Geri atlıyorum ve vibratörü arkamda saklıyorum. Nedenini sorma. Sanki bilmiyor da değil. Şu anda sadece içgüdülerimle hareket ediyorum. "İyi olmamı istiyorsan, iyi olabileceğimden emin olmalıyım," diyorum diyorum savunmacı bir tavırla, gözleri üzerimde dolaşırken. Elini uzatıyor ve ben tereddüt edince kirpiklerini indirip gözlerini kısıyor. Vibratörü eline koyuyorum ve o da karşılığında bir havlu veriyor.

"Çık dışarı."

"Bunun için bana kızamazsın! Senin istediğini yapıyorum."

"Biliyor musun, duşta bunu düşündüm. Etrafımda senin limonlu sabun ve şampuanının kokusu varken boşalmak. Ama sonra düşündüm ki, hayır... Yapmamalıyım. Bu benim gerçekten istediğim şeye denk gelmez ve eğer o uslu durursa, bir gece için kendimi tutabilirim."

"İstediğim şeye uygun olduğunu hiç söylemedim. Sadece gerginliğimi azaltacağını ve senin yanında uyuyup yastık kalemin benim tarafımda kalabileceğimi düşündüm." Öfkeyle kendimi kuruluyorum.

Ama o sadece yarı dinliyor, çünkü oyuncaklarımın geri kalanının bulunduğu çekmeceye ulaşana kadar metodik bir şekilde çekmecelerimi açıyor. Onu geri koyacağını sanıyorum, ama bunun yerine içlerini karıştırmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hangilerini kullanmanı istediğime karar veriyorum." "Anlamadım?"

"Sen başladın, biz de bitireceğiz. Ama benim istediğim şekilde yapacağız. Perdenin arkasında hile yapmayacaksın."

"Hile yapmıyordum!" diye homurdanıyorum ve havluyu kurutmak için çubuğun üzerine atıyorum.

Küçük bir anal vibratör çıkarıp, duşta kullandığım normal vibratörün yanına koyduğunu izliyorum. Kendine gülümsüyor, sonra bir şişe kayganlaştırıcı alıp yanlarına koyuyor. Sonra çekmecedeki bir şeye bakıp kaşlarını kaldırıyor. Başka bir tane daha çıkarıyor, bükülebilir olanı elinde tutup merakla bana bakıyor.

"Eğilebilir, böylece ön ve arka tarafını değiştirebilirim," diye açıklıyorum.

"İlginç," diye mırıldanıyor ve gözleri hayal eder gibi vücudumu tararken tenim ısınmaya başlıyor.

"Sen bana bir tane kullanırsan, ben de sana bir tane kullanırım." "Burada anlaşma yapmıyorum, Hellfire."

"Ama ben yapıyorum," diye tartışıyorum. "İyi davranacaktım, ama sen sınırları aşmaya başlayacaksan, o zaman bunun adil olduğunu düşünüyorum."

"Ben adil oynamam ve sen iyi davranmıyordun." Başını eğdi. "Ben kirli oynarım ve o küçük numaranın ardından... Bu sefer gerçekten çok kirli olacak. Seni boşaltacak mıyım, onu bile bilmiyorum. Yorgunluktan uyuyana kadar sana işkence edebilirim."

"Bunu yapabilirsin... ya da pes edip sen de istediğin bir şeye sahip olabilirsin." Anal vibratörü kaldırıyorum. "Senin sikini emerken bunun içinde titremesinin ne kadar iyi hissettireceğini düşün. Ne kadar sert boşalacağını."

Kaşları yükseldi, ama gözlerinin ilgiyle parladığını gördüm. "Bunu hiç denemediğini söyleme."

"Denediğimi söyleyemem."

"Oh... çok şey kaçırıyorsun."

"Şimdi de dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Çekmeceye uzanıp sahip olduğum en küçük olanı çıkarırım. "Daha küçük bir tane var. Yeni başlayanlar için mükemmel." Onun düşünmesini izlerken dudağımı dişlerimle ısırırım. "Benim için denersen, istediğin kadar bana işkence etmene izin veririm."

Burun delikleri genişledi ve gözleri büyüdü. Eli boğazımı kavradı, diğeri ise çıplak vücudumun üzerinde kaydı.

"Bana hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun. Ne yapacağını ben söylerim, sen dinlersin." Neredeyse kükrer gibi konuşur ve boğuk sesi omurgamdan aşağı ateş gibi iner. Pazarlık girişimimle sinirine dokunmuşumdur ve beni aynaya doğru çevirirken parmakları etime batar. "Anladın mı?" diye sorar, gözleri aynada benimkilerle buluşur.

Başımı sallıyorum, gergin bir şekilde dudağımı ısırarak ikimizin görüntüsünü içime çekiyorum.

"Güvenlik kelimen ne?" Boynumu öper ve saçlarımı öne doğru iter. Saçlarımın uçlarından damlayan su damlaları meme uçlarıma akarak soğuktan sertleşmelerini sağlar.

"Güvenli kelimem mi?" diye soruyorum, ses tonumda soru açıkça belli. Genelde tanıdığım koruyucu adamın sınırlarımı zorladığını hayal etmek zor.

"Beni heyecanlandırdın ve yalvarmanı duymak için sabırsızlanıyorum. Bu senin için iyi bir kombinasyon değil."

"Açgözlülük."

Kaşlarını çatar.

"Bu benim güvenli kelimem." "İlginç bir seçim."

"Sadece onu her gördüğünde beni düşünmeni sağlamak için." Aynada ona gülümsüyorum ve o da boynumu ısırtıyor.

"Her zaman beni kontrol etmenin bir yolunu arıyorsun."

"Şimdiye kadar işe yaradı, değil mi?" Ona yine küstahça cevap veriyorum ve bu sefer eli boğazımın yanından kayıyor, diğer tarafıma ve omzuma doğru öpücükler konduruyor. Ona doğru yaslanıyorum, pamuklu boxerının üzerinden kıcımlı onun penisine sürüyorum. Eli kalçamın üzerinden kayıyor ve kıcımlı avuçlayıp, aynada beni izlerken sıkıca kavıyor.

"Birkaç dakika sonra da böyle konuşacak mısın, göreceğiz," diye tehdit eder, masadan bükülebilir vibratörü alır ve çalıştırır. Bana uzatır.

"Bununla kendini nasıl siktiğini göster bana," diye talimat verir.

Onu ondan alıp başını klitorisime sürüyorum. "Beni böyle sikkemek istemiyor musun? Duştaki beni siktiğini düşünerek çoktan ıslandım bile."

Eli ön kolumdan aşağı kayıyor ve avucunu parmak eklemlerimin üzerine koyarak beni ve oyuncakçı aşağı doğru yönlendiriyor, sonra yavaşça içeri itiyor. Hafif titreşim, birkaç dakika önce verdiği ani sonun ardından sinir uçlarımı yeniden canlandırmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Parmak uçlarıyla vibratörün diğer ucunu klitorisime bastırıyor, piercingime yumuşak bir titreşim vermesi için onu yaklaştırıyor.

"Siktir," diye küfür ettim.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın, Hellfire. Gözlerimi kapatıp hayal edebileceğim tüm mükemmel şeyleri hayal ettiğimde... o sensin. Bu mükemmel kalçalar. Bu dolgun göğüsler. Bu tatlı şekilli popo. Mükemmel bir avuç dolusu." Parmak uçları vücudumun her yerini okşadı ve diğer yanağımı da sıkıca sıktı. Sonra eli ikisinin arasına kaydır, parmağı girişimi okşadı. "Dolu olmayı seviyorsun, değil mi? Bütün bu oyuncaklar bunun için."

"Evet, bazen." İhtiyacım olan şeyi, ondan gerçekten istediğim şeyi tatmak için oyuncakçı içeri ve dışarı sallıyorum. "Bazen öyle daha iyi geliyor. Charlotte gibi davranabiliyorum." Yüzümden sileceğini çok iyi bildiğim halde sırtıyorum, ama kendimi durduramıyorum.

Eğilip bileğimi tutar, hareketimi durdurur ve oyuncağı içimden yavaşça çıkarır. Onu tezgahın üzerine geri koyar, ne kadar ıslak olduğunu görünce boğazından düşük bir ses çıkar.

"Şu anda kendinden başka biri olduğunu hayal etmesen iyi olur. Çünkü sana yaptığım her şeyi hatırlamak isteyeceksin." Çekmecedan çıkardığı ilk anal vibratörü eline aldı. Gökkuşaağı reğinde metalik bir renk ve genişleyen tabanında küçük bir kalp şeklinde mücevher var. Üzerine kayganlaştırıcı sürüyor ve parmaklarına da biraz sürüyor. Parmaklarını tekrar kalçalarımın arasına sokuyor, beni nazikçe masaj yapıyor, oyuncağı yavaşça içeri itmeye başlamadan önce beni yavaşça tahrik ediyor.

"Hmm..." O içeri sokarken, ben de yumuşak bir uğultu sesi çıkararak nefes veriyorum. "Siktir. Bak, bununla ne kadar güzel görünüyorsun. Sende

tek bir parçan bile muhteşem değil," diyor ve benim kullandığım vibratörü eline alıyor.

Elini uzatıp klitorisime bastırıyor, düşük ayara getiriyor ve ben alt dudağımı dişlerimle ısııyorum. Kalçalarım kendi isteğıyle geriye doğru sallanıyor, onun penisini arıyor.

"Şimdi tek ihtiyacım olan şey senin içimde olman." Kirpiklerimi kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Beni tamamen doldurabilirsin, baba."

"Güven bana, sonunda seni siktiğimde, içimden o kadar dolacaksın ki, günlerce içinden akacağım."

"Yap şunu. Seni o kadar çok istiyorum ki, artık dayanamıyorum."

"O kadar kolay değil." Omzumdan diğer omzuma doğru öpücükler yağdırıyor, bu sırada klitorisimi okşuyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. Tekrar tekrar, çığlık atacakmışım gibi hissedene kadar.

"Bu kadar kolay. Bunları aşağı çekmen yeterli." Elini geriye uzatıp parmak uçlarımı bel bandının altına kaydırıyorum. Onun penisini görmek için can atıyorum. Büyük görünüyor, büyük hissediyor. Tahmin etmeyi bırakıp, onun her zaman ihtiyacım olan kişi olduğunu kesin olarak bilmek istiyorum. Yavaşça çekiyorum ve o da bana izin veriyor, gözleri aynadaki hareketi takip ediyor.

Penisinin başı bir an için lastiğe takılıyor ve sonunda serbest kalıyor. Ve lanet olsun, mükemmel. Onaylayan yumuşak bir çığlık atıyorum ve kaşları bana doğru kalkıyor.

"Elimde değil. Şu haline bak..." Onu elimle kavrayarak fısıldıyorum.

"Siktir." Alnını enseme dayadı ve beni
"Buna ihtiyacım vardı."

"Biliyorum, Kovboy. Sana bakabilirim. Sadece beni işe koy." Onu yavaşça okşamaya başlıyorum.

"Bana böyle dokunarak ateşle oynuyorsun. Beni kurallarımızı çiğnemem için kışkırtacaksın."

"Kurallar umurumda değil."

"Onlara ihtiyacımız var. Seni tutan tek şey..." Onu biraz daha sıkı kavradığımda sözleri dudaklarında kaybolur.

"Beni koruyan mı?" diye soruyorum.

"Seni güvende tutan." Vibratörü tekrar içime soktu ve ben yumuşak bir inilti çıkardım. Dolu hissetmek ve onu avucumun içinde tutmak, uzun zamandır hissettiğim en iyi duyguydu. Ama yine de daha çok hoşuma gidecek birkaç şey düşünebiliyorum.

"Bana bir güvenlik kelimesi verdin. İhtiyacım olursa kullanırım." Bu kelimeleri söylemekten çok nefes alıyorum çünkü bu hissin güzelliğinde kendimi kaybediyorum. "O zaman benden ne istediğini söyle. Önce benim hangi kısmımı sikmek istediğini söyle, senin olsun."

"Seni sikemem. Sikersem, her şey biter," diye ısrar ediyor ve elimi çekiyor. "Bir nedeni vardı ki temel kurallar vardı."

"Kurallarınla asil olmaya çalışmayı bırak," diye ona sertçe söylüyorum ve gözleri birden açılıp aynada benimkilerle buluşuyor, konuştuğça mavisi neredeyse siyaha dönüşüyor. "İyi çocuk rolünü istemiyorum. İsteddiğini alan adamı istiyorum. Karanlık tarafını istiyorum."

"Diz çök," diye homurdanır.

Siktir, *sonunda*. Sertçe vuruyorum. Ayaklarımın altında yumuşak banyo halısı olsa bile, çarpmanın etkisini hissedebiliyorum. Bunu bekliyordum, can atıyordum. Ona bakıp kararlılığını gördüğümde, gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum. Parmakları ıslak saçlarımın arasından kayıp köklerine sıkıca tutunurken, sikini dudaklarıma sürüyor ve sonunda istediğimi elde ettiğimi biliyorum.

"Ağzını aç da o yaramaz dilini göreyim," diye homurdanıyor ve ben dediğini yapıyorum. Penisini dilimin üzerinde kaydırıyor, ucu neredeyse boğazımın arkasına çarpıyor. Geri çekip tekrar içeri sokuyor, bir sonraki seferde biraz daha derine giriyor ve bir sonraki seferde de gözlerim bu çabadan yaşarırken tekrar giriyor. "İstedığın bu mu? Seni benim malım gibi kullanmam mı?"

Evet anlamında gözlerimi kırpyorum. "Siktir... Ne kadar muhteşem göründüğünü görmelisin. O güzel pembe boğazına sikimi sokuyorsun. Ağzın böyle dolu olduğunda bana ne yapmam gerektiğini söyleyemiyorsun, değil mi?"

Yumuşak bir evet diye mırıldanıyorum.

"Çeneni kapat ve işin buymuş gibi em."

OTUZ ÜÇ

GRANT

BEDEN DIŞI DENEYİM YAŞIYORUM. Öyle olmalı çünkü

Dakota'nın ağzı benim sikimi sarıyor ve dili de söz verdiği kadar iyi. Bunu hak etmiyorum. Onun benim için böyle diz çökmesini hak etmiyorum. Ama o bana yalvardı. Ben sinirlenip tuzağına düşene kadar benimle alay etti. Ona hayır diyememem, kendimi kontrol edemezsem uzun vadede büyük bir sorun olacak.

Yavaşça geri çekiliyor, beni daha sığ bir şekilde alıyor ve dili, yumuşak, daha derin emişlerle karıştırarak ucunda oynuyor ve beynimden geriye kalan her şey kapanıyor ve içgüdülerim devralıyor. Bana boğazını ve her bir parçasını sikmemi, hepsini benim olarak işaretleyene kadar sikmemi söylüyor. Vibratörüyle klitorisini okşuyor ve beni ağzıyla sikerken daha derine sokuyor, kalçalarını sürterek kendi orgazmını kovalarken beni emip kurutmaya çalışıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum. "O küçük amını oyuncağına sürtmek hoşuna gitti mi?"

Dili benim sikimin ucunda dönüyor, sonra geri çekilip nefes alıyor.

"Senin tadı kadar iyi." Dilini kullanarak bir damla ön sıvıyı yalıyor ve ben de parmaklarımı yanağına sürmekten kendimi alamıyorum. Beni memnun etmek için çok istekli. Her şey kararmadan önce ölmek ve son bir fanteziyi yaşamak zorundaymışım gibi hissediyorum. Ama benden daha fazlasını istediğini anlayabiliyorum ve bunun onun için de aynı derecede iyi olmasını istiyorum. En azından ona bunu borçluyum.

"Neye ihtiyacın var?"

"Senin sığın her şeyi çözer." Bana sinsi bir gülümseme atıyor. "Ama bu mümkün değilse, daha fazla titreşim yardımcı olur." Gözleri benimkilerle buluşuyor, izin bekliyor ve bana öyle baktığında onu reddedemiyorum. Şu anda sadece kontrolün bende olmasını istiyorum — onun zevkini ve dikkatini.

"Kalk," diye emrediyorum ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. Ellerimi vücudunun yanlarından aşağı doğru gezdiriyorum, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu ve vücudunun her kıvrımının ne kadar mükemmel olduğunu hissediyorum, sonra kalçalarını tutup onu tezgaha doğru çeviriyorum, sırtı bana dönük. Bu deneyimi her açıdan yaşamak istiyorum, ellerimin altında parçalandığını hissetmek ve aynı zamanda yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

"Siktir," diye küfrediyor, ben de titreşimi bir kademe artırıyorum. Tezgaha yaslanırken, ayna onun düşüncelerini yansıtan mükemmel bir pencere görevi görüyor. Ben arkasında durup elimi nazikçe kıkında gezdirirken, o hala orada duran küçük kalp şeklindeki oyuncağı hayranlıkla izliyor ve bu hislere teslim oluyor. "Bu işkence," diye mırıldanıyor tezgaha.

"İyi. Böyle bir velet olduğun için bunu hak ediyorsun." Diğer elimle omurgasını okşuyorum. "Yatağımızda, aramızda bir yastık kalesi olmalıydık, ama şimdi yaptığımıza bak." Ama sesime pişmanlık katamıyorum bile; bu anların her birinden memnunum.

Kirpiklerini kaldırır ve aynada beni inceler, gözleri arkasında duran vücudumun üzerinde dolaşır.

"Daha iyisini yapabiliriz," diye mırıldanır, bakışları benim aletime takılır. "İkimizi de bu ıstıraptan kurtarabilirsin."

Hayır demeliyim, bizi yavaşlatmaya çalışmalıyım çünkü o, bu gece ikimizin de bir uçurumdan atlamasına kararlı ve bu atlayıştan sağ çıkamayabiliriz. Ama ben ona kapıldım ve onun her argümanı kararlılığımı zayıflatıyor.

"Kayganlaştırıcı orada. Kalbi çıkarabilir ve hemen içeri girebilirsin," diye alay ediyor benimle.

Dilimle yanağımın içini yalayıp yavaşça başımı sallıyorum. Ne kadar işe yararsa artık, çünkü aynada bile ona ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu görebiliyorum. Sanki sonsuza kadar istediğim şeyi almaya çok cazip geliyor. Ona bunu verebilirim. En azından istediği şeyleri verebilirim, her şeyi veremesem bile. Şu anda sadece ikimizi de eziyet ediyorum.

"Bunu senin içinde görmek istiyorum." Parmaklarımı çift uçlu, bükülebilir vibratörün üzerinde nazikçe gezdiriyorum, sonra şu anda içinde olan kalp şeklindeki tıkaçı yavaşça çıkarıyorum. Yağı almak için öne eğiliyorum, ona doğru eğiliyorum ve penisim onun yumuşak tenine değiyor. Küfür ediyorum ve o bu fırsatı değerlendirip geri itiyor, penisin başının üzerine kayan sıcaklığı

çok fazla geliyor. Şişeyi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, geriye doğru saymaya ve durumu kontrol altına almaya çalışıyorum.

On. Bunu yapabilirim. Dokuz. Gerçekten yapabilirim. Onu kızdırıp işkence et, ama tamamen teslim olma. Sekiz.

"İçimde *olmanı* istiyorum," diye talep ediyor.

Siktir. Nerede kaldığımı unuttum. Yedi mi? Onun ne kadar sıkı olacağını, onu bu şekilde parçalayanın bir oyuncak değil de ben olduğumu bilmek ne kadar iyi olacağını hayal etmekle meşgulüm.

"Jesse'nin geçen yıl beni gönderdiği özel okul, bu şekilde sayılmadığını söyledi." Dudaklarını yalıyor ve alt dudağını dişleriyle okşuyor, bu da onu öpmek için can atmamı sağlıyor. "Vicdanını rahatlatmak için bir bahaneye ihtiyacın olursa diye."

Ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu birkaç kısa ay, benim Achilles'imi bulmak için ihtiyacı olan her şeyi ona verdi, ya da belki de yıllardır bu fırsatı bekleyerek çalışıyordu. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama sessiz kalıyorum. Hala yedinci sırada ve çok yavaş bir şekilde altıya, sonra beşe doğru ilerliyorum, vibratörün diğer ucuna kayganlaştırıcı sürerken. Ama duruyorum ve bunun yerine kayganlaştırıcının onun kalçalarının arasına damlamasına izin veriyorum. Parmaklarımla onu kızdırmaya başlıyorum, yavaşça daha sıkı ve daha sıkı daireler çizerek, aynada onun yüzünün beklenti ve zevkle buruşmasını izliyorum.

Elime doğru geriye doğru sallanıyor, yumuşak bir küfür mırıldanıyor ve onu gerilmeme izin veriyor. Ne yaptığımı fark etmeden, penisimin başını kayganlaştırıcıyla kaplıyorum ve kendimi ona hizalıyorum. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve sonra vücudumu aşağıya doğru tarıyor. Kaçınıcı sırada olduğumu hatırlayamıyorum. Siktir, şu anda kendi adım bile hatırlayamıyorum.

"Sik beni, baba. Lütfen. Buna ihtiyacım var." Yumuşak bir yalvarış, kalan tüm kararlılığımı yok eden bir yalvarış.

Düşünmeden, onun içine giriyorum, kalçalarını yavaşça ileri geri hareket ettirip dolgun alt dudağını ısıtırken çıkardığı sessiz inlemelerini dinliyorum. Kontrolü ona bırakıyorum, istediği kadarını, istediği kadar yavaşça alıyor. Nefes almaya çalışıyorum çünkü o kadar sıkı ve o kadar seksi ki; odaklanmazsam bir daha nefes alamayacağımdan korkuyorum.

"Aman Tanrım." İnleyerek gözlerini kapatıyor ve destek almak için tezgahın üzerine eğiliyor, avucunu çaresizce yüzeyde gezdirip kenarını sıkıca kavıyor.

"Benim şeytan olduğumu sanıyordum."

"Şu anda ikisin de." Gözlerini tekrar açıp benimkilere bakıyor. "Beni çok doldurdun." Hareket etmeye başlıyor, kalçalarını sallayarak beni hissetmeye çalışırken, vibratörle karşılık veriyor, vibratör onun içine yavaşça girip çıkıyor, ta ki onun ıslaklığıyla parıldayana kadar.

"Aferin kızım. O sıkı küçük amcığı benim için sık." Kalçalarını tutup onu sikmeye başlıyorum, önce yavaşça, ama o beni teşvik ediyor. Onu doruğa ulaştırmak için biraz daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum. "Parmaklarına tükür ve klitorisini benim için çalıştır. Vücudun pes etmeden önce seni ne kadar zorlayabileceğimizi görmek istiyorum."

O, sorgusuz sualsiz talimatlarımı yerine getirir ve serbest eliyle klitorisini okşamaya başlar. Mücevherler hareketle parlar ve dudaklarından çıkan yumuşak iniltiye gülümserim.

"Böyle hızlı boşalacağım. Çok iyi. Üzgünüm." İnlemeler ve hıçkırıklar arasında özür diliyor ve ben de çok minnettarım çünkü ben de dayanamıyorum. Vibratör acımasızca ikimizi de cezalandırırken, ince bariyerin ötesinde beni işkence ederken, çıkardığı sesler, her santimini artık benim olduğunu bilirken, benim sikimin etrafındaki sıkı hissi. Hepsi çok fazla.

Bunun için yeterli iradem yok. Onu biraz daha yavaş alıyorum, ikimiz için de uzatmaya çalışıyorum, ama sonra o daha fazlası için yumuşak bir son rica mırıldanıyor

—ben de bunu yerine getiriyorum—ve onun kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyorum. Beni daha sıkı kavıyor ve tüm vücudu bir gölün dalgaları gibi titriyor, parçalanırken adımı kurtuluş gibi söylüyor. Bu beni de onunla birlikte götürmek için fazlasıyla yeterli ve aynada bize yansıyan tüm bu manzara, kendi boşalmam sırasında küfür etmeme neden oluyor.

"Aferin kızım. Benim için çok iyi davranıyorsun Hellfire. Beni böyle çok iyi alıyorsun." Onu doldururken büyülenmiş gibi izliyorum ve içinden damlamaya başlıyorum. "Oh lanet olsun... içinden akarken bana bak."

O da fısıldayarak başka bir müstehcen söz söyler ve vibratörü çıkarır, öne doğru yığılır ve ben onun içinde son damlamı da boşaltırken beni yalnız bırakır. Onun içini kaplayan benim terim, benim spermim ile takıntılı bir şekilde, avucumu onun kalçasına sürerken yavaşça içinden çıkarım.

"Sen çok güzelsin, ama şu anda... Siktir et beni. Hayatımda bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum, tatlım," diye fısıldıyorum.

"Sen de fena değilsin, Kovboy." Arkasını dönüyor ve beni incelediği şekilde, vücudumun her santimetresi yanıyormuş gibi hissediyorum. Sanki onu sahiplenmekle kalmamış, o da bu süreçte benden bir parça almış gibi.

beni geçip sıcak suyu açıyor. "Bize biraz daha havlu getireceğim, ama bu sefer birlikte duş almamız gerekecek. Su ısıtıcısının sınırlarını zorluyoruz."

şu anda daha iyi bir şey söyleyemediğim için onaylayarak başımı sallıyorum. Hâlâ yaptığım şeyi, yaptığımız şeyi sindirmeye çalışıyorum. Bu gecenin nasıl biteceğini zaten biliyorum. Ama sanki sonunda kontrolü ele almış gibi hissediyorum.

Geri geldiğinde, durumu gözden geçirip yarattığı kaosa gülümsüyor.

"Girin." Duşa doğru başını salladı, göğsüme hafifçe bastırdı ve talimatını yerine getirmeden önce eneme bir öpücük kondurdu.

O arkamdan yaklaşır ve avuçlarıma sabun döker, ama ben sabunu kendi cildime sürmek yerine onun cildine sürerim. Hâlâ ona daha fazla sahip olmak istiyorum ve zamanımı omuzlarını ve göğsünü köpürterek, göğüsleri ve kaburgaları üzerinde yavaşça hareket ederek ve karnına doğru inerek geçiririm. Sonra kalçalarının etrafına, sırtına ve poposuna, kalçalarının arasına kayarak ona yaptığım pisliği temizliyorum. O da aynı yavaşlıkla hareket ediyor ve benim bakımımı kabul ediyor, bacaklarını tek tek kaldırıyor, böylece uyluklarını ve dizlerinin arkasını yıkayabiliyorum. Ayak bileklerine ve ayak parmaklarına ulaşmak için diz çöküyorum ve o da bana her seferinde bir ayağını uzatıyor, böylece cildinin her santimini yıkayabiliyorum.

O da benim yaptığım gibi, sabunu ellerine döküp vücudumun her santimini yıkadı. Beğendiği yerlerde durdu, tek kelime etmedi ama hepsini aynı şekilde hayranlıkla seyretti. Kollarım ve kığım ekstra ilgi gördü ve onun dokunuşuyla yeniden canlanmaya başlayan penisimin ucunu öptüğünde sırttım. Ayağa kalktığında bana bakar ve gözlerinde bir soru vardır, benim tek bir cevabım olan bir soru.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum, sıkıca tutana kadar parmaklarımı geçirdikten sonra başını geriye doğru eğiyorum, böylece gözlerime bakmak zorunda kalıyor. Ona bir sonraki kısmı söylemekten korkuyorum. şimdi istediğini sandığı şeyin bir kısmını elde ettiğine göre, benim onun kafasında yarattığı kişi olmadığımı fark edeceğinden korkuyorum. Ama beni çok korkutan şeyler yapmaya alışkınım ve şimdi bunlardan biri ona gerçeği itiraf etmek.

"Senin her parçanı istiyorum. Aklını. Kalbini. Hepsini kazanacağım. Ama bu zaman alacak ve ben kendime güvenmeyi öğrenirken bana sabırlı olman gerekecek. Seni hak etmediğimi ve sana ne kadar ihtiyacım olduğunu nasıl dengeleyebileceğimi bulmam gerekiyor. Bu muhtemelen bir ömür boyu sürecek ve daha da fazlası, ve ikimizden hangimizin buna hazır olduğunu bilmiyorum."

buna hazır olduğumuzu bilmiyorum." Onun mavi gözlerini benimkilerle tutuyorum, bu süreçte ikimizin de kalbi kırılacak diye endişeleniyorum, ama sözlerimle gözlerinin yumuşadığını görebiliyorum. Kollarımda sessizce gevşiyor.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diye fısıldıyor.

"Çok şükür, çünkü daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum." Ona öpüşmeden önce gülümsüyorum.

Kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor, parmakları benim dilimin onun diline dolandığı kadar çaresizce benim tenimi arıyor. İkimiz de bunu çok uzun zamandır bekliyorduk. Bizi olduğumuz gibi gören, tüm çirkin kusurlarımızı, şüphelerimizi ve endişelerimizi gören ve tam da bu nedenlerle bizi seven birinin dokunuşunu.

Su buz gibi soğumadan önce beş saniye boyunca tadını çıkarabileceğimiz bir duygu.

"Siktir et!" diye bağıriyorum, onu su püskürmesinden çekip, suyu kapatana kadar vücudumla onu koruyorum. Arkanı döndüğümde, kolları göğsünü sarıyor ve donmuş gibi görünüyor.

"Oops," diye gevezelik ediyor, kahkahaları patlıyor. "Biraz fazla kaptırdım."

Onu küvetten çıkarmaya yardım ediyorum ve ona bir havlu veriyorum. Hızlıca kurulanıyoruz, sonra onu kucaklayıp yatağa taşıyorum ve yatağın ortasına yatırıyorum. Onun ardından yatağa tırmanıyorum ve ben göğsünü öpmeye başlarken o bacaklarını kalçalarımın doluyor, boğazına doğru ilerlerken bir an durup dilimle meme uçlarından birini yalıyorum.

"Beni tekrar sikebilir misin?" diye sordu, ses tonunda eğlence ve hayranlık vardı, bu da kalan buzları eritmeye yetti.

"Evet." Penisimi ıslaklığına soktum, o kalçalarını sallarken klitorisini okşadım. "Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim." Ona sırtıttım. "Prezervatif?" diye sordum, üzerimde olmadığını fark edince. Bu, ona hayır deme planımın bir parçasıydı, ama açıkçası, artık bu planın bir önemi kalmamıştı.

"Çekmecede bir tane var, ama doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sen de kullanıyorsan sorun yok."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle.

"Bu sefer tatlı kovboy mu, yoksa sert gangster mi olacak?" "Hangisini istersin?" diye soruyorum, bana bakarken yüzünü inceliyorum.

OTUZ DÖRT

DAKOTA

KOLAY BİR KARAR DEĞİL. İkisini de eşit derecede seviyorum.

"Gangster yine boğazımı sıkarken, kovboy gözlerimin ne kadar güzel olduğunu söyleyip bana tatlım diye seslenebilir mi?" Parmak uçlarımla omuzlarında daireler çizerken, bacaklarımla arasında onun penisini okşuyorum. Her saniye daha da sertleşiyor ve onu içimde hissetmek için can atıyorum.

O, sık sık duymadığım, içten bir kahkaha atıyor. Son birkaç yıldır yaşadığı tüm stres nedeniyle kesinlikle pek sık duymadığım bir kahkaha bu ve bunun sebebi benim olduğum için kalbim biraz kabarıyor. Sonuçta onun yumuşak noktası ben olabilirim.

"Evet, tatlım. Ben yanımdayım." Boynumu öperek yukarı doğru ilerliyor, kulak mememde durup nazikçe ısıtıyor ve sonra tekrar konuşuyor, bu sefer daha alçak sesle. Kalın, boğuk, gırtlaktan gelen sesi klitorisime kadar ulaşıyor. "Ama şunu bil ki, senin bu son parçanı da alacağım ve sonra tamamen benim olacaksın. Bundan sonra geri dönüş yok. Anladın mı? Üniversiteden başka birini daha burada istediğini düşündün mü hiç? Kaçmak için son şansın bu."

"Beni diğer tüm erkekler için mahvettiğine eminim, Kovboy." Dürüst olmak gerekirse, kafamda ona denk başka bir erkek yok.

"İyi. Çünkü bence sen beni uzun zamandır diğer tüm kadınlar için mahvettin. Kabul etmek istediğimden daha uzun bir süredir." İtiraf ediyor, sanki planladığından daha fazla perdeyi araladığı hissi veren bir itiraf.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde kalbim bir an durdu. Bu adamın beni benim onu istediğim kadar istediği düşüncesi, göğsüme sızan ve ruhumu saran mükemmel bir viski yanığı gibi hissettiriyor. O ise, sanki dünyadaki son gecesiymiş gibi beni öpüyor

, her öpücük bir öncekinden daha ateşli, ve ben onun dokunuşuyla eriyorum. Kalçalarım onun kalçalarına doğru yükseliyor ve klitorisimin üzerinde onun penisinin ucuyla oynuyorum.

"Siktir beni," diye yumuşak bir şekilde küfrediyor ve dudakları çenemden yukarı doğru ilerliyor. "Vücudun lanet olası bir günah gibi. Bu kadar mükemmel olduğuna inanamıyorum." Beni yavaşça alıyor, sanki bunun uzun sürmesi gerektiğini biliyormuş gibi santim santim içeri giriyor. Bu adamın beni kendine ait ilan ettiği her anıyı istiyorum. Ona oksijen gibi ihtiyacım var. "Ve her santimi benim."

Boynumu ısırır ve ben de kendimi ona doğru eğilirim. Bu adamın cildime iz bırakma takıntısını, bana ait olduğumu gösteren görünür izler bırakma ihtiyacını seviyorum. Buraya gelmemiz bu kadar uzun sürdükten sonra buna ihtiyacım var.

Parmaklarım onun yan tarafına, sırtına ve kalçasına doğru kayıyor. Onun her yerine istediğim gibi dokunabiliyorum, istediğim gibi sahip olabiliyorum.

O beni daha sert sikmeye başladığında bacağımı onun etrafına doluyorum. Bana bakabilmek için geri çekiliyor ve kirpikleri aşağı iniyor. Düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor, parmak eklemi dudaklarımı ve çenemi aşağı doğru sürükleyerek boğazıma doğru ilerliyor ve sonra elini boynuma doluyor.

"Adımı söyle, beni duyamayacağını düşündüğün zaman kullandığın adı. İnlerken boğazında titremesini hissetmek istiyorum." Ben çenemi kaldırıp boynumun ortasına başparmağını sürmesi için ona izin verirken, o alt dudağını dişlerinin arasında gezdirir.

"Şeytan," diye fısıldıyorum ve o beni daha sert sikmeye başlıyor.

"İşte böyle. Benim kızım. Çok mükemmelsin. Sanki benim sikim sana aitmiş gibi alıyorsun," diye mırıldanır, ben de bacağımı daha sıkı sarar ve kalçalarımı kaldırarak onun vuruşlarına karşılık veririm. "Daha fazlasını alabilirsin, değil mi? Beni böyle hızlı ve sert bir şekilde alabilirsin, çünkü bunun için yaratıldın. Benim için yaratıldın."

"Siktir..." diye inlerim, o her seferinde beni neredeyse mükemmel bir şekilde vuran bir tempoya geçer. Her vuruş beni, beni itmeye hazır olduğu uçuruma daha da yaklaştırır. "Sen çok kötüsün. Bu konuda bu kadar iyi olman haksızlık."

Beni daha sıkı kavrar, beni neredeyse uçurumun kenarına getirir. "Siktir. Ne kadar ıslandın... Sikimi nasıl ıslattın. Adil olmayan bu."

Boşalmaya başlarken dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum, zevk küçük kıvılcımlar gibi yayılıyor, közler gibi birbirine karışıyor ve vücudumdaki her sinir ucunda patlamaya dönüşüyor. Bu, bana daha önce verdiği her şeyden daha iyi, bir şekilde daha mükemmel ve

daha ezici, çünkü şu anda bana bakışları... sanki bana, bize hayranlık duyuyormuş gibi.

Eğilip yanağını yanağıma bastırıyor ve yemin ederim ki ikinci bir doruğun eşiğindeyim, kendi orgazmının eşiğinde yumuşak bir inilti duyduğumda beni ele geçiriyor. Grant Stockton orgazm olmak üzere olduğu için iniliyor mu? Bu ses utanç verici bir şekilde hafızalarda kalacak.

"Oh, lanet olsun. Yine boşalacağım." Kulağına fısıldıyorum ve o da benimle birlikte boşalırken inlemeye başlıyor. İkinci kez boşalırken içimden gelen övgü selini durduramıyorum. "Aynen öyle. Beni seninle doldur, Kovboy. Çok iyi hissettiriyorsun." Nefesi ağır ve sert, ve her vuruşunda beni tekrar tekrar işaretliyormuş gibi hissediyorum. "Uyluklarımdan aşağı akıncaya kadar beni doldur. Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var."

Bir an sonra yere yığıldı, başı aşağı sarkmış, dudakları omzumun üzerinde tembelce bir daire çizerek öpüyordu. Sessizce yanıma yuvarlandı ve nefesini toplayarak, gözleri kapanana kadar tavana bakakaldı.

"Hellfire..." Takma adım, dudaklarından yavaşça çıkan bir nefes gibi. "Sana zor anlar yaşattığımı biliyorum, ama az önce olan şey... o pis konuşma tarzın. Sanırım yeni sevdiğim bir şey buldum."

Onun dürüstlüğüne gülümsüyorum; saf, filtrelenmemiş konuşma tarzı, aramızdaki duvarı nihayet aşmışız gibi hissettiriyor. Karnımın üstüne dönüp kolunu öperek yukarı doğru ilerliyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Kolu beni sarıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Eğer daha önce mahvolmamışsam, bu kesinlikle mahvetti," diye saçlarıma fısıldadı ve ben gözlerimi kapattım.

Sonunda, asla olamayacağımı düşündüğüm şey oldum. Onu bulmak için defalarca denediğim ve başarısız olduğum için ulaşılamaz olduğunu düşündüğüm bir duygu. Henüz bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum, ama yine de göğsümde yankılanıyorlar.

OTUZ BEŞ

GRANT

"NEREYE GİDİYORSUN?" Onun kot şortunu giyerken gördüğüm manzarayla uyanıyorum. "Bu sabah senden en azından birkaç tur daha alacaktım." Elimini onun uyluğunun arkasına doluyorum ve o bana gülümsüyor. Saate bakıyorum; henüz erken. Saat sekizde otele dönmemiz gerekiyor, ama vaktimiz var.

"Sabah kahvemi içmem lazım, yoksa bir peygamber devesine dönüşüp kafanı koparırım." Odanın köşesindeki sandalyenin arkasında duran eski bir Johnny Cash tişörtünü alır ve başına geçirir. "Uzun sürmez, hemen yatağa dönerim."

"Peki... bu adil. En azından gidip sana getireyim. Evde var mı?" Oturuyorum.

"Hayır, her zaman Marlowe'a giderim. Gizlice gidip bir tane alacaktım. Sen de ister misin?"

"Ben alırım. Sen yatakta çıplak kal." Çarşafın altından çıkıp kot pantolonumu alıyorum ve ona yatakta kaldığına işaret ederek pantolonumu giyiyorum.

"Yataktan kalkmış saçlarınla ve dün gece giydiğin kıyafetlerle Hotcakes'e gidersen, biz oraya varmadan Marlowe'a haber uçar." Bana şüpheyi bakar, gözleri benim görünüşüme takılır. "Bayan McDaniel seni görürse, bütün kasaba öğrenir."

"Siktir et onları. Zaten yakında öğrenecekler." Ona göz kırparak, o yatağa geri uzanırken tişörtümü giyerim.

"Ama dün gece dedin ki..." Kaşları çatılır.

"O, ikimiz de başka birçok şey söylemeden önceydi, tatlım." Eğilip yanağına öpücük konduruyorum. "Kahveni nasıl seversin?"

"Bu saatte, gece yarısı kadar siyah."

"Şeker ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Ne kadar?"

"Emma'ya benim için olduğunu söylersen. O bilir."

"Tamam. Bir dakika içinde dönerim." O benimle daha fazla tartışmadan kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Ama bir saniye sonra, dairesinin kapısının açıldığını ve koridorda peşimden gelen ayak seslerini duydum.

"Grant!"

"Evet, Hellfire?"

"Birkaç kruvasan ve biraz da reçel? Enerjiye ihtiyacım olacak." Bana alaycı bir gülümseme atıyor ve ben merdivenleri koşarak çıkıp yüzündeki o gülümsemeyi öpmek için can atıyorum. Ama sonra kahve içmezsem şiddet uygulayacağı tehdidini hatırlayıp vazgeçiyorum.

"Tamamdır." Sırıtiyorum.

Yıllardır sabah uyandığımda hayatta olduğum için bu kadar heyecanlandığımı sanmıyorum. Kahvaltı için bu kadar heyecanlandığım hiç olmamıştı... şey... hiç.

Ama sonra hissediyorum — ayaklarımın altında, yakıcı sıcak hava dalgasından önce hafif bir sarsıntı. Bir saniyenin bile altında bir sürede tüm dünyam paramparça oluyor.

KENDİME GELDİĞİMDE, bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Oda dönüyor ve çok sıcak. O kadar sıcak ki nefes alamıyorum. Bir kez, iki kez gözlerimi kırpiyorum. Oturup kendime gelmeye çalışıyorum. Nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Buraya nasıl geldiğimi. Kafatasımdan ayak bileklerime kadar her yerim acıyor ve bara çarptığımı, bar taburelerini devirdiğimi ve başımı altındaki ahşap duvara vurduğumu fark ediyorum. Dizlerimin üzerine çökmeye çalışırken inliyorum. Biraz ivme kazanabilirsem ayağa kalkabilirim.

Her şey bir anda aklıma geliyor ve başım, durduğum merdivenlerin altına doğru dönüyor. O merdivenlerin en üstünde duruyordu. Ama patlamanın nereden geldiğini ve onun benden daha yakın olup olmadığını bilmiyorum. Patlama binanın ikinci katını tamamen havaya uçurmuş mu, yoksa o tarafı tamamen yok etmiş mi?

"Siktir," diye bağıriyorum, kendimi yukarı iterek, vücudumu parçalayan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Şu anda adrenalinle hareket ediyorum, ona doğru ilerlerken etrafımdaki yıkımı gözlerimle izliyorum. Yoğun ve dumanlı bir yangın var.

Yerden birkaç metre ötede, bodrumdan daha fazla alevlerin yükseldiği bir krater var. Aşağısı tam bir cehennem. Tüm içki ve bira şişeleri, kırılan pencerelerden esen rüzgârın beslediği bir alev fırtınasına dönüşüyor. Sanki ayaklarımızın altında cehennem açılmış ve biz de onunla birlikte alevler içinde kalana kadar fazla vaktimiz yok. Onu bulmam gerek.

Merdivenlerin altına vardığımda onu görebiliyorum. Merdivenlerin ortasında, gevşek uzuvları bir yığın halinde, gözleri kapalı ve başının üstünden ve saçlarından kan akıyor, kolundan son basamağın üzerinde sallanan eline kadar damlıyor. Kalbim parçalanıyor ve ona doğru koşuyorum, adını tekrar tekrar haykırıyorum.

"Dakota! Dakota!" Öksürüp, tükürürken, ona koşarken gömleğimin koluyla ağzımı kapatıyorum. Cevap vermiyor ve yanına vardığımda merdiven basamağına dizlerimin üzerine çöküyorum. İyi olmalı. Nefes almalı. Elimi ağzına ve burun deliklerine koyuyorum ve hala hava hissedebiliyorum. Bir an ona bakıyorum ve göğsünün sık nefeslerle inip kalktığını görüyorum.

Aklım ezici bir suçluluk duygusuyla doldu. O benim yüzümden buradaydı. Eğer ölürse, bu benim hatam olacak. Onu kendime saklamak istememdeki açgözlülüğüm ve bencilliğim bizi bu noktaya getirdi. O gece kalmasaydım, o şu anda otelede güvende, çarşıların arasında yatıyor ve bugünkü düğüne hazır olacaktı.

Lanet olsun. Bunu şimdi yapamam. Şu anda harekete geçmeliyim.

"Dakota. Uyanman lazım, tatlım. Buradan çıkmamız gerekiyor." Ona nazıkçe yalvarıyorum, kolunu okşuyorum ve tepki vermediğinde onu daha sertçe sallıyorum. Daha da eğilip kulağına adını haykırarak onu tekrar sallıyorum. "Dakota!"

Ondan yumuşak bir inilti geliyor, ardından gözleri açılırken şiddetli bir öksürük geliyor. Gözlerini sertçe kırıyor ve sonra hızla oturmak için hareket ediyor, bu sırada acı içinde bağırıyor. Ama hareket ediyor ve uyanık. Onun böyle öksürdüğünü görmekten o kadar mutluyum ki ağlayabilirim, çünkü bu nefes aldığı anlamına geliyor.

"Buradan çıkmalıyız. Büyük bir yangın var ve duman bizi boğacak. Yürüyebilir misin, yoksa seni taşımamı mı istersin?" diye soruyorum.

Ayağa kalkmaya çalışır ama sendeler. Ona destek olmak için kollarımı omuzlarının altına koyarım.

"Ben tutuyorum. Bana yaslan, seni buradan çıkaralım," diye söz veriyorum. Arka bahçeye açılan kapı çok uzak değil, buradan sadece beş metre kadar.

Ancak aniden durur, merdivenlere ve sonra bana bakar. Ağzını açıp konuşmak ister, ama yine kekeler, merdivenleri gösterir ve gözleri yaşlarla dolar. O anda ne istediğini anlarım.

"Tamam, tatlım. Seni kapıya götüreyim, ben de Vendetta'yı çağırayım."

"Hayır. O gelmeyebilir... senin için..." Tekrar öksürür, sözleri dudaklarında kaybolur. Vendetta'nın benim için gelmeyebileceğini söylediğini biliyorum, ama onu da yanımda götürmeye niyetim yok.

"O merdivenleri çıkacak durumda değilsin. Daha da kötü yaralanırsın ve senin güvende olmana ihtiyacım var. Lütfen," diye yalvarırım, ama o başını sallar.

"Burada kalacağım. O zaman bekleyeceğim," diye ısrar ediyor.

"Siktir git, tatlım. Tamam. Peki. Peki. Al." Gömleğimin bir kısmını yırtıp kumaşı ikiye ayırıyorum ve ona bir parçasını veriyorum. "Ağzını kapat. Çok fazla duman solumamaya çalış. Yere yakın dur. Durum kötüleşirse, dışarıya sürünerek çıkacağına söz ver."

O da kabul ederek başını salladı ve ben ağzımı kapattım ve acıyı bastırmak için elimden geleni yaparak olabildiğince hızlı merdivenleri çıktım. Buraya kadar duman çoktan yoğunlaşmıştı ve patlamanın olduğu yer ile pencerelerin patlama sonucu parçalanmış halini görünce Vendetta'yı bulma umudum pek yoktu. Ama onu hayal kırıklığına uğratamam. O kediye çok seviyor ve çocukluğundan beri onunla birlikte. Kolu çeviriyorum ama kilitli. Ya da belki sadece sıkışmış. Kapıyı tekmeliyorum, bir kez olsun onun MDF'den yapılmış eski tarz kapılardan birine sahip olmasına şükrediyorum. Sadece üç hızlı tekmeye kapı yıkılıyor ve içeri giriyorum.

"Vendetta!" diye bağırarak, oturma odasından yatak odasına koşarken gözlerimle odayı arıyorum. Banyoyu ve küçük misafir odasını kontrol ediyorum, ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Kedi normalde de ürkek bir kedidir, bir patlama olmasının durumu daha da kötüleştirdiğini tahmin edebiliyorum.

Onun odasına geri koşuyorum, eteği kaldırıp yatağın altına bakıyorum. Vendetta çiftlikteyken hep yatağının altına saklanırdı. Denemeye değer.

Burada bir düzine ayakkabı kutusu ve fotoğraflar ile bir fotoğraf albümü olan büyük bir kutu var. Bunlardan birinde ailesinin fotoğraflarının çoğunun olduğunu biliyorum. Onu çekip yatak üzerine atıyorum. En azından onu onun için kurtarabilirim.

"Vendetta!" Kediye tekrar çağırıyorum, o nefesle çok fazla duman soluduğum için kalınlaşan gri duman bulutunda boğuluyorum.

Siktir et. Henüz denemediğim tek şeyi denemek zorundayım. Şu anda hissettiğim kadar acı dolu bir miyavlama sesi çıkarırım. Gidemem.

oraya gidip kedisini bulamadığımı söyle. Buraya gelip kedisini kendisi aramaya çalışacak ve hepimiz burada öleceğiz. On yıldan fazla süredir yanında olan kedisini getirmeden onu buradan çıkarırsam, beni asla affetmez. Göğsümden acı ve hayal kırıklığı dolu bir inilti çıkar ve sonra, sanki sihir gibi, yatağın uzak köşesinde beni izleyen iki parlak yeşil göz görürüm. En azından onu canlı bulduğum için sevinç çığlığı atabilirim, ama bu onun benimle gelmesini sağlayacak anlamına gelmez.

"Vendetta, hepimizi öldürmeden önce buraya gel, seni küçük velet," diye mırıldanıyorum. Ama o tam tersini yapıyor, pençelerini benden uzaklaştırıp duvara kıvrılıyor.

"Peki. Zor yoldan yapalım o zaman." Duman ve gölgelerin arasından ona sert bir bakış atıyorum.

Albümü tekrar yere indiriyorum ve sonra yatağı ters çevirip, hareketle kafası karışmışken onu hızla yakalıyorum. Onu yatağın altındaki tozlu molozlardan çıkarırken çığlık atıyor, tıslıyor, vuruyor ve ısıyor. Mücadele ederken ön kolumu kanatıyor. Ama onu yakaladım.

Derin bir nefes alıp onu koyacak bir şey arıyorum. Kollarımdan atlayacağından çok korkuyorum ve onu, albümü ve Dakota'yı aynı anda taşıyamam. Bir spor çantası görüyorum. Yanlarında havalandırma delikleri olan türden.

"Beni affetmen gerekecek." Vendetta'yı albümle birlikte çantaya tıktırıp fermuarını kapatıyorum. Çığlık atan bir miyavlama duvarları yankılıyor ve yeşil gözleri, havalandırma deliğinden bana bakarken neon gibi parlıyor. Çantayı omzuma asıp merdivenlerden aşağı koşarak iniyorum.

"O içeride. Kızgın ama hayatta. Gidelim!" Dakota'ya sesleniyorum ama cevap vermiyor. Yere yığılmış, baygın ve onu bıraktığımdan daha da kanlı.

"Tanrım, Hellfire. Kahretsin. Seni dışarı çıkarmalıydım. Lütfen. Lütfen benimle kal. Beni şimdi terk edemezsin. Şimdi olmaz, tatlım." Onun cansız bedenini kollarımın arasına alıp kapıya doğru koşuyorum, Vendetta sert sürüşe yüksek sesle itiraz ediyor ve sabah güneşinin ışığına ulaştığımızda kalbim parçalanıyor. Saçları kanla ıslanmış ve alnındaki kesik derin. Bu karmaşa içinde ne kadar derin olduğunu anlayamıyorum ama iyi olmadığını biliyorum.

Bilincini kaybediyor olması da iyiye işaret değil. Fırsatım varken onu dışarı çıkarmalıydım. Asfalta ulaştığımızda dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu nazikçe yere yatırıyorum.

Ağzını ve göğsünü tekrar kontrol ediyorum ve nefes alıp verişinin hala zayıf olduğunu görüyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp derin bir nefes alıyorum

ve hemen Levi'yi arıyorum. Aldığı tüm tacizler yüzünden 911'i aramaya çok korkuyorum. Beklerken göğsüm bir öksürük daha sarsıyor ve elimi onun eline bastırarak, hala göğsünün inip kalktığını hissedebildiğimden emin olmak istiyorum.

"Dayan. Benimle kal tatlım. Ben yanıdayım." "Grant?"

Levi'nin kafası karışmış sesi telefondan geliyor. "Seven Sins'e gel. Az önce patlama oldu. Güvenliği de getir."

"Hay sıçayım..." Şokun etkisiyle sözleri kesildi. "Hemen geliyorum."

İkisini de güvenli bir yere götürmek istiyorum. Vendetta'yı Dakota'nın onun için endişelenmeyeceği bir yere, Dakota'yı da muayene edilecek bir hastaneye. Şu anda 911'i aramaya hiç güvenmiyorum ve keşke kendim sürseydim diye umutsuzca diliyorum.

Dakikalar geçiyor ve birinin bizi almaya gelmesini beklerken saatler gibi geliyor. Beklerken kendimi savunmasız ve endişeli hissediyorum. Onu umutsuzca izlemek, dünyadaki en berbat his. Bu kasabadaki insanlara aşıladığım hiçbir para, güç ya da korku onu benim için kurtaramaz. Sahip olduğum hiçbir şey, hiçbir beceri, hiçbir koz onu benim için hayatta tutamaz. Artık her şey kadere bağlı ve kendimi o kadar hasta ve çaresiz hissediyorum ki nefes almakta zorlanıyorum.

Birinin yardım etmesi için bağırarak istiyorum, ama sabahın bu saatinde sokak bomboş ve binanın arkasında bizi gören ya da duyan kimse yok. Yine de uzaktan siren sesleri duyuyorum. Biri patlamayı duymuş ve 911'i aramış. Kahretsin, Hotcakes'teki müşteriler patlamayı en ön sıradan izlemişler. En son istediğim şey, gelmek üzere olan polislerle uğraşmak ya da onların beni onu ambulansla götürmeleri için ikna etmeye çalışması. Kısa bir süre, arabalardan birine girip o şekilde hastaneye gitmeyi düşünüyorum.

"Grant!" Tanıdık bir ses duyarım ve Levi'nin arabayla orada olduğunu görürüm. "Tanrıya şükür. Onu hastaneye götürmeliyiz. Kafasından çok kan kaybetmiş. Bilinci kapalı kalamaz," derim. O da arabadan atlayıp beni ve

Vendetta'yı arka koltuğa taşımama yardım eder. Onun yanına kayarım ve onu tutuyorum.

O hızla uzaklaşırken, dikiz aynasından bana bakıyor. "Şimdi mi konuşmak istersin, sonra mı?"

"Patlama. Bodrumdan geldi. Gaz kaçağı ya da bomba olabilir. Mekanı paramparça ettiği için ben bombaya daha yakınım. Bu gece mekanı boşalttıklarını düşünürsek, çok fazla tesadüf var." Kafamdan geçen düşünceleri açıklıyorum.

"Sence yine polisler mi, yoksa onlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama kaza gibi gelmiyor."

"Bir şeye çarptı mı, yoksa?"

"Merdivenlerden aşağı uçtu. Onu merdivenlerin ortasında baygın halde buldum. Çok fazla kan var ve karanlık olduğu için göremiyorum. Acil servise gitmemiz lazım, çabuk." Ona bakıp parmaklarımı nabzına bastırıyorum. Hala nabızı atıyor ama hızla zayıflıyor.

Levi, otoyola çıkarken üç ışığı geçiyor. Küçük hastane buradan iki çıkış ötede ve umarım onu zamanında yetiştirebiliriz.

"Neredeyse vardık Dakota. Dayan. Tamam mı? Vendetta ve benim sana ihtiyacımız var. O yüzden savaşmalısın tatlım." Elini sıkıp şakağına öpücük konduruyorum. Nefesini dinlemek için kulağımı dudaklarına dayıyorum ve yanıt olarak gelen fısıltı beni çökertmek üzere. Onun başaramayacağı düşüncesi beni delirtmeye hazır hale getiriyor. Öncelikli hedefim, ne pahasına olursa olsun onun hayatını kurtaracak bir doktor bulmak, ama sonra bunu yapan kişiyi bulduğumda intikamımı alacağım.

OTUZ ALTI

GRANT

Levi, Avarice'in barının içinde patlatılmak üzere yerleştirilmiş bombaları bana gösterirken, "Siktir!" diye küfrediyorum. Hepsi düğün için sipariş ettiğimiz şampanya kasalarının içindeydi. "Hepimizi öldürmeyi planlamışlar."

"Seven Sins'dekiler erken patladı." Levi kanıtları inceliyor. "All Stocktons Must Die'ı bu kadar

"Saçlarımı elime alıp tarıyorum ve parmaklarımın altında her yöne doğru dikildiğini hissediyorum.

Hiçbirimiz uyumadık. Duş bile almadım. Hâlâ barda bulaşan kan ve külle kaplıyım.

Dakota'nın hastanede güvende olduğunu, başındaki yaranın tehlikesi geçtiğini ve Hazel ile Ramsey'in yanında olduğunu öğrendikten sonra, Levi'ye yardım etmek için doğruca buraya geldim. İtfaiye yangını söndürdüğünde, içki deposunda bir yerde meydana gelen patlamanın mekanı havaya uçurduğundan şüphelendiklerini söylediler. Dakota'ya verdiğim şampanyadan bahsettiğimde Levi'nin alarm zilleri çalmaya başladı ve araştırdığında bunu buldu. Neyse ki, Ft. Carson'da EOD görevlisi olan birini tanıyordu ve bu kişi bize bir iyilik borcu vardı ve sessiz kalacaktı. Ama şimdi bir düzine patlamaya hazır bomba bakıyorum ve bizi bu kadar çok kim nefret edebilir ki ailemizi öldürmek isteyebilir diye merak ediyorum. Elbette düşmanlarımız vardı, ama bunun bütün bir düğünü kan gölüne çevirmeye yeteceğini hiç düşünmemiştim.

"Hudson'a söyledin mi?"

"Hayır. Ona sadece Seven Sins'ten bahsettim. Düğünün iptal olduğunu söyledim. Kahretsin. Peki ya konuklar?" Birden Dakota'nın nefes alabildiği anda soracağı tüm sorular aklıma geliyor. Konuklar, yemekler, personel... Bunların hepsini önceden halletmezsem paniğe kapılacaktır.

"Aspen her şeyi kontrol altına aldı. Bristol ve Marlowe'a yardım ederek Hazel'ın kardeşleriyle birlikte konuk listesindeki kişilere düğünün ertelendiğini bildirdi. Sonra otel personeli ile birlikte çalışarak herkesin odasına akşam yemeği ve pasta servisi yapılmasını sağladı."

"Kız kardeşimizin yanımızda olmasının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Ethan artık ortada olmadığına göre, onu eve geri getirebilir miyiz sence? O bu işleri halledebilir, biz de tatile çıkabiliriz." Levi sırtıyor.

Bugün yaşadıklarımın sonra buna ihtiyacım vardı, gülüyorum. "Nedense, sanmıyorum. Ama lanet olsun, bugünden sonra..."

"Hudson'ı da bu işe dahil etmeliyiz. Eğer tüm bunlar kalıntı ve onu isteyen kişiyle ilgiliyse..."

"O da bizim kadar hedef olabilir," diyorum. Levi dudaklarını sıkıştırıp kaşlarını kaldırıyor.

Cebimden telefonumu çıkarırım ve ondan birkaç cevapsız arama ve mesaj olduğunu görürüm.

H.K.:

■

Bunu görür görmez beni ara. Acil.

"Kahretsin, zaten bana ulaşmaya çalışıyordu," diye Levi'ye açıklıyorum ve arama düğmesine basıyorum.

"Neredesin?" Hudson telefona bir soru ile cevap verir. "Aşağıda, barda. Hala otelde misin?"

"Evet. Aşağı iniyorum. Satranç odasında buluşalım mı?"

"Orada görüşürüz."

"İhale hesabının sahibi olan paravan şirketi bulamıyorum. Ama evin sahibi olan şirketi buldum. Adamım birkaç katman derinlemesine araştırma yaptı ve sahiplerinden birini buldu."

"Tanıdığımız biri mi?" Hudson'ın yüzündeki rahatsız edici ifadeye bakılırsa, cevap pek de iyi değil.

"Bu oda, diğer odalardan ayrı mı?" diye sordu Hudson. Onunla yaptığımız tüm iş anlaşmalarında onu hiç bu kadar gergin görmemiştim.

"Evet."

"Telefonun yanında mı?" diye sessizce soruyor.

Başımı sallıyorum. Genelde bu odaya telefonumu getirmiyorum, ama Dakota'ya bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu. O başını sallıyor ve sonra benim yaptığım gibi telefonu kapatıyor. Onun dediğini yapıyorum ve Levi de aynısını yapıyor. Telefonları odanın uzak köşesindeki bir kutuya koyuyoruz ve Hudson kitaplıktan bir kağıt ve kalem alıyor, sonra bizi odanın uzak köşesine götürüyor. Kağıda hızlıca bir şeyler yazıyor ve sonra bize uzatıyor.

Abbott Schaefer

Gördüğüm şeyi, bunun anlamını kavrayamadan önce bir an boş boş baktım. Colorado Valisi, biz sattıktan sonra kalıntının bulunduğu evin sahibi, yani muhtemelen onu satın alan kişi. Bu da, yıllar önce bizi onun peşine düşüren kişinin o olduğu ve ikinci kalıntının çalınmasını örtbas etmek için Kelly ailesinin atalarının evini yakan kişinin de o olduğu anlamına gelebilir.

Ayrıca yeni şerifi, yani amcamı atayan da o olmalı. Dakota'yı taciz eden polis departmanını yöneten de o. Bu binada tam olarak nereyi ve neyi hedef alacağını bilen de o, çünkü onu davet ettiğimde ona tüm detayları vermiştim.

"Siktir!" diye bağıryorum ve Levi de aynı şeyi fark edince şok içinde duvara yaslanıyor. Hudson cebinden çakmağı çıkarıp kağıdı ateşe veriyor ve hepimiz onun küle dönüşmesini izlerken çöp kutusuna atıyor.

Bu, şu anda tüm hayatımın bir metaforu gibi geliyor.

"Onun bu kadar kötü durumda olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldanır. "Karşı karşıya olduğumuz şey buysa, burada hiçbir şey güvenli değil. Hiçbir şey ve *hiç kimse*

" Aklım hemen hastanede bulunan Dakota, Hazel ve Ramsey'e gider. "Onlara geri dönmeliyim. Güvende olduklarından emin olmalı ve onları daha güvenli bir yere götürmeliyim."

"Otel güvenli değil. Bunu ve bombaları öğrendikten sonra değil. Ona yardım eden personelinden herhangi biri olabilir." Levi sesini alçaltıyor.

"Bombalar mı?" Hudson şaşkın bir fısıltıyla sorar.

"Tüm düğünü tuzağa düşürdüler. Resepsiyon salonu şampanya şişeleriyle gizlenmiş bombalarla dolu olacaktı. Katılan

katılan herkesi öldüreceklerdi," diye açıklıyorum.

"Bir taşla iki kuş." Levi parmağını ikimizin arasında gezdirir ve Hudson'ın yüzü düşer.

"Rowan şu anda Charlotte'la birlikte. Ama herkesi bu otelden çıkarmalıyız. Düğünün ertelendiğini öğrendiklerine göre ne yapacaklarını bilemeyiz. Onları ortaya çıkardığımızı anarlarsa..." Hudson sözünü bitirmez.

"Katılıyorum. Ailemizi sokaklardan uzaklaştırmalıyız. Ama şu anda özellikle bir aile üyesini yalnız bir odada tutmak istiyorum." Barın zeminini inceleyerek sözleri dişlerini sıkarak söylüyorum. Hepimizin ölümle ne kadar yaklaştığımızdan tamamen habersiz insanlarla dolu.

"Onu yakalayacağız. Ama önce ailemizi toplayıp güvenli bir yere götürelim. Çiftlik mi?" Levi, önerisini onaylamam için bana bakar.

"Çiftlik. Güvenebileceğimiz güvenlik önlemlerini biliyor muyuz?"

"Her zamanki yakın çevremiz. Onları çiftliğe götüreceğiz ve tüm kapıları kilitleyeceğiz. Arazinin içine ve dışına girenleri izlemek için kullanabileceğimiz dronlarım var ve geçen yıl Flanaganlar ile olan olaydan sonra tüm kameraları yeniledik." Levi çoktan bir plan yapmaya başlamıştı.

"Yap şunu. Eğer henüz taburcu olmamışsa hastaneye gidip hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olacağım. Aspen'i de bilgilendirebilir misin?"

diye soruyorum ve Levi başını sallıyor. Sonra Hudson'a dönüyorum. "Sen, Charlotte ve Rowan da gelmelisiniz. Tüm durumu netleştirene kadar orası burası daha güvenli olacak. Şampanya olayını keşfettikten sonra güvenlik ekibimize tüm binayı kontrol ettirdik, ama yine de bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimalimiz var. Önce bir tur daha kontrol etmek istiyorum." "Demir

sıcakken tekrar saldırmaya çalışacakları ihtimali her zaman var ve biz hala kafamız karışıkken tekrar saldırmaya çalışabilirler."

Hudson endişeli bir bakış atıyor. "Katılıyorum. Öyleyse geleceksin, değil mi?"

"Bizi kabul ederseniz. Yer varsa sıkışıp kalabiliriz. Sadece geceyi atlatıp jeti hazırlayıp Charlotte'u Cincinnati'ye göndermek istiyorum. Rowan ya da ben sizinle kalıp bir çözüm bulmaya yardımcı olabiliriz."

"Hazel'in sana otelde birkaç oda ayarlayabileceğinden eminim."

Bu büyüklükte bir sorunun çözümü olmadığına neredeyse eminim, ama ailemi güvende tutmanın bir yolunu bulana kadar, biraz daha uzun süre bir çözüm varmış gibi davranmaya yardım etmeye istekli olduğu için ona çok minnettarım.

"Hazel ve Ramsey de Cincinnati'ye dönmek isteyebilirler. Chaos yakında antrenman kampına başlayacak ve muhtemelen burada olmaktan çok daha güvenli olacaktır."

Burada kalmaktan çok daha güvenli olacaktır." Hudson haklı. Onun değerlendirmesine katılıyorum ve kendi düşüncemi de ekliyorum. Henüz bunu söylemeye cesaret edemiyorum, ama Hazel ve Ramsey geri dönerse, Dakota da onlarla birlikte gitmeli.

OTUZ YEDİ

DAKOTA

Ertesi gün, bir gece gözlem altında tutulduktan ve Hazel'ın tüm gece başımda bekledikten sonra, öğleden sonra nihayet taburcu oldum. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiştım ve kafamdaki yaralar dikilmesi gerekiyordu. Kanama ve beyin sarsıntısı nedeniyle, beni bir gece hastanede tutup birkaç test daha yapmak istediler, beni taburcu etmeden önce hiçbir şeyi gözden kaçırmadıklarından emin olmak için. Çıkıp Seven Sins ve Grant'e ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Grant, hastanede mümkün olduğunca uzun süre benimle kaldı. Ama telefonu cebinde sessizce titremeyi bırakmıyordu ve her seferinde, yüzündeki ifadeye bakılırsa, haberler bir öncekinden daha kötü görünüyordu - tabii bana hiçbir şey söylemedi. Ben iyileşirken stres seviyemden çok endişeliydi. Sonunda ona benim için endişelenmeyi bırakıp yapması gerekeni yapmasını söyledim. Hazel ve Ramsey geldiğinde, onu duş alıp evdeki işlerini halletmesi için ikna ettiler.

"Bana bakmak zorunda kalman çok kötü. Balayında olman gerekirdi." Hazel ve Ramsey bana kamyonetten inip çiftlik evine girmeme yardım ederken ona bakıyorum.

"Kötü hissetme. Şu anda başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Düğün ve balayı sadece yeni bir tarihe ertelendi. Şu anda öncelik ailem." Hazel bana gülümser ve kollarımızı birbirine bağlayarak birlikte merdivenleri çıkarız.

"Seni her şeyin için seviyorum. Eğer burayı kendinize ayırmak istiyorsanız, kalacak başka bir yer bulabilirim." Hazel'ın Ramsey'i bütün hafta beklettiğini biliyorum ve muhtemelen onun en son istediği şey benim onun tüm zamanını işgal etmemdir, bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum.

"Kendini daha iyi hissettiğinde ve iyileşme şansın olduğunda bir yer bulabilirsin. Son yirmi dört saatte çok şey yaşadın. Önce kendine odaklanalım

önce sana odaklanalım, tamam mı?" Hazel bana anlamlı bir bakış attı ve ben başımı omzuna yasladım.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." Onun gibi, iyi günde kötü günde sana bakan arkadaşlar için uygun kelimeler yok — en iyi arkadaş bile bunu tam olarak ifade edemiyor.

"*Sen* olmasan ne yapardım bilmiyorum. Bunu duyduğumda çok korktum ve sonra geçen ayın ne kadar kaotik geçtiğini düşünmeye başladım. Bir aydır her şeyi yoluna koymam için canını dişine takıyorsun, şimdi de bu. Dünya adil değil, orası kesin." Beni misafir odasına götürür ve etrafa bakınırım, burası Grant'in eski yatak odasıdır. "Bu odanın yanında sana ait bir banyo var ve senin için bazı kıyafetlerimi buraya getirdim, böylece bunları değiştirebilirsin. Mağazadan sana temel ihtiyaçlarını aldım: sütyen, iç çamaşırı, pijama, birkaç tişört ve kot pantolon. Bunlar şu anda yıkamada, birkaç saat içinde hazır olurlar. Avarice'de kullandığın banyo malzemeleri ve valiz de buraya gönderiliyor."

"Vendetta'ya yiyecek almam ve ilaçlarımı yenilemem gerekiyor." İç çekiyorum. Yenilemem gereken çok uzun bir liste var. Düşündükçe gözlerim yaşarıyor. "Avarice'den arabamı almam gerekiyor."

"Ramsey daha sonra getirir. Endişelenme. Vendetta'ya yiyecek aldım bile. Onun lüks zevklerine uygun mu bilmiyorum ama krem ve atıştırma malzemeleri de aldım, böylece aç kalmaz. Şehirdeki eczaneye telefon edip stokta olup olmadığını sorabilir misin? Varsa oraya gideriz." Hazel beni rahatlatır.

"Evet. Teşekkürler. Sen gerçekten en iyisisin. Düşünmem gereken o kadar çok şey var ki, kafam çok karışık."

"Bu şartlar altında bunalman çok normal. Ben de olsam bunalırdım. Ama biz yanındayız. Neye ihtiyacın olursa, hallederiz. Kıyafet konusunda çok süslü şeyler almak istemedim çünkü bunları kendin seçmek isteyeceğini düşündüm. Önce bu haftayı atlatmanı istedim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Gidiyor musunuz? Konuşmanızı duydum."

"Grant hepimizin şehirden ayrılmamızı istiyor. Bütün bunların arkasında kötü bir şey olduğunu düşünüyor. Bunun bir kaza olmadığını. Şu anda tek bildiğim bu." Derin bir nefes alır ve yanımdaki yatağa oturur. "Ramsey önümüzdeki hafta sonuna kadar Cincinnati'ye dönmek zorunda. Balayından sonra onunla birlikte gidip yerleşmesini"

ve sonra bir süreliğine buraya geri dönmeyi planlamıştım. Orada ihtiyacım olan her şey var, yani gitmemem için bir neden yok, ama... seni burada yalnız bırakmak istemiyorum. Sen ve Vendetta eşyalarınızı toplayıp bizimle kalmalısınız. Birkaç gün içinde çok fazla değişiklik olacağını biliyorum, ama..." Hazel endişeyle kaşlarını çatarak bana bakar.

"Grant'le konuşacağım. O kalacaksa, ben de burada kalmayı tercih ederim. Belki Bristol veya Marlowe'da kalabilirim." Elimi dalgın dalgın yatağın üzerindeki yorganın üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır, kalırsan burada kalabilirsin. Biz gitseniz bile ev senin. Ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum. Kötü bir fikir gibi geliyor."

"Yalnız kalmayacağım. Kızlar burada." Marlowe ve Bristol'u arayıp iyi olduğumu söylemem gerekiyordu. Hazel'ın çoktan aramış olduğundan emindim, ama bugün hastaneden ayrılacağımı öğrendiğimde onlara hastaneye gelmemelerini söylediğim için benden haber almak isteyeceklerini biliyordum.

"Yani, çiftlikte. Grant'in söylediği kadar tehlikeli bir yer ise. Dakota, bu aile hakkında bilmediğin çok şey var. Sana söyleyemeyeceğim çok şey var, çünkü bilmediğin daha iyi. Ama bizimle olan ilişkinin, şu ana kadar olanlardan daha kötü bir şekilde sona ermesini istemiyorum. O patlamada ölebilirdin ve eğer bunun bir kaza olmadığı ortaya çıkarsa

—" Hazel'ın sesi daha ciddi bir tona büründü.

"O zaman bunun bir kaza olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama... geçen yıl ahırdaki yangın öyle değildi, yıllar boyunca ters giden birçok şey de öyle değildi. Grant sana ne anlattı bilmiyorum, ama durum kötü."

"Yani, bazı şeylerden şüpheleniyordum." Birbirimize garip bakışlar atıyoruz. Muhtemelen bana aile sırlarını anlatamayacağını biliyorum. Grant ve ben ne kadar yakın olsak da, bu insanlar bana ne kadar aile gibi gelse de, onlar ailem değiller. Bazı şeyleri gizli tutmak istemesini anlayabiliyorum.

"Dediğim gibi, tüm kirli detayları bilmemen daha iyi. Grant'in seninle paylaşmasını tercih ederim. Ama başka bir şey olursa kendimi affedemem. Bence bizimle Cincinnati'ye dönsen daha iyi olur. Benimle kalabilirsin, sonra birlikte buraya geri dönebiliriz. Kendine iyileşmek ve bundan sonra ne yapmak istediğini planlamak için biraz zaman tanı. Hayden de orada diyebilirim, ama o tren çoktan kaçmış gibi geliyor." Bana sorgulayan bir bakış atıyor ve sözlerini söylemeden ne sorduğunu anlıyorum.

"Sadece sorabilirsin, biliyorsun."

"Tamam. Orada olmasının başka nedenleri de olabileceğini biliyorum, ama sabah çok erkendi ve hastanede yaralandığın için paniğe kapılmıştı... Ben de bazı varsayımlarda bulunuyorum. Bunların yanlış olduğunu söyleyebilirsin."

"Hayır. Varsayımların doğru, ama bizim ne olduğumuzu bilmiyorum. Ya da bir şey olup olmadığını. Geçen yıl aramızdaki ilişkiler değişti ve sonra durum daha da kötüye gitti. Dün gece ilk kez birlikte yattık. Ertesi sabah her yer patladığında bu oldukça kötü bir işaret gibi geldi." Gözyaşları yine akmak üzere olsa da gülüyorum. Dün sabah, uzun zamandır hatırladığım en mutlu anımı yaşadım. Bugün ise buna kıyasla inanılmaz derecede kasvetli ve henüz tüm sonuçlarını tam olarak kavrayamadığımı düşünüyorum.

"Eğer kardeşi gibiyse, bu tür şeyler olur. Genelde bu kadar açık bir şekilde olmaz ama." Hazel gülüyor ve beni nazikçe dürtüyor.

"Son birkaç hafta çok hızlı ve yoğun geçti, ama doğal hissettim... Her şey bizi buraya getirdi." İç çekiyorum. "Onun da böyle hissettiğini bilmiyorum. Aslında, bu sabah olanlardan sonra, her şeyin büyük bir hata olduğunu düşünüyor olabilir. Özellikle Jesse ve geçmişle ilgili hislerini düşünürsek."

"Sen nasıl hissediyorsun?" Düşünceli bir bakışla gözlerimi arar.

"Oyla birlikte olmak... *doğru* geliyordu. Uzun zamandır ilk kez, belki de hayatımda ilk kez. Birbirimizi, başka hiç kimseyle mümkün olamayacak şekilde anlıyoruz. Beni, başka hiç kimseye açamadığım bir şekilde tanıyor. Ama... bir şekilde kalbimi kıracakmış gibi hissediyorum. Aptal değilim. Onun kim olduğunu biliyorum. Onun gibi bir adamın erkek arkadaş olacak türden biri olmadığını biliyorum. O doğru malzemeden yapılmış biri değil. Hatta Ramsey'nin malzemesinden bile değil." Tekrar ağlamamaya çalışırken dudaklarım yana doğru kıvrılıyor. "Ama bir şekilde yoluna gireceğini ummaktan kendimi alamıyorum. Bu delilik mi?" Gözyaşları yine de akıyor ve Hazel kollarıyla beni sarıyor.

"Umut etmenin yanlış olduğunu düşünmüyorum. Hiç de değil. Açıkçası, bence o da kendine göre seni seviyor. Sadece bazen bunu göstermede kötü. Kendi ailesine karşı bile. Ve ikinizin geçmişi... Seni derinden önemseyen çok açık, Dakota."

"Onun beni önemseydiğini biliyorum. Şu anda bilmem gereken tek şey bu," diyorum yumuşak bir sesle, ona sarılırken. "Sadece tüm bunlardan sonra beni uzaklaştırmasından korkuyorum,

ve sen ve kızlar dışında, şu anda ihtiyacım olan tek kişi o. Anlıyor musun?"

"Biliyorum." Saçlarımı yüzümden çekiyor. "Sadece kalbine dikkat et, tamam mı? Ona hak ettiğinden fazlasını verdiğin için seni kırmasına izin verme. Onunla kavga etmek istemiyorum."

"Onunla kavga etmene gerek kalmayacak." Gülererek cevap veriyorum.

"İyi, çünkü benim için huysuzluğunu bir kenara bıraktı ve bu düğüne kadar benim saçmalıklarımı çok sabırla karşıladı. Ama sana kasten zarar verdiğini düşünürsem, onu bir saniyede keserim."

"Biliyorum." Ona yarım bir gülümseme gösteririm ve o da elini sırtımda gezdirir. "Bu arada, düğün için ne yapıyorsun? Yapmam gereken bir şey var mı? Artık dışarı çıktığıma göre yardım edebilirim."

"Kesinlikle hayır. Bristol, Marlowe ve Aspen kardeşlerimi işe koydu ve hep birlikte tüm konuk listesini aradılar ve her şeyi hallettiler. Bir sonraki duyuruya kadar ertelendi. Ramsey bu hafta Vegas'a ya da Cincinnati'deki adliyeye kısa bir gezi yapmaktan bahsetti. Arkadaşlarımız öyle yaptı, ama ben bekleyip görmek istiyorum. Hala sezon başlamadan önce bir yerlerde gizlice düğün yapabileceğimizi düşünüyorum. Sadece onun istediği kadar gösterişli olmayacak."

"Çok üzüldüm, Hazel. Senin için çok üzüldüm. İkiniz büyük bir düğün ve büyük, gösterişli bir balayı hak ediyorsunuz. En azından bunu yapabilir misiniz?" Elini sıktım.

"Paramızı geri alabildik. O yüzden bilmiyorum. Ramsey isterse bir ara yine de gidebiliriz sanırım. Ama yine de, olan biten her şeyden dolayı... Onun rahatlayıp eğlenebileceğini sanmıyorum. Ben kesinlikle eğlenemem, ama sezon için hazırlanmasına yardımcı olacaksa en iyisini yapmaya çalışırım." O da uzun bir nefes verir.

"Ciddiyim, yapabileceğim bir şey varsa. Sigortanın neyi karşılayacağını ve itfaiyenin nedenleri hakkında ne diyeceğini öğrenene kadar boş boş oturacağım. İşe yarayabilirim!"

"Bunun için seni seviyorum, ama bence düğün yemeğinden ve pastasından biraz yiyelim. Seni bilmem ama ben şu anda kendimi tereyağı kremalı şekerlemeye boğmak istiyorum."

"Kulağa harika geliyor." Ona gülümsedim.

"Tamam. Duş al ve ihtiyacın olan diğer şeyleri hallet, birazdan oturma odasında buluşuruz. Ben birkaç şeyi kontrol edeceğim

sonra rahatlayabiliriz. Tamam mı?" Hazel bana gülümser ve ben onu bir kez daha kucaklarım.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Ben de." Beni sıkıca kucaklar ve sonra beni düşüncelerimle baş başa bırakarak kapıyı kapatır.

OTUZ SEKİZ

DAKOTA

GRANT, çökmüş ve kasvetli bir halde çiftlik evine geldiğinde, ona ve kardeşine mümkün olduğunca fazla alan bırakmaya çalışıyorum. O çalışma odasına girip Ramsey ile uzun uzun konuşurken, Hazel ve ben kanepede oturup pasta yiyoruz. Grant'ın öğrendiği şey hakkında endişelerle kafam çok karışık olduğu için izlediğimiz filmin konusunu kaçırdım. Bunun Grant ve ailesi için, ve bizim için ne anlama geleceği... tabii artık bir "biz" varsa.

Hastanede bana çok iyi davrandı, tüm test sonuçlarını beklerken yanımda oturup elimi tuttu. Ama Levi'den en az bir kez kötü bir telefon aldığını biliyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmasına rağmen odaya geri döndüğünde çok sarsılmıştı. Hazel ve Ramsey onu gitmeye ikna ettikten sonra, ne mesaj ne de telefon geldi, ama bunun nedeninin bugün hiç huzur bulamaması ve muhtemelen dün gece pek uyuyamamış olması olduğunu biliyorum. Ramsey ile görüşmesi biter bitmez, durumu tersine çevirip oturup yemek yemesini ve biraz dinlenmesini, kendine biraz zaman ayırmasını isteyeceğim.

Ben bunu yaptığımda fazla itiraz etmiyor, sanırım protesto edecek kadar yorgun. Ben Kit'in bize getirdiği yemeklerden birini ısıtarken o masaya oturuyor. Ramsey'nin Hazel'a merdivenlerden yukarı çıkması için başını salladığını izliyorum ve o kaybolmadan önce bana anlayışlı bir bakış atıyor. Bu bakış, bu durumda bir Stockton kardeşiyle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylüyor. Kolay bir konuşma olmayacak.

"Sen hazır olmadan hastaneden ayrıldığım için özür dilerim. Kalabilseydim, kalırdım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Her şeyden önce özür diliyor ve bunu yapmak zorunda hissetmesi kalbimi acıtıyor.

"Biliyorum." Kafamı sallayıp ona gülümsüyorum. "Kızgın değilim. Levi'nin sana ihtiyacı olduğunu biliyorum ve önemli olmasaydı gitmeyeceğini de biliyorum."

Açıklaman gerek yok. Ama her şey yolunda mı?" Aptalca bir soru. Yolunda olmadığını biliyorum. Sadece bu sohbete olabildiğince yavaşça girmeye çalışıyorum.

"Onlarla birlikte Cincinnati'ye gitmelisin." Bunu bir emir gibi söylüyor ve ben sinirleniyorum.

Bu, patlamadan önceki gibi kolay bir konuşma değil. Bu, benim yaramazlık yaptığımı ve düzene sokulmam gerektiğini düşündüğünde kullandığı eski soğuk ve hesaplı tonu. Bir gerileme bekliyordum; patlama ve şiddetin tırmanmasının, benim için ne kadar tehlikeli olduğu konusunda eski tutumuna geri döneceğini biliyordum. Buna hazırlıklıydım ve onun fikrini değiştirmesi için zaman tanımaya hazırdım, ama beni ülkenin öbür ucuna göndermeye çalışacağını beklemiyordum.

"Cincinnati'de ne yapacağım? Orada hiçbir şeyim yok," diye sakın bir şekilde itiraz ettim, onu mantıklı davranmaya ikna edebileceğimi umarak.

"Hazel ve Ramsey orada olacak. Charlotte da orada olacak. En önemlisi, buranın karmaşasından çok uzak. Dün ölebilirdin, Dakota." Gözleri pişmanlık dolu bir bakışla benimkilere dikildi.

"Şu anda Hazel ve Ramsey'e yük olamam. İptal edilen düğün ve balayının şokunu hala atlatamadılar. Şu anda kendi sorunlarıyla uğraşıyorlar ve beni evlerinde üçüncü tekerlek gibi görmek istemeyeceklerini düşünüyorum. Burada onlara engel olduğum için yeterince rahatsız hissediyorum." Sesimi sabit tutarak, bunu bir tartışmaya dönüştürmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Onların yoluna çıkmıyorsun. Seni seviyorlar ve sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorlar. Onlarla kalmak istemiyorsan, Charlotte'un yanında kalabilirsin. Zaten Kelly'lerin evinde kalmanı tercih ederim. Orası bir kale gibidir ve orada üçüncü tekerlek olman mümkün değildir." Son cümlesinde hafif bir alaycılık var ama ikimizin de konuşmanın ciddiyetinden dikkatini dağıtacak kadar değil.

"Onları pek tanımıyorum. Yine aynı derecede garip olur, sadece farklı bir şekilde." Geçen hafta onlarla vakit geçirdiğimde Hudson ve Charlotte samimi görünüyorlardı, ama yeni tanıdıkları sevmekle onlarla birlikte yaşamaya başlamak arasında fark var.

"Onlar iyi insanlar. Ramsey ve Hazel'ın da orada kalmasını önerdim. O gün boyu antrenmanlarda ve kampta olduğu için, Hazel'ın daha güvenli bir yerde kalması daha iyi olur."

"Ben burada, çiftlikte kalmak istiyorum. Burayı güvenlik görevlileri sarmış durumda." Pencereden dışarıya bakarak, evin önünden geçen bir başka güvenlik aracını işaret ettim.

"Burası başka yerler kadar güvenli." Yemeğini önüne koydum.

"Hazel ve Ramsey gittiğinde burada seninle kalacak kimse olmayacak. Ramsey kampa geri dönmek zorunda ve Hazel'in onsuz kalmasına asla izin vermez."

"Yetişkin hayatımın tamamını yalnız geçirdim. Bu da farklı olmayacak." Masada onun karşısına oturuyorum ve onun yardımını takdir etmeyi öğrendiğim kadar, ona ihtiyacım olmadığını hatırlamasını umuyorum.

"Birinin bu mülke gizlice girip çiftlik evine girip gece yarısı seni öldürebileceği gerçeği hariç - ya da daha kötüsü." Bu düşünceyle yüzü bulutlanır.

"Bunu benim dairemde de yapabilirlerdi. Sence bu, var olan her kadının hayatının her gecesı zihninin bir köşesinde yaşadığı bir korku değil mi?"

"Şu anda bu korkunun gerçeğe dönüşme ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu söylüyorum." Sabrını yitirir ve yemeğini neredeyse hiç tatmamış olmasına rağmen çatalını masaya geri koyar.

"O zaman benimle kal." Kaşlarını çatıp başını salladığında, bu argümanı beklemediğini anlayabiliyorum.

"Bu kötü bir fikir."

"Seninle birlikte olmaktan daha güvenli bir yer yok. Ohio'daki rastgele bir güvenlik görevlisinden çok daha fazlasını benim için yaparsın. Senin iyi olduğunu bilmek endişemi azaltır."

"Ben iyi değilim. Miras aldığım bir savaşın ortasındayım ve bu savaşta kimlerin yer aldığını bile bilmiyorum. Tüm ailemi, Hudson'ın ailesini ve arkadaşlarımızı öldürmeye çalıştılar ve ben bunu hiç beklemiyordum. Şu anda *hiçbir şey* yolunda değil." Tüm cevapları bilmediğini itiraf etmesi, onun için nadir görülen bir zayıflık anı. Tekrar konuşurken ses tonumu yumuşatıyorum, çünkü her şeyden önce onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum.

"O zaman burada olmak için daha da fazla nedenim var. Senin de yanında olacak birine ihtiyacın var. Bütün bunları tek başına yapmak zorunda değilsin." Elimi uzatıp koluna koyuyorum ve benden çekilmediğinde rahatlıyorum.

Kazanın onun için eski yaraları deştğini biliyorum. Onun tüm korkularını ortaya çıkardığını biliyorum ve onu bunun için suçlayamam. Ama bu süreçte beni uzaklaştırıp bir daha geri almayacağından korkuyorum. Benim gitmem, onun kendini tekrar dış dünyadan kapatmasını kolaylaştıracaktır.

"Levi var. Hudson var. Bu sorunla başa çıkmama yardım edebilecek insanlar var. Sen bunu yapabilecek durumda değilsin ve ben de senin bunu yapmanı istemiyorum. Bu lanet olası karmaşadan uzak durmanı istiyorum. Güvenli bir yerde olmanı istiyorum. Dün sabahki gibi bir şeyi bir daha kaldıramam. Kanlar içinde yatarken seni kucaklayıp bana cevap verememen. Seni de öldürdüğümü sandım." Elini kaldırıp benim elimi kapattı ve gözleri anlayış arıyordu. Ona istediği kolay onayı veremem, ama onunla tartışmanın onu daha da kapatabileceğini biliyorum. Hayatta kalmaya ve geri kalanımızın da hayatta kalmasını sağlamaya çalışırken, en son ihtiyacı olan şey duygular hakkında tartışmak, bu yüzden cevabımı yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bana sorarsan, Cincinnati'de telefonla haberleri almak yerine burada senin yanında olmayı tercih ederim. Ailen için endişeleniyorsun, ben de öyle. Sen benim ailemden en yakın olduğum kişisin. Aldığın tüm riskleri bilirken, benden öylece uzaklaşmamı ve geri döndüğümde bir şeylerin kalmış olmasını ummamı isteyemezsin. Lütfen benden bunu isteme."

"Senin için endişelenmek zorunda kalırsam işimi yapamam, Hellfire. Yapamam. Sürekli seni düşünürsem doğru düzgün düşünemem."

"O zaman beni düşünmeyi bırak ve kendi kararlarımı verebileceğime güvenmeye başla. Çiftlikte güvenlik var. Onlar da Hudson'ın peşinde oldukları için, burası Hudson'ın çiftliği kadar güvenli. Burada en azından beni kontrol edebilirsin, yakınımda olduğumu bilebilirsin ve ben de seni kontrol edebilirim."

"Dakota..." Adım, çaresiz bir yalvarış gibi boğazından çıkan bir lanet gibi. "Anlamıyorsun. Güvenli değil. Aynı şey değil."

"O zaman bana anlat. Söyle. Kardeşlerine ve Hudson'a güvenebiliyorsan, bana da güvenebilirsin." Daha büyük bir kavga riski olduğunu bilsem de, kararımdan vazgeçmiyorum.

Beni bırakıp geriye yaslanır, omurgasını bir an için düzeltir, sonra omuzları çöker. Pes ettiğini görürüm. Elini saçlarına geçirir, saçlarını karıştırır, uzaklara bakar, sonra bana döner, yüzünde korkunç bir ifade vardır.

"Bombalamaların arkasında lanet olası vali ve şerif var—amcam bizi öldürmeye çalıştı. Bu ailenin nesiller boyu sakladığı tüm kirli sırları bilen ve birkaç kalem darbesiyle tüm bunları, hepimizi ortadan kaldıracak güce sahip bir adam. Uzun bir hapis cezası ya da polis tarafından öldürülmek. Karşı karşıya olduğum şey bu. Her iki durumda da ölüm cezası. Çıkış yolu yok. Kalıp bir şekilde bu işe bulaşırsan, bu senin için de ölüm cezası demektir. Bununla yaşayamam."

Sessizce oturup, ben bu bilgileri sindirirken birbirimize bakıyoruz. Şimdi neden bana söylemediğini anlıyorum. Bu kadarını bilmek bile muhtemelen bir yük. Başını eğerek bu yükü hafife almadığını gösteriyor ve derin mavi gözlerinin arkasında dalgalanan ıstırapı görebiliyorum.

Yenilmiş görünüyor, omuzlarındaki tüm bu yükün çatlakları, kendine güvenli görünüşünün ardında görünmeye başlıyor. İçinde, durumu kontrol altına almak ve her şeyi yoluna koymak, kimsenin kart evinin masada sallanmaya başladığını görmemesini sağlamak için çaresizce bir yol aradığını biliyorum. Sadece yalnız olmadığını bilmesini istiyorum.

"Amcan olduğundan emin misin?" Bu ailenin sadakati sarsılmazdı.

"Evet. Levi kanıtları buldu ve güvenlik kamerası görüntülerini inceledi. O gün teslimatları hangi çalışanların yaptığını bulduk ve Levi birini kenara çekti. Her şeyi anlattı. Kullanıldığını fark etmemişti bile. Bu konuda tamamen çaresizdi. Uzun süredir çalışan biriydi ve amcama iyilik yaptığını sanıyordu. Onu eskiden tanıyordu ve amcam ona şampanyanın bizim için bir sürpriz olduğunu söylemişti. İçinde bomba olduğunu bilmiyordu." Yüzünü buruşturdu. "Ailenin geri kalanını öldürmeye çalışmak için ne boktan bir sürpriz."

"Bu çok berbat." Hazel'ın düğün gününde hepimiz ölebilirdik. Bu bilgiyle midem bulanıyor. Bir başka gerçek daha beni derinden etkiliyor. "Ve bu yüzden Seven Sins'te patlama oldu. Gaz kaçağı olmadığını zaten biliyordun. Şampanyayı hediye olarak göndermiştin." Sonunda parçalar bir araya geldi. Grant, düğün için şampanyanın benim de en sevdiğim şampanya olduğunu biliyordu ve nazik bir jest olarak, bu hafta başında birkaç kasa şampanyayı hediye olarak göndermişti. Şampanyalar geldiğinde, açmadan güvenli bir şekilde saklamak için mahzene koymuştuk.

"Evet." Sert görünüşü çökmek üzere. "İstemediğim halde, olmamam gerekirken bile senin için bir tehlike olduğumu söylediğimde kastettiğim buydu. Böyle masum bir şey bile, biri *beni* öldürmek istediği için senin ölümüne neden olabilirdi. Şimdi anladın mı?"

"Güvendiğin birinin, Tanrı aşkına, ailenin sana bunu yapmaya çalışmasına engel olamazsın. Herkesin yapacağı gibi içgüdülerine göre hareket ettin. Bunu bilmenin ya da engellenmenin imkânı yoktu, Grant. Bu suçluluk duygusunu omuzlarına yükleyemezsin. Seni suçlamıyorum." Bazı şeylerin onun kontrolü dışında olduğunu, hepimiz için olduğu gibi, anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum, ama omuzlarının duruşundan, söylediklerimi kabul etmediğini anlayabiliyorum. Zaten duvarın tuğlalarını tek tek yerine koymaya başlamış.

"Beni suçlasan da suçlamasan da, bu benim hatam. Gerçek bu." Başını sallıyor, pencereden dışarı bakıyor ve gözyaşlarını durdurmak için hızla gözlerini kırıyor. "Ve içgüdülerim mahvolmuş durumda. Doğru kararları vermek için çok fazla dikkatim dağınık." Son cümlesi sanki birinin ona söylediği bir şeyi tekrarlıyor gibi geliyor ve bunu kimin söylediğini öğrenirsem, onu kendim kesebilirim.

"Bu durum düzelecek; sadece şu anda öyle hissetmiyorsun. Biliyorum. Ben de Seven Sins için aynı şeyi hissediyorum."

"Üzgünüm. Kahretsin. Burada kendi sorunlarımdan bahsedip duruyorum, ama sana ne kadar üzgün olduğumu söylemeye bile vakit bulamıyorum. Şu anda çok berbat durumdayım Dakota. Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Başında çok şey olduğunu biliyorum." Elini tekrar okşadım, keşke bu hareket onun endişelerini giderebilecek sihirli bir şey olsaydı. "Bana ihtiyacın olursa ben buradayım. Kardeşlerin de burada. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Başını sallar ve bir süre sessiz kalır, sonra tekrar konuşur.

"Ramsey'nin geri dönmesini... Aspen'i görmeyi. Hazel'ın bile geri dönmesini. Her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmüştüm, ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Huzur asla kalıcı olmuyor. Sanki sürekli zamanı durdurmaya ve herkesi bir hafta, bir gün, bir saat bile olsa güvende tutmaya çalışıyordum gibi hissediyorum." Sesinde pişmanlık ve endişe var.

"Omuzlarına çok fazla yük bindiriyorsun ve yardım etmek isteyen bizlerle bunu paylaşmayı öğrenmelisin. Her şeyi kontrol edemezsin Grant."

Dudaklarını sıkıştırıp, ön kapı açılırken onaylayan bir homurtu çıkarır. Koridorda sesler duyarım, Hazel ve Ramsey, Levi ve Aspen ile birlikte daha genç biri. Aspen köşeyi dönüp bizi mutfak masasında otururken bulur.

"Böldüğümüz için özür dilerim. Levi, Fallon'ı ve beni havaalanına götürmek için hazırlanıyor ve son bir veda etmek istedim," diye sözünü keser Aspen.

"Fallon nerede?" Grant, yeğenini hemen görmeyince endişesi bir anda artar. Aspen'in beni uyardığı tüm o yıpranmış kenarlar ortaya çıkmaya başlar.

"Hazel'la ahıra gidiyor. Atlara veda etmek istedi."

Grant gülümser ve ayağa kalkarak kız kardeşine sarılır. "Tamam. Ona üniversite gezilerinin iyi geçmesini dilediğimi söyle ve on sekizinci yaş gününde bir at isterse, tek yapması gereken istemek olduğunu söyle."

"Ona mutlaka söylerim." Aspen ona biraz daha sıkı sarılır ve "At konusunu düşünmemiz gerekecek" der. Ona gülümseyerek gülümser, açıkça onun moralini düzeltmeye çalışır, ama gülümsemesi endişeye dönüşür. "Seni özleyeceğim."

"Böyle ayrıldığın için üzgünüm," diye özür diler Grant ve sesinde acıyı duyabiliyorum.

"Bu noktaya geldiği için üzgünüm. Fallon olmasaydı kalırdım, biliyorsun." Aspen, en büyük ağabeyine bakarken yüzü düşer. Sanırım o da benim gördüğüm çatlakları görüyor.

"Sana izin vermezdim. Hepinizin buradan olabildiğince uzağa gitmenizi istiyorum." Grant başını sallar ve onu bırakır.

"Ben de ona aynı şeyi söyledim," diye araya girer Levi.

"Seni tekrar görmek güzeldi, Dakota." Aspen kollarını açar ve ben hızla ayağa kalkıp ona sarılırım.

"Ben de," diye onaylayarak ona hızlıca sarılırım.

"Fallon'a veda etmek için seni arabaya kadar geçireyim," diyor Grant ve Aspen onaylayarak başını sallıyor.

"Birazdan dışarıda buluşuruz." Levi onlara el sallayarak veda eder ve bekleyişinden, benimle konuşmak istediği anlaşılır.

"Grant bana Avarice'deki olayı anlattı. Tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diyorum sessizce.

Levi omuz silkiyor. "Buna alışkınız. Hayat böyle. Birbiri ardına lanet olası şeyler olur ve sonra ölürsün."

"Keşke düğünlerini yapabilselerdi. Ailenize bir şeyi kutlama şansı verselerdi."

"Ben de öyle, ama bunu atlattığımızda kutlayacağız. Belki işleri hallettikten sonra eskisinden daha da fazla kutlayacağız." Levi gözlüklerini çıkarır, gömleğinin kenarıyla camlarını siler ve sonra yerine takar.

Adam bir dizi çelişkinin karışımıydı. Uzun boylu ve kaslı, gözlüklü ve karmaşık desenli dövmeleri olan, bilge ve sabırlı, ama iki kardeşinin öfkesini bir araya getiren bir öfkeye sahipti. O, bir kitapçı kafede tanışmak ve gün ortasında birlikte kitap okurken buzlu espresso içmek isteyeceğiniz türden bir adamdı, ama geceleyin karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğiniz son adamdı.

Onun kötü tarafında olmak istemiyorum, ama kardeşi için daha fazla dikkat dağınıklığı veya stres yaratıyorsa, öyle olacağından endişeleniyorum. Bu konuşmanın da bu noktaya varacağını düşünüyorum.

"Küçük konuşmaları kesebiliriz. Söylemek istediğin bir şey varsa..." Bandajı bir kerede çekip çıkarmak istediğim için böyle bir teklifte bulunuyorum.

Gözlüklerini düzelterip burnunun köprüsüne geri itti ve kapı çerçevesine yaslandı. Beni bir anlığına süzdü, sanki beni hafife almış ve konuşmaya nasıl yaklaşacağını yeniden değerlendirmek istiyormuş gibi.

"Şekerlemeyi de atlayabilir miyiz? Onu ve bu aileyi önemseyen iki kişi olarak özgürce konuşmak istiyorum."

"Konuşabilirsiniz." Biraz daha dik duruyorum, en azından bu konuyu tartışmak için benim elimi tutmasına gerek olmadığını kabul ettiği için memnunum.

"Henüz söylemediyse, sana gitmen gerektiğini söyleyecek. Ve sen onunla tartışmak isteyeceksin. İkinizin de ne kadar inatçı olduğunu ve ön sevişme olarak kavga etmeyi ne kadar sevdiğinizi biliyorum, ama onun istediğini yapman gerekiyor. Onu seviyorsan, bu konuda onunla tartışmayacaksın."

"Bunu tartışıyoruz," diyorum kısaca, Levi'nin bu konuyu bu kadar ısrarla gündeme getirmesinden rahatsızlık duyarak.

"Tartışacak bir şey yok. Sen onun için yürüyen, konuşan bir dikkat dağınıklığısın. Şu anda bunu kaldıramaz. Bu onun hayatına mal olabilir, ya da senin ya da bu ailedeki başka birinin hayatına, ki bu da onu mahvedeceği için ölüm cezası kadar ağır bir ceza olur."

"Durumun ciddiyetini açıkladı, ama aynı zamanda ona destek olabilecek birine de ihtiyacı var. Onun ruh hali, benim ayrılmak istemememin tam da nedeni," diye tartışıyorum, çünkü Levi bana kardeşi kadar sert, ama onun yumuşak tarafı olmayan biri gibi geliyor. Onun yanında Levi gibi birine ihtiyacı var ve ona sahip olduğu için mutluyum, ama madalyonun diğer yüzüne de ihtiyacı var.

"Onun ruh hali, senin gitmen gereken neden. Onu güvenli bir mesafeden destekleyebilirsin, tıpkı kardeşlerimiz gibi, senin onların ulaşamayacağı ve geçemeyecekleri bir yerde olduğunu bildiği gibi. Bu durumda güçlü olmanın bir parçası, doğru olduğu için yapmak istemediğin şeyi yapmaktır, Dakota. Onun için doğru olan şey. Senin için doğru olan şey. Acımasız ya da duygusuz olmaya çalışmıyorum. Eğer birbirinizi mutlu ediyorsanız, onun için de bunu istiyorum. Ama ikinizin de bir geleceği olması için bunu atlatmanız gerekiyor ve bu, ancak onun açık kafayla kararlar almasına izin verirsiniz mümkün olabilir."

"Bunu dikkate alacağım." Bu sözleri içtenlikle söylüyorum, çünkü ne kadar nefret etsem de, söyledikleri mantıklı.

"Tek istediğim bu." Başını sallar ve dışarı çıkar, kapı kapanmadan önce son bir kez sempati dolu bir bakışla geriye bakar ve gözyaşlarının yine yanaklarımı ıslatmaya başladığını hissederim.

Levi'nin haklı olduğunu biliyorum. Bu yüzden, planlarının bir parçası olmayan tüm kardeşleri bu şekilde ayrılıyorlar. Korkudan kaçmıyorlar. Onun mümkün olduğunca çok seçeneği olması için ayrılıyorlar. Böylece, kaybedeceklerini düşünmeden özgürce kumar oynayabilir. Sadece, ona ne kadar ihtiyaç duyulduğunu hatırlatacak kimse olmadan, bizi kurtarmak için her şeyi riske atmaya hazır olacağından endişeleniyorum.

OTUZ DOKUZ

GRANT

"DİNLE. Fallon'ı beklerken sana bir şey söylemem gerek. Bu yolculuk sırasında çok düşündüm ve Ethan'la olan ilişkimin bozulması, Fallon'ın burayı ne kadar sevdiği ve sizi ne kadar özlediğim gibi şeyler arasında... Highland State'in arkeoloji bölümünden bir meslektaşımınla görüştüm ve o da üzerinde çalıştığım projelerden çok heyecanlandı. Bir fırsat çıkabilir ve eğer çıkarsa, geri dönmeyi düşünüyorum," diyor Aspen, aile evimizin verandasına çıktığımızda sessizce. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve o da gözlerimdeki korkuyu görmüş olmalı ki, beni sakinleştirmek için elini omzuma koyuyor. "Şimdi değil. Seni bu kadar endişelendiren şeyi halledene kadar değil. Ama işler yoluna girdiğinde."

"Her şeyin yoluna gireceğini garanti edemem. Seni buraya geri getirmek istesem de..." Uzun zamandır hepimizin Purgatory Falls'a geri dönmesini istiyordum, şimdi onu caydırmaya çalışmak bana acı veriyor.

"Bence benim buraya dönmeme ihtiyacın var. Bence bu ailenin yeniden bir araya gelmesi gerekiyor. Hepimizin dört bir yana dağılması... Bence anne babamız bundan nefret ederdi."

"Bence ailemiz, bizi güvende tutacak her şeyi yapmamızı isterdi. Babamın, özellikle senin için bunu isteyeceğini biliyorum." Ona keskin bir bakış attım. Aspen her zaman kitaplarda akıllı olanıydı, Levi ve ben bahisler yaparken ve Ramsey sahada koşarken o doktorasını yapıyordu. Ailemiz her zaman onun kaostan olabildiğince uzak olmasını istemişti.

"Evet, ama onlar benim kendimi ne kadar koruyabileceğimi hep hafife aldılar."

"Yapabileceğini biliyorum. Kahretsin. Bu iş iyi bitmezse yapmak zorunda kalabilirsin. Öyle olursa sana ihtiyaçları olacağını biliyorsun. Ramsey, tüm olanlardan sonra nihayet hayatını yeniden düzene sokuyor ve Levi... Eğer o kurtulursa ve ben

ben kurtulamazsam, intikam almaya kararlı olacak. Tek bir şeye odaklandığında nasıl olduğunu bilirsin. Bu onun için bir takıntı. Onu dizginlemelisin, başka bir şeye odaklanmasını sağlamalısın." Çiftliği uzaklara bakarak izliyorum. Bu konuşmayı yapmaktan nefret ediyorum, ama söylenmesi gerekiyor.

"Umarım bunu düşünmek zorunda kalmam. Bu aileyi, bu kasabayı hayal edemiyorum... Sen olmadan hiçbir şey yolunda gitmez." Aspen düşünceli bir şekilde bana bakar. "Babamı sevdiğini biliyorum, ama sen onun iki katı bir adamsın. Umarım bunu biliyorsundur. Daha akıllısın. Daha yeteneklisin. Onun hayal bile edemeyeceği kadar azimli. Avarice ile yaptıkların? Hepimiz eğlenmek için kaçarken sen nasıl her şeyi bir arada tuttun? Bu adil değil. Çoğu insan bu yükün altında ezilirdi, ama sen bunu kolaymış gibi gösterdin."

"Ölüm döşeğinde yaptığın iltifatlar için teşekkürler, kardeşim." Ona sırtarak, konuyu saptırmaya çalışıyorum çünkü hayatım pahasına bile iltifatları kaldıramıyorum ve kardeşim iltifatlarını çok açık bir şekilde yapıyor.

"Bu iltifat değil. Gerçek bu. Ve sana bir şey daha söyleyeyim. Eğer bunu atlatırsan, o kızın parmağına bir yüzük tak ve kendine hak ettiğin tatili ver. Hayatının bir kısmını, başkalarının ihtiyaç duyduğunu düşündüğün şeyleri yapmak yerine, istediğin şeyleri yaparak geçir. Her şey geçip gidecek ve o zamanları geri istemeye başlayacaksın. Para, başarı, güç. Hiçbiri, sevdiğin insanlarla geçiremediğin zamanı sana geri vermez." Aspen bana anlayışla bakıyor.

"Onun bir yüzük istediğini bilmiyorum. Sanırım şoku atlatıp biraz mesafe koyduğunda, benim yüzümden sevdiği her şeyi kaybettiğini fark edecek ve bunun için benden nefret edecek. Öyle yapsa onu suçlamam." Verandanın korkuluğuna yaslanıp, Hazel'ın diktiği kır çiçeklerine bakıyorum.

"Senin yüzünden kaybetmesine kızacağı tek şey, senin sevdiği tek şey *sensin*. Öyle bir adam olma Grant. Onun daha iyi bildiğini düşünen biri olma. Asil bir davranış olduğunu düşünerek kendini feda etme ve bu süreçte ikinizin de kalbini kırma."

"Onu hayal kırıklığına uğrattığımda kalbinin tekrar tekrar kırılmaması için bir kez kırmam gerekirse, bunu seve seve yaparım. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Hayatı acı ve mücadeleden ibaret ve o bunu hak eden dünyadaki son kişi. Kalbi o kadar saf, o kadar iyi ki, benim neyim var da beni seviyor, bilmiyorum bile." Aspen'e bakarak başımı sallıyorum.

"Kendini." Aspen bana hiçbir şey anlamamış gibi bakıyor. "O senin içinde kendini görüyor, sen de onda kendini görüyorsun. Onu korumak için bu kadar çok mücadele etmenin nedenlerinden biri de bu."

Ne kadar basit bir ifade. Ne kadar bariz bir gerçek. Ve bu beni bir yük treni gibi vurur.

"Anne! Hazır mısın?" Fallon seslenerek düşüncelerimi bölüyor.

"Gel amcana sarıl!" Aspen cevaplar ve merdivenlerden koşarak gelir, kollarıyla bana sarılır. Ben de ona sarılırım, hala şoktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım, sadece onu sıkıca kucaklayıp Aspen'e onun başının üzerinden bakarım. Aspen tek kaşını kaldırır ve ağzının köşesinde küçük, anlamlı bir gülümseme belirir. Annem haklı olduğunu bildiğinde yaptığı gülümsemeyle aynı.

"Şehre döndüğümüzde sana mesaj atarım. Seni seviyorum." Fallon beni bıraktığında Aspen son bir kez daha bana sarılır ve sonra onu merdivenlerden aşağıya kadar takip eder.

"İyi uçuşlar!" İkisi bekleyen arabaya binerken arkalarından sesleniyorum.

Verandada gereğinden fazla durup, tarlaların ötesindeki dağlara bakarak, Dakota'yı evden alıp, iki atı da alıp, kaybolana kadar sürmek ve orada sonsuza kadar kalmak istediğimi düşünürüm.

KIRK

GRANT

"Bu odada en son birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye karanlıkta fısıldadı. En az yarım saattir sessizce uyanık yatıyoruz. Bu gece, ikimizin de doğru kelimeleri bulamadığı, bir tür kendi kendimize dayattığımız bir arafta bulunuyoruz. Ben, iyileşme sürecindeyken başını daha da kötüleştirmekten korktuğum için ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Daha da kötüsü, onu yarın gitmemesi için yalvarmaktan korkuyorum, çünkü onu gitmeye ikna etmek için çok uğraştım.

"Bunu bir daha asla konuşmayacağımız konusunda sessizce anlaştığımızı sanıyordum," diye fısıldıyorum.

Eski yatak odamdayız, Jesse bana mirasını ve onu üniversiteye gidene kadar emanet ettiğinde, o annemle babamla yaşarken benim kaldığım oda. Onun ölümünden sonra kendimden başka kimseye bakmaya çalışmamam gerekirdi. Berbat durumdaydım. Kendimi suçluyordum. Aşırı içiyordum. Keşke zamanda geriye gidip onun yerine kurşunları ben yiyebilseydim. Ama annem onun günlük işlerini halletmesine yardım ederken, ben de onun maddi olarak güvende olmasını sağlamak için elimden geleni yapıyordum.

"Biz yaptık..." Karanlıkta bana bakmak için dönüyor. İyi geceler dedik ve yatıp uykuya daldık, ama sessizlik içinde aramızda milyonlarca söylenmemiş şey geçtikçe odadaki gerginlik artıyordu. "Ama şu anda tek düşünebildiğim bu."

"Beni hiç affettin mi?" diye soruyorum, çünkü o zamanlar çok kızgındı. Ondan sonra bir yıl boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı.

"Senin doğru şeyi yaptığını anlayacak kadar büyüdüğümde, bu benim duygularımı incitmiş olsa bile." Yatakta yer değiştirir ve ay ışığı yüzünün yan tarafını aydınlatır. "Sen hep böyleydin. Yani, incitse bile doğru şeyi yapardın."

"En azından bu konuda şanslıyım." Gülümsüyorum. "Artık yeterince büyüdüğümüze göre, bunun kolay olmadığını söyleyebilirim."

On sekizinci doğum gününden bir hafta sonra, sarhoş bir şekilde eve gelmişti. Erkek arkadaşının onu aldattığını öğrenmişti. Ona seks yapmak istemediğini söyledikten sonra, erkek arkadaşı onun arkadaşı olduğunu düşündüğü başka bir kıza kamyonetinin arkasında oral seks yaptırmıştı. Jesse'nin ölümünden sonra benim gibi derin bir depresyona girmişti ve dünyadaki tüm psikologlar ve antidepresanlar, her gece eve gelip odasında ağlamasını engelleyememişti. Söylediğim veya yaptığım hiçbir şey, ona aldığım hiçbir şey, hiçbir dikkat dağıtıcı şey veya pazarlık, onun bıraktığı boşluğu dolduramamıştı.

"Bana hayır dediğin şekilde bunu kolaymış gibi gösterdin. Benden uzaklaşmak için resmen duvardan tırmandın." O yumuşak bir kahkaha attı, ama o zamanlar sadece gözyaşları vardı. "Ve sonra ertesi gün taşındın." Kahkaha kesildi ve gecenin sessizliği çiftliğe geri döndü.

"Bunu mahvettiğim için üzgünüm." Bu olayı kara bir kutuya koymuş ve hiç olmamış gibi unutmak için elimden geleni yapmışım. İkimiz de sessizce bu konuyu asla açmamaya karar vermiştik. En azından şimdiye kadar.

"Batırmadın. Doğru olanı yaptın ve aynada bana yaptığın konuşma. Hâlâ onu düşünüyorum."

"Ne dediğimi bile hatırlamıyorum; sadece senin artık ağlamamı istemediğimi hatırlıyorum. O zamanlar tek yaptığım içmek, senin tek yaptığın ağlamaktı ve ikimiz de bunu nasıl durduracağımızı bilmiyorduk." Onu daha iyi görebilmek için yan dönüyorum.

"Bence o hep ikimizi de ayakta tutuyordu ve biz onsuz bir şekilde... dağıldık." Gözleri soluk ışıktaki benimkileri arıyor. "Arkama geçip, Graham'ın bir aptal olduğunu ve benim ondan daha iyi olduğumu, onun beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini söylerken, beni aynaya bakmaya zorladın. Bana, yapabileceğim en iyi şeyin, beni hak etmeyen erkeklere zamanımı harcamayı bırakmak ve beni takdir edemeyecek kadar yorgun erkeklere ilgimi vermemek olduğunu söyledin. Bunu sana tekrar etmemi sağladın. Sonra doğru erkeğin benim tekrar hazır olana kadar bekleyeceğini söyledin." Karanlıkta gülümsüyor, alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Benim bu kadar güzel olduğumu düşünürsek, onun başka birine nasıl bakabileceğini bile bilmediğini mırıldandın."

"Sarhoşmuşum gibi geliyor, ama o kadar da kötü bir söz değildi."

"Sarhoştun... Seni o duruma soktuğum için özür dilerim," diye sessizce özür diler.

O gece arkadaşlarıyla içki içip eve döndüğünde, kendi yatak odasına gitmek yerine, uyuyamadığını söyleyerek benim odama geldi. Ben hala yarı uyanıkken üstüme çıkıp boynumu öpmeye başladı, sonra da bana oral seks yapmak için yalvarırken avucuyla sikimi okşadı. Tam zamanında uyanıp onun kıyafetlerini çıkardığını gördüm ve bunu durdurmazsam ne olacağını anladım. Onu üstümden atmak ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmasını engellemek için kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

"Ben berbat bir koruyucuydum."

"Senin de kendi acın vardı ve annen bana çok iyi davranıyordu. Hala onun pancakelerini düşünüyorum."

"Onun krepleri gerçekten harikaydı." Cumartesi sabahları mutfakta krep yaparken, üzerlerine tereyağı ve saf akçaağaç şurubu döktüğünü hatırlayarak gülümsüyorum. "Hazel hala aile yemek kitabını saklıyor. Bir gün içinde olup olmadıklarını kontrol etmelisin."

"Bir gün." Elini uzatıp parmak uçlarıyla kolumu okşadı. "Ve sen berbat bir vasi değildin. Dürüst olmak gerekirse, o konuşma tek başına beni birkaç kötü ilişkiden kurtardı."

"Yine de, söyledikleri saçmalıklar yüzünden çenelerini botumla ezmek istediğim birkaç erkekle çıktın." Gözlerimi devirip başımı sallıyorum.

"Chris'in hayatını gerçekten tehdit ettin mi?" diye sordu. "Etmediğini söyledin, ama o seni boğazını sıkıp testislerini koparacağını ve kan kaybından öleceğini söylediğini iddia etti."

"Bunu yapmış olabilirim." Yüzündeki ifadeyi hatırlayarak gülüyorum. Bir keresinde barda onu utandırmıştı, yüksek sesle konuşup onu kendi malıymış gibi konuşmuştu.

"Seni korudum!" Omzuma hafifçe yumruk atıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama üstümüzden yüksek sesli bir kadın inlemesi geldi ve yatağın duvara çarptığı sesi duydum. Karanlıkta birbirimize baktık ve sonra Dakota kıkırdamaya başladı.

"Sanırım düğünü erteledikleri için sonunda onu kuraklığı sona erdirmeye ikna etti," diye eğlenerek kıkırdar.

"Ne kuraklığı? O ikisinin bir gün bile sevişmeden geçirdiğini sanmıyorum." "Düğünden bir hafta önce onu cezalandırdı. Düğün gecesinin düğün gecesinin çok özel olmasını istediğini söyledi."

"Siktir... bütün hafta boyunca bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı." Biraz fazla yüksek sesle güldüm ve Dakota'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir eliyle ağzımı kapattı ve parmağını dudaklarına bastırdı.

"Şşş. Biz onları duyabiliyorsak, onlar da bizi duyabilir," diye uyarıyor.

Yatağın duvara çarpma sesleri ritmik bir hal almaya başlar ve Ramsey'in keskin, talepkar sesini duyarım, ama kelimeleri anlayamam. Bir inilti daha ve Hazel'dan bir dizi yumuşak yalvarma sesi gelir. Etrafımızı saran bu sesler, geçmişimiz hakkında konuşarak çözmeyi başardığımız gerginliği yeniden tam güçle geri getirir. Belki de daha da yoğun bir şekilde.

"Bu biraz seksi... Onları duymak, yani." Dakota'nın gözleri benimkileri arıyor ve dili yavaşça alt dudağının üzerinde kayıyor, onu ıslatıyor ve loş ışıktaki parlatıyor.

"Onların kim olduğunu unutursam." Omuz silkiyorum, ama onu dışında her şeyi unutmuşum. Şu anda Dakota'nın benim için çıkardığı sesleri hayal ediyorum ve onları istemediğimi söyleyemem. "Uyumalıyız. İkimizin de yarın uzun bir günü var."

Sesleri kesildi ve umarım bu, uykuya dalmadan önce sadece hızlı bir sevişmeye ihtiyaçları olduğu anlamına gelir. Eğer Dakota onu gerçekten beklettiyse, kardeşimi suçlayamam. Dakota'yı tattıktan sonra, onsuz ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Haklısın." Yumuşak bir iç çekişle dönüp pencereye sırtını dönüyor. "İyi geceler, Grant."

"İyi geceler, Dakota," diye cevap veriyorum, gözlerimi kapatıp yastığa yeniden yerleşiyorum.

Şu anda seks dışında başka bir şey düşünmeye çalışarak uykuya dalıyorum. Ne kadar istesem de, kafasındaki yaralanma beni endişelendiriyor.

"Oh, lanet olsun... evet... Tam orası. Ramsey, lütfen." Hazel'ın yalvarışları geceyi delip geçiyor.

Dakota tek kelime etmiyor, ama uyanık olduğunu anlayabiliyorum, yastıkta hareket ediyor.

"Kovboy," diye fısıldıyor.

"Doktor en az bir hafta boyunca yoğun aktivite yapmamanı söyledi," diye hemen itiraz ediyorum, çünkü aksi takdirde pes edeceğim.

O da hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekiyor. Bu iç çekiş, zihnimden geçip penise kadar iniyor ve bana "isteyenin bir yolu vardır" diyor.

"Bu, evin tamamen yandığında sana söylemedikleri bir başka şey - oyuncaklarını da alır," diye fısıldıyor.

"Üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle.

"Gerçekten üzgün olsaydın, beni sikerdin." Geri çekilir, kıcı penisime sürtünür ve sonra bana yaslanır. Ona direnmeye çalışırken kafamda bir anevrizma oluşabilir.

"Yavaş olabiliriz," diye fısıldayarak ekler.

"Senin sağlığını düşünmeye çalışıyorum," diye homurdanırım.

Yukarıdan yine yüksek bir inilti geliyor, bu sefer Ramsey'den, ve sesi odayı dolduruyor. Omzunun hareket ettiğini görüyorum ve önümdeki örtü hafifçe kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ses tonum kendi kulağıma bile sert geliyor, ama parmaklarının ıslaklığını kaydırıldığı sesini duyuyorum.

"Eğer hemen bir şey yapmazsan, kardeşinin çıkardığı seslerle boşalacağım," diye cevaplar ve omzunun üzerinden bana bakarken dudaklarında kötücül bir gülümseme belirmediğini görebiliyorum.

"Hayatta olmaz." Hızlıca eşofmanımı ve boxerımı çıkarıyorum, sonra külotunu tutup uyluklarından aşağı çekiyorum. Bir an sonra kolayca içine giriyorum, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde göğsümden bir inilti kopuyor. "Umarım bu benim için olur."

"Öyle." Onu yavaşça sikmeye başladığımda, o da boğuk bir çığlık atıyor. "O gün aynada benimle konuştuğun şekilde, benim en güvenilir fantezilerimden biri. Sadece kafamda gerçek hayatta olduğundan biraz farklı bitiyor."

"Lanet olsun, siktir." Yatağa giydiği tişörtün yakasını yana çekiyorum, böylece ona acı verici bir hızla girip çıkarken boynunun kıvrımını öpebiliyorum. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Kafam karışıyor."

"Yani, tartışmalarımızdan sonra, beni duvara dayayıp siktiğini hayal ederek boşaldığımı sana söylememem mi gerekiyor?"

"Bunun doğal olduğunu düşünmüştüm. Bu benim en sevdiğim fantezim." Tekrar onu öpmek için boynuna doğru eğilirken sırttım.

"Böyle çok iyi hissettiriyorsun. Her şeyden sonra buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor, klitorisini dairesel hareketlerle okşarken yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Benim de buna ihtiyacım vardı," diye fısıldayarak, elim karnının yumuşak derisi üzerinde kayarken boynuna küçük bir iz bırakıyorum. "Sende bir şey var ki, dünyanın geri kalanı yok oluyor."

Ben yeni bir pozisyona geçerken, o da "Aynı" diye iç geçirir. Pozisyonunu değiştirir, bu da benim daha derine girmemi sağlar ve ben elimi kalçasından uyluklarına doğru kaydırırım.

"Hayalinde fantezin nasıl bitiyor?" diye soruyorum. "ünkü hepsini bilmek istiyorum. Sana vermek istiyorum." Omurgasının kıvrımına ve omuz kemiğinin üstüne öpücükler konduruyorum.

"Beni yatağa eğip, hızlı ve sert bir şekilde beni alıyorsun, sanki kendini kontrol edemiyormuşsun gibi, benim senin sikini aldığım için ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyorsun."

"Sen iyisin, biliyorsun. Tüm o kavgaların altında. O kadar iyisin ki, buna layık mıyım bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, Kovboy..." diye başlar, yaklaşırken nefes nefese kalarak sözleri kesilir. "Sen hayatımda tanıdığım en iyi adamsın." Tam doğru noktaya vurduğumda sesi yumuşak bir çığlığa dönüşür.

"Doğru. Ben seni sikarken, benim için o mükemmel küçük klitorisini alıştır." Yüzümü boynuna gömüyorum, içine boşalıırken inliyorum ve benim sikimin üzerinde boşalıırken onun yumuşak mırıldanmalarını dinliyorum. "Siktir... İşte benim kızım. Aynen böyle." Bana doğru sallanıyor ve ben kollarımı ona dolarken, o da bana yaslanırken ikimiz de sessiz bir sessizliğe bürünüyoruz.

"Bazen şeytan mısın melek misin bilemiyorum," diye birkaç dakika sonra sessizliği bozar.

"Senin için mi? İkiisi de." Sırıtarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hadi temizlenelim." Ayağa kalkıp elimi ona uzatıyorum. Yaşamak için bir nedene ihtiyacım olsaydı, yataktan kalkıp kollarıma atılırkenki mutlu, doygun gülümsemesi o neden olurdu.

KIRK BİR

DAKOTA

Ertesi sabah, ikimiz de kahvemizi zar zor içtiğimiz saatlerde, Vendetta'yı ve kalan birkaç eşyayı toplayıp havaalanına gitmeye hazırlandığımda, mutfakta vedalaşmak için durduk. Yüzü acı çekiyordu ve gözleri yine yere kaydı, kovboy şapkasını sinirli bir şekilde avuçladı. Dün gecenin adamı gitmiş, bu sabah işine odaklanmak için elinden geleni yapıyor.

Sözcükleri bir araya getirmeye çalıştığını anlayabiliyorum ve duygularını ifade etmenin, özellikle de gün ışığında duygusal konularda, onun güçlü olduğu bir alan olmadığını biliyorum. Bu yüzden sabırla bekliyorum ve kendi duygularımı zihnimde sıralıyorum. Kendime hiçbir şey söylememem gerektiğini ve ikimizin de bildiği şeyi yapmaması için yalvarmamamı söylüyorum. Benim için yükümlülüklerini görmezden gelmesini isteyemem ve ağlayamam. Şimdi olmaz.

Cebinden bir anahtar çıkarır ve avucuma sıkıştırmadan önce onu havada tutar.

"Bu, Colorado Springs'teki Tejon Caddesi'ndeki bankadaki bir kasa dairesinin anahtarı. Senin."

"Benim mi?" Anahtarı alıyorum, bilmediğim bir kasa nasıl benim olabilir diye düşünürken kaşlarımı çatıyorum.

"Senin adınla açılmış, ama anahtarı bendeydi. Jesse öldükten sonra açtım." Nefes alır ve gözlerini bana diker. "İçinde bir milyon dolardan biraz az para var. Her halükarda senin, tamam mı? Ama bir şey olursa, parayı alıp kaç."

"Senin paranı alamam Grant." Anahtarı ona geri uzattım.

"Bu benim param değil. Senin." Anahtarı avucuma geri koyar ve parmaklarımı üzerine kapatır.

"Benim mi? Nasıl benim olabilir ki? Jesse mi bıraktı?" Evraklar arasında bunu görmemiş olabileceğimi hayal bile edemiyorum. Grant isteksizce tüm bu süreçte ona yardım etmeme izin verdi.

"Hepsi bardan gelen kira parası. Onu oraya koyuyordum. Güvenli bir yere koymam gerekiyordu, böylece bana bir şey olursa... RICO ya da başka bir şey, ona dokunamazlardı."

Kendime ağlamayacağıma dair verdiğim sözle mücadele ediyorum. Gözlerimin nasıl parladığını görüyor ve yüzünü çevirip, dişleriyle alt dudağını ısırıyor ve yere bakıyor.

"Sakın ağlama. Sana kirayı ödettiğim için benden nefret ettiğini biliyorum, ama sadece senin için bir şeylerin olmasını istedim. Senin sadaka ya da yardım kabul etmeyeceğini biliyordum. Ama zamanı geldiğinde kendi barını ya da evini alabilmeni istedim. Evlendiğinde ya da otuzuncu yaş gününde, hangisi önce gelirse, sana verecektim. Ama o günleri göremeyebilirim ve Levi benimle birlikte giderse, sana verecek başka kimse olmayacak, bu yüzden..." Sesi kesiliyor.

"Teşekkür ederim," diye haykırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlar ve adama atlarım, o sendeleyip ikimizi de ayakta tutmaya çalışırken kollarıyla beni sarar. Şu anda ihtiyacı olan stoik destek olmak buraya kadarmış. Ama kolları beni sarar ve karşılık olarak başımın üstüne öpücük kondururken beni sıkıca tutar. "Keşke daha iyi sözlerim olsaydı." Söylemek istediğim üç söz var, ama bunlar aynı üç söz ve bunları söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Onunla her zaman sessiz bir iletişim gibi hissettiren sözler ve bunları yüksek sesle fısıldarsam, tüm dünyamızı altüst eden bir kelebek etkisi yaratacağından endişeleniyorum. Bu yüzden, her zamanki gibi sessiz kalıyorum ve ona son bir kez sarılıyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Hellfire. Sen sadece güvende ol, tamam mı? Umarım bu işin sonunda görüşürüz." Bana bakıyor, samimiyeti buzu eritip gözlerini iki derin, camsı mavi havuz haline getiriyor ve ben o havuzlarda eriyorum.

"Keşke bana daha fazlasını anlatabilseydin. Planın ne olduğunu ya da senin güvende olduğunu nasıl anlayacağımı." Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken, kendime yapmayacağıma söz verdiğim halde dağılmamdan dolayı kendime lanetler yağdırıyorum. Onun kollarının beni tekrar saracağına dair bir tür güvenceye ihtiyacım var. Saçma bir şey yüzünden yine ateşli bir kavga edeceğiz ve gecenin sonunda yine benim yatağıma dönecek. Ama bunların hepsi tutamayacağı sözler.

"Bir plan yok. Sadece yapmamız gereken bir oyun var ve umarım sonuç verir.

Aksi söylenmedikçe, benim iyi olduğumu varsay. Tamam mı?"

"Deneyeceğim." Bu imkansız olacak. Aklım en kötü olasılıklarla dolup taşacak, ama bu sabah ona sorun çıkarmak istemiyorum. Onu güvende tutmak için ikimizin de yapması gerekeni yapmak istiyorum.

"Charlotte ve Hazel seni o kadar meşgul edecekler ki, bunu düşünecek vaktin olmayacak." Zorla gülümsüyor ve ben de elimden geldiğince ona karşılık vermeye çalışıyorum. Eğer bunu atlatmak için kendine söylediği yalan buysa, ben onu yıkmayacağım. Levi'nin dediği gibi, onu destekleyebileceğim en iyi yol, güçlü olmak ve yapmak istemediğim şeyleri yapmak. Arabaya binmek, uçağa binmek ve uzaklara uçmak gibi şeyler.

"Hazır mısın?" Hazel, merdivenlerin dibinde bir el çantasıyla belirir ve Ramsey, bir spor çantasıyla ve kardeşini görünce yüzünde yorgun ve üzgün bir ifadeyle birkaç adım arkasında durur.

"Hazırız." Ayaklarımın dibindeki taşıyıcıdaki Vendetta'yı işaret ettim.

"İstersen onu alabilirim?" Ramsey taşıma çantasını işaret eder ve ben ben de başımı sallarım.

"Yolun açık olsun." Grant, Ramsey'e bakar ve ona ona hızlıca sarılır ve sırtını sertçe okşar.

"Sen de, kardeşim." Ramsey, Grant'in ensesini tutar ve alınlarını birbirine yaklaştırır, duyamadığım bir şey fısıldar. Ayrılmadan önce Grant yine stoik bir şekilde başını sallar. Hazel, Grant'e ciddi bir destek işareti yapar ve sonra Ramsey ile birlikte kapıdan çıkar.

"Gitsem iyi olacak." Grant'e bakıyorum ve yüzündeki ifade neredeyse kalbimi kırıyor, ama zorla küçük bir gülümseme takınıyorum. "Dikkatli ol."

"Kendine dikkat et, Hellfire." Beni son bir kez kucaklayarak şakağıma öpücük kondurur ve ben tüm gücümü kullanarak kendimi bırakıp kapıdan çıkarım.

KIRK İKİ

GRANT

JAY, Avarice'e vardığında, omurgamdan aşağıya doğru bir heyecan dalgası hissediyorum. Bu iş kusursuz bir şekilde gitmek zorunda, yoksa hepimiz hayatımızın geri kalanını hapiste geçireceğiz, hatta daha kötüsü olabilir. Hudson ve Rowan, ihtiyacımız olursa diye birkaç metre ötede hazır bekliyorlar, ama Levi ve ben şüpheleri azaltmak için onunla yalnız buluşuyoruz. Park ettiği arka girişe doğru yürürken güneş gözlüklerini çıkarıyor ve cebine koyuyor, sonra bize parlak bir sahte gülümseme atıyor.

"Bugün dışarısı çok sıcak. Nasıl gidiyor?" diye soruyor içeri girerken, Levi'ye başını salladıktan sonra dikkatini bana çeviriyor.

"Geçen hafta sonu göz önüne alındığında, olabildiğince iyiyiz. Ramsey ve Hazel açıkça hayal kırıklığına uğramış durumda ve Seven Sins'in çalışanları da oradaki koşullar nedeniyle çok zor zamanlar geçiriyor."

"Doğru. Tamamen kaybedildiğine inanamıyorum. İtfaiye hala üzerinde çalışıyor. Nedenini araştırıyorlar. İtfaiye şefi hala gaz borusunun patlamış olabileceğini düşünüyor. Eski binaları bilirsin... çok bakım ve onarım gerektirirler. Burası kadar güzel değiller." Koridorda bizi takip ederken konuşmaya devam eder. "Hala enkazı inceliyorlar ama ilerleme kaydediyorlar."

"Sonuçları belirlediğinde bize haber vereceklerini varsayabilir miyim?" diye soruyorum, çünkü ben mülk sahibi ve Dakota da içerideki eşyaların çoğunun sahibi olduğu için, neredeyse hiç iletişim kurulmadı. Ama yine de, şu anda bildiklerimden sonra bu pek de şaşırtıcı değil.

"Elbette. Daha fazla bilgi edindiğimde sizi haberdar edeceğim. Elk Landing'de bir ev yangını oldu ve o da berbat bir durum. Sanırım bu kasaba cehenneme dönüyor."

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye mırıldanır Levi ve ben Jay'in omzunun arkasından ona bir bakış atarım.

"Peki, bakmamı istediğiniz bir şey var mı?" Jay, asansöre binerken sorar.

"Evet. Yerinde olmayan birkaç şey vardı ve olan biten her şeyden dolayı çok dikkatli olmalıyız. Bunu araştırmak için en uygun kişinin sen olduğunu düşündük," diye açıklıyorum.

Onu sahte bir bahaneyle davet etmiştik, kasamızda bir şeyi bulamadığımızı ve geçen ay bir süre boyunca kayıt kodlarının kapalı olduğunu söylemiştik. Buna ek olarak, geçen hafta güvenlik sistemindeki kayıtlarda bazı garip boşluklar olması, bir sorunumuz olup olmadığını merak etmemize neden olmuştu.

"Sizin iç güvenlik sisteminiz yok mu?" Kaşlarını kaldırdı.

"Var, ama tüm olasılıkları araştırmak ve sizin görüşlerinizi almak istiyoruz," diye cevap veriyorum, asansörle dördüncü bodrum katındaki kasa odasına inerken. Kumarhane işletmek, yeraltında bir kaleye sahip olmak anlamına geliyordu, özellikle de o kumarhane bir para aklama tesisiyse ve her an bir sürü karaborsa parası barındırıyorsa.

"Şu anda içeriden birinin yaptığı olasılığını göz ardı edemeyiz." Levi amcama bakar. Onun alçakça iğnelemeleri, gerçeğe çok yakın bir şekilde alay ediyor. Asansörden inmeden önce kardeşim onu öldürecek diye yarı yarıya endişeliyim. İkimiz de öfkeli insanlarız, ama Levi benimkinden daha az tecrübeli ve daha dengesiz, özellikle de bu aile gibi onun için değerli olan bir şeye hakaret edildiğinde.

"Bu sizin için gerçekten büyük bir sorun olur. Böyle sızıntıları önlemelisiniz. Baban ve ben de zamanında birkaç tane yaşamıştık. Kimseye böyle bir şeyin olmasını istemem." Gözleri bir anlığına uzaklara dalar ve yemin ederim ki orada pişmanlık görüyorum. Şu anda hiçbir şeyi kesin olarak bilemediğimizi düşünürsek, örneğin annemle babamı öldüren komplonun bir parçası olup olmadığını, yüzündeki duygulara güvenmekte zorlanıyorum. Bildiğim kadarıyla, bu sadece göstermelik.

"Aile işini bırakmış olmaktan hiç pişman oldun mu?" Levi onu inceleyerek sorar.

"Hayatımda bir gün bile pişman olmadım. Tek pişmanlığım, daha önce bırakmamış olmam. İkinizin beni dinleyeceğini düşünseydim, toparlanıp Stockton olduğunuzu unutabileceğiniz bir yere taşınmanızı söyledim."

Bu da adamın neden geri döndüğü sorusunu akla getiriyor, ama bunu sormak henüz hazır olmadığım bir Pandora kutusu açacaktır. Vücuduna bir tabanca ve yarım düzine başka silah bağlıken ve destek bir telefon

çağrı uzaklıkta. Genç halime bir şey söyleyebilseydim, ailemle ölüm kalım mücadelesine girmezdim. Ama şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

"Umarım bir gün hepimiz huzurlu bir emeklilik geçirebiliriz." Asansörden inerken yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Bir gün," diye tekrarlar.

Üçlü doğrulama, rozet, şifre ve biyometrik kimlik ile kilitlenmiş birkaç kapıdan geçmemiz gerekiyor. O nezaketen başka yere bakıyor, ama biz onun üzerinde herhangi bir kayıt cihazı olmadığını umuyoruz. Kasaya vardığımızda, erişim hakkımızı kanıtlamak için son bir dizi kilit ve zorlukla karşılaşyoruz.

"Kasanın nasıl açılmış olabileceğine dair bir fikrin var mı? Kaç çalışan erişebilir?" diye sordu.

"Biz hariç bir düzine," diye yalan söylüyor Levi. Aslında daha az ama işler yolunda gitmezse bize karşı kullanabileceği ek bilgi vermek istemiyoruz.

"Sizden çalmak isteyecek biri var mı? Hoşnutsuz biri?

Giden var mı?" diye ısrarla sorar.

"Birkaç çalışanımız ayrıldı, ama suçlayabileceğimiz kimse yok. Birisi emekli oldu, diğerinin karısı ise ülkenin diğer ucunda bir işe girdi. Ayrılan diğerlerinin bu düzeyde erişim hakkı yoktu," Levi kasayı açtıktan ve içeri girdikten sonra açıklıyorum.

"Tamam. O zaman neyin kaybolduğunu söyle." Kasada dönerek, para yığınlarından değerli eşyalar ve sanat eserlerinin bulunduğu kilitli kutulara ve raflara kadar her şeyi inceliyor. Biz sadece ailemiz için değil, arkadaşlarımız ve iş ortaklarımız için de gerçek bir yeraltı bankasıydık. Kumarhaneden geçen yasal ve yasadışı paradan bahsetmiyorum bile, ama o başka bir kasada.

"Buraya bakarsan, boş rafı göreceksin." Levi, Jay'in dikkatini dağıtırken ben kapıya doğru geri çekildim. Jay onu takip ederek, işaret ettiği yere baktı. "Evet, biraz daha aşağıda."

Jay bir adım daha atar ve zemindeki çukuru fark etmez. Bu sürekli bir tehlikeydi, ama bu durumda bir avantajdı.

"Ne oluyor lan!" diye bağırarak yüzüstü düşer. Yere sertçe çarpar. Eller ve dizleri darbeyi alır. Dönmeye çalışırken acı içinde yüksek sesle inler. Adam artık genç sayılmaz ve ayağa kalkmaya çalışırken dizleri ağırlığını taşımakta zorlanır.

Levi ve ben bu fırsatı değerlendirip kapının dışına çıkıyoruz. Kilidi basıyorum ve kapılar kapanmaya başlıyor, ama kapanması sonsuzluk gibi geliyor. Kapı kapanırken onun yavaşça ayağa kalkmaya başladığını, üzerindeki tozu silkelediğini ve neden yardım etmediğimizi görmek için arkasını döndüğünü izliyorum.

Yüzündeki ihanet ifadesi yakıcıdır. Bomba kurulumuna yardım edenin o olduğunu anladığımda benim de yüzümden aynı ifade vardı. Kapıya koşar, elini kapıya vurarak tekrar açmaya çalışır ve çaresizce içteki düğmeye basar.

"Bu işe yaramaz." Levi interkomu çalıştırır ve aramızda bir iletişim hattı açar.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye bize bağırır.

"Ne mi yapıyoruz? Sen ne haltlar karıştırıyorsun, ondan başlayalım." Levi öfkeli. Elimini omzuna koyarak sakinleşmesini sağlamaya çalışıyorum. Fazla duygusal davranırsak bu işe yaramaz.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Yalan söylüyor.

"*Biliyoruz.* Soyadına güvenen bir çalışanla birlikte şampanya kasalarını getirttiğini biliyoruz. Senin ele geçirdiğin ve değiştirdiğin kasaları. İçine bomba koyduğun kasaları. Yeğenin düğününde tüm aileni ve daha fazlasını öldürmeye çalıştın," diye ekliyorum. "Baban burada olsaydı ne derdi, hayal edebiliyor musun?"

"Babam bir cesede hiçbir şey söylemezdi." Levi alaycı bir şekilde gülümser. "O burada olsaydı ve en küçük çocuğunu öldürmeye çalıştığını bilseydi, sen de öyle olurdun. Torununu? Yaptığın şeyi yapmak için özel bir tür manyak olmak lazım."

"Kim diyor bunu? Bir personel mi? Tabii ki suçu başka bir aile üyesine atar. Bizi birbirimize düşürmek istiyor. Birinin sana söylediği her şeye inanamazsın."

"Elimizde çok sınırlı bir zaman var. Oyun oynamayalım ve birbirimize yalan söylemeyelim," diyorum, onun bu oyunundan çoktan yorulmuşum.

"Gerçeği mi istiyorsun? O zaman beni bu lanet kafesten çıkar." Yine avucunu kapıya vurur.

"Başladığın işi bitirebilmek için mi?" Levi güldü. "Sana aptal mı görünüyoruz?"

"Şerifi rehin tutarak aptal gibi görünüyorsunuz. Bunun sonu ne olacak biliyor musunuz? İkiniz de hapishaneye gireceksiniz."

"Merak etme. Seni uzun süre alıkoymayacağız." Kafamı sallıyorum. "Sadece cevaplarını bize söyleyecek kadar uzun süre."

Dudaklarını sıkıca kapatıp silahını cama doğrulttu. "Bunu yapmasan iyi olur," diye uyardı Levi. "Sıçrayıp seni öldürebilir." seni öldürebilir."

Silahını indirir ve kapıya dönmeden önce yüzünde çaresiz bir ifade belirir. "Benden ne istiyorsunuz lan? Beni öldürecekse, erkek gibi davranın ve buraya gelip kendiniz yapın, sizi korkak herifler."

"Bilgi istiyoruz. Kiminle çalıştığını bilmek istiyoruz," diye talep ederim.

"Sana söyledim..." diye başlar ve aniden bir tıklama sesi ve havanın emildiği sesi duyulur.

"Odanın oksijeni bitiyor. Yangın söndürme sisteminin bir parçası." Levi sabrını çoktan kaybetmiş, Plan B'ye geçmişti. "Bitene kadar bize söylemek için vaktin var. Yaptıklarından sonra yaşamam ya da ölmen umurumda mı, sor bana."

"Bir şerifi öldürecek misin?" O bile bu tür bir ihanet için ölümü hak ettiğini biliyor.

"Nefesini ve zamanımızı boşa harcıyorsun." Beklerken başımı sallayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Valiyi biliyoruz. Riskleri biliyoruz. Şu anda hayatını kurtarmaya değer olduğuna bizi ikna etmelisin ve zamanın azalıyor."

"Lanet olsun." Kafasını sallar, bir anlığına dönerek kasada onu buradan çıkaracak bir çözüm bulacakmış gibi davranır. "Peki. Lanet olsun... Vali beni buna zorladı. Sana söylediğim için beni öldürecek. Ama gözü kızımın ve annesinde. Onlara bir şey olmasına izin veremem. Bu yılın başlarında beni buldu ve tüm bunları yapmam için beni zorladı. Yıllar önce olanlar için, durumu düzeltmenin bir yolunu bulmazsam beni öldüreceğini söyledi. Ona siktirip gitmesini söyledim. O lanet hayatı artık istemediğimi söyledim. Emekliydim ve huzur içinde yaşıyordum."

"Yani, korkak bir pislik gibi bir delikte saklanıyordun demek," diye araya girdi Levi ve ben ona bir bakış attım. Bu süre dolmadan elimizden geldiğince fazla bilgiye ihtiyacımız var.

"İstediğin gibi adlandır. Benim kadar uzun bir hayat yaşa, tüm kardeşlerinin ölümünü izle ve sonra bana kalan zamanında ne yapmak istediğini söyle." Camın arkasından Levi'ye bakar ve sonra dikkatini tekrar bana çevirir. "Hiçbirinizi öldürmek istemedim. Sizler benim ailesiniz, ama masum değilsiniz. Kızım? Annesi? Onlar hiç kimseye zarar vermediler."

Bu hayat hakkında ya da yaptıklarımız hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bunu hak etmiyorlar."

"O odada bulunan birçok insan masumdu. Onlarca insan sadece düğünü izlemek için oradaydı."

"Ama hepsi benim akrabam değil. Kızımı ya da annesini incitseydi, kendimi affedemezdim."

"Yani onların hayatını kurtarmak için hepimizi öldürmen gerekiyordu. Başka ne var? Yararlı bir şey lazım. Seni orada ölmeye bırakmamak için bir neden. Bizden ne istiyor? Yıllar önce ne istiyordu?" Ona önemli noktaları soruyorum.

"Bu çok uzun bir hikaye. Şu anda bana verdiğin zamanla açıklamak için çok uzun," diye karşılık veriyor.

"O zaman kendine biraz zaman ayır. Seni hemen öldürmemem için bir neden ver," diye talep ediyor Levi.

Jay elini yüzüne sürer ve tavana bakar. "Henüz ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu sanmıyorum. Ondan daha fazla ayrıntı almaya çalışabilirim. Sana bilgi verebilirim."

"Her şeye sahip olmadığını nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırıyorum.

"Bu yıllardır onun planıydı. Baban ölmeden önce de planı buydu. Hepimizi bu plana dahil edecekti. O kadar zengin ve güçlü olacağını, hepimizin istediği her şeye sahip olabileceğimizi iddia ediyordu. Bu hayatı sonsuza kadar geride bırakabileceğimizi. Baban ve benim istediğimiz de buydu, bu hayattan kurtulmak. Baban benden daha fazlasını biliyordu." Jay öksürmeye başlar, kapının arkasındaki havanın inceldiğini açıkça belli eder.

"Neden bize söylemedin?"

"O çok tehlikeli bir adam. Güçlü insanlarla akrabalık bağı var. Durdurulamaz insanlar. Eğer bir şey ters giderse..."

"Gittiği gibi." Levi bariz olanı işaret eder.

"O zaman hepimizin hayatı tehlikeye girerdi. Ailenize bakın. Şimdi birbirimizi öldürdüğümüze bakın." Uzun bir öksürük krizi daha başlar. "Bana açıklamam için bir şans verin. Bir çözüm bulabiliriz. Sadece kızımın güvende olduğundan emin olmalıyım. O senin kuzenin. O aileden biri." Bize yalvarır. "Ya da beni öldürecekse, en azından onu nasıl bulacağını söylememe izin ver. Benim hatalarım yüzünden onun onu öldürmesine izin veremezsin."

"Neden kimse onu tanımıyordu?" Levi sabırsızca sorar.

“Annesi ve ben uzun süre birlikte kalamadık. Kız daha büyüyene kadar bana çocuktan bahsetmedi. Her şey mahvolduktan sonra onu bulduğumda, baba olduğumu öğrendim. Hayatım altüst oldu.”

Levi ve ben birbirimize baktık, ben ona bunun mümkün olup olmadığını sessizce sordum, o da başını salladı ama sonra hayal kırıklığıyla ellerini uzattı.

Haklı. Bizi öldürmeye çalışmayacağına güvenemeyiz. Bir kez yaptı. Tekrar yapabilir. Kızı için her şeyi yapacağını söyledi. Konuştuğumuz şeyi, onun için verdiğimiz kararı anlıyor ve omuzları çöküyor.

"Adı Skylar Wilson. Illinois'da bir çiftçi kasabasından, ama üniversiteye gidiyor. Adı ve adresi cüzdanımdaki bir kartta yazıyor. Annesinin adı Tracey Wilson. Onları izliyor mu, yoksa kaçırdı mı bilmiyorum. Onlardan biriyle iletişime geçersen onları öldüreceğini söyledi. Bu yüzden emin olamıyorum. Lütfen onları arayacağını söyle. İyi olduklarından emin ol. Benim gittiğimi ve size yardım edemeyeceğimi öğrenirse, onları öldürmemesi için hiçbir neden kalmaz."

"Hiçbir şey için söz veremem," diye mırıldanır Levi.

"Elimden geleni yapacağım. Eğer o bir Stockton ise, yardımımızı hak ediyor." Levi'ye yan gözle bakıyorum.

"Sadece şunu bil. Babanı seviyordum, sizi ve kız kardeşinizi seviyorum. Bu lanet olası bir karardı. Sadece masum olanı kurtarmaya çalıştım." Başını sallar ve başka bir öksürük krizi onu sararken dizlerinin üzerine çöküp boğazını tuttuğunda kanım donar.

"Aspen'in kızı masum. Ramsey'nin arkadaşları masum. Hazel'ın ailesi masum!" Levi, yumruğunu cama vurarak bağırır ve benim sakin kalmaya çalıştığım için yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri söyler.

Jay bize çaresiz, çarpık bir bakış atar, pişmanlık ve acının karışımı bir bakış, sonra öne doğru yığılır, son bir kez nefes almaya çalışır. Sonra gevşer.

Kendimi o katta aynı durumda hayal ediyorum. Eğer ailemin geri kalanı yerine karımın ya da kızımın hayatını seçmek zorunda kalsaydım. Ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen hepsini kurtarmak için bir plan yapmaya çalışırken çıldırırdım. Yumruğumla kasayı açmak için düğmeye basıyorum ve ağır metal kapı yavaşça açılmaya başlıyor. Umarım, zamanında yetişemeyeceğimiz kadar yavaş değildir.

"Ne halt ediyorsun sen?" Levi, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Onu kurtarıyorum. Ölü bir şerif, ihtiyacımızdan fazlası. Yaşamak için bir nedeni olduğunu biliyoruz. Onunla işbirliği yapmanın bir yolunu bulabilirsek, ikimiz için de daha iyi olur." Levi'ye bakıyorum. "Onun haklı olduğunu söylemeye gerek bile yok. Sonuçta o da aileden biri."

"Uyandığında bizi öldürmesini ne engelleyecek?"

"Silahlarını elinden alırsın ve sen onu plastik kelepçeyle bağlarsın. Onu bir odaya götürürüz ve aklını başına getiririz. Tek gerçek şansımız bu. Neden bu lanet valinin tüm aileyi paramparça etmesine izin verelim ki, birlikte peşine düşebiliriz?" Levi'ye mantıklı bir şekilde açıklıyorum. Beni sorgulamaya alışkın değildir, ama ilerlemeden önce tereddüt eder.

"Eğer bu iş ters giderse..." Levi cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. Ters gidebilecek her şeyi ve sonuçlarını zaten biliyorum.

"Öleceğiz. Eğer işler yolunda giderse, buradan sağ çıkma şansımız olur."

"Siktir." Levi küfür eder ve benimle birlikte içeri dalar. Silahını elinden alıp şarjörünü boşaltıyorum ve Levi, Levi kendine gelirken ellerini plastik kelepçeyle bağlarken, onu ulaşamayacağı bir yere atıyorum. Diğer silahlarını aramak için onu ararken, copunu, telefonunu ve telsizini alırken bize karşı direniyor. Yerde kıvranarak bizim elimizden kurtulmaya çalışıyor, ama Levi hızlı çalışıyor ve Levi hala nefes almakta zorlanıyor.

Levi ellerinden ayaklarına geçer, onları hızlıca bağlar ve sonra onu odanın diğer tarafına sürükler.

"Her şeyi anlattığını kaydettik. Bunu valiye veya akşam haberlerine götürebiliriz," diye açıklıyorum, o ise ciğerlerine oksijen almak için çaresizce nefes nefese kalıyor. "Ya da sakın kalırsan, konuşabiliriz. Seçim senin."

Gözlerini kapatır, tekrar öksürür ve sonra zar zor "Sakin" diye fısıldar.

"Anladın mı? Gidelim." Levi onun bir kolunu tuttu, ben de diğer kolunu tuttum.

Hala hızlı hareket etmeliyiz. Eğer çok uzun süre ortadan kaybolursa, onun gözetimindeki diğer polisler ve muhtemelen vali de alarm durumuna geçecektir. Vicdanında sorumlu kişinin kendisi olduğunu çok iyi bilerek, onlara nereye gittiğini söylediğini tahmin edebiliyorum.

Şimdi zaman hepimizin düşmanı ve ben sadece bu işi başarmak için yeterince ortak nokta bulabileceğimizi umut etmek zorundayım. Bu küçük umut kırıntısının, kesin bir karanlık gibi hissettiren bu durumda daha mı iyi

yoksa daha mı kötü, bilmiyorum.

KIRK ÜÇ

GRANT

Jay'i bir odaya götürüp karşımızdaki sandalyeye bağladık. Levi hala onu çözmeye hazır değil ve Jay bu koşullarda tutulduğu için çok öfkeli, ama birbirimizi öldürmüyoruz ve genel olarak bu aile için bir gelişme.

"Ailemizi sen mi öldürdün?" diye soruyor Levi.

"Hayır. Kardeşimi öldürebilir miyim sence?" Jay ona sertçe bakar. "Sen bizi öldürmeye hazırdın."

"Senin sağladığın bombalarla, yakın mesafeden ateş edilen silahla değil." "Çünkü sen lanet olası bir korkaksın." Levi alaycı bir şekilde gülümser.

"Konuşurken beni sandalyeye bağlayan çocuk mu söylüyor bunu?" diye karşılık verir.

"Ortak bir noktada anlaştığımız anda seni çözüyoruz. Şu anda karşılıklı yıkım durumundayız, amca. Kızının ve karının adını biliyoruz, ayrıca nerede yaşadıklarını da." Ona içinde bulunduğu durumu hatırlatırım. Adam emir almaktansa vermekten alışmış.

"Bu bilgileri onları kurtarmak için verdim, tehdit etmek için değil." Dudaklarını sıkıca kapatır.

"Çok isterim. Bu ailenin başka hiçbir üyesinin ya da sevdiklerinin hayatlarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmasını istemiyorum. Benim amacım bu. Senin de amacın bu olmalı. Bu konuda anlaşabilir miyiz sence?" Odadaki buzdolabından bir şişe su alıp kapağını açtım.

"İkinize de zarar gelmesini hiç istemedim. Söylediklerimde samimiydim. Bu imkansız bir durumdu. O seni her halükarda öldürmeye çalışacaktı. Bu şekilde, onları aynı kaderden kurtarabilirdim."

"Güzel. Öyleyse, bundan sonra hepimizin kazanmasının tek yolu, hepimizin kazanması olduğu konusunda anlaşabiliriz. Değil mi?" diye soruyorum, şişeyi ona uzatıp, kaldırabilmesi için bir elini serbest bırakıyorum.

O kadar hızlı içer ki, başını sallamadan önce biraz öksürür. "Bu konuda anlaştık."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir yudum daha almasını izledim. "Şimdi bize bilmediğimiz şeyleri anlat."

"Sizin bildikleriniz hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden bilmediklerinizi söylemek zor."

"Öncelikle, neden sen ve babamız bu kalıntıyı çalmak için anlaştınız, anlat bize," diye talimat verir Levi, sürekli ellerini nereye koyduğunu ve nasıl hareket ettiğini izleyerek. Güvene hiç ilgi duymuyor, ama biz bunun işe yaramasını öğrenmek zorundayız.

"Abbott yıllar önce bize geldi. Planını uygulamaya koymadan önce. Bu kalıntıları istiyordu, ihtiyacı olan bir şeyi elde etmenin anahtarı olduğunu söyledi. Bunu başarırca, elde edeceği para ve güç hayatını değiştirecekti ve karşılığında bizim hayatımızı da değiştirecekti."

"Eh, hayatları kesinlikle değiştirdi," diye mırıldanır Levi.

"Bu bizi bu hayattan kurtaracaktı. Ailemize yeni bir başlangıç sağlayacaktı. İstersek yeniden başlayabilir, eski borçlarımızı ödeyebilir ve yasal yollara başvurabiliriz," diye açıklamaya devam eder Jay.

"Babamın yasal yollara başvurmak istediğini hatırlamıyorum. Bana hiç bahsetmedi." Kaşlarımı kaldırırım.

"Bu konuda hiçbir garantimiz yoktu. Bence baban sadece sözlerini tutabileceğini umuyordu. Ama belli ki tutamadı." Bir yudum daha alıp boğazını temizledi. "Ama şimdi o kalıntı onda. Nasıl ele geçirdi bilmiyorum, ama senin çalman gereken ikinci kalıntı onda. Bunca yıl, onun sende olduğunu sandı. Ben de öyle sandım. Baban, başarısız soygun ve kaosa rağmen, sizlerin iyi iş çıkardığını söyledi. Beni kasaya götürdüğünüzde, birinin onu çaldığını söyleyeceğinizi sandım."

"Bu yüzden mi bizi öldürmek istiyor, onu aldığımızı düşündüğü için mi?" diye soruyorum, çünkü ona güvenmeye çalışsam da, elimdeki kozları hemen ortaya koymayacağım. Onlara daha sonra ihtiyacım olacak.

"Kısmen. Aslında seni öldürmek istiyor çünkü adamlarına babanın peşine düşmelerini emretti ve sizler uyuyan köpekleri uyandırmak istemiyorsunuz."

"Ebeveynlerinin infazının çözülmemiş davalar dosyasına yazılmasını kabul edecek çok fazla insan tanımıyorum." Levi amcamıza küçümseyerek bakar.

"Seni suçlamıyorum. Sadece onun bakış açısını anlatıyorum. Eğer onun cinayete karıştığını kanıtlayabilirsen, her şeyini kaybeder. Ama şu anda, silah yok, cinayet sebebi yok, onun kontrolü dışında olan ikisini birbirine bağlayacak hiçbir şey yok. Tek sorun, cinayeti gerçekleştirmeye yardım edenlerin ortadan kaybolması ve onları bulamadığı için öfkelenmesi."

"Ve kalıntı, noktaları daha da birleştirecektir," diye ekliyor Levi, bana bakarak.

Jay başını sallar ve yavaşça ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, müzakereleri ilerletmemizi bekler. Kafamda takılıp kalırım, ne kadar boka battığımızı tam olarak anlamaya çalışırım.

Abbott, tanıklarının bizim hallettiğimizi bilmiyor. Mümkün olsaydı bunu yapmazdım, ama en küçük kardeşimin öfkesi ve travması bizim için başka kararlar almamıza neden oldu. Ayrıca, cinayet silahını bulma ihtimalimiz neredeyse imkansız olduğu için, cinayet nedeni olarak kanıt olabilecek tek şey olan kalıntıyı karaborsadan sattık. Tek teselli, kalıntıyı karaborsada satmış olmamız ve bunun bizi ona götürmüş olması. En azından Flanaganlar malları alıp kaçmış ve Abbott'tan kurtulmak için paraya çevirmek amacıyla kalıntıyı pazarda satmış gibi görünüyor.

"Ama onu da bağlantı kurabilirsin." Amcama bakıyorum.

"Hepimiz, bildiklerimizle birlikte onu suçlayabiliriz. Ama bu, savcıya götürmek için yeterli değil. Daha fazla kanıt veya tanık olmadan olmaz. Bizim sözümüz onun sözüne karşı olacak ve onun lekesiz bir itibarı ve Colorado eyaletinin yarısının desteği var. Washington'daki tüm bağlantıları ve şimdiye kadar yükselişini destekleyen yozlaşmış çevreleri saymıyorum bile." Jay'in kaşları şüpheyle çatıldı. "Güven bana. Bunu düşündüm."

Levi bana bakar. "Son seçim kampanyasında onu destekleyen yarım düzine milyarder var. Hâlâ ona danışmanlık yapanlar. Bu dönem bittikten sonra başkanlık için aday olacağını düşündüren türden insanlar."

"Kaç tane kalıntıya ihtiyacı olduğunu biliyor musun? İki taneden fazla, hala arıyorsa tabii." Soruyorum çünkü gelecek hakkında endişelenemiyorum. Sadece şu an için endişelenebilirim.

"Onun hep üç tane olduğundan bahsettiğini duydum. Sadece üç tane miydi, yoksa sadece başlangıçta öyle miydi, bilmiyorum." Jay omuz silkiyor.

"Kutsal emanetler nereye götürüyor? Neden onları istiyor?" diye soruyorum çünkü hala anlam veremiyorum. Tarihsel veya kültürel değeri dışında

özellikle özel bir yanı yoktu. Charlotte'a göre, fiyatı gerçek değeri nedeniyle değil, alıcı nedeniyle şişirilmişti. Öyleyse neden onları elde etmek için her şeyi yapmaya hazır?

"Şu anda sana anlattıklarımın fazlasını bilmiyorum." Jay omuz silkiyor.

Levi ona şüpheli bir bakış atar, daha fazla cevap alamadığımız ve başlangıçta olduğundan daha büyük bir sorunlar listesi ortaya çıktığı için sinirlenir.

"Bilmiyorum lan. Bilseydim söylerdim. Zaten üç kez öldürülmeme yetecek kadar çok şey söyledim," Jay, Levi'ye sertçe cevap verir, yüzü sözlerinin gücüyle kızarır.

"Ortak noktaları ne, biliyor musun?" diye sorar Levi.

"Hiçbir fikrim yok."

"Çok yardımcı oldu." Levi bana bakar. "Sonuçta tek bildiğimiz, onun kalıntıları istediği. Hâlâ en az bir tane arıyor. Ölmemizi istiyor ve bunu gerçekleştirmek için amcamızı bizi öldürmesi için kışkırttı. Oh, ve bizim varlığından haberdar olmadığımız, hayatı bizimkinden daha önemli olan bir kızı var."

"Lev..." Amcamızı düşman edinmenin işimize yaramayacağını bildiğim için, adını bir uyarı gibi söylüyorum.

"Senin yardımına ihtiyacı olan biri. O da senin ailen ve tüm bu olaylarda tamamen masum." Jay, Levi'ye sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Ona yardım etmezsen bu iş yürümez."

"Bu işe yarayacak çünkü bize yardım etmezsen, onun asla yardım almamasını sağlayacağız. Kimseye," diye tehdit eder Levi.

"Bunu duyuyor musun?" Amcam durumu yatıştırmak için bana bakar.

"O haklı. Bu karşılıklı yıkımdır. Artık birbirimize güvenmiyoruz. Bizi öldürmeye çalıştığın için. Tek bildiğimiz, onun hayatını bizimkinden daha değerli gördüğün. Bu yüzden, sadece onu korumak için elinden geleni yapacağına güvenebiliriz, tam da söylediğin gibi."

"Ortak nokta ne oldu?"

"Ortak nokta, senin bize bir şey olmasını istememen ve bizim de istemememiz. Bunu sağlamak için ikimiz de patronunu yavaşlatmalıyız." Gördüğüm gerçekleri olduğu gibi anlatıyorum. Hoş gerçekler değil ama elimizde olan tek şey bu.

"O benim patronum değil. Ben de en az sizin kadar bu olayın kurbanıyım. Benim onun için yapabileceğim bir şey olmadığını anlasaydı, beni öldürürdü

Hala da öldürebilir, eğer sizinle başa çıkmak için bir yedek planım olmadığını öğrenirse."

"Ama biz seni ve sevdiğin herkesi öldürmek için bomba patlatmaya çalışmadık." Levi'nin sesi keskin.

"Ona bombalarda bir sorun olduğunu söyle. İlki erken patladı, değil mi? Seven Sins'deki bombanın diğerleriyle aynı anda patlaması gerekiyordu, değil mi?" Bir çözüm öneriyorum.

"Öyleydi, ama barın içinde patlaması gerekmiyordu. Şampanyanın bir kısmını taşıyacağını bilmiyordum." Yüzünde pişmanlık belirir.

Midem bulanıyor. Dakota için düşünceli bir şey yapmaya çalışırken, onu neredeyse öldürüyorduk. Ama şimdi bunu düşünemezdim.

"Ona tetikleyicilerin arızalı olduğunu söyle. Ya da kabloların. Biri erken patladı, diğerleri patlamadı."

"Sonra ne olacak? Belki buna inanır. Çok kızacak, ama en azından bu doğru. Sonra planımın ne olduğunu bilmek isteyecek." Jay aramızda cevap arıyor.

"Ona zamana ihtiyacın olduğunu ve bardaki bomba yüzünden yüksek alarmda olduğumuzu, bu yüzden bir süre bize ulaşmanın zor olacağını söyle. Sabırlı olması gerekecek. Bunca yıl bekledi, birkaç ay daha bekleyebilir."

"Daha önce kutsal emanet onda değildi. Şimdi onda. Tek endişesi, nerede olduğunu öğrenmeden önce seni öldürmekti."

"O zaman onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yap. Bu senin sorunun. Bizim değil. Kızının hayatta kalmasını istiyorsan, onunla başa çıkmanın bir yolunu bulursun," diyor Levi açıkça.

"Ve onunla bir an önce konuş. Bize daha fazla sorun çıkarmak için buraya destek göndermesini istemiyorum," diye ekliyorum.

"Elimden geleni yapacağım. Ama ben tek başımayım." Jay'ın yüzündeki şüpheyi sevmiyorum.

"Bu lanet olası ilçenin tüm kolluk kuvvetlerini yöneten tek bir kişi. Bence geçici çözümler bulabilirsin," diye tersler Levi.

Amcam bir şey daha söylemek için hazırlanıyor, ama konuşmadan sözünü kesiyorum.

"O haklı. Bunu yapabilirsin. Bir süredir bu işin dışındasın, ama kuralları biliyorsun; stratejiyi biliyorsun. Bunu gerçekleştir. Babamız

sana güvenirdim ve umarım, yol boyunca birkaç hata yapmış olsan da, sana güvenebiliriz.

"Elimden geleni yapacağım." Şu anda yeterince pişman görünüyor ve umarım sözünü tutar.

Kardeşimin değerlendirmesine katılıyorum. İlerlemek için enerjimizi harcamalıyız. Bu, bu kalıntıların ne işe yaradığını ve henüz eline geçiremediği kalıntıyı nasıl bulacağımızı bulmak anlamına geliyor. Çünkü eğer ihtiyacı olan sadece üç tane ise, zamanımız umduğumuzdan daha hızlı tükenebilir.

KIRK DÖRT

DAKOTA

"PEKİ. Artık burada surat asmanı izlemeye dayanamıyorum," diyor Charlotte, beni kahvaltı odasında, kahvemi içip Vendetta'yı kucağımda tutarak sabahı karamsar bir şekilde geçirirken bulduğunda. Sosyal medyadaki son skandali izlemekten başımı kaldırıp ona baktığımda, masanın üzerinde bir güç gibi durduğunu görüyorum. Charlotte'un kot pantolon veya eski tişörtleri olup olmadığını bilmiyorum. Giydiği her şey yeni ütülenmiş ve mükemmel bir şekilde dikilmiş gibi görünüyor ve her gün yeni bir çift benzersiz topuklu ayakkabı giyiyor. Bugünkü ayakkabılar, sivri burunlu ve ayak bileklerini saran mücevherli yılan desenli 10 cm topuklu stiletolar. Onun stilini benim tembel kovboy kız estetiğimle nasıl birleştireceğimi bulmam gerekiyor, çünkü ona bakmak bile korkutucu ve bu, planladığım yeni gelecek için ihtiyacım olan hisler. Grant için endişelenmediğim zamanlarda tabii.

"Bu mızımızlanmak değil. Sadece endişelenmek."

"Onunla kalacaksan, hayatının geri kalanını böyle endişelenerek geçireceksin. Bölümlere ayırmayı öğrenmeli ve onun bir nedenden dolayı orada olduğunu kendine hatırlatmalısın. O kadar gücü ve serveti, ne yaptığını bilmediği için biriktirmedi." Charlotte bana ders veriyor ve haklı. "Ayrıca, bizim de yapmamız gereken işler var. Onlar için bir çözüm bulmamız gerektiğini duydum."

"Nedense, bu rüya takımında benim de yerim olduğunu sanmıyorum." Gülmek zorundayım, yoksa ağlayacağım. Buradaki herkesin bir amacı varken ben kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Benim amacım barım ve çalışanlarımdı, yerli halkın gelip bir topluluk oluşturabileceği bir yer yaratmaktı, ama şimdi hiçbir şeyim yok ve bu beni çok zorluyor.

"Seni takıma dahil ediyorum. Bu, kafanı boşaltır ve benim de yeni bir bakış açısına ihtiyacım var."

"Neye yeni bir bakış açısı gerekiyor?" Hazel, Charlotte'un arazisindeki patikada koşudan dönmüştür. Saçları toplanmış, yüzü terli ve

kırmızı. Bana eşlik etmek ve Ramsey'in onun evde yalnız kalması konusundaki endişeleri nedeniyle burada benimle kalmaya karar vermişti. Düğün kutlamaları ve ardından yaşanan karışıklıklar için Colorado'da bulunan Hazel'ın arkadaşı Beatrix, buraya geldiğimizden beri bize eşlik ediyor ve moralimizi düzeltmeye çalışıyor. Hazel, meyve aromalı su sürahisından ikisine de büyük bardaklar dolduruyor.

"Ben de." Charlotte'un adamlarından biri olan Finn, kendi antrenmanından aniden ortaya çıktı ve Hazel'ın önüne bir bardak daha koydu.

"Geçen yıl konuştuğumuz ve benim bulduğum kalıntı. Onun gibi başka kalıntılar olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor." Charlotte, Beatrix'e yan gözle bakar. "O, güvenlik kontrolünden geçti mi?"

Soru Hazel'a yöneltilmiştir, ancak Beatrix, konuşulan kişinin kendisi olduğunu fark edince dikkatini Charlotte'a çevirir.

"Finn ve Ramsey ile markalarının PR temsilcisi olarak gizlilik anlaşması imzaladım. Hazel ve ben de üzerinde çalıştığımız proje nedeniyle kendi anlaşmamızı yaptık. Ek bir madde eklememi ister misin?"

"Bu ayrı bir proje. Ben onların sanat danışmanı olarak çalışıyorum ve bu sektör içeriden alınan bilgileri çok korur," diye Charlotte hiç tereddüt etmeden cevaplar.

"Anladım." Beatrix başını sallar. "Ama bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin." Charlotte sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır. Sanırım cevap verme niyeti pek yok.

"Kutsal emanetler mi dedin? Azizlerin ve benzeri şeylerin emanetleri gibi mi?" "Evet," diye cevaplar Charlotte rahatça.

"Kayınbiraderim ortaçağ sanatı ve azizlerin hayatları konusunda uzmandır. Birine ihtiyacınız varsa, sizi onunla tanıştırmaktan memnuniyet duyarım. Bu hafta biz... elbiseler için alışveriş yaparken o da şehirde olacak." Beatrix tereddüt eder, çünkü kendi düğününü planlamaktadır ve bunun hassas bir konu olmasından endişelenir.

"Çok teşekkür ederim." Charlotte'un yüzü yumuşar ve hafif bir gülümseme belirir. "Hala davetlisin, değil mi? Beni elbise alışverişinden Beatrix, suyunu yudumlarken Hazel'a bakar.

"Sen hazır olduğun sürece, orada olmanı istiyorum." Beatrix, Hazel'a içtenlikle bakar ve sonra bana döner. "Eğer gezmeye ihtiyacın varsa, sen de gelebilirsin. Ama ben eve gitmeliyim. Bu öğleden sonra potansiyel bir yeni müşteriyle görüşme için hazırlanmam gerekiyor. Hazel, sana gönderdiğim yeni planlar hakkında ne düşündüğünü bana bildir."

"Bu akşam Ramsey ile birlikte onlara bir göz atacağım. Ama muhtemelen kardeşlerimize de danışmak isteyeceğiz, ve şey, bilirsin..." Hazel sözünü bitirmedi. Çiftlikteki hanın alanını genişletme planları vardı, ama şimdi her şey karışık, biz bunu halledene kadar.

"Biraz bekleyebiliriz. Hiç sorun değil." Beatrix, Hazel'a düşünceli bir gülümsemeyle bakıp Charlotte'a döndü. "Mülkünüz muhteşem. Koşmama izin verdiğiniz için teşekkürler, Hazel'a sizin için o iletişim bilgilerini göndereceğim."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Charlotte ona el salladı ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Tamam. Ofisime gidelim ve bu arada ne araştırabileceğimize bakalım."

"Siz ikiniz çalışıyorsanız, ben sonra yetişirim. Hazırlanmam ve sonra markete gitmem lazım. Bir şeye ihtiyacınız olursa mesaj atın." Hazel bize el salladı ve ayrıldı.

"Bu akşam akşam yemeği sipariş etmemi ister misin?" Finn, odanın köşesinden sorar, bizler Hudson ve Grant'e yardım etmek için plan yaparken neredeyse unutulmuştur.

"Çok seviniriz. İtalyan restoranlarından birinden aile yemeği sipariş edelim mi?" Charlotte'un gözleri Finn'e takılır.

"Kelly's'ten sipariş vermezsen Hudson kıskanmaya başlayacak." Kelly's, Hudson'ın kasabada sahip olduğu steakhouse. Hazel, uçakta bana Charlotte ve Hudson'la ilk kez orada tanıştığını anlatmıştı.

"Hudson burada değil, kim ona söyleyecek ki?" Aralarında sessiz bir an geçer. "Ayrıca, İtalyan restoranını satın alması ya da kendi restoranını açması gerektiğine karar verecektir. Benim için sorun olmaz."

"Başka bir projeye ihtiyacı yok." Finn gözlerini devirir ve bardağını lavaboya koyar, sonra gelip Charlotte'un yanağına bir öpücük kondurur. "Akşam yemeğini ben hallederim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Finn'in ortadan kaybolmasını izledikten sonra ayağa kalkıp Charlotte'un yanına gittim ve kahve fincanımı diğer bardakların yanına lavaboya bıraktım.

"Sen gerçekten benim idolumsun, biliyor musun?" Koridorda yürürken ona gülümserim.

Charlotte dudaklarını sıkıştırıp başını sallar. "İnan bana. Teoride kulağa hoş geliyor, ama pratikte bir sürü ev içi politika ve pazarlık var."

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin." Yürürken önüne bakıyor. Bu onun en sevdiği cümle. Bu kadın cevaplarında çok ketum, ama umarım

sonunda bana ısınacağını ve bazı sırlarını paylaşacağını umuyorum. Hudson ve Grant birçok yönden birbirlerine çok benziyorlar ve ben de onun vereceği her türlü tavsiyeyi seve seve dinleyeceğim.

"Hiç kolaylaşıyor mu? Yoksa risk almaya karşı her zaman ikiyüzlü mü davranıyorlar?"

"Hudson benim aldığım risklerden hep nefret etti, ama benim böyle biri olduğumu kabul etmeyi öğrendi. Ben de onun ve Rowan'ın bu yönünü kabul etmek zorunda kaldım. Yaptıkları her şeyi düşünseydim, endişeden ölürdüm, ama hayatta yapmam gereken çok fazla şey var, henüz ölmem gerekmiyor."

"Eh, bu konuda ortak noktamız var." Ona gülümsüyorum.

"O zaman bugün, istediğin şeye odaklanmaya başlamak için iyi bir gün." "Bu konuda yardım etmek istiyorum."

"Harika." Parlak bir gülümsemeyle beni ofisine davet eder.

Ofis çok büyük ve tavandan tabana kadar kitaplarla dolu raflar ve yüzeyleri sanat eserleri ve el yazmalarıyla kaplı büyük masalarla dolu. Sanki gizli bir sığınağa girmişim gibi hissediyorum ve nasıl oldu da içki servisi yapmaktan, tanıdığım en zeki kadınlardan birinin yanında çalışmaya başladığımı merak ediyorum. Görünüşe göre, tüm bu sefaletin bir de iyi yanı var.

KIRK BEŞ

GRANT

"Onun ailesini, işlerini, tüm bağlantılarını derinlemesine araştırdım ve sanırım bir ipucu buldum." Levi, sanki gece yarısı uyanmış gibi görünüyor, ama gerçekte muhtemelen bütün gece uyanık kalmıştır.

"Tamam." Düşmeden önce oturması için ona işaret ettim.

"Buradaki aile fotoğraflarını görüyor musun?" Levi ekrana dokunarak bana vali ve yetişkin çocuklarının fotoğrafını gösterdi. "Bu Abbott ve ailesi. Karısı, iki oğlu ve kızı."

"Bu fotoğraf çekildikten sonra üniversiteye gitti. VSU'da okumaya başladı ve orada sanat tarihi okudu."

"İlginç." Fotoğrafları daha iyi görebilmek için öne eğilirken başımı salladım.

"İlk birkaç yıl, açıkça eve geliyor ve aile fotoğraflarında yer alıyor. Tüm önemli günlerde orada: Şükran Günü, Noel, Seçim Günü. Annesinin yanında, babasıyla fuarlara katılıyor ve sonra tekrar kadın seçmen gruplarıyla konuşuyor. Ama sonra..." Bir düzine fotoğraf daha çeviriyor. "Aniden ortadan kayboluyor. Sadece tatillerden değil, her şeyden. Üniversiteden eve hiç gelmiyor gibi görünüyor. En azından fotoğraflarda yok."

"Belki de sadece kamera karşısında utangaçtır? Ya da öldü mü?" diye soruyorum, bu iki uçtan hangisi olabileceğini merak ederek.

"Okulun kayıtlarına baktım ve yaklaşık altı yıl önce kayıtlardan kaybolmuş. Fotoğraflarda artık görünmediği dönem, üniversiteye gitmeyi bıraktığı dönemle aynı. Ölümünü de düşündüm, ama hiçbir sistemde ölüm kaydı yok. Ve bir gıyabi oy var. Vatandaşlık statüsünü iddia ederek gıyabi oy kullanıyor, ama

ülke dışında olduğu anlaşıyor. Nitekim, ortadan kaybolduğu dönemden biraz önce aldığı bir pasaport var."

"Tamam..."

"Ama Abbott aday olduğunda her zaman yokluğunda oy kullanıyor. En son geçen yıl kullanmıştı."

"Her oyun önemi var galiba," diye mırıldandım, Levi'nin topladığı kanıtlara bakarak.

"Bu yüzden, belki yurtdışında ders almaya başladı, yurtdışı eğitim programına katıldı ya da bunun gibi bir şey yaptı diye düşündüm. Ancak bununla ilgili herhangi bir kayıt bulamadım. Sosyal medyasını daha derinlemesine araştırdım ve onun da paylaşım yapmayı bıraktığını gördüm. En azından orijinal hesaplarında. Ancak, üniversiteden birkaç yakın arkadaşı, onun orijinal hesapları karardıktan kısa bir süre sonra yeni bir hesapta beğenilerini paylaşmaya başladı."

"Bazen bu tür şeyleri ortaya çıkarabilme yeteneğin beni endişelendiriyor. Gerçekten korkutucusun." Kardeşime yan gözle bakıyorum.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Bana eğlenceli bir bakış attıktan sonra açıklamasına devam etti. "Yeni hesabın adı sıradan, biyografisinde hiçbir ayrıntı yok ve fotoğrafları çeken kişi asla yüzünü göstermiyor. Sadece kırsalın fotoğrafları var: kolza tarlaları, uzakta çiftliklerin bulunduğu inişli çıkışlı tepeler ve sonra aniden dağlar. Avrupa'daki bir şehir caddesinin, dil veya yeri gösteren hiçbir işaretin olmadığı bir veya iki fotoğrafı var. Ama fotoğrafları üçgenleme yöntemiyle daraltarak nerede olduğunu bulmam için yeterliydi. Mimariye dair yeterli ipucu vardı, nereden başlayacağımı tahmin edebildim ve sonra bu tarlaları, dağ manzaralı tarlaları bulmak kaldı - aslında Alpler."

"Ve?"

"Tarlalar Almanya'nın güneyinde. Şehir sokakları ise Salzburg ve Münih."

"Sence o orada bir üniversitede mi?" diye soruyorum.

"Orada bir şeyler çevirdiğini düşünüyorum. Zamanlama, babam ve Jay'den diğer kalıntıyı bulmalarını istemeden hemen önce. Kelly'lerin evinin yandığı zamanla hemen hemen aynı zaman. Kiliseler, manastırlar ve rahiplerle dolu bir yere gidiyor. Binlerce kalıntı olmalı. Bunun tesadüf olma ihtimali ne kadar?"

"Ama fotoğraflarda hiç görünmedi, yani eve dönmedi." "Benim tahminim? Aradığını bulamadı, ya da onu araması için gönderdiği şeyi onu aramaya gönderdiği şeyi bulamamış." Levi bana bakarak ekrana dokunur.

"Altı yıldır mı?" Ona şüpheci bir bakış attım. "Ne tür bir yurtdışı eğitim programı eve dönmene izin vermez ki? Bu mantıklı değil."

"Biliyorum. Henüz bitirmedim. Charlotte ve ekibi kalıntıların durumunu daraltmaya çalışıyorlar. İkimiz birlikte bunu çözebileceğimizi umuyorum. Ama oraya uçmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum." Bana bakarak fikrimi sorar.

"Şu anda mı? Seni kaybetmek istemem. Dakota'yı gerçekten görmek istiyorum ve burayı başıboş bırakmak istemiyorum." Parmağımla odayı işaret ettim. "İkimizin de aynı anda gitmemiz mümkün değil bence."

"Onu geri getirecek misin?" diye soruyor.

"Jay'den valiyle görüşmesinin raporunu aldıktan sonra getirmem gerektiğini düşünüyordum." Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Bu arada, gözetleme nasıl gidiyor?"

Onu sorgularken, Levi telefonuna casus yazılım yükledi ve ayrıca adamlarımızdan birini de görevlendirdik. Bana söylediklerine inanmak istiyorum, ama güven için tutarlı ve güvenilir davranışlar gerekir ve önce bunun kaydını tutmamız lazım.

"Şimdiye kadar her şey yolunda. Gördüğüm kadarıyla bir sorun yok. Her zamanki rutinini sürdürüyor. Dediği gibi valiyle görüşme ayarladı. Vali beklendiği gibi çok kızgındı, ama bunun bir kısmının kendi kontrolü dışında olduğunu anlıyor gibiydi. Yarın görüşecekler, sonra ben de onunla burada buluşacağım. Valiyle yaptığı anlaşma gereği bizi izlemesi gerektiği için bu şekilde daha kolay olacak."

"Bu umut verici. Onun raporunu duymak ilginç olacak." Alabileceğim her türlü iyi haberi kabul ederim.

"Katılıyorum."

"Eğer her şey yolunda giderse, ondan sonra Cincinnati'ye uçarsam, itiraz eder misin? Hudson ve Rowan yarın gece Charlotte'un yanına dönecekler. Onun araştırmalarına yardım etmeye çalışacaklar ve Hudson'ın şehirdeki bazı projeleri onaylaması gerekiyor. Onlarla birlikte gidebilirim."

"Bana uyar. Güvenlik önlemlerinin artırılmasıyla, yıllardır hissetmediğim kadar rahat hissediyorum. Hala o MC'yi işe alma konusunda seninle konuşmak istiyorum. Bazı kuralları çiğnemekten çekinmeyen kaslı adamlara ihtiyacımız var. Eyalet içindeki ve dışındaki diğer MC'lerle olan bağlantıları... Çok değerli olurlar. Bunu tekrar tartışmalıyız." Levi sandalyesine yaslandı.

"Bu işten yavaş yavaş çıkmak istiyorum, daha da derinlere batmak değil."

"Bazen, diğer tarafa ulaşmak için bir çukur kazmak gerekir. Çukurdan çıkmaya çalışmaktan daha kolaydır." Kendi bilgeliğinden bir parça sunar.

"Bu, hayatımdaki her şey için bir metafor haline geliyor gibi görünüyor."

"Ama Cincinnati'ye git. Onu geri getir. Bunu yapana kadar huzur bulamayacaksın."

"

"Onların onu hedef olarak görmeyeceklerinden emin olmak istiyorum."

Seven Sins'te olanların pişmanlığıyla yaşamak zorundayım

Seven Sins'te olanların pişmanlığıyla yaşamak zorundayım, ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

"Jay, onun adını üstlerine bildirmemiş olduğunu yemin ediyor. Bu süreçte masum insanların zarar görmesini istememiş. Seni oyalayabilirse, başka neler olup bittiğini fark edemeyeceğini düşünmüş. Emin olmasam, onu geri getirmeni söylemezdim."

"Açıkçası, işe yaradı."

"Bir dahaki sefere işe yaramayacaktır. Ama onun bir sonraki adımının, kamuoyuna daha az maruz kalacağı bir şey olmasını sağlamalısın." Haklı bir noktaya değindi. Ben de bunu düşünmüştüm.

"Bir fikrim var. Bu onu içeride tutar. Sadece onun bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum." Fikri çok sevmeme rağmen, onun bundan nefret edebileceğini düşündüğüm için pencereden dışarı baktım. "Onun bacaklarını kesen o pisliği kovdu mu?"

"Onu idari izne çıkardı. Onu transfer edecek bir yer aradığını söyledi."

"Onu lanet olası yere transfer etmeliler. O bir tekrarlayan suçlu. Dakota'ya değil, bunu hak etmeyen başka bir zavallı kadına. Nereye giderse gitsin, onu gözetim altında tutmak istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Tamam. Araştırmana geri dön. Bu konuyu iyice araştırmak istiyorum, böylece yarın işler yolunda giderse rahat nefes alabiliriz. Ama önce biraz uyu, olur mu?"

O başını sallar ve kapıdan çıkar, beni masamda yalnız bırakır. Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz. Tam tersine. Ama gölgeliklerin arasındaki o küçük ışık parçası yavaş yavaş ışıkla dolu bir çayır haline dönüşüyor ve ben de elde edebileceğimiz her türlü rahatlamayı kabul edeceğim.

KIRK ALTI

DAKOTA

Ertesi gün, Beatrix'in kayınbiraderi Harper'ın yardımıyla, diğer ikisiyle ilişkili olabileceğini düşündüğümüz birkaç farklı kalıntıyı belirledik. Ayrıca Grant'in bir tür ateşkes ayarladığı ve Hudson ile Rowan'ın bu hafta Cincinnati'ye döneceği haberini aldık. Grant görünüşe göre bir paket göndermiş, çünkü akşam yemeğinden kısa bir süre sonra Charlotte'un uşağı paketi üstüne bir kart iliştilmiş olarak odama getirdi.

Paketi açtım ve içinde Grant'in el yazısını kolayca tanıdım.

Seni özledim. Seni eve götürebilene kadar bunlar sana eşlik edebilir diye düşündüm. Sonra birlikte deneyebiliriz.

Doğru okuduğumdan emin olmak için üç kez daha okudum. Levi'nin önerdiği gibi ona alan ve sessizlik verdim, bunun bizim sonumuz olacağından endişelendiğim halde. Umut etmekten korkuyordum, ama sonuçta uzaklık sevgiyi artırır. Bandı kesip kutuyu açtığımda, kutunun patlamada kaybettiğim oyuncakların yerine yeni oyuncaklarla ve birkaç yeni oyuncakla dolu olduğunu gördüm.

Paketin geldi.

Teşekkür ederim.

Telefonumu göğsüme bastırıp onun cevabını bekledim. Bunun, önceki adamın yavaş yavaş bana geri döndüğü anlamına geldiğini umuyordum.

ŞEYTAN:

Beğendin mi?

Yenilerini alman gerektiğini düşündüm.

Henüz almadığımı varsayıyorsun.

Umarım oyuncaklardan bahsediyoruzdur. Charlotte'un etkisiyle, emin olamıyorum.

İyi soru. Finn'in takım arkadaşlarından bazılarını gördüm ve sanırım hokeyi yeniden takdir etmeye başladım.

Bunu duyduğuma sevindim.

Ama ikimiz de biliyoruz ki, hiçbirisi benim kadar seninle başa çıkamaz.

Doğru.

Onun ve onun için birkaç seçenek olduğunu gördüm. Bu, bazı fikirlerime açık olduğun anlamına mı geliyor?

Sana yaşattığım onca şeyden sonra sana borçlu olduğumu düşünüyorum.

Bana hiçbir şey borçlu değilsin.

Sana borçlu olan benim, unuttun mu?

Artık değil. Bence tüm bunlardan sonra, geçmişi silip yeni bir sayfa açabiliriz.

Bununla birlikte, bu gece bir iki fotoğraf çekilmeye hayır demem.

Bunu ayarlayabilirim.

Ama karşılığında bir şey istiyorum.

Sanırım bunu senin için yapabilirim.

Kapı çalınır ve ben kapıyı açmalarını söylerim. Charlotte kapıyı yavaşça açar ve yüzümdeki parlak gülümsemeyi ve önümdeki oyuncak kutusunu görünce kaşları havaya kalkar.

"Sormak ister miyim?" İçeriği inceleyerek gülüyor.

"Bana bir hediye gönderdi. Sanırım senin kötü bir etki yapacağından endişeleniyor," diye düşünürüm.

"Seni hokey takımından uzak tuttuğumu ona temin etmeliyim, ama Hazel'ın seni futbolcuların yanına yaklaştırıp yaklaştırmadığını kesin olarak söyleyemem."

"Belki de ona antrenman kampını izlemeye gideceğimi söylemeliyim. O zaman acele edip buraya gelebilir." Telefonumda başka bir mesaj geldiğinde ona bakıyorum.

"İşe dönmeye hazır mısın? Eski kitaplarımı karıştırırken birkaç şey daha buldum."

"Evet. Sana daha önce keşfettiğim bir şeyi anlatmam lazım. Onunla konuşmamı bitireyim, hemen geliyorum."

"Oh. Duymak için sabırsızlanıyorum. Orada görüşürüz." Gözleri bilgiyle parıldadıktan sonra sessizce kapıyı kapatarak odadan çıktı.

ŞEYTAN:

■

Saat dokuzda evimde olmalıyım.

■

Yaşlılıkta erken yatmaya mı başladın?

■

Benim için saat 11. Biraz geç oldu ama hallederim. Belki Charlotte yarın uyumama izin verir.

■

Bu arada... Charlotte'a araştırmasında yardım etmeye gidiyorum.

■

Ha. Şimdi kim saatten şikayet ediyor?

■

Şansınız yaver gitti mi? İkiniz anlaşıyor musunuz?

■

Bir şey bulmuş olabiliriz ve yardım alabiliriz.

■

Onu seviyorum.

Ne zaman buraya geliyorsun?

Mümkün olduğunca çabuk. Bu akşam daha ayrıntılı anlatırım.

O zaman görüşürüz.

Ona öpücük emojişi gönderdikten sonra telefonumu cebime geri koyup Charlotte'a yardım etmek için yola çıktım.

Charlotte'un karşısındaki büyük araştırma masasına oturuyorum. Masada düzinelerce kitap yayılmış ve önünde bir dizüstü bilgisayar açık, sayfalarla ekran arasında bakışlarını gezdiriyor.

"Başka bir şey buldun mu?" diye soruyorum, onun incelediği sayfayı gözden geçirirken.

"Evet. Beatrix'in bağlantısı çok yardımcı oldu. Benim aklıma gelmeyen bazı kaynakları vardı ve ihtiyacımız olan her konuda yardım etmeyi teklif etti."

"Oh, iyi. Bu çok rahatlatıcı. Bu sabah spor yaparken aklıma bir şey geldi. Her zamanki podcast'imi dinlemek yerine, valinin herhangi bir podcast'i olup olmadığını araştırdım ve vardı. Oldukça fazla sayıda vardı, ben de spor yaparken bir tanesini, öğle yemeği hazırlarken bir tanesini dinledim. İkisi de bir grup erkeğin oturup, sanki evrenin tüm sırlarını biliyorlarmış gibi konuşarak saçma sapan şeyler söyledikleri türden podcast'lerdi."

"Biliyorum." Gözlerimi devirmeme gülümsüyor.

"Her neyse, birkaç tanesini yaptı ve birinde DNA testini ve soyunu araştırmayı konuşuyorlardı. Charlemagne'nin torunu olduğunu söyledi. Hepsi bu konuda heyecanlandı ve onunla olan bağlantısı ve DNA'sının düşünme şeklini nasıl etkilediğini anlatmaya başladı. Tarih dersinde bu ismi daha önce duyduğumu biliyorum, bir bağlantısı olabilir mi?"

Charlotte arkasına yaslanıp, manikürlü parmağını çenesine dokundurarak beynindeki kart kataloğunu tarar gibi tavana bakıyor. Gözlerini kısıyor ve bana bakmadan önce bilgisayara hızlıca yazmaya başlıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. O asla aziz ilan edilmedi," diye mırıldanır ve aşağı doğru kaydırır. "Ama aday gösterilmiş. Görünüşe göre tüm cinayetler yüzünden reddedilmiş, ama kol kemiğinin bulunduğu bir kutsal emanet kutusu ve kafasının bulunduğu başka bir kutusu var. Bunu daha derinlemesine araştırmam gerekecek. Yine de iyi bir ipucu olduğunu düşünüyorum." Başını kaldırıp bana gülümser.

"Katkıda bulunabildiğime sevindim." Yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Grant ve diğerlerinin bu olayı çözmesine yardım etmek istiyorum. Onun motivasyonlarını bilirlerse, onu durdurmanın bir yolunu bulabilirler ya da en azından bunu ona karşı kullanabilirler.

"Sen de araştırmaya devam etmelisin. Bulabileceğin her şeyi bulmaya çalış, valinin bu tür şeylere yaptığı diğer atıfları ve onun soyu hakkında bulabileceğimiz diğer bilgileri. Bu kemikler Almanya'da, tam olarak Aachen'da. Levi'nin aradığı yerin tam tersi tarafında, ama bence doğru yoldayız."

"Tamam. Raflarında bir şey var mı?" Devasa kitaplık duvarına bakıyorum.

"Sanmıyorum, ama veritabanını kontrol et. Şuradaki dizüstü bilgisayarı kullanabilirsin."

"Harika. Teşekkürler!"

İkimiz de akşamın geri kalanını bulabildiğimiz tüm bilgileri inceleyerek, notlar alarak ve duvarlarından birini cinayet panosu gibi kullanarak, elimizdeki tüm bilgileri birleştirip, ortaya çıkan resmin bir anlam ifade edip etmediğini görmek için onları duvara asarak geçirdik. Saat on olduğunda, izin isteyip yukarı çıktım. Hızlıca duş almak, sevimli bir pijama giymek ve Grant ile sohbetime hazırlanmak istiyorum. Son görüşmemizden bu yana sanki bir asır geçmiş gibi geliyor. Yorgun ve bitkin görünerek onu endişelendirmek istemiyorum. Bu yüzden birbirimize iyi geceler dileyip, o bensiz devam ediyor.

KIRK YEDİ

DAKOTA

YATAĞA GİRDİĞİMDE, bana birkaç fotoğraf göndermiş. Birinde duştan çıkmış, yarı çıplak bir şekilde aynada poz vermiş, diğerinde ise kemeri çözülmüş ve pantolonunun fermuarı kısmen açılmış. Karşılık olarak ne göndereceğimi düşünürken dudağımı ısıyorum ve sonunda göğüslerimin üstüne kısmen çekilmiş tişörtümle çekilmiş bir fotoğrafımla, bacaklarımı yatakta uzatmış bir fotoğrafımla karar kılıyorum. Önce sakın başlayıp, sonra yavaş yavaş ilerleyeceğiz diye düşünüyorum.

Uzun bir gün müydü?

ŞEYTAN:

Çok uzun. Ama ilerleme kaydediyoruz. Yani sanırım buna değer.

Güzel.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Seni özledim, Kovboy.

Ben de seni özledim.

İşten sonra akşam yemeği ve duş mu alıyorsun?

Evet. İkisini de.

Hizmetçileri yatağa temiz çarşaf lar serdi ve yorgana beni çok rahatlatan sihirli bir lavanta spreyi sıktı. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyorum. Ne olduğunu öğrenip ben de almalıyım.

Şu anda uykuya dalacakmışsın gibi geliyor.

Olabilir, ama önce seninle konuşmak istiyorum.

Başka planların yoksa tabii.

Ya da beni uyurken seviyorsan.

Siktir, orada olsaydım... Birkaç tane yapardım.

Bu da senin başka bir sapıklığın mı, Hellfire? Kulağa eğlenceli geliyor.

Ama yine de, senin bulduğun her şey eğlenceli.

Denemeye değer bir şey olabilir.

Sen burada olsaydın ne yapardın?

Senin benim için o i ple bağlandığın halini düşünmeden edemiyorum.

Senin için elbiselerinden birini giyerken ya da belki de barda giymeyi sevdiğin o minik şortlardan birini giyerken seni yine öyle bağlamak istiyorum. Onları senden çıkarmak eğlenceli olabilir.

Burada olmaman çok kötü.

Şu anda pijama şortu giyiyorum ve altına yeni aldığım pembe dantelli külot giydim.

Bana bir fotoğraf gönder.

Bir tane çekip gönderiyorum. Sonra komodinden oyuncaklarımdan birini alıp ışığı kapatıyorum. Evin uzak kanadındayım, yatak odalarından uzaktayım, bu yüzden mahremiyet konusunda endişelenmeme gerek yok, ama yine de biri bu tarafa gelirse diye ışığı kapatmayı tercih ediyorum.

ŞEYTAN:

Siktir. Muhteşemsin.

Oyuncaklarla oynamaya çok ihtiyacım var. Bana anlatmak ister misin?

Şu anda halka açık bir yerdeyim. Toplantı uzadı. Umarım yakında biter. Katılmam gerekiyordu, bu yüzden konuşamam.

Ama sana mesaj atabilirim. Olur mu?

Bana küçük bir şeytan emoji gönderdi ve ben telefonuma gülümsedim.

Şimdilik bu kadar yeter. Sonra beni arar mısın?

Mümkün olduğunca çabuk.

Ne yapmam gerektiğini söyle, baba.

Şeytan emojiyle cevap veriyorum ve şu anda yüzünün halini hayal edebiliyorum. Umarım toplantısını atlatır ve sonunda hala ayakta kalabilir.

ŞEYTAN:

Şortunu ve külotunu çıkar. Belden aşağısı çıplak olmanı istiyorum.

Sonra yüzüstü yat.

Sana gönderdiğim oyuncaklardan birini seçtin mi?

Onun istediğini yapıyorum, kıyafetlerimi yanıma bir yığın halinde atıp, bir yastığı kalçalarımın altına, diğerini çenemin altına koyuyorum ve sonra telefonumu

Tamamdır.

Küçük mavi klitoris vibratörü.

Mükemmel. Artık dayanamayana kadar o klitorisi okşayacağız.

Ben söylemeden gelme. Ne kadar yaklaştığın umurumda değil. Anladın mı?

Anladım.

Bu adam beni ölümün eşiğine kadar işkence edecek. Şimdiden anlayabiliyorum.

Aç şunu. Düşük ve yavaş. Benim için güzelce ıslanana kadar kendini tahrik etmeni istiyorum.

Siktir. Çok iyi geliyor. Bu, öncekinden daha güçlü.

En düşük ayar. Yoksa...

Evet, baba.

Başladığım yerden bir kademe aşağıya, en düşük ayara getiriyorum ve uyluklarımın arasında hafifçe titreşmesine izin veriyorum. Neredeyse bana dokunmasına izin vermiyorum, sinirlerimdeki hissin yavaş ve istikrarlı bir şekilde artmasına izin veriyorum.

Benim için ıslanıyor musun?

Evet.

Ama çok boş hissediyorum. Parmaklarımı kullanabilir miyim?

Hayır. Yeni çarşafı ıslatma tehlikesi olmadıkça kullanamazsın.

Benim için meme uçlarımla oyna. Gömleğinin üzerinden vibratörü kullan.

Onun talimatlarını izleyerek, erişebilmek için bir anlığına dizlerimin üzerine   k yorum. Yastığı bacaklarımla arasında sıkıştırıyorum, meme uçlarımda hissettiğim tahrik edici his her şeyi daha da yoğunlaştırırken, aşağı doğru bastırıyorum. Telefonumdan onun mesajı geldiğini belirten bir  lık yanıyor ve boş elimle telefonu alıyorum.

Daha iyi mi?

 şkence gibi. Siki mem lazım. Hem de çok.

Biliyorum.

Parmaklarını bacaklarının arasına kaydır. Klitorisini ok a.

Telefonu tekrar yere bıraktım, sol elimde vibratörü, sağ elimde parmaklarımla kullanarak. Parmak uçlarımla klitorisimi ok adım ve yumuşak bir inilti çıkardım. O anda kendimi tamamen kaybettim ve onun burada beni izlediğini hayal ettim. Kendi evimde olmadığımı hatırlamadan önce bir kez daha iç geçirdim. Nefesimi tuttum ve di lerimi dudağıma geçirdim, kimsenin beni duymadığını kendime ikna etmeye çalışıyordum.

Telefonumda başka bir mesaj yanıp söner ve ben telefonu elime alırım.

ŞEYTAN:

Ve?

Yakla ıyorum. Ama düşünmeden inledim ve şimdi beni duyacaklarından korkuyorum.

Yani, yarı endişeli, yarı tahrik olmu um.

Ya onlar da bizim Ramsey ve Hazel'ı dinlediğimiz gibi beni dinlerse?

Onlar pek utangaç değiller, tatlım.

Ne hoşuna gidiyorsa onu yap. Muhtemelen bundan tahrik olurlar.

Ama benim adımı inlemelisin.

Öyle yapacağım.

Vibratörü tekrar kullanabilir miyim?

Evet. Açıp on sayabilirsin. Sonra kapat.

Ama orgazm olamazsın. Anladın mı?

Anladım.

Ondan istediği gibi yapıyorum, karnımın üstüne yatıp bacaklarımın arasına geri koyuyorum ve bu deneyimden mümkün olan her milisaniyeyi sıkı sıkıya kullanır gibi on sayana kadar zamanımı harcıyorum. Tekrar kapatmak zorunda kaldığımda yastığa yüksek sesle iç çekiyorum. Bu bir işkence ve eğer tek başıma olsaydım, bu küçük vibratörün beni doruğa ulaştırmasına izin verirdim. Ama o burada olmasa bile, onun için iyi davranmaya çalışıyorum.

Telefona uzanıyorum ve neredeyse yere düşüyor. Onu yakalamak için uzanmam gerekiyor ve klitorisimin yastığa değmesi, yumuşak bir çığlık atmam için yeterli. Alt dudağımı ısırıyorum, kendimi yastığın üzerinde kalçalarımı tekrar sallamamaya zorluyorum. Mesaj kutusunu açıyorum.

Bana işkence ediyorsun.

Bana boşalmama izin vermelisin.

ŞEYTAN:

Göreceğiz.

İslandın mı? Parmaklarınla kendini kontrol et.

Serbest elimle aşağı uzanıyorum ve ne kadar ıslak olduğumu hissetmek için parmaklarımı cildime hafifçe dokunmam yeterli. Her şey kaygan ve şişmiş ve daha fazla sürtünme için can atıyor.

■
Sırılsıklam.

■
Çaresiz.

■
Lütfen boşalmama izin ver.

ŞEYTAN:

■
Bekleyebilirsin.

■
Vibratörle üç saniye daha. Lütfen?

■
Hayır.

Kalçalarımı altımdaki yastığın üzerinde öne doğru sallıyorum ve hafif bir inilti çıkarıyorum. Bu hem işkence hem de rahatlama. Çok yaklaştım ve bu bana ihtiyacım olan şeyin en ufak bir ipucunu veriyor ama işkenceden kurtulmam için yeterli değil.

"Bacaklarının arasına yastık koymakla ilgili bir şey söylediğimi hatırlamıyorum." Sesi kalın ve boğuk.

Neredeyse yerimden sıçrayacağım. Onun olduğunu bilmeme rağmen, dönüp yataktan kalkıyorum. Karanlıkta bile omuzlarını ve çene hattını seçebiliyorum. Mavi gözleri ışığı yansıtıyor ve korkutucu görünüyor.

"Grant," diye fısıldıyorum. "Nasıl olur da..." Eli ağzımı kapatıyor.

"Grant değil, tatlım. Şeytan. Kurallara uymadığın için seni bağlayıp istediği her şekilde cezalandıracak olan."

Boğazım sertçe yutkunur ve o bunu görür, dilini çıkarır ve boynumdan yukarı doğru yalar. Bu hareket vücudumda tüylerimi diken diken eder. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Güvenlik kelimen ne?" Elini ağzımdan çekerek bana söyleme fırsatı veriyor.

"Avarice," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

"İhtiyacın olursa kullan. Anladın mı?"

"Evet."

"Yüzüstü uzan," diye emreder ve ben dediğini yaparım. İkinci bir yastık alır ve kalçalarımın altına yerleştirir. Parmakları omurgamdan aşağıya ve kalçalarımın arasına doğru bir çizgi çizer, ne kadar ıslak olduğumu test edebilmek için aşağıya doğru kıvrılır. İki parmağını içime sokar ve ben bir tür rahatlama arayışında onlara doğru sallanırım.

"Kıpırdama," diye emreder.

"Lütfen. Çok fena boşalmak istiyorum," diye yalvarırım ve yüzümü yastığa gömerim.

Arkamda yatağa diz çöküyor ve elleriyle kalçalarımı avuçlayıp sıkıca kavıyor. Kemerini çözüp fermuarını indirirken nefes alıp verme sesini duyuyorum. Giysilerinin teninde kayma sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Kız arkadaşın sana yarı çıplak fotoğraflar gönderip, onu ne kadar sikmek istediğini söylerken, havaalanından eve erkeklerle dolu bir arabada dönmek zorunda kalana kadar çaresizliğin ne olduğunu bilemezsin."

"Kız arkadaşın mı?" diye soruyorum, bu kelimeyi bu kadar rahat kullanmasına şaşırarak. Bunu duymak vücudumda yeni bir arzu dalgası yaratıyor.

Üzerime eğilir, saçımı avuçlar ve çekerek sırtımı kavisletir. Penisini kalçalarımın arasına kayar, kıcımlı okşar ve girişime dokunur, yarım saniye tereddüt eder ve sonra içime girer. Onun adını haykırırım ve eli kalçamı sarar, beni sabit tutar ve sert ve hızlı bir şekilde beni alır.

"Şu anda benimmişsin gibi hissediyorsun, değil mi? Bu amcık hayatı pahasına sikime yapışıyor."

"Evet."

"Evet, baba," diye talep ediyor.

"Evet, baba." Ona tekrar ediyorum.

"Aferin kızıma." Sesinde hayranlık var ve başparmağı kalçamın üzerinde ileri geri kayıyor. "Benim için ne kadar ıslandığını dinle. Çok mükemmel ve hazırsın. Karanlıkta bir yabancıнын seni sikmesi seni tahrik ediyor, değil mi?"

"Evet, baba." Boşalmaya çok yaklaştım; tadını alabiliyorum.

"Benim için boşalmak ister misin?" diye soruyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Çok istiyorum. Sana ihtiyacım var. Lütfen," diye yalvarıyorum, bir istek gibi oyuncağıma uzanıyorum.

"Aç ve bana ver."

Dediğini yapıyorum ve o da onu bacaklarıımın arasına kaydırıyor.

"Oh, lanet olsun!" diye bağıyorum, o açtıkça inlemeye başlıyorum.

"Seni duymak istiyorum. Seni siktiğim sırada tüm evin, benim sikimde boşaldığını duysun. Dışarı çıktığımızda bu amcığın benimle dolu olduğunu bilmelerini istiyorum."

Zaten berbat durumdayım. İnliyor ve küfrediyorum, bu yüzden onun için biraz daha yüksek sesle inlemek zor değil. Yaşadığım günün ardından buna ihtiyacım var gibi hissediyorum ve üstüne üstlük o da bana bu fanteziyi yaşıyor. Beynim bunun gerçekten o olduğunu ve hayal gücümün aşırı aktif bir hayaleti olmadığını zar zor işleyebiliyor.

Kendi boşalmasını inleyerek ifade ediyor ve içime sıcak ve yoğun bir şekilde boşaldığını hissedebiliyorum. Çekildiğinde, bacaklarımdan aşağı damlıyor ve o diz çökmüş halde kalıyor, bir an onu izliyor, sonra parmakları bacağımın iç kısmına kayıyor. Parmak uçlarıyla onu yakalıyor ve tekrar içime sokuyor.

"Siktir. Senin içinden böyle sızdığımı gördüğüm görüntüyü asla unutamayacağım," diye mırıldanıyor ve yanıma, yatağa yığılıyor.

Üstüne tırmanıyorum, kollarımı ona doluyorum ve başımı çenesinin altına gömüyorum.

"Gerçekten buradasın."

"Siktir, umarım öyledir. Aksi takdirde, seni böyle sikmiş olan her kimse onu öldürmek zorunda kalacağım." O gülüyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "Seni çok özledim, Hellfire."

"Ben de seni özledim. Ama ayrıca, bu neydi böyle? Geldiğini bana söylemedin!" Geri çekilip ona azarlayarak bakıyorum.

"Geldiğimi bilseydin, fantezini gerçekleştiremezdim. Ayrıca, sen biraz hilebazsın. Yapmaman gerektiğini bilirken o yastığı sikiyorsun."

"Yapamayacağımı söylemedin," diye düşünürüm.

Şimdi onun bana sert bakma sırası, ama bakışı hemen yumuşuyor ve boynunu uzatıp beni öpüyor.

"Hayatta kaldın."

"Hayatta kaldım," diye onayladı. "Önümüzde hala uzun bir yol var, ama ateşkes var ve kızımı eve getirmek istedim."

"Kızın." Boynunu öperek yukarı doğru ilerledim. "Bu hoşuma gitti."

"Buna alış," diye mırıldanıyor ve sonra dudakları benimkilere çarpıyor, biz de tekrar çarşafların üzerine yuvarlanıyoruz.

KIRK SEKİZ

GRANT

Ertesi sabah, Colorado'ya tekrar gitmeden önce hızlı bir brifing için erken kalktık. Bir gecelik uzaklaşma geçici bir tatil gibi gelse de, her şeyi gözümün önünde tutabileceğim evime dönmeyi iple çekiyorum. Ama Dakota'yı almaya gitmenin yanı sıra, onun ve Charlotte'un araştırma konusunda neler yaptıklarını da öğrenmek istiyorum. Sabahın ortasında, hepimiz onların devasa yemek masasının etrafında toplanmışız, yarım düzine dizüstü bilgisayar ve iki katı kadar kitap çeşitli araştırma konularına açılmış durumda.

“Dakota'nın Abbott'un hazırladığı podcast'leri dinleme fikri sayesinde, Abbott'un Charlemagne'ye biraz takıntılı olduğunu keşfettik. Onu sık sık gündeme getiriyor ve atalarını araştırdığını söylüyor. Araştırmalarına göre, Charlemagne'nin doğrudan torunu olduğunu düşünüyor ve Orta Çağ'da Avrupa'yı nasıl değiştirdiğinden oldukça fazla bahsediyor. “Bu ipucunu takip etmeye başladım ve şu sonuca vardık

Şu anda sahip olduğu Kelly ailesinden gelen ve sizin onun için elde ettiğiniz kalıntılar, Charlemagne ile ilgilidir. Bunların hepsi onun yanında veya üzerinde taşıdığı şeylerdir. Sizin sahip olduğunuz, onun yaşam döneminden daha eski olan kutsal emanet kutusu, bir azizin kanını içerdiği iddia edilmektedir. Kelly ailesinin koleksiyonunda bulunan ampul kolye, o döneme ait malzemelerden yapılmıştır. Tasarım özellikleri, onun doğu cephesinde sınır savaşları verirken birkaç yıl yaşadığı bölgeye kadar kesin olarak tespit edilebilir,” diye açıklıyor Charlotte.

"Beatrix'in tanıdığı bir hagiografla konuşuyoruz. Aslında Seattle'da yaşayan kayınbiraderi. Kelly'nin kutsal emanetinin kökeni hakkında herhangi bir kayıt bulabilmek için bağlantılarını kullanıyor,” diye ekliyor Dakota ve ben, araştırma hakkında bu kadar rahat konuşmasına şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum.

Dakota her zaman zeki biriydi, ama bu tür bir araştırmanın onu bu kadar heyecanlandıracağını hiç düşünmemiştim.

"Bu kadar şaşırma," diyor Charlotte bana. "O çok hızlı öğrenir ve inanılmaz derecede yardımcı oluyor."

"Oh, onun çok zeki olduğunu biliyorum. Beni utandırıyor." Charlotte'a cevap verip Dakota'ya dönüyorum. "Sadece bu tür şeylere ilgi duymana şaşırdım."

"Charlotte harika biri." Dakota ve Charlotte birbirlerine gülümserler. "Her şeyi çok ilginç hale getirdi. Uçakta daha fazla anlatabilirim, ama sanırım yeni bir hobim oldu."

"İsterse yeni bir işi var," diye ekliyor Charlotte. "Onun gibi daha fazla araştırmacıya ihtiyacımız var."

"Highland'da bu tür şeyler için iyi bir program olduğunu söyledi, eğer ders almak istersem."

"Ama ben de ona bu işin bazı yönlerini öğretmeye hazırım. Benim için göz kulak olacak biri olması güzel olur."

"Yarı zamanlı," diye ekliyor Dakota, kaşlarını kaldırdığını görünce. "Benim önceliğim hala Seven Sins'i yeniden faaliyete geçirmek, böylece çalışanlarımın tekrar işi olsun."

"Onlara Avarice'de bazı vardiyalar verdim bile." Henüz ona her şeyi anlatma fırsatım olmadı.

"Duydum." Eli benim elimi kapattı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Ona gülümserim. "Ve endişelenme. Geri dönerken sana daha fazla bilgi vereceğim planlarım var."

"Tamam. Ne tür bir araştırma yapabildiniz?" Charlotte, Hudson, Rowan ve bana bakıyor.

"Levi valinin kızını buldu. Aslında bulmak biraz abartılı olur. Birkaç yıl önce kaybolan kızı hakkında bazı ipuçları buldu. Görünüşe göre kız Avrupa'da. Üçüncü kalenin anahtarı olabileceğini ya da en azından bizi ona götürebileceğini düşünüyoruz," diye açıklıyorum.

"Hala sadece üç tane mi yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmiyoruz," diye ekliyor Rowan. "Şu anda başka ekiplerle çalıştığına dair bir işaret yok. Ne tür bilgiler edinebileceğimi görmek için bağlantılarımla iletişime geçtim, ama ortalık sessiz görünüyor."

"Eğer aradığına yaklaşıyorsa bu mantıklı değil. Bu kalıntıyı piyasadan aldıktan sonra, bir sonrakini de ele geçirmek için can atıyor olması gerekirdi. Ya da en azından hepimizi tekrar yakalamak için acele etmeliydi,

ama Jay'in verdiği tüm bilgiler onun beklemede olduğunu gösteriyor. Sanki bir şeyi bekliyormuş gibi." Hudson düşüncelerini paylaşıyor.

"Neyi bekliyor?" diye sorar Charlotte. Bu soru şu anda retorik bir soru, ama cevaplamamız gereken bir soru.

"Korkarım ki, işler tekrar hareketlenmeye başladığında, her şey çok hızlı gelişecek," diye ekliyor Hudson.

"Katılıyorum, ama hala tüm bunlarla ne yapmayı planladığını bilmiyoruz." Rowan hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Kızı potansiyel olarak cevapları biliyor olabilir, değil mi?" Dakota bana, sonra Charlotte'a bakar.

"Teorik olarak, eğer bu işe karışmışsa." Başımı sallarım.

"O zaman onu bulmamız lazım. Olaya karışıp karışmadığını ve bu konuda bilgisi olup olmadığını öğrenelim," diyor Dakota.

"Katılıyorum." Hudson masaya kalemını vurur.

"Orada birine ihtiyacımız var. Teknolojiyle uzaktan onu takip etmek iyi, ama orada olmakla aynı şey değil. İstersen ben gidebilirim," diyor Rowan.

Dakota başını sallar. "Levi gitmeli."

"Neden Levi?" Kaşlarımı çatarak, onun mantığını anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"O, sosyal medyada onu ve arkadaşlarını yakından takip ediyor, değil mi?"

Başımı sallarım.

"O zaman onu en iyi tanıyan kişi odur. Neyi sevdiğini, neyi sevmediğini bilir. Onunla iletişime geçmesi gerekiyorsa, en iyi seçenek odur. Ayrıca onun hiçbir... bağı yok." Dakota mantığını açıklıyor ve Charlotte'un dilini şaklattığını, coşkuyla başını salladığını duyuyorum.

"Anlamadım." İki arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Onu baştan çıkarabilir." Charlotte bana sinsi bir gülümseme atıyor. "Kardeşin çok yakışıklı. O yüz, o dövmeleler, gözlükler, kırık kovboydan hacker'a dönüşen... Ben olsam baştan çıkarılırdım."

"Ben gözlük alırım, sen beni becerirken rol yapabiliriz." Rowan masanın karşısından ona bir bakış atar. O da karşılığında gözlerini onun üzerinde gezdirir.

"Bu akşam bana gözlük takarak bir şeyler okuyacak mısınız?" Sesinde alaycı bir ton var, ama gözleri yarı ciddi olduğunu düşündüren bir şekilde parlıyor.

"Finn sana kitap okusun. Dün gece olduğu gibi dilimi başka şeylerle meşgul edeceksin."

Dakota'ya bakıyorum, gözleri ikisi arasında gidip gelirken çılgınca sırtıyor.

"Onu yoldan çıkarıyorsun, biliyorsun." Charlotte'a bakıyorum.

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım." Charlotte'un sinsi gülümsemesi daha da genişliyor ve ben başımı sallayarak bana göz kırpan Dakota'ya bakıyorum.

"Tamam. Konumuza dönelim. Levi'yi oraya istiyoruz. Sence gider mi?" Hudson düşüncelerimi öğrenmek için bana bakar.

"Gidecek. Zaten bunu yapmak istediğini söylemişti. Bence bunu nasıl başarabilirse başarmak için can atıyor. Avarice'deki patlama ve bombalar onu hiç görmediğim kadar sarsmış. Genelde benden daha sakindir, ama Jay ve vali hakkında öğrendiğinden beri çok öfkeli."

"O zaman onu serbest bırak." Rowan bana bir bakış attı. "Enerjisini içe atmak yerine dışa vurması daha iyi."

"Onun düşüncesizce bir şey yapmayacağına güveniyor musun?" Hudson kaşlarını kaldırır. "Kesinlikle. O, tanıdığım herkesten daha odaklanmış ve daha kontrollü biridir."

."

"Bu çok şey ifade ediyor," Dakota fısıldayarak mırıldanır ve masadakilerin eğlenceli kahkahalarını koparır.

"O zaman eve gittiğinde onunla konuş. Bizim için orada çalışmaya istekli olup olmadığını sor," der Hudson.

"Tamam." Başımı sallarım.

"Ben araştırmaya devam edeceğim. Üçüncünün ne olduğu ve dördüncü olup olmadığı konusunda olası ipuçlarını daraltmaya çalışacağım. Neden hepsini istediğini bulmaya çalışacağım. Koleksiyoncu mu yoksa aklında başka bir tür okült amaç mı var? Bazen bu tür şeylerde, gizli topluluklar dini amaçlarının ötesinde onlara değer verir. Diğer zamanlarda ise, takıntılı bir koleksiyoncu olur ve varlıklarına bağlı olarak, değerli gördükleri bir şeyin tam seti için bir servet öderler. Bir savaş sandığını dolduracak kadar büyük bir meblağ." Charlotte teorilerini sunar ve biz de başımızı sallarız.

"Umarım yakında cevapları buluruz. Zaman dolmadan." Rowan bana bakar.

"Umarım," diye tekrarlarım.

Kendimize biraz zaman kazandık, bir ateşkes sağladık ve bu konuda daha iyi bir ekip isteyemezdim. Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar umutluyum, ama yine de şansın bizim tarafımızda olması gerekiyor.

KIRK DOKUZ

DAKOTA

"BU NE?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Grant beni akşam yemeği ve içki için aşağı kata götürmeden önce, tatil köyündeki konferans odalarından birine götürdü. Beni, tatil köyünün yan tarafını gören pencerenin önündeki masanın başında durdurdu. Masada bir yığın portföy sayfası duruyordu ve o onlara doğru başını salladı.

"Aç şunu."

Ona şüpheli bir bakış attım ama klasörü açtım. İçinde, farklı odalara bakılırsa oldukça büyük, ayrıntılı bir mimari çizim gibi görünen bir şey vardı. Kafamı eğip yazıları ve ölçüleri görmek için sayfayı aşağı doğru göz gezdirdim ve kalbim durdu.

SEVEN SINS SALOON

"Yeniden inşa etme planları mı?" Bu sözleri neredeyse çığlık atarak söylüyorum. Eve dönüş uçağında yeniden inşa etmeyi kısaca tartışmıştık, ama onun için hala riskli olan durum karşısında benim sorunlarım önemsiz kalıyordu. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Bunlar daha önce birlikte çalıştığım mimarın hazırladığı bazı ön eskizler. Sana, yaratabileceğin şeyi hayal etmek için bir başlangıç noktası olacağını düşündüm."

"Bu çok büyük görünüyor. Aynı alana sığacak mı? Bunu karşılayacak kadar param var mı?"

"Şehir merkezindeki alana sığmaz, hayır. Ama oraya sığar." Aşağıdaki devasa arsaya başını salladı.

"Burada mı?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Burada."

"Grant... Minnettarım, ama birlikte nasıl çalışacağımız konusunda endişeliyim. Şu anda balayı dönemimizde olduğumuzu biliyorum, ama... Sonunda her şey yeni bir normale dönecek. Ev sahibim olduğun zaman bile yeterince kötüydü; patronum olsaydın ne olurdu, hayal edebiliyor musun? Seks hayatımızı gerçekten seviyorum ve bana barımı nasıl işletmem gerektiğini söylediğin için seni kanepede yatırmak istemiyorum."

Sayfayı benim için çevirirken göğsünden bir kahkaha yükseldi.

"Bu lanet dünyada kanepeyi riske atmak ya da senin patronun olmak istemem. En azından yatak odamızın dışında." Bana çekici bir gülümseme atıyor. "Burayı istediğin gibi yönetebilirsin. Seni daha rahat hissettirecekse, tatil köyüne bağlamamız bile gerekmez. Sadece burada olursan seni güvende tutabileceğimi düşündüm. Geceleri eve gitmek için arabaya kadar uzun yürüyüşler ya da şehirde uzun sürüşler yapman gerekmez."

"Doğru. Ev. Hala bunun nerede olacağını bulmam gerekiyor."

"Buna birazdan geleceğiz. Ama... planlar hakkında ne düşünüyorsun? Bu birkaç katlı. Diğerleri daha geniş, daha yaygın, sahne ve mekanik boğa çukuru için yer var."

"Hep böyle bir şey istemişimdir." Dudaklarımı ısıyorum. Seçeneklerin çokluğu beni bunalıyor. Bu kadar çok seçenek olacağını hiç beklemiyordum.

"Olacağını tahmin etmiştim." Bana gülümser. "Diğeri ise içinde viski barı olan bir plan."

"Bu hiç de sana göre bir şey gibi gelmiyor," diye alay ediyorum.

"İçki içip senin çalışmanı izleyebileceğim bir yer istiyorum. En sevdiğim şeylerden biri bu. Yüzün aydınlanıyor ve gülümsemen... Lanet olsun, bu harika. Tıpkı bu gibi." Parmakları çenemin altını okşadı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu günlerde, geceleri benim yatağında olduğunu bilerek, tüm o adamların senin dikkatini çekmek için kendilerini rezil etmelerini izlemek daha da iyi olacak. Onları idare edişini görmek beni tahrik ediyor."

"Tamam. O zaman viski barını turalım." Hâlâ dudaklarından dökülen açık övgülere alışmaya çalışıyorum. Sanki sonunda aklındakileri söylemeye izin verdi ve ben bunun her anını seviyorum.

"Başka ne istiyorsun? Ne istersen, onu gerçekleştireceğiz. Ve eğer gerçekten burada yaşamak istemiyorsan, bunu da konuşabiliriz. Sadece ekstra güvenlik istiyorum."

"Sanırım önce yaşam koşullarımı belirlemem gerekecek. Belki de inşa edeceğimiz kat planının üzerine başka bir daire daha inşa edebiliriz?"

"Eğer istediğin buysa..." Bu öneri üzerine gözlerinde bir şey söndü. "Bunu karma ticari-konut alanı olarak belirlememiz gerekir. Ama burada inşa etmek istersen, tesiste zaten böyle alanlar var."

"Bu fikir hoşuma gitti. Şimdilik bu seçeneği açık tutabilir miyiz?" "Evet. Size başka bir seçenek gösterebilir miyim?"

"Tabii ki." Ona bakarak, telefonunu çıkarmasını bekliyorum. Sanırım aklında bir mülk var. Beni aradığını sanmıyorum, ama yine de, emirlerini yerine getirecek bir ordusu var, bu yüzden içlerinden biri onun için bir şeyler ayarlamış olabilir.

"Tamam. Dosyayı al da biraz daha incele ve beni takip et."

"Sizi takip etmek mi?" Ona merakla bakıyorum. "Evet. Süitimde bir fikir buldum."

"Tamam..." Planını anlamaya çalışırken kaşlarım biraz çatıldı, ama klasörü alıp onu odadan, koridordan ve asansörden geçerek yaşadığı özel konut katına kadar takip ettim. Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim. Ohio'dan döndüğümüzden beri çiftlikte kalıyorduk. Burası, nereye gideceğimizi müzakere edebileceğimiz daha tarafsız bir yer gibi görünüyordu ve aynı zamanda bana bolca güvenlik sağlarken dolaşabileceğim bir alan da sunuyordu. İstedğim gün araba gezintisine çıkabilmek bir artıydı ve Kell, beni meşgul etmek için ahırlarda yardım etmeme izin veriyordu.

Yukarı çıktığımızda, ışığı açıyor ve beni mutfaktan geçerek adaya götürüyor. Bulduğumuz ofisin aksine, burada pek bir şey yok. Alacağım sigorta parasıyla satın alabileceğim satılık mülklerle dolu bir dosya yok ve benim için hangi evi bulmuş olabileceğine dair hiçbir ipucu yok.

"Burası sana uygun olur mu sence?" Parmağını odanın içinde dolaştırdı ve bana umutla baktı.

"Bana uygun mu?" Onu doğru anladığımdan emin olmak için soruyu tekrar ediyorum.

"Bu yeri bizim evimiz yapmanı istiyorum." Yüzümü inceler, kaşlarımın yukarı kalkmasıyla tepkimi izler. "Burası senin için ev gibi hissettirmek için muhtemelen çok uğraşmak gerekecek. Vendetta'yı mutlu edecek ve senin de rahat hissedeceğin bir yer sunmak için. Ama sana bunu verebilirim." Siyah kartını tezgahın üzerinden itti. "Ve istediğini yapmak için serbestlik. Kendin yap. Hazel'dan planlamana yardım etmesini iste. Birini tut."

Birini işe al. Sana güveniyorum. O kadar benziyoruz ki, seçtiğin her şeyi seveceğimden eminim."

"Yeterince mi benziyoruz? Sen tamamen iş, lüks, pahalı deri ve parlak şeylerden ibaretsin. Ben ise tamamen vintage, yıpranmış kenarlar ve dağınıklıktan ibaretim. Bunun nasıl işe yarayacağını düşünüyorsun?" Ona şüpheli bir bakış atıyorum, ama gülümsemem yayılıyor çünkü bana bu konuda kontrolü bırakmayı önerdiğine inanmıyorum.

"Burası evim gibi olsun istiyorum. Nasıl dekore edersen et, fark etmez. Sen buradasın ve burayı seviyorsan, benim için bir ev gibi hissettirecek."

"Grant..." Elimi kalbime bastırıyorum, parlak mavi gözlerine bakıyorum ve kendimi onlarda kaybediyorum. "Sen... Ne diyeceğimi bilemiyorum bile."

"Evet ile başlayabilirsin?"

Arkamı dönüp yemek odasına bakıyorum, sonra oturma odasına, ardından koridora ve onun ötesindeki ana yatak odasına geçiyorum. Değiştirmek istemediğim çok şey var. Olduğu haliyle muhteşem, ama burada burada biraz daha karakter katmak fena olmaz. Onun dolabının önünde duruyorum. Orada, işkence aleti gibi görünen eski bir mobilya var; üstünde çapraz bir T, yıpranmış deri bir koltuk ve altta dört boynuz şeklinde ayak var.

"Diğer kadınlarla kullandığın oyuncakları ortadan kaldırırsak, burayı kullanabiliriz bence." BDSM mobilyasına işaret ederek başımı sallıyorum. O kahkahayı patlatıyor, ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu bir vale. Ceketini buraya asarsın, kravatını buraya asarsın, kol düğmelerin için de burada yer var. Ve alttaki bu çekmece kemerlerin ve diğer aksesuarların için. Bu dedemin idi. Ramsey, takımın etkinlikler için zorunlu kıldığı durumlar dışında takım elbise giymeyi pek sevmediği için onu çiftlikten buraya getirdim."

"Oh." Yanaklarımın hafifçe kızardığını hissediyorum. "Üzgünüm. Hayal gücüm beni ele geçirdi."

"Hayal gücünü seviyorum. Hem de çok. Sanırım bunu denemeliyiz..." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama ne olursa olsun, buraya sadece ailem ve Kelly'ler geldi."

"Ve ben."

"Ve sen." Öpücükleri boynuma doğru kayıyor, sonra geri çekilip gözlerime bakıyor. "Umarım kalıcı olarak, eğer anlaşırsak?"

"Sessiz Süvariler'in liderine hayır diyebileceğini sanmıyorum, değil mi?"

"Daha doğrusu, sen hayır demedin." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, kulak mememin hemen altındaki hassas cildime dudaklarını bastırıyor. "Yine de daha fazla ikna olman gerekiyorsa, seve seve yardımcı olurum."

"Sanırım ihtiyacım var," diye fısıldadım, çünkü bu adama karşı o kadar zayıfım ki, onsuz bir gün bile geçiremiyorum.

Beni geriye doğru yürütüyor, bacaklarımın arkası vale koltuğunun derisine değene kadar. Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve sonra beni öpüyor, önce yumuşakça, sonra ikimiz de daha çaresiz hale gelene kadar.

"Otur," diye emretti, ayrılır ayrılmaz.

Onun emirlerine uyarım. Yıpranmış deri, uyluklarımın arkasına yumuşak bir şekilde temas eder ve o, ayağıyla botlarımı daha geniş açar, böylece aralarına girebilir. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp bir kenara atmasını ve altında giydiği siyah gömleği ve deri omuz kılıfını ortaya çıkarmasını izlerim. Elleri kemerine gider, hızlıca tokayı açar ve deriyi belinden çıkarır.

"Eller yukarı." Ellerimi başımın üzerine kaldırmamı işaret ediyor. Bileklerimi birbirine bastırıyor ve kemerini kullanarak onları çapraz çubuğa sabitliyor, deriyi sıkı olana kadar sarıp doluyor. Onu kızdırmak için çekilmeye çalışıyorum, ama kemer tutunca şaşırıyorum. Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

"Kuralıma uydun mu?" diye sordu, parmakları elbisenin eteğinin altına kayarak yukarı doğru itti. Altında çıplak olduğumu görünce sırtı ve eğilip bacaklarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Aferin kızım. Beni dinlediğinde hoşuma gidiyor."

İkimiz birlikte dışarı çıktığımızda asla külot giymemeyeceğime dair bana söz vermişti. Bu, istediği zaman beni kullanma özgürlüğü veren yeni anlaşmamızın şartlarından biriydi. Çoğu zaman, başını bacaklarımın arasına sokmak için bir bahane olarak kullandığı bir şart. Çalışırken zihnini boşaltmaya yardımcı olduğunu söylediği bir şey ve ben de kesinlikle şikayet etmiyorum.

"Dizlerinin üzerine çökmeni seviyorum."

Buna karşılık kaşlarını kaldırdı ve ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Sana bir hediyem var. Taşınmanı kutlamak için küçük bir şey. Tabii o akıllı ağzını kontrol edebiliyorsan." Sert bir bakış atmaya çalışıyor, ama gözleri neşeye parlıyor.

"Evet, baba." Ona gülümserken dudağımı dişlerimin arasında yuvarlarım.

Ceketine uzanır ve ceketinden küçük bir kadife çanta çıkarır. Çantayı açar ve içindekileri avucuna döker, elini uzatarak bana gösterir. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alır, sonra dudaklarım açılır ve gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakarım.

"Aldığın her zevk benimle başlar ve benimle biter. Her zaman öyleydi. Bu şekilde bunu resmileştiririz diye düşündüm." Gözleri benim tepkime parıldıyor — yarı şok, yarı eğlence, sonra hepsi bu adamın her zaman bende uyandırmayı başardığı aynı baş döndürücü bağıllık ve arzu karışımına dönüşüyor. "Senin için özel olarak yaptırdım."

Bu parçayla beni sahipleniyor, şu anki mücevherlerimi gölgede bırakan bir parça, çünkü bu parça at nalı şeklinde ve kıvrımının etrafına beş elmas yerleştirilmiş. Bunların bana nasıl hissettireceğini düşünmek bile, onu takmak için can atmamı sağlıyor.

"Tak şunu bana." Onun takmasını istiyorum, sadece benim için yaptığını bilerek takmasını istiyorum.

"Ben mi?" Yüzü biraz tereddüt ediyor, sonra gözleri bacaklarımın arasına düşüyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Önce ellerini ılık suyla yıka. Bugün sıcaklık oyununu da karışıma eklememiz gerekip gerekmediğini bilmiyorum." Ona gülümserim ve o, önümde diz çökmüş pozisyonuna dönmeden önce ana banyoda hazırlanmak için aceleyle uzaklaşır.

Ona mevcut takıyı çıkarmasını ve yenisini takmasını anlatıyorum. İşini nazik ve dikkatli yapıyor, her aşamada bana danışarak bana rahatsızlık vermediğinden emin oluyor.

"Tek rahatsızlığım, şu anda beni ne kadar çok sikmeni istemem," diye onu sakinleştiriyorum. O, yaptığı işi ve at nalı şeklindeki elmasların klitorisimi çevreleyen halini hayranlıkla izlemek için geriye yaslandığında, ben onun en kötüsünü yapmasına hazırım.

"Siktir... Kutuda da güzel görünüyordu ama sana takıldığında nasıl görünüyor? Bu güzel küçük amcığın resmini çerçeveletip ofis masama koymam gerekecek." Yüzünde şeytani bir sırıtış var ve bu düşünce beni güldürüyor.

"Ya da ben masana otururum, sen de onu hayranlıkla seyrederken günlük dozu alırsın."

Parmakları sağ uyluğumdaki dövmelerimin üzerinde gezerken, o da gülümsüyor. "Gördün mü, işte bu yüzden senin yanımda olmana ihtiyacım var. Bu valeyi kullanmak, masamda oturmak... En iyi fikirler sende, Hellfire."

"Eh, çok çalışmak istememi kolaylaştırdın. Bugün çok fazla ödül var. Bir bar, bir siyah kart ve şimdi de mücevherler. Sanırım sana iyi davranmam gerekecek," diyorum yumuşak bir sesle, gözleri benimkileri tararken yüzünü inceliyorum.

"Beğendiğine sevindim. Şimdi bacaklarını daha fazla aç da ben de kendiminkini kazanmaya başlayayım."

Dediğini yapıyorum ve o, mükemmel işkenceye başlamak için diz çöküp bacaklarımdan birini omzuna kaldırıyor, yeni mücevherlerle oynarken diliyle amımı yalıyor ve klitorisimin etrafında daireler çiziyor. Bağlarımı çekiştiriyorum, o beni ağzıyla ciddi ciddi sikmeye başlarken ona dokunmak için çaresizce uğraşıyorum, beni yalvartmak için elindeki her şeyi kullanıyor ve çok geçmeden onun dokunuşları altında inleyen bir enkaz haline geliyorum.

"Grant... Lütfen..." O uzaklaşırken, başparmağının yumuşak dokunuşuyla klitorisimi okşayarak beni kızdırırken ona yalvarırım. O bu kısmı seviyor, benim kıvranmamı izlemeyi ve ona, bir sonraki kısmı sevdiği kadar ona ihtiyacım olduğunu söylememi.

"Siktir, böyle bağlıyken çok seksisin. Ne istediğimi biliyorsun, değil mi?" "Evet. Biliyorum."

"Senin tadı o kadar güzel ki, çoktan boşalmaya çok yaklaştım. Senin benim için çılgık atışına daha fazla dayanamıyorum," diye mırıldanıyor ve iki parmağını içime sokuyor, nazikçe beni tahrik ediyor, sonra parmaklarını çekip benim tadımı yalıyor ve pantolonunu açmaya başlıyor. "Boşaldığın anda, o güzel ağzını sikmeye başlayacağım. Ama önce, benim için bu koltuğu ıslatmanı izlemek istiyorum."

"Ne istersen."

Tekrar eğilir, dudaklarını klitorisime kilitler ve iki parmağıyla beni sikmeye başlarken emmeye başlar. Birkaç saniye içinde boşalmaya başlarım, ben kalçalarımı sallayarak yüzünü sikmeye başlarken, onun serbest eli uyluklarımdan etine gömülür. Bacaklarım titremeye başlayacak kadar sert boşalırken, boşalmamı tamamlarım.

"Oh, lanet olsun, baba," diye küfrediyorum, alt dudağımı ısırarak. "Baba, lütfen. Lanet olsun, evet. Tam orası. Mükemmel." Ona yüksek sesle haykırıyorum ve ben onun adını tekrar tekrar mırıldanırken o beni sıkıca tutuyor. Beni yavaşça indiriyor, uyluklarım koltuğun derisine tekrar çarparken o beni temizlemek için yalamaya devam ediyor. "İşte böyle. Uslu bir çocuk ol ve hepsini yala. Her damlasını. Benim için çok iyi," diye mırıldanıyorum, hala orgazmın etkisinden çıkamadan.

Muhtemelen dünyadaki en şanslı kadınım çünkü bu artık bizim için günlük bir ritüel. O dizlerinin üzerinde, ben onun yüzüne boşalıyorum ve

ona ne kadar mükemmel olduğunu söylüyorum. Ve Grant Stockton övgüyü, am yaladığı gibi yiyor — sanki açlıktan ölüyormuş ve ben onun tek kurtuluş umuduymuşum gibi. Doyduğunda, bir tanrı gibi tekrar ayağa kalkıyor ve parmaklarını çenemin altına geçirip hayranlıkla bana bakıyor.

"Senin o pis ağzını seviyorum. Şimdi aç da onu sikebileyim," diye emrediyor ve ben de istenileni aynen yapıyorum çünkü hiçbir şey onunla birlikteyken hissettiğim kadar iyi hissettirmiyor beni.

Sikinden çoktan sızmaya başlamış, ben de dilimle ucunu okşuyorum, onu daha derine almadan önce yalıyorum. Ellerim bağlı olduğu için ikimizin de sevdiği şekilde sert kalçalarını parmaklarımla okşayamıyorum, ama bu benden alınmış olması yeni bir tür zevk. Ona bu konuda tam kontrolü vermek ve ona güvenebileceğimi bilmek.

O da bundan hoşlanıyor. Parmakları saçlarımı okşayıp kıvrırırken, nazikçe bir avuç dolusu saçımı tutup ağzımı sikmeye başladığında, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. İlk başta yavaş ve sabit bir şekilde, ikimiz de bu tempoya alışana kadar.

"Uzun sürmeyecek, sonra seni yemeğe götürebiliriz. Ama önce tadına bak. Daha sonra o sıkı küçük amını ne kadar sert sikeceğimi merak etmeni sağlayacak bir şey." Dilimi tabanının altında döndürerek oradaki hassas noktayı okşarken inliyor.

"Aferin kızım. O yaramaz küçük dilin çok yetenekli," diye mırıldanır. "Eğer uslu durup akşam yemeğini ve tatlıyı bitirirsen, oyuncaklarından birini benim üzerimde kullanmana izin vereceğim. Beni ne kadar sert boşaltabileceğini görelim."

Siktir. Bu fikir beni yine ıslattı bile. Onun sikine olan heyecanımı inleyerek ifade ediyorum ve o da ağzımı daha hızlı sikiyor, serbest eliyle tabanını okşarken sikinin ucu boğazımın arkasını okşuyor.

"Ama şimdilik, bu güzel ağzı birlikte dolduracağız." Parmakları kafa derime sıkıca bastırıyor ve dilimin üzerinde boşalmaya başladığını hissedebiliyorum. "Aferin kızım. Hepsini al. Yut beni. Sana verdiğim her şeyi almak için boğazının çalışmasını izlemeye bayılıyorum. Çok mükemmel." O, bitene kadar ağzımı sikerek küfürler ve yumuşak, kesik kesik övgüler mırıldanıyor, yavaşça çekiliyor ve dudaklarımdan dökülürken hayretle izliyor.

"Sen çok güzelsin, biliyor musun..." Bir an yüzümü inceliyor.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor, sanki beni işaretler gibi spermlerini yayıyor, sonra eğilip beni öpüyor. Acele etmiyor, dili

benimkini keşfederken, ellerimden kemeri çözmek için üstüme uzanıyor. Beni serbest bıraktıktan sonra kucaklıyor, banyoya taşıyor ve tezgahın üzerine koyuyor. Bir bez alıyor, suyu ısıtıp altına tutuyor.

"Akşam yemeğinde ne yemek istersin? Aşağıda yiyebiliriz, ya da seni kasabaya, hatta şehre götürebilirim," derken dudaklarımı siler, makyajımın geri kalanını bulaştırmamaya dikkat eder.

"Aşağıda. Şehir kulağa ne kadar çekici gelse de, sonra oynamaya gitmek için çok heyecanlıyım." Ona gülümserim ve o, dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe değdirirken, bezini bacaklarımın arasına kaydırır. Beni nazıkçe temizler ve sonra tezgahın altına inmemi yardım eder.

"Zihninin çalışma şeklini seviyorum." Alnını alnıma dayadı, dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ve gülümsedi.

"İyi, çünkü ben de seninkini çok seviyorum." Bu adama deli gibi aşığım ve kurtuluşum yok.

EPILOG

GRANT

BİRKAÇ HAFTA SONRA

ÇAYIRDA YÜRÜRKEN gökyüzü hala parlak maviydi, kavak ağaçları küçük aile mezarlığının etrafını çevreliyordu. Parmak uçlarımı öptüm ve annemin mezarının üzerine bastırdım, yanından geçerken babamın mezarının üstünü avucumla okşadım, ziyaret etmek için geldiğim adama ulaşmadan önce üzerine birikmiş birkaç yaprağı temizledim.

Üzerine isminin kazınmış olduğu taş mezar taşını her gördüğümde hala içim acıyor, kısa ömrü bana onun otuz yaşına bile ulaşamadığını hatırlatıyor. Yanına oturup, yanımda getirdiğim mataramı ve iki shot bardağını çıkarıyorum.

"Selam, eski dostum," diye selam vererek birini taşın üzerine koyuyorum. "Bugün en sevdiğini getirdim çünkü sana duymak istemeyeceğini düşündüğüm bazı şeyler söylemem gerekiyor. Ama önce seninle konuşmaya gelmeseydim, boktan bir arkadaş olurdum. İyi bir viski, bunu daha kolay kabullenmeni sağlayabilir diye düşündüm."

Onun bardağına viski doldurup kendiminkini de doldurduktan sonra şişeyi kapatıp cebime geri koydum. Bardağımın kenarını onun bardağına çarptım ve ucuz içki gibi bir dikişte içtim. Şu anda cesarete ihtiyacım var.

"Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, biliyorum. Umarım beni son zamanlarda işler çok karışık. Bir an için o kadar kötüydü ki Dakota'yı da kaybedeceğimi sandım. Son zamanlarda onun için de işler kolay olmadı. Ama o bir savaşçı, biliyorsun. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermez, en azından uzun süreliğine. Kendi başına başardığı her şeyi görebilseydin, onunla gurur duyardın." Kıkırdayarak gülüyorum. "O ve Vendetta tek başlarına tüm dünyayı alt edebilirler bence."

Cevap gelmez, ama ağaçlardan birinde bir kuşun ısıığı dikkatimi gökyüzüne çeker ve yaprakların hareketinden, belki de dinliyor olabilirmiş gibi gelir.

"Seninle konuşmam gereken şey o. Hoşuna gitmeyecek bir şey. Çünkü ben her şeyi mahvettim." Buraya nasıl geldiğime gülüyorum ve başımı eğip, mezarının kenarında çiçek açmaya başlayan küçük bir yabancı çiçek grubuna bakıyorum. "Ona aşık oldum. Yemin ederim, olmaması için elimden geleni yaptım. Farkına vardığımda durdurmaya çalıştım. Ama o anladığında, şey... nasıl olduğunu bilirsin. Hâlâ aynı. İsteddiği şeyi alır... ve benim asla anlayamayacağım aptalca bir nedenden dolayı, o da beni istiyor."

Neredeyse karşımda oturduğunu görebiliyorum. Bu duruma düştüğüm için bana gülüyor. Hayatımın geri kalanında beni elinde tutacağını söylüyor.

"Hayatımın geri kalanı kısmı mı? Benim buraya gelme sebebim o. Bunu ilk olarak benden duymam gerektiğini düşündüm çünkü onun ilk koşup anlatacağı kişinin sen olacağını biliyorum." Boş bardağımın kenarını başparmağımla okşuyorum. "Ona sonsuza kadar denemek isteyip istemediğini soracağım. Tüm teklifimi planladım bile. Hala buralarda olsaydın, ne kadar aptal görüneceğime gülmekten kırılırdın.

"Ve sen bir şey söylemeden önce, onu hak etmediğimi çok iyi biliyorum. Onun sevgisini kazanmak için tüm hayatımı harcamam gerekirdi, ama o zaman da bildiğin gibi, onun için her şeyi yapardım. Bu yüzden, bundan nefret edersen beni affedebilirsin umarım. Keşke burada olsaydın da bize hayırlısını dileseydin." Ağlamamak için elimle ağzımı ovuşturuyorum ama başaramıyorum. "Onu o kadar çok seviyorum ki canım acıyor ve keşke burada olup onu mutlu etmek için ne kadar çok çaba göstereceğimi görebilseydin."

Sonunda kendimi toparlayacak kadar rahatladığımı hissettiğimde derin bir nefes alıyorum.

"Siktir. Özür dilerim. Sana karşı bu kadar duygusal davranmak istemedim. Sadece... bilmeni istedim." Bardağını alıp mezar taşının önündeki çimlere döktüm. "Şerefe, eski dostum. Umarım nerede olursan ol, seni ne kadar özlediğimizi biliyorsundur."

Bardağı diğer elime alıp eve doğru uzun yürüyüşüme başlıyorum. Ona söylemek istediğim her şeyi, ihtiyacım olduğunda muhtemelen aklımdan çıkacak olan her şeyi ezberden söyleme fırsatını değerlendiriyorum.

Onu götürdüğüm patikanın tepesine vardığımızda ve atları bağladığımızda endişeleniyorum. Kit'in bana verdiği geçici piknik çantasını omzuma atıyorum ve ona benim için hazırlamasını istediğimde nasıl çılglık attığını hatırlayarak gülümsemeden edemiyorum. Ona bunun ne için olduğunu söylemedim bile, ama o zaten biliyordu, çünkü yıllardır beni yeterince tanıyor ve patika gezintisiyle romantik yerlere piknik yapmanın benim genelde yaptığım bir şey olmadığını biliyor. Hayır, bunu silin — bu, Dakota dışında hiç kimse için yapmadığım ve yapmayacağım bir şey.

"Kulenin tepesine çıkalım diye düşündüm. Oradan manzara çok güzel," diyerek onu o yöne doğru yönlendirdim.

"Bunlar ne?" Çantaya bakarak gülümsedi. "Kit bizim için piknik hazırladı."

"Aman Tanrım. Onun yemeklerini çok seviyorum. Onu nasıl ikna ettin? Bu hafta misafirlerle meşgul değil mi?" Dakota'nın gözleri üzerimde dolaşıyor.

"Öyle, ama sevdiği biri için zaman ayırır." "Ve seni seviyor mu?" Bana alaycı bir bakış atıyor.

"Yeterince seviyor gibi görünüyor. Çoğunlukla benim 'bir kez olsun rahatlatıcı bir şey yapmam'dan heyecan duyuyordu," diye açıklıyorum, keşke bu gezinin benim için ne kadar rahatlatıcı olmayacağını bilseydi. Sanırım şimdiye kadar yaptığım hiçbir toplantıdan daha gerginim ve iş yaptığım bazı insanları düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor. Ama bunu istiyorum, buna ihtiyacım var ve her şeyden sonra, daha fazla beklemek için bir neden yok gibi geliyor.

Jay anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdi ve Levi, telefonuyla yaptığı her şeyi takip ediyor. Bu, hepimizin şimdilik işlerimize normal şekilde devam edebileceğimiz kadar güvende hissetmemizi sağladı. Arka planda araştırma ve keşif çalışmalarımızı sürdürürken, hayat neredeyse normale dönmüş gibi hissediyoruz. Levi'nin Avrupa'da ipuçlarını takip etmesi ve benim Dakota'nın yanında Avarice'i yönetmem dışında.

O iş konusunda doğuştan yetenekli ve Seven Sins'in ikinci gelişinin, yeni işler çekme açısından kasabanın şimdiye kadar gördüğü her şeyi geride bırakacağına inanıyorum. Bu yüzden, bunu gerçekleştirmek için Avarice'in yanındaki arsayı kullanmaya karar vermesine minnettarım.

Kulenin tepesine çıktığımızda, yiyecek ve içecekleri koyabileceğim küçük bir çıkıntı olduğu için minnettarım. Kit,

bir şişe roze şarap bile getirmiş. Umarım bunu mahvetmezsem, kutlama için açabileceğiz.

"Dakota," diyorum sessizce, o Kit'in hazırladığı sandviçleri ve salataları çıkararak dikkatini dağıtırken. Bana bakıyor, kaşları soru işareti şeklinde çatılmış.

"Evet?" diye soruyor, son kutuyu yere koyup dikkatini bana çeviriyor. Bu ışıktaki ne kadar güzel olduğunu, ne kadar mükemmel olduğunu ve milyon yıl geçse de böyle birlikte burada duracağımızı hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Ama bu çok doğal geliyor. Sanki hayatımızdaki her şey ve kim olduğumuz her zaman bizi bu noktaya getirecekmiş gibi. "Her şey yolunda mı?"

Gözleri, cevap vermemdeki gecikmeden endişelenmiş gibi benimkileri arıyor ve ben boğazımı temizliyorum.

"Şuradaki yeri görüyor musun? Güneşin bulutların arasından çıktığı yeri?" Soruyu görmezden gelip, ormanın bittiği ve dağın altında başka bir büyük çayırın başladığı uzak bir yeri işaret ettim. Sanki doğa da bana eşlik ediyor ve o yeri benim için aydınlatıyor gibiydi.

Gözlerini koruyarak başını salladı.

"Sence orası ahır için iyi bir yer mi ve bu tarafa birkaç padok koyabilir miyiz?"

Kaşlarını çatıyor ve bana dönerek gözlerini kırıştırıyor. "Ne demek istiyorsun? Hazel şimdi geliştirme konusunda yardımını mı istiyor? Beatrix ve Madison ile o proje üzerinde çalıştığını biliyorum, ama bu çiftliğin ötesinde bir şey değil mi?"

"Yeni bir projenin parçası."

"Yeni bir proje mi? Kasabada birinin Old Man Miller'ın mülkünü satın aldığını duydum. Yeni çiftliğin adı ne, biliyor musun?" Hala dinliyor ve dalgın dalgın yiyecekleri açmaya devam ediyor. Sanırım ne demek istediğimi anlamıyor.

"Ne isim vermek istersin?"

O anda dikkatini bana çevirir; gözleri büyür ve yüzümü incelerken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Onu satın aldın mı?"

"Binmeyi bu kadar sevdiğine göre, kendi alanın olmasını isteyebileceğini düşündüm. Ayrıca, çatı katında harika bir iş çıkardın. Bir çiftlik evinde neler yapacağını görmek istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sen..." diye mırıldandı. Sesini zar zor duyabiliyordum. Bana ve araziye bakarak gözlerini gezdirdi.

"Aldım." Sessiz kalmasından endişe duyarak tepkisini inceliyorum.
"Beğenmedin mi?"

"Ne? Hayır, ben sadece... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çocukken hep bunu hayal ederdim, ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünürdüm, anlıyor musun? Son birkaç ay, sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi geliyor ve bunların hiçbirini hak ettiğimi bilmiyorum. Uyanmayı bekliyorum." Gözünün köşesinde biriken gözyaşını siler ve bana kendi gergin gülümsemesini gösterir.

"Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun. Sana verebileceğim her şeyi vereceğim. Sadece biraz zaman alabilir. Ama bana bunu verebilirsen..."

"Tabii ki. Benden kurtulamazsın. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın." Onu öperken parmakları kolumun içinden geçiyor.

"Seni seviyorum, biliyorsun," diyorum yumuşak bir sesle öpüşmeyi bırakırken.

"Ben de seni seviyorum." Bana gülümser, ama sakladığım kutuyu çıkarıp diz çökünce kaşları tekrar çatılır.

"İyi günde, kötü günde?" diye soruyorum ve o elini ağzına götürüyor. Gözyaşları akmaya başlıyor ve bana bakarken neredeyse titriyor. "Yani... burada çok daha kötü şeyler olduğunu çok iyi biliyorum, ama daha iyi hale getirmek için çok uğraştım."

"Grant, sen ciddi misin?" diye sordu ve ben de cevap olarak kutuyu onun için açtım.

"Bu anneminki. Evet dersen, kendin bir tane seçebilirsin. Ne istersen. Etrafa baktım, ama teklif etmek için bunu kullanmak doğru geldi. Seni ne kadar sevdiğini düşünürsek, annem de onayladı, ama daha da önemlisi, ne kadar ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Resmi olarak çok uzun zaman olmadı, ama..."

"Evet," diye sözümü keser. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Senden başka evlenmek isteyeceğim başka birini hayal edemiyorum. Yani bu konuda zor bir durumdasın." Tatlı bir kahkaha atar ve gözlerime açıklanamayan gözyaşları gelir.

"İyi, çünkü senin olmanı istiyorum. Sen benim her şeyimsin, Hellfire."

"Sen de benim her şeyimsin." Mutlu gözyaşları arasında gülümsüyor ve ben kutudan yüzüğü çıkarıp parmağına takıyorum. "Peki ya bunu saklamak istersem? Sorun olur mu?"

"Tabii ki."

“Annemi gerçekten çok sevmiştim. Çok iyi bir kalbi vardı. Belki birazı bana da bulaşır.” Parmağıyla yüzüğün kenarlarını okşadı.

"Güven bana. Senin kalbin de en az onunki kadar büyük, saf ve tatlı. İnsanlar önce birkaç engeli aşmak zorunda, olması gerektiği gibi. Hayatımın geri kalanını bunun böyle kalmasını sağlamak için harcayacağım."

Çiftlik evine geri döndüğümüzde, telefonum bir mesajla titrer ve onu çıkarıp ekranında Levi'nin adını görürüm. Kaydırarak mesajı açtım ve bir kadının fotoğrafını gördüm. Bir fincan kahve içip pasta yerken şehir meydanına bakıyordu. Kafe kapısının önündeki kara tahta tabelada yazan kelimelerden, Almanya veya Avusturya'da olduğu belliydi. Düşünceli görünüyordu, kaşlarını çatmış haliyle endişeli bile denilebilirdi.

Telefonum tekrar titrer ve başka bir mesaj gelir.

LEV:

■

Onu buldum.

■

Nerede olduğunu asla tahmin edemezsin.

Başka bir fotoğraf geliyor, aynı kadının fotoğrafı gibi görünüyor, ama bu sefer giyimi beni şaşırtıyor. Baştan aşağı siyah giyinmiş, saçları bir peçeyle örtülü, aynı giyimli bir grup kadınla birlikte yürüyor. Gözlerimi kırıp avucumun içiyle gözlerimi ovuyorum, ama tekrar açtığımda, önümdeki ekranda hala aynı şeyi görüyorum.

O haklı. Asla tahmin edemezdin. Milyon yıl geçse de. Ama cevaplara ihtiyacımız var ve zamanımız azalıyor.

■

Ne gerekiyorsa yapın.

Daha fazla Dakota & Grant mı istiyorsunuz? [Bonus epilogu alın.](#) Levi'nin kitabını mı istiyorsunuz? [Buradan alın.](#)

SONRA NE OKUYUM

SESSİZ BİNİCİLER

[Bull Rush](#) - Hazel & Ramsey

QUEEN CITY CHAOS SERİSİ

[Kaos Öncesi](#) - Öncü Roman [Rakip](#)

[Kalpler](#) - Madison & Quentin

[Kazanmak İçin](#) - Beatrix & Cooper

SEATTLE PHANTOM FUTBOL SERİSİ

[Defansif Uç](#) - Ön Hikaye Kısa Hikaye

[Altı Seçim](#) - Alexander & Harper

[Uzatma](#) - Colton & Joss [Wild](#)

[Card](#) - Tobias & Scarlett

TEŞEKKÜRLER

Siz okuyuculara, bu kitaba ve bana şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Desteğiniz benim için çok değerli.

Kat ve Vanessa'ya, tüm emekleriniz için teşekkür etmek yetmez. Böylesine harika bir editör ekibine sahip olduğum için çok minnettarım.

Autumn'a, tüm iniş çıkışlarda beni ve kitaplarımı desteklemek için yorulmak bilmeden çalıştığınız için. Sana çok minnettarım!

Jaime, Ashley ve Mackenzie'ye, yazmak için daha fazla zamanım olması için yaptığınız her şey ve tüm cesaretlendirici sözleriniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Thorunn'a, sürekli bilgece sözlerin ve desteğin için teşekkür ederim. Tüm araştırma sorularımı yanıtladığınız, M.A.D. dönemini desteklediğiniz ve bu futbol sezonunda bana destek olduğunuz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Shannon, Tiffany ve Britt'e, düşünceli geri bildirimleriniz ve şüphelerim olduğunda beni devam ettiren çılgın tepkileriniz için teşekkür ederim.

Eva ve Kelly'ye, şüphelerim olduğunda beni desteklediğiniz ve her adımda benimle birlikte sevindiğiniz için teşekkür ederim. Bu iş inanılmaz derecede tatmin edici ama her zaman kolay değil ve sizin desteğiniz olmasaydı bu noktaya gelemezdim.

İçerik Ekibime, karakterlerime, kitaplarıma ve bana verdiğiniz tüm destek için çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım ve yaptığınız her düzenleme ve hazırladığınız her makara için size sonsuz minnettarım. Hazel, Dakota'ya onun yeteneğinin yarısına sahip olmak istediğini söylediğinde, benim aklımda olanın sizler olduğunu bilin!

YAZAR HAKKINDA

Maggie Rawdon, Orta Batı'da yaşayan bir romantik roman yazarıdır. Sizi utandırıp bayılttıracak, ağzı bozuk erkekler ve onları ilk aşık eden akıllı, bağımsız kadınlar hakkında yazıyor. Kavgaları daha çok flört gibi görünen düşman-arkadaşlar ve buldukları aileler hakkında yazmaya zaafı var.

Gerçek sporları kurgusal sporlar kadar sever ve futbol sezonu boyunca köpekleriyle birlikte televizyonun önünde yazmaya vakit ayırır. Editörlük işlerinin son teslim tarihi yaklaşmadığında, hafta sonu yürüyüşleri arasında epik tarihi dramaları veya fantastik dizileri izleyerek vakit geçirir.

FB'deki okuyucu grubuna buradan katılabilirsiniz:

<https://www.facebook.com/groups/rawdonsromantics>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

